Michel Bussi

Nimic nu mi te poate şterge din minte

Traducere din limba franceză
şi note de Cristina Jinga

POLIROM
2024

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

Michel Bussi, *Rien ne t'efface*

Copyright © Michel Bussi et Presses de la Cité, un département de Place des Éditeurs, 2021
The work was first published in the French language by the Proprietor

© 2024 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Depositphotos.com (colaj)

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

BUSSI, MICHEL

Nimic nu mi te poate şterge din minte / Michel Bussi; trad. din lb. franceză şi note de Cristina Jinga. – Iaşi: Polirom, 2024

ISBN: 978-973-46-9734-2

I. Jinga, Cristina (trad.; note)

821.133.1

Printed in ROMANIA

Pentru Isabelle și Marie-Claude
și amintirile noastre din Auvergne

Dacă i-aș fi tăiat aripile,
Ar fi fost al meu
Și n-ar mai fi plecat
Da, dar atunci...
N-ar mai fi fost pasăre
Și eu
Tocmai pasărea o iubeam[1]

Txoria txori, Joxean Artze

1. În original: „Si j'avais coupé ses ailes / Il serait à moi / Et il ne serait pas parti / Oui mais alors... / Il ne serait plus un oiseau / Et moi, / C'est l'oiseau que j'aimais" – traducere din bască de Michel Bussi.

Profesorul Ian Stevenson de la Universitatea St Andrews a studiat mii de mărturii, din lumea întreagă, ale copiilor care pretindeau că-și amintesc de reîncarnările lor. Lucrările lui au permis definirea „modelului Stevenson", deoarece cazurile studiate prezentau recurențe uluitoare: schimbările de sex sunt rare, mai puțin de cinci la sută; de la vârsta de doi ani, copilul începe să dea informații despre viața lui anterioară. Se oprește, în general, pe la zece ani; decesul lui în viața anterioară este cel mai adesea marcat de o moarte violentă și precoce; anomaliile fizice, somatice și psihice sunt astfel frecvente: cicatrici, semne din naștere, fobii sau abilități inexplicabile.

— E om serios profesorul Stevenson ăsta? Vreau să spun, e om de știință? Are un laborator? Adică, nu umblă cu tromboane, e de încredere?

— Ce înțelegi prin „de încredere"?

— Păi, ce povestește. Mărturiile astea sunt adevărate sau nu?

— Ce anume, după părerea ta, te face să-ți dai seama dacă un lucru e adevărat sau nu?

— Păi... Nu știu... Presupun că, dacă majoritatea oamenilor cred un lucru, trebuie să fie mai degrabă adevărat decât fals.

— Atunci, dacă punem la un loc hinduiștii, budiștii, un sfert din europeni și aproape o treime din americani, majoritatea oamenilor de pe pământ cred în reîncarnare, sunt convinși că trupul nu e decât un înveliș... și că sufletul îi supraviețuiește.

— Și că-l schimbă de îndată ce se uzează prea tare, asta e? Asta înseamnă reîncarnare? Sufletul e ca un purice care sare de la un om la altul sau de la un om la un câine, de la

un câine la o pisică, apoi de la o pisică la un șobolan, atât de simplu e?

— Nu, nu-i atât de simplu. Dimpotrivă, e o călătorie lungă. O călătorie din care noi nu păstrăm nicio amintire, în general. Mai puțin atunci când nu decurge cum trebuie...

— Cum adică, nu decurge cum trebuie?

VÂRSTA ÎNTÂI

SUFLETUL NOU-NĂSCUT

Dă-mi voie să-ți explic, Maddi. Nu e foarte complicat. Sufletele nou-născute sunt sufletele care-și încep călătoria. Ele descoperă viața, dar și moartea. Singurul lor scop în etapa asta e să învețe să supraviețuiască.

I

DISPARIȚIA

Esteban

1

Sunt o persoană rațională. Categoric independentă. Profund liberă. Suficient de bogată.

Așa mă vede Esteban, sper, la cei zece ani ai lui. Este și imaginea pe care o au pacienții mei depre mine, presupun. *Doctorița Maddi Libéri, medic generalist, Boulevard Thiers nr. 29, Saint-Jean-de-Luz.* Serioasă, sigură, sinceră. Nimeni nu trebuie să-mi cunoască punctele slabe, îndoielile sau universul secret; mai ales, nu fiul meu.

Apartamentul meu de la etajul al treilea al unui imobil de pe Rue Etchegaray oferă una dintre cele mai frumoase vederi spre Grande Plage, la o sută cincizeci de metri de zbor de pietroșel, pasărea coastei basce, și la patruzeci și cinci de secunde cronometrate de alergare ușoară.

De ce să nu profităm?

Este ritualul nostru din fiecare dimineață, înainte de prima consultație și de plecarea lui Esteban la școală, ba chiar înainte să luăm micul-dejun: ne îmbrăcăm cu ce găsim pe lângă pat și dăm fuga pe plajă. Iar din primăvară, când temperatura apei depășește șaptesprezece grade, înotăm. Toate

străzile din Saint-Jean-de-Luz duc la ocean, de parcă orașul a fost construit astfel încât să se poată zări un crâmpei din el de pe fiecare balcon.

Este abia ora opt. Plaja din Saint-Jean-de-Luz e aproape pustie. Număr mai puțin de douăzeci de turiști risipiți pe semiluna lungă dintre Digue aux Chevaux și Digue du Port. Ne-am așezat în fața terasei Toki Goxoa, restaurantul panoramic cu plăci de faianță multicolore. Mă rog, „așezat" e mult spus. Esteban a lăsat să cadă pe nisip prosopul de plajă roșu pe care îl purta pe după gât, gen pelerina lui Superman, și-a scos peste cap tricoul cu Biarritz Olympique și și-a aruncat imediat espadrilele verzi din picioare.

— Mergem să facem baie, mamă?

— O secundă, voinicule.

Reflex profesional. Cercetez totul cu ochi vigilenți. Prima dată, pe Esteban. Scheletul lui de crevete, oasele vizibile pe sub piele, claviculele prea subțiri, tibiile care-i ies dintr-un șort de baie prea larg, albastru-indigo, aceeași culoare ca a cerului basc din dimineața aia, cu o mică balenă albă imprimată pe cracul stâng. Esteban se încadrează în valorile medii pentru vârsta lui, trece pe la cabinet să fie cântărit și măsurat în fiecare sâmbătă, după ultima consultație. Un alt ritual al nostru. Nu are dreptul la porția de kebap săptămânală decât dacă graficul trasat cu carioca roșie nu iese din intervalul normal.

— Haide, mamă, mergem?

Esteban așteaptă nerăbdător să mă dezbrac. Ca să ies din apartament, mi-am pus pe mine doar o tunică de plasă. Imposibil să nu vezi culoarea costumului meu de baie. Fucsia-lila. Îmi place senzația asta de voal pe piele, de plasă subțire care-mi strânge burta și-mi dezvăluie picioarele la jumătatea coapsei. Îmi place să mă simt încă atrăgătoare la aproape patruzeci de ani, și nu doar în ochii pensionarilor care-și plimbă canișul pe Quai de l'Infante.

Scrutez oceanul. În depărtare, spre Hendaye și plaja Socoa, surferii în combinezoane negre, aliniați ca o colonie de furnici, înfruntă valurile. În spatele nostru, vântul Atlanticului face să pocnească mândrele *ikurriñak*[1], înălțate de-a lungul digului.

— Nu. Azi nu, voinicule. Sunt prea mari valurile!

— Ce?

Esteban se uită la apă, nevenindu-i să creadă. Valurile sunt înalte de câțiva metri. Nu-i prost. Știe că e imposibil să faci baie în condițiile astea. Insistă totuși, mai mult de formă.

— Mamă, azi e ziua mea!

— Știu. Și? Cu ce schimbă asta situația? Doar n-o să ne înecăm pentru că e ziua ta!

Esteban îmi zâmbește cu zâmbetul acela irezistibil de Mic Prinț care ar face orice mamă să se topească. În ochii lui luminoși îi scapără o tristețe minusculă, ca o înțepătură a inimii. Îmi trec mâna prin părul lui blond ca să-l consolez, dar și ca să-l ciufulesc puțin. Îl ador când e așa, Micul meu Prinț. Pe jumătate visător, pe jumătate rebel. Și binecuvântez în fiecare seară, de pe balconul meu, când Esteban doarme ca un bebeluș, asteroidul de pe care a picat.

— Facem baie mâine, voinicule! Sau în seara asta, dacă termin destul de devreme...

Se preface că mă crede.

— Bine, mamă.

Știe că nu-mi stă în obicei să-mi expediez pacienții. Ne înțelegem fără să fie nevoie să punem punctele pe i, fără să le numărăm, trei sunt de-ajuns, aliniate în suspensie... Restul ține de privire, de încredere, de complicitate. Niciun bărbat nu va putea vreodată să se bage între noi! Trebuie să păstrez un loc gol în patul meu pentru Esteban când vine lângă mine

1. Steaguri basce (n.ed.orig.).

în zori. Niciodată vreun iubit nu va putea să mă trezească dimineața cu un „te iubesc" atât de cristalin.

Scotocesc rapid în geantă și-i dau lui Esteban o monedă de un euro.

— Te duci să iei o baghetă?

Încă unul dintre ritualurile noastre, instaurat când a intrat Esteban în ultimul an al ciclului primar, la cei mari! După baia noastră în mare de dimineață, se șterge, își ia tricoul și fuge să cumpere pâine. Singur! Un minut și treizeci și cinci de secunde pe ceas, în goana mare. Are timp și să pregătească micul-dejun până fac eu duș: dulceață de cireșe negre, iaurt din lapte de oaie, suc de fructe stoarse cu o seară înainte. Luăm micul-dejun împreună, face duș cât mă machiez eu și plecăm amândoi, de mână, eu la cabinetul meu, el la școală.

Esteban strânge moneda în pumn.

De ce fusesem atât de grăbită să mă întorc acasă în dimineața aceea?

Fără baia în mare, aveam tot timpul la dispoziție.

De ce, înainte să-l las să plece, doar i-am scuturat câteva fire de nisip de pe umeri, i-am aruncat o privire furișă în partea de sus a șortului de baie, i-am controlat din reflex evoluția angiomului inghinal?

De ce n-am întors capul? De ce n-am verificat că-și ia prosopul? Că-și trage pe el tricoul? C-o ia spre brutărie, pe Rue de la Corderie?

Fiindcă am născocit ritualuri pentru asta? Ca să stăm liniștiți? Ca să controlăm totul? Ca să ne convingem că nu se poate întâmpla niciun accident? Pentru că ne credem în siguranță dacă urmăm întotdeauna același traseu?

De fapt, nu facem decât să lăsăm garda jos. Să ne scădem, de lene, nivelul de vigilență. Și să fugim de responsabilitate.

*

— Esteban?

Scot numai capul din duș, lăsând apa fierbinte să-mi curgă pe piele. Peretele băii, care se rezumă la câteva plăci ceramice emailate de culoare turcoaz lipite în jurul unei oglinzi de doi metri pe trei, reflectă imaginea corpului meu bronzat în primele escapade de primăvară, ascensiunea noastră, pe jos, până în vârful muntelui Rhune, traversarea Nivei cu caiacul, inițierile tale stângace în vâslit pe lacul Saint-Pée, în surfing la Guéthary, în jocul de pelotă pe zidul de la Arcangues. Avem toată viața înainte, Esteban, ca să devenim campioni.

— Esteban?

Mâna mea caută robinetul pe pipăite, reușind să-l închidă fără să stropească totul. Îmi înfășor corpul ud într-un prosop. Cu spatele la oglindă. O să fac mai încolo inspecția imperfecțiunilor mele.

— Esteban, te-ai întors?

Numai Patrick Cohen îmi răspunde, este ora opt și treizeci de minute la France Inter și jurnalistul își începe jurnalul anunțând că echipa de fotbal a Franței, în Africa de Sud, a refuzat să coboare din autocar să se antreneze. Nu se întâmplă nimic mai important pe niciunul dintre cele cinci continente? De altfel, ce caută Patrick Cohen în salonul meu?

— Esteban?

În fiecare dimineață, imediat ce se întoarce de la brutărie, Esteban profită că sunt la duș ca să schimbe postul, Fun, Sky, NRJ sau, de cele mai multe ori, închide radioul și își ia chitara ca să improvizeze câteva acorduri. Câteodată își mâzgălește compozițiile pe marginea partiturilor. Esteban este talentat, sunt sigură că are auz absolut, chiar dacă nu mi-am făcut timp să-l duc la un test.

Ies din baie. Tălpile mele inundă parchetul de plop, sub nicio formă nu trebuie să speli lemnul ăsta, cu atât mai puțin să-l uzi. Cea mai mică picătură poate lăsa o aureolă veșnică... Nu-mi pasă! O neliniște surdă mă strânge de gât. Mai fac un pas spre bucătăria deschisă, apoi încremenesc.

Urma pașilor mei se va imprima pentru totdeauna pe scândurile de lemn brut. Sunt incapabilă să mă mișc. Incapabilă să mai văd altceva în afară de masa din bucătărie, goală. Și chitara așezată cu grijă pe suportul ei.

Esteban nu s-a întors.

Mă abțin să strig. Îmi spun că e vreo glumă, deschid una după alta ușile celor două camere ale noastre, ale șifonierelor, ale toaletelor, mă aplec și caut sub paturi, mă cocoț pe un taburet ca să mă uit sus pe dulap, cât pe-aci să cad, nu-mi bat capul cu asta, deschid din nou ușile fiecărei mobile, frigiderul, cuptorul, încep să delirez, inima e gata să-mi explodeze, știu să recunosc simptomele unui atac de panică.

Unde poate fi Esteban? Astăzi! Chiar de ziua lui...

Deodată, îmi vine o idee!

Mă reped în baie. Nu știu cum a făcut, dar Esteban e isteț; poate c-a așteptat să ies de la duș ca să se ducă să se ascundă acolo. Sau, și mai sigur, să caute ce-am ascuns eu acolo! Mă las pe vine, ținându-mi respirația, și deschid masca de sub chiuvetă.

E aici...

Cadoul de ziua lui! O liră-chitară, un instrument rar la care Esteban a visat de-atâtea ori în fața vitrinei de la Atlantic Guitar: cu sunet rock electric și cu o formă de instrument antic. Esteban nu și-ar fi închipuit niciodată că mama lui ar putea să-i...

Îmi curm brusc firul gândurilor.

Esteban nu-i aici!

Esteban nu și-a căutat cadoul. Esteban nu e nicăieri în apartament. Esteban nu s-a întors.

Asta nu i s-a mai întâmplat niciodată!

Mă uit cu ochii tulburi la ceasul de la mâna care-mi tremură. L-am lăsat acum mai bine de douăzeci și cinci de minute. I-ar fi luat mai puțin de trei ca să ajungă la brutărie, să plătească, să se întoarcă...

Prosopul îmi cade fără să-l fi deznodat. Înșfac primul lucru de îmbrăcat care-mi pică în mână, un tricou lung ce atârnă la picioarele patului, și cobor în goană pe scări. Traversez Rue Etchegaray, apoi Rue Saint-Jacques. Cele mai multe prăvălii sunt închise, doar câteva cupluri de octogenari se plimbă pe străzile pietonale. Trec pe lângă ei fără să le las timp să întoarcă uluiți capul, abia dacă au când să-mi zărească forma feselor sub tricoul prea scurt și să se întrebe dacă nu cumva au visat.

Împing cu putere ușa de sticlă de la brutăria Fournil de Lamia și-o prind în ultima clipă, înainte să se izbească de perete și să se facă praf.

— L-ați văzut pe fiul meu?

Nu stau să mă uit dacă mai sunt și alți clienți. Brutăreasa se holbează la fața mea de fantomă îngrozită, prea surprinsă ca să mai verifice dacă port și giulgiu.

— Nu... Nu în dimineața asta, doamnă Libéri. Dar...

Am și ieșit. Plaja e la mai puțin de un minut. Patruzeci de secunde pe ceas, în pas alergător, chiar și în starea în care sunt. O bunică din fața mea își trage câinele mai aproape, un bunic își ferește bastonul. Ajung cu răsuflarea tăiată la Toki Goxoa. Turiști așezați la mese iau micul-dejun pe terasa mare de lemn care domină plaja. Alerg mai departe, ochesc un punctuleț roșu drept înainte.

Ținta mea. Speranța mea.

La fiecare pas al cursei mele nebune, nori de nisip se ridică în aer, sufocând cei câțiva turiști pe lângă care trec aproape doborându-i.

Mă opresc, în sfârșit.

Pelerina de Superman e acolo, în fața mea, întinsă pe plajă, la fel de șifonată ca atunci când Esteban a lăsat-o să-i cadă, cu o jumătate de oră în urmă. Tricoul cu Biarritz Olympique zace și el alături. Esteban nu s-a îmbrăcat cu el.

Privirea mea încearcă să cuprindă toată plaja, tot oceanul, de la Digue aux Chevaux până la zidurile fortului Socoa, apoi se fixează pe eventualele urme din nisip, din fața mea, de sub picioarele mele, dar nu deslușesc decât niște dâmburi amărâte pe care vântul le-a mutat deja de o sută de ori.

Nici urmă de Esteban!

Valurile uriașe ale oceanului dezlănțuit bubuie în fața mea și mușcă din plajă de vreme ce nu pot devora orașul. Nu vreau să cred asta, nu vreau să le privesc, vreau să mă întorc spre fațadele albe ale caselor, cu pătrate din grinzi de lemn bordo și cu jardiniere pline de flori sub obloane, spre prăvăliile de specialități aliniate și turiștii înstăriți, căutând vreun câine cu care Esteban s-ar fi putut juca, vreo fată sau vreun băiat de vârsta lui, cel mai mic castel de nisip, cel mai mic colac de salvare, dar ochii îmi sunt atrași ca de un magnet de ocean.

Valurile depășesc acum trei metri în înălțime.

Aud cele șapte cuvinte de recomandare pe care i le-am spus cum mi se ciocnesc în cap.

Azi nu, voinicule. Sunt prea mari valurile!

O să le aud toată viața mea.

Niciodată! Niciodată Esteban n-ar fi fost neascultător!

2

— Fiul dumneavoastră e îmbrăcat într-un șort de baie? Corect?

Cei doi polițiști stau în fața mea. Primul mă privește fără să clipească din ochii lui sepia, imobili, ca pictați pe sticlă. Nu clipește decât la intervale neregulate, după o privire lungă și fixă. Nu știu ce culoare au ochii celuilalt, nu i-a ridicat de când am intrat, foarte ocupat să ia notițe, cu viteza unei mitraliere, imediat ce deschid gura.

— Da. Numai în chiloții de baie. Tricoul și prosopul erau încă pe plajă.

Ochii locotenentului s-au blocat din nou. Lângă el, degetele grefierului țăcănesc pe tastatură.

— Un șort de baie albastru, deci? repetă locotenentul, fără să înceteze să mă fixeze cu privirea lui oarbă.

Încerc să răspund cât mai scurt, cât mai precis. Știu că exact în momentul ăla pompierii cercetează amănunțit toată plaja și că locotenentul Lazarbal a anunțat salvamarii. Trei bărci pneumatice patrulează de-a lungul coastei, în ciuda vântului și a valurilor.

— Indigo, mai degrabă.

— Indigo?

Țăcănitul tastaturii a încetat brusc. Bănuiesc că grefierul caută o fotografie cu culoarea indigo. Cât timp pierdut! Am vorbit deja despre culoarea șortului de baie cu cel puțin cinci tipi în uniforme diferite. Aproape că strig:

— Da, indigo! Ce-i așa de greu? Un albastru care bate în violet!

Lazarbal clipește de trei ori, fără îndoială un semn de surescitare profundă, apoi își pironește din nou privirea asupra mea.

— În regulă, doamnă Libéri. Un șort de baie indigo. În afară de culoare, ar mai fi vreun detaliu care ne-ar putea folosi?

Trebuie să-mi păstrez calmul. Doar mi-am promis. Sunt mai mult de douăzeci de salvatori în căutarea lui Esteban. Oamenii ăștia își fac datoria cât pot de bine, trebuie să fiu convinsă de asta. Trebuie să colaborez. Să răspund iar și iar. Să repet. Să sper.

— Șortul are pe cracul stâng un motiv decorativ, o mică balenă albă.

Tastatura grefierului începe din nou să țăcăne. Ochii lui Lazarbal par să se însufletească pentru prima oară, alternând mișcări rapide și lente din pleoape. Poate că semnalizează în codul Morse și transmit apeluri SOS? Sau, dimpotrivă, îmi transmit un mesaj subliminal liniștitor?

— Nu vă îngrijorați, doamnă Libéri. Serviciile de urgență au o fotografie a fiului dumneavoastră. Își cunosc meseria. O să încercăm să analizăm totul cu calm. Să repetăm, fiul dumneavoastră are... zece ani?

— Da... Astăzi e ziua lui...

Ochii lui Lazarbal au rămas din nou blocați pe modul cameră fixă.

— Așadar, zece ani exact.

Nu-mi place cum rostește cuvântul „exact". Ce insinuează? Că îl surprinde coincidența? Ce legătură poate fi între dispariția lui Esteban și aniversarea sa?

— Zece ani, repetă locotenentul. Scuzați-mă, doamnă Libéri, dar nu e cam mic ca să-l lăsați singur pe plajă?

Mai degrabă latru decât răspund. Acoperind tangoul degetelor grefierului.

— Locuiesc pe Rue Etchegaray, la o sută de metri de plajă. Toate străzile sunt pietonale. Esteban e obișnuit cu locul. E un copil copt la minte pentru vârsta lui. Cuminte. Responsabil.

Ochii lui Lazarbal sunt goi. M-a ascultat cel puțin? Nu-i aici să m-ajute? N-a început deja să cerceteze cazul meu?

— Fiul dumneavoastră știe să înoate bine?

Înțeleg unde bate nemernicul ăsta de gradat! N-o să-i fac jocul. Grefierul poate să scrie totul cu majuscule și litere îngroșate:

— **ESTEBAN NU S-A DUS SĂ ÎNOATE. I-AM INTERZIS! FIUL MEU NU S-A ÎNECAT. A FOST... A FOST RĂPIT!**

Ochii stinși ai lui Lazarbal nu mă contrazic. Un punct pentru ei.

— Înecul fiului dumneavoastră nu este decât o ipoteză, doamnă Libéri. Deocamdată trebuie să luăm în calcul toate posibilitățile. Chiar dacă...

„Chiar dacă ce?", urlă o voce în capul meu.

— Chiar dacă plaja n-a fost nici pe departe pustie în dimineața asta. Am numărat peste treizeci de potențiali martori. Fără să punem la socoteală turiștii de pe terasa de la Toki Goxoa care își luau micul-dejun. Tocmai mi-ați confirmat că fiul dumneavoastră este inteligent, ascultător. Nu s-ar fi dus cu un necunoscut fără să se apere și, dacă s-ar fi apărat, cineva l-ar fi văzut sau l-ar fi auzit.

„Cineva l-ar fi văzut... sau l-ar fi auzit", repet pur și simplu în minte argumentele incontestabile ale locotenentului Lazarbal. Capul mi-e la fel de gol ca ochii lui sticloși.

— I-am interogat pe toți turiștii de pe plajă, a insistat polițistul. Nimeni nu l-a văzut pe fiul dumneavoastră părăsind plaja sau plecând cu vreun necunoscut.

— Nimeni nu l-a văzut nici ducându-se să înoate!

Lazarbal a reacționat. Trei clipiri scurte din pleoape, două mai lungi. Ochii lui riscă o privire spre ecranul grefierului, apoi încremenesc iarăși.

— Aveți dreptate. Primii martori erau la mai bine de o sută de metri și n-aveau niciun motiv să stea cu ochii pe fiul dumneavoastră. De fapt, nimeni nu-și aduce aminte nimic, nici măcar de prezența lui pe plajă. Nu ne bazăm decât pe mărturia dumneavoastră.

Canalie!

— Și prosopul lui? Tricoul?

Lazarbal ridică încet mâna, ca un polițist de pe marginea șoselei care îi cere unui șofer prea nervos s-o lase mai moale.

— Nimeni nu vă pune la îndoială spusele, doamnă Libéri. Dimpotrivă. I-am găsit într-adevăr prosopul și tricoul, exact în locul unde l-ați lăsat. Totul pare, așadar, să indice că... (Ochii lui Lazarbal trădează în sfârșit un fior de neliniște, un tremur de jos în sus pe care nu reușește să-l controleze.) Că nu v-a ascultat. Că... Că imediat ce v-ați întors cu spatele, a fugit drept în ocean.

— **NU!**

Caractere enorme, grefier! Și foarte îngroșate și subliniate, chiar te rog!

Repet, ridicând mai mult tonul:

— NU! Sunt sigură că NU! Îl cunosc pe Esteban. Azi e ziua lui de naștere. Era nerăbdător să se întoarcă acasă, să-și primească în sfârșit cadoul. Nu mi-ar fi ieșit niciodată din cuvânt, cu atât mai puțin astăzi. Categoric s-a întâmplat altceva!

Ochii ficși ai lui Lazarbal mă exasperează. Dintr-un reflex profesional rapid și stupid, îmi spun că are vedere tubulară, o deficiență oculară care presupune pierderea vederii periferice, iar asta explică de ce e închis într-un birou și nu pe teren să-mi caute fiul, ca restul polițiștilor.

— Dacă merg pe pista dumneavoastră, doamnă Libéri, dacă admit ipoteza că fiul dumneavoastră a fost răpit, atunci obligatoriu îl cunoștea pe răpitor, l-a urmat cu încredere. Aveți vreo idee? Vreun apropiat? Vreo rudă? Tatăl lui...?

— Esteban n-are tată! Sunt mamă singură. Și dacă vreți să știți totul, nu e un accident, locotenente, e alegerea mea.

Ochii lui de cal de curse echipat cu ochelari protectori nu mă judecă, e mare lucru. Sau nu le pasă. Mâna lui apucă pe pipăite o stivă de hârtii de alături, fără ca ochii să i se miște nici măcar un milimetru. Poate că, dimpotrivă, are o vedere periferică supradezvoltată. Ca toți prădătorii...

— Atunci cine? întreabă Lazarbal.

— Nu știu.

Pune un teanc de fotografii dinaintea mea.

— O să verificăm. O să căutăm. Am recuperat deja vreo zece fotografii. În principal de la clienții restaurantului Toki Goxoa. Apăreți în multe dintre ele. Au fost făcute aproape toate când v-ați întors să vă căutați fiul.

Privirea mea se plimbă peste fotografii, tricoul meu prea scurt, coapsele mele goale. Și el se uită pe furiș la fundul meu, cu privirea lui de șoim călător, cu ochii încă pironiți într-ai mei? Să se desfete! N-are decât să le expună, pozele astea infecte ale perverșilor ăstora așezați la mese, numai să-mi găsească fiul. Grefierul, mai puțin discret, nu se poate abține să întoarcă vizibil capul, dar Lazarbal strânge imediat fotografiile.

— O să le mărim, precizează polițistul, și o să vă cerem să le studiați pe toate, în caz că recunoașteți pe cineva. Am recuperat, de asemenea, câteva poze de pe plajă, chiar de dinainte să vă întoarceți acolo, dar Esteban nu apare în niciuna. Nici pe străzile din Saint-Jean-de-Luz nu s-a întâlnit nimeni cu el. În lipsa altor elemente, ipoteza principală rămâne, așadar...

Poți să bați în tastele alea până le rupi, grefier.

— **ESTEBAN NU S-A ÎNECAT!** De câte ori trebuie să vă mai spun? Uitați-vă la fotografiile voastre, măriți-le, o să vedeți că Esteban și-a lăsat pe plajă prosopul, tricoul și două espadrile. Apropo, unde sunt espadrilele lui? Că doar Esteban nu s-a dus să înoate cu ele!

Vreau să mă agăț de speranța asta, de orice speranță, nu contează, dar refuz să-mi imaginez corpul copilului meu înghițit de ocean.

— Regret, doamnă Libéri, par un monstru sugerând ce e mai rău, dar se poate ca fiul dumneavoastră să se fi apropiat de mare cu espadrilele în picioare, să le fi lăsat la mal și, după aceea, să le fi luat valurile. Mai simplu, se poate să le fi strâns cineva...

— Și să nu se fi atins nici de tricou, nici de prosop?

— E posibil. Se poate să fi fost îngropate undeva în nisip. O să căutăm.

Grefierul a încetat de mult să mai țăcăne, de parcă argumentele mele nu l-ar interesa, de parcă scrisese deja toate răspunsurile pe care i le-a suflat Lazarbal. Mi-a mai rămas totuși un argument, ultimul.

Cel care mă face să nu ies în goană, să fug direct la ocean și să mă las și eu purtată de curenți.

— Tricoul cu Biarritz Olympique nu are buzunar.

— Ce?

— Nici șortul lui de baie nu are buzunar.

Pentru prima oară, ochii lui Lazarbal sunt complet treji. Încep să bată din pleoape ca albinele înnebunite.

— Și ce-i cu asta?

— I-am dat lui Esteban o monedă de un euro, ca în fiecare dimineață, ca să se ducă la Fournil de Lamia. Dacă s-ar fi dus să facă baie, ar fi lăsat-o clar pe plajă. Nu te poți scălda cu o monedă strânsă în pumn! Eu n-am găsit nicio monedă pe prosop, nici pe nisip, nici pe-o rază de-un metru în jur.

— O să căutăm, doamnă Libéri. O să trecem toată plaja prin ciur și prin dârmon, vă promit.

— Nu v-am așteptat, locotenente! Am căutat deja peste tot. Și o să continui.

Rugându-mă, rugându-mă din suflet, să n-o găsesc.

Dacă n-o s-o găsesc niciodată, atunci Esteban nu s-a dus să înoate. Încă strânge în pumn moneda de un euro, pe undeva.

Să găsesc moneda asta înseamnă să-l condamn; s-o caut înseamnă să sper...

*

Am căutat-o, în toți anii ăștia.
Am sperat, în toți anii ăștia.
Nu i-am găsit niciodată.
Nici moneda.
Nici pe Esteban.

ZECE ANI MAI TÂRZIU

3

Nisipul de pe plaja din Saint-Jean-de-Luz, aproape albit de soare, îmi trece printre degetele de la picioare. Fac un pas și mă opresc. Încerc să-mi aleg un reper, Digue aux Chevaux, barul Toki Goxoa, și-mi afund piciorul cât mai adânc, apoi îl ridic și provoc o cascadă minusculă de fire de nisip. Un nou pas, o iau de la început.

Ce caut?

Ce sper?

Esteban a dispărut de atât de mult timp. De zece ani, mai exact.

— Las-o baltă, aud în spatele meu vocea lui Gabriel.

Nu mă sinchisesc să mă întorc, să-i arunc un zâmbet.

Esteban ar fi împlinit astăzi douăzeci de ani.

— Uite, continuă Gabriel. De-abia am venit și vântul ne șterge deja pașii.

Are dreptate, ca întotdeauna. Nimic nu s-a schimbat de-acum zece ani. Același vânt mătură plaja din Saint-Jean-de-Luz, aceleași *ikurriñak* flutură pe dig, aceiași surferi sfidează aceleași valuri, aceiași chelneri servesc aceleași cafele, aceiași turiști, puțini, își împart plaja. Și totuși, niciun detaliu nu e identic, niciun val nu e geamănul perfect al celui dinainte, niciun nor nu-și oprește vreodată goana, niciunul dintre figuranții de pe scena asta nu încetează să îmbătrânească.

Gabriel se apropie, mă prinde de mijloc, mă sărută pe gât. Mă uit la umbrele noastre cum se alungesc pe nisip, lipite, strânse, ca acele cupluri îmbrățișate din vechile filme alb-negru.

Decorul e idilic pentru o plimbare matinală romantică.

Mă desprind, totuși, din îmbrățișare.

Îmi pare rău, Gabriel, îți promit c-o să fie alte dimineți mai pline de magie.

Esteban ar fi împlinit astăzi douăzeci de ani.

Esteban ar fi fost un student genial, Esteban ar fi luat bacul cu diplomă de merit și am fi sărbătorit amândoi la cel mai mare restaurant de pe coasta bască, poate la Jardins de Bakea, Esteban ar fi fost campion la natație, anii i-ar fi sculptat un corp de atlet, Esteban ar fi continuat să cânte la chitară, Esteban cu siguranță și-ar fi lăsat părul blond să crească, Esteban m-ar fi luat de mână, chiar pe plaja asta, de ziua lui, și eu aș fi fost atât de mândră.

Mă iei tu de mână, Gabriel. O accept, nu-ți dau drumul.

Este prima oară când mă întorc pe Grande Plage.

Am simțit nevoia să plec în urmă cu zece ani, când poliția a abandonat căutările, la o lună după dispariția lui Esteban. Departe, foarte departe. Mi-am deschis un cabinet în fața altei mări, mai reci, mai puțin sălbatice, la Etretat, între două faleze.

Am avut nevoie să reconstruiesc totul. Gabriel face parte din viața mea aproape de-atunci încoace.

Am simțit nevoia să mă întorc, după zece ani.

Mâna lui Gabriel e viguroasă, caldă, solidă... și goală. Nu strânge în ea decât o creangă moartă. Cinci degete de lemn.

Îmi amintesc de fiecare dintre gândurile mele din dimineața aceea de 21 iunie 2010, înainte să-l las pe Esteban singur pe plajă.

Niciun bărbat nu va putea vreodată să se bage între noi! Trebuie să păstrez un loc gol în patul meu pentru Esteban, când

vine lângă mine în zori. Niciodată vreun iubit nu va putea să mă trezească dimineața cu un te iubesc *atât de cristalin.*

Niciodată Esteban nu va mai veni lângă mine în zori. Gabriel este cel care ocupă acum locul gol din patul meu, dar niciunul dintre „te iubesc"-urile lui de la trezire nu va avea vreodată forța pe care o aveau ale lui Esteban.

Gabriel mă sărută din nou, cu delicatețe.

Nici vreunul dintre săruturile lui, chiar dacă-mi fac atât de bine în dimineața asta.

I-am propus lui Gabriel să vină cu mine la Saint-Jean-de-Luz pentru o săptămână, fără să-i ascund că mă întorceam să răscolesc trecutul. A acceptat imediat. Am rezervat o cameră la hotelul Caravelle, în apropiere de fostul meu apartament. Cea mai frumoasă, de mărimea unui apartament nupțial, ca să-i placă lui Gabriel. Îmi permit, câștig bine și nu duc lipsă de aproape nimic.

Îmi târăsc mai departe picioarele prin nisip, îl scormonesc prosteşte, de parcă mă aştept, după zece ani, să găsesc o monedă de un euro. Aceea pe care Esteban a abandonat-o înainte s-o ia la fugă spre ocean ca să se înece. De parcă sper să se termine odată cu misterul. Cu miile de întrebări fără răspuns. Cu ecuațiile cu necunoscute niciodată rezolvate.

Ce s-a întâmplat pe plaja asta în dimineața aceea de 21 iunie 2010?

Gabriel îmi dă drumul la mână, își pune din nou brațul în jurul taliei mele. Mergem așa, unul lângă altul, înlănțuiți.

Plaja e lungă, mai mult de un kilometru, și înaintăm încet. Gabriel încetinește des ca să mă sărute. Accept ca să nu par prea distantă, mă străduiesc să-i admir fascinanta privire întunecată, părul negru, pielea care-i rămâne bronzată chiar și în iarna normandă.

Niciun bărbat nu va putea vreodată să se bage între noi!

Niciodată n-aș fi crezut că-l va putea înlocui cineva pe Esteban. De altfel, Gabriel nu-l înlocuiește! Se mulțumește să ocupe locul gol. A acceptat totul, durerea mea, schimbările mele de dispoziție, plânsetele mele, fricile mele, faptul că nu mă văd niciodată cu vreun prieten, doar cu un psihiatru, tăcerile mele, ședințele mele. Datorită lui nu mi-am pierdut mințile. Fără să se plângă, fără să pună întrebări, cerându-mi doar un pic de tandrețe, câteva mângâieri. Ca un animal de companie blând și drăguț.

Îmi pare rău, Gabriel, pot fi foarte crudă.

Mergem la voia întâmplării, mă uit drept înainte la zidul fortului din Socoa de la capătul golfului, la turnul rotund care se înalță deasupra, la bărcile colorate care saltă la picioarele lui. De la distanța de la care îl privesc, pare mai degrabă un castel de Lego decât o fortăreață de necucerit.

Puținele persoane care ne cunosc, pe Gaby și pe mine, consideră că eu sunt cea mai puternică. Nu sunt eu doctorița Maddi Libéri? Cea care trezește admirația? Care a știut să-și refacă viața, în timp ce Gabriel lasă impresia unui poet, cam fantezist, cam visător, cam pierde-vară.

Totuși, este exact pe dos. Oamenii nu înțeleg nimic. De atâția ani, Gabriel e cel care mă sprijină.

*

Îl văd mai întâi de departe.

Nu deslușesc decât o pată de culoare, neclară, pe plaja deja inundată de soare. Sunt încă puțini turiști, atât de devreme dimineața. N-am numărat decât vreo cincizeci: câteva cupluri, câțiva care fac jogging, câțiva care-și plimbă câinii, câteva familii.

Mă apropii, trăgându-l după mine pe Gabriel. Metru după metru, pata devine mai clară, culoarea se distinge mai bine.

Un șort de baie indigo.

Deocamdată nu simt decât vreo câteva furnicături. De zece ani, de fiecare dată când pun piciorul pe o plajă, de nisip sau de pietriș, de fiecare dată când ocolesc prosoapele întinse, când mă feresc de mingile aruncate, de împroșcările cu apă, de râsetele copiilor care aleargă să se scalde, inima mi se strânge de aceeași durere. Și nu mă pot abține să urmăresc siluetele băieților de zece ani, prea slăbuți în șorturile lor de baie largi, nici nu-mi pot stăpâni inima să n-o ia la goană când zăresc vreunul care poartă un șort albastru. Durerea asta m-a săgetat de zeci de ori, de sute de ori, pe plajele de la Etretat, Deauville, Cabourg sau Honfleur.

Dau drumul mâinii lui Gabriel.

Mă apropii de Digue du Port. Un grup de tineri joacă volei. Băieții sunt musculoși, fetele zvelte, joacă bine, mingea nu cade niciodată.

Gabriel a rămas să-i privească, eu înaintez.

Furnicăturile devin înțepături de săgeți otrăvite.

Acum îl văd foarte clar pe copilul cu șort indigo, chiar dacă e cu spatele la mine.

Are vreo zece ani. Și-a întins prosopul lângă al mamei lui, o femeie blondă de vreo treizeci de ani, foarte subțire, fără sâni, fără fund.

Gândurile mi-o iau la goană, dar încerc să-mi vin în fire.

Șorturi de baie indigo, purtate de un băiat de zece ani, fără îndoială că am mai întâlnit și-o să mai întâlnesc. O voce sceptică din capul meu nu este totuși satisfăcută.

Cu siguranță, orice magazin vinde șorturi de culoarea asta, dar să întâlnesc unul astăzi, chiar în ziua în care...

Îmi înăbuș un strigăt.

Băiatul s-a așezat pe prosop, tot nu-i văd fața, dar pot să-i observ picioarele îndoite, șortul de baie care-i atârnă pe coapse...

Motivul...

Imprimat pe materialul indigo, în stânga.

O mică balenă albă.

Săgețile care-mi străpung inima devin pumnale.

Șortul pe care-l poartă băiatul ăsta este la fel ca al lui Esteban de-acum zece ani!

Ce șanse sunt ca o asemenea coincidență să aibă loc aici, astăzi? Încerc să gândesc rațional ca să nu mă prăbușesc în prăpastia care se cască dinaintea mea. Bineînțeles, sute, mii de șorturi absolut identice sunt purtate de sute, de mii de băieți.

Dar aici? Astăzi?

Gabriel n-a venit după mine, probabil a rămas să se zgâiască la voleibaliste. Să facă ce vrea, n-o să fiu geloasă pe copilițe mai mici decât mine cu treizeci de ani.

Și mai bine că nu e aici. Și nu sunt nevoită să-i explic că vreau să mă apropii mai mult de băiatul ăsta și de mama lui și ce păcat că picioarele nu mai reușesc să mă țină.

Nu vreau să vadă cum mi se crispează mâinile. Nu vreau să mă vadă hipnotizată de părul blond, ciufulit, al băiatului de pe prosop, de picioarele lui slabe, de scheletul lui de crevete.

Am ajuns suficient de aproape, la mai puțin de zece metri în spatele lor, ca să-i pot auzi.

— Mergem în apă? Mamă?

Mama nu-i răspunde. Deschide o revistă.

Continuarea se derulează cu încetinitorul. Băiatul întoarce ușor capul ca s-o implore pe mama lui.

Pe mine nu mă observă, nu exist pentru el.

Eu nu-l văd decât pe el.

Îi recunosc fiecare trăsătură a feței, fiecare cută a zâmbetului, fiecare stea albastră a irisurilor, fiecare linie de la frunte până la bărbie, fiecare gropiță, fiecare geană, fiecare proporție, fiecare expresie.

El e!

Nu e un copil care îi seamănă, nu e o sosie.

E Micul meu Prinț!

Esteban.

Nu contează că ar fi avut douăzeci de ani astăzi, nu contează că asta n-are nicio logică și că s-o cred e nebunie curată.

Știu că el e.

*

Băiatul cu șort de baie indigo vine în fiecare dimineață pe plaja de la Saint-Jean-de-Luz. Între Digue du Port și terasa de la Toxi Goxoa. Întotdeauna în același loc. Întotdeauna cu mama lui.

Eu sunt așezată la opt metri mai în spate. Mă apropii încetul cu încetul, metru după metru, cu răbdarea care-ți trebuie ca să îmblânzești o pasăre.

Nici el, nici mama lui nu m-au observat. Mama e întotdeauna cufundată în lectura unei cărți sau a unui ziar, iar privirea băiatului, când își dă seama de prezența mea, mă străbate de parcă sunt transparentă, de parcă sunt doar o siluetă de praf. Ca și cum clepsidra vieții mele s-a răsturnat, Micul meu Prinț este în viață și eu sunt fantoma.

Nu sunt o fantomă! Sunt făcută din carne și din sânge, o știu, o simt, și fiecare dintre privirile lui indiferente îmi sfâșie măruntaiele mai dureros decât ar face-o o sabie cu care m-ar străpunge.

Nu i-am spus nimic lui Gabriel.

Cum m-ar fi putut crede?

El mă așteaptă în patul din camera noastră. Îi place să stea mult timp, seara, cu ochii în ecranele lui și să se trezească târziu. Urăște să facă baie în mare dimineața.

Îi mulțumesc pentru asta în sinea mea.

În fiecare dimineață, de când am sosit, i-am putut spiona pe băiat și pe mama lui fără să fiu nevoită să dau explicații. Doar pentru o oră, înainte ca ei să plece de la plajă și eu să mă întorc la Gabriel, la hotel.

Băiatul se numește Tom.

E mai degrabă liniștit, ascultător. Pare un pic trist uneori.

Se plictisește, cred eu. Face baie des.

E foarte bun înotător, cum era și Esteban.

Mama lui, în schimb, nu intră în mare. Abia dacă-l supraveghează. Doar îi dă din când în când indicații, fără să-și ridice ochii din cărțile ei. „Nu te îndepărta, acoperă-te, șterge-te." În mod regulat, Tom îi cere mamei lui să vină să se joace. Ea îi acordă atenție câteva minute, apoi îl lasă să se descurce singur. Și să se plictisească.

Tom n-are totuși aceeași voce ca Esteban. Și pielea lui e un pic mai albă. Dar cele două deosebiri infime nu înseamnă nimic pe lângă asemănarea lor evidentă. Dacă Tom și Esteban ar putea să stea unul lângă altul, ar fi imposibil să spui care e unul și care celălalt.

Gemeni identici.

Am încercat să-mi vin în fire, de trei zile încoace. Sunt om de știință, am făcut studii de medicină, nu cred în niciun Dumnezeu și în niciun paradis, Esteban ar fi avut douăzeci de ani acum, Tom n-are decât zece, chiar dacă Tom zâmbește ca Esteban, râde ca Esteban, înoată ca Esteban, poartă același șort de baie ca Esteban...

Tom nu poate fi Esteban.

Așa că m-am agățat de o dovadă, singura care ar putea să mă convingă că n-am căzut într-un puț fără fund de presupuneri și m-ar împiedica să mai mențin o iluzie atât de absurdă.

Angiomul lui Esteban. Semnul lui din naștere, foarte vizibil, în zona inghinală, sub șort.

L-am pândit de fiecare dată când se ridica, se dezbrăca, se îmbrăca. De fiecare dată, foarte rar, când mama lui îi scutura nisipul de pe piele. M-am uitat țintă la pântecul băiatului, împărțită între două emoții. A rațiunii, speranța că n-am să văd nicio pată închisă la culoare și că, în sfârșit, obsesia mea delirantă o să înceteze; și a inimii, speranța că semnul din naștere este întipărit în zona lui inghinală, în partea dreaptă, dovada că Esteban este aici, în viață, în fața mea.

Ce contează că n-a înaintat în vârstă cu nicio zi în zece ani! Că nu-și aduce aminte de mine, că are alt nume și altă mamă. Nu contează unde a fost plecat și ce a trăit în toți acești ani.

S-a întors.

În ciuda tuturor eforturilor mele, n-am reușit. Tom nu a rămas niciodată în pielea goală. Pudic, se înfășoară într-un prosop imediat ce-și scoate șortul de baie. N-am deslușit nimic nici când iese din apă și când șortul ud alunecă puțin pe pielea lui. Am blestemat-o pe maică-sa pentru că niciodată în trei zile n-a scos vreun tub de cremă pentru protecție solară. Pielea albă a lui Tom s-a înroșit din prima dimineață. El nu se plânge niciodată de asta, dar arsurile solare fac și mai dificil de observat micul semn mai întunecat de pe pielea lui.

De parcă mama lui asta vrea, să i-l ascundă, lăsându-l să se pârlească la soare!

— Mamă, vii?

Tom e în apă, valurile îi ajung până la brâu, dar, la câțiva metri în larg, sunt mult mai impresionante. Orice val mai puternic l-ar putea doborî. Rezist ispitei de-a urla, de a-i porunci să iasă, de-a o înjura pe maică-sa. Ea își înalță cu părere de rău ochii din carte.

— Vii, mamă? insistă Tom. Nu să intri în apă. Doar să-mi faci o poză. Uite!

Sare cât poate de îndată ce un val amenință să-l izbească în spate, cade înapoi în spumă, scuipă apa sărată, râde și încearcă să-și recapete echilibrul înainte ca alt val să-l răstoarne.

Și lui Esteban îi plăcea să se joace așa. Dar eram eu cu el.

— Mamă!

În ciuda tuturor așteptărilor, de data asta, mama lui se ridică. Își ia telefonul mobil și se îndreaptă spre ocean.

Sunt la mai puțin de șapte metri de prosopul ei. Ăsta-i momentul!

O urmăresc cu privirea pe femeia de treizeci de ani. Și-a ridicat telefonul în dreptul ochilor, în timp ce continuă să înainteze spre apă.

N-o să mai am altă ocazie.

Nu e nimeni în jurul nostru, cu excepția unei perechi de bunici toropiți și a nepoților ocupați să sape o piscină în nisip.

Mă târăsc, fără să mă grăbesc. Fără să ezit, dintr-o mișcare, iau geanta de plajă a mamei lui Tom. Portofelul ei este acolo, la grămadă, printre cărți, stilouri, chei, diverse flacoane la care n-am timp să mă uit mai bine.

Arunc o privire spre larg, mama lui Tom e tot cu spatele la mine.

Prind portofelul cu degetele, îl deschid, îi desfac compartimentele cât pot de repede. Las pentru mai târziu rafala de gânduri rele: m-am ticnit, scotocesc prin lucrurile unei necunoscute, dacă mă prinde, dacă...

Scot o carte de identitate. Trebuie s-o memorez cât mai repede, n-am decât o secundă, apoi trebuie să pun totul la loc, să mă îndepărtez, să devin din nou transparentă.

Degetele îmi tremură, cartonașul plastifiat îmi scapă, alunecă, pică în nisip.

La naiba!

Ochii mei se întorc imploratori spre ocean. Tom e încă în apă. Mama lui stă în picioare, cu mobilul în mână, așteptând ca el să termine joaca de-a delfinul.

Iau cartea de identitate de jos, șterg nisipul cu dosul degetului mic și citesc.

Amandine Fontaine
La Souille
Hameau de Froidefond
63790 Murol

4

Decorul cabinetului doctorului Wayan Balik Kuning e un amestec de sobrietate, garanție de seriozitate pentru clientela lui selectă din Le Havre, și de exotism, asigurarea unei ambianțe liniștitoare, propice relaxării și confidențelor. Materialele se armonizează într-un degrade ingenios de galben, tapet șofran pe pereți, covor topaz pe podea, fotoliu și canapea din piele de culoarea porumbului, mobilier de lemn brut, pe care tronează o colecție de miniaturi de alamă: o pendulă, două veioze, câteva sculpturi discrete ale unor divinități din Bali.

Wayan Balik Kuning aprinde un bețișor parfumat cu aromă de santal, în timp ce eu mă întind pe divan. Fără să se grăbească, pune în funcțiune dictafonul și se așază în fotoliul din lemn de hevea.

Cu fața la mine.

Prefer așa.

În timpul primelor noastre ședințe, stătea în spatele meu. Uram să nu-l văd, să am impresia că vorbesc la pereți, să nu pot verifica dacă nu adormise sau nu se juca Candy Crush pe Samsungul lui. Mai ales că Wayan Balik Kuning nu e deloc neplăcut la privit. Este produsul rafinat al unui metisaj balinezo-francez. Ten caramel, păr de jad cu reflexe argintii, privire de maimuță bătută, dar statură și umeri de rugbist din linia a treia. Doctorul Kuning este un psihiatru absolvent al facultății de medicină Paris-Descartes, nici pe departe vreun șarlatan care-și trage pe sfoară pacienții decorându-și cabinetul cu statuile lui Vișnu, Șiva sau Brahma.

— Spuneai, deci, Maddi, că băiatul ăsta, Tom Fontaine, seamănă cu Esteban?

— Nu, Wayan, nu asta am spus. Să fim exacți, „asemănare" nu e un cuvânt suficient. Ți-am spus că... Era el!

Wayan se afundă mai mult în fotoliu și își pune mâinile pe brațele sculptate ale acestuia. Se pregătește de o ședință complicată. Nici nu-și închipuie el cât de complicată...

— Maddi, știi bine că e imposibil. Esteban ar fi avut douăzeci de ani astăzi. Așadar, această simplă constatare închide imediat orice altă dezbatere, orice iluzie despre vreo uzurpare de identitate. Tom nu este Esteban.

Vreau să reacționez, dar Wayan ridică mâna, indicându-mi că nu trebuie să-l întrerup.

— Prin urmare, trebuie să abordăm problema altfel și să ne punem o primă întrebare. De ce ești tu convinsă că băiatul ăsta, despre care nu știi nimic, seamănă atât de mult cu fiul tău? N-o să obținem răspunsul fără să ne punem și alte întrebări, mai incomode. Și, ca să începem, de ce-ai vrut să te întorci la Saint-Jean-de-Luz, la zece ani după dispariția fiului tău? Înțelege bine, Maddi, nu ce-ai găsit pe plajă contează, ci ce-ai mers să cauți acolo.

Fac un efort să rămân întinsă pe divanul de piele galben-porumb. Îmi controlez respirația ca să mă exprim cât pot de calm.

— Nu și de data asta, Wayan! În celelalte ocazii, recunosc, când mi s-a părut că-l văd pe Esteban la Cabourg, la Deauville sau la Honfleur, creierul meu refuza să-mi lase rănile să se cicatrizeze. Atunci n-a fost vorba decât de asemănări, și am recunoscut, m-ai convins. Însă de data asta e diferit. Este... într-adevăr el!

Wayan se exprimă chiar mai potolit decât mine. Înțeleg după tonul lui că va refuza să introducă orice explicație irațională în terapie.

— Bine. Avem mult de muncă, Maddi, ești conștientă de asta?

— Da, desigur. Dar... Dar va trebui să oprim ședințele.

M-am ridicat puțin, ca să-i observ reacția. Fața frumoasă a lui Wayan a încremenit.

— Poftim? Am înțeles bine, Maddi?

Mă forțez să zâmbesc. Mă uit îndelung la afișele cu templele din Angkor, Borobudur și Wat Saket atârnate pe pereți, la posterele cu muntele Batur și cu orezăriile.

— O să-mi lipsești, Wayan. M-ai ajutat mult toți anii ăștia, sincer. Mi-ar plăcea nespus să continui terapia, dar...

Wayan Balik Kuning, împăratul autocontrolului, abia reușește să-și ascundă panica.

— Te-am dezamăgit? Am fost nepriceput? Dacă e vorba de bani, pot să...

— Nu, nicidecum. Numai că... o să mă mut!

Se lasă tăcerea. Norul de santal se risipește încet în încăpere. Trompa în formă de semn de întrebare a unui Ganesha sculptat într-o rocă vulcanică pare să se abțină să strănute.

— Dar... De ce... Unde... unde te duci?

— În Auvergne. Caută un generalist de aproape trei ani pentru o comună mică de cinci sute de locuitori. Mă vor

primi cu mai multă devoțiune decât dacă aș fi cea mai mare vindecătoare din panteonul hindus.

De când îl cunosc pe Wayan, n-am mai văzut niciodată adâncindu-se pe chipul lui așa niște ochi de maimuță-capucin. Mi se pare irezistibil, cu ochii lui frumoși umeziți. Câte paciente s-or fi îndrăgostit de el?

— Acolo locuiește Tom Fontaine, nu-i așa?

Și inteligent, pe deasupra.

— Da. Îmi pare rău, Wayan. Trebuie să mă duc... să verific.

— Ce să verifici? Semnul lui din naștere, la asta te referi? Angiomul lui Esteban. Și după aceea? O să te împrietenești cu mama acestui Tom Fontaine? O să te bagi în familia lor, ascunzându-ți trecutul? O s-o înlocuiești? Doar pentru că băiatul ăsta seamănă cu fiul pe care l-ai pierdut?

— Nu l-am pierdut! Mi-a fost furat!

Vocea mea explodează dintr-odată, dar mă străduiesc s-o domolesc. Nu vreau ca ultima mea ședință să se termine cu o ceartă.

— Sunt... îmi pare rău, Wayan. Trebuie să mă duc acolo. Hotărârea mea e luată, oricum. Mi-am dat demisia de la cabinetul medical din Etretat. Sunt așteptată deja la Murol.

Wayan se ridică. Asta nu i se întâmplă niciodată în timpul unei ședințe.

— Pot să fumez?

Zâmbesc.

— Ești la tine acasă.

Deschide un sertar și aprinde o țigară subțire și lungă. Bețișorul parfumat va masca mirosul și fumul pentru viitorii pacienți.

— Ți-ai refăcut viața aici, Maddi. Nu mai trăiești singură. (Ezită câteva momente, niciodată nu l-am mai văzut căutându-și atât cuvintele.) Ești sigură că... Gabriel o să accepte să lase totul și să te urmeze?

Zâmbesc mai larg.

— Nu i-am spus încă, dar cred că e gata să mă urmeze oriunde pe planeta asta... câtă vreme există conexiune la internet.

O durere fugară străbate fața frumoasă a lui Wayan. Viața mea sentimentală a fost întotdeauna capitolul cel mai dificil de abordat în discuțiile cu el. Știu că nu e insensibil la trăsăturile mele de blondă, la energia mea sau la lacrimile pe care le-am vărsat de-a lungul tuturor acestor ani în fața lui. Asta dacă nu cumva e invers, dacă nu cumva eu sunt cea care, inconștient, după toți acești ani, m-am îndrăgostit de el.

Și chiar dacă ar fi așa, ce s-ar schimba? Am făcut o alegere, la fel și el, suntem adulți raționali, capabili să ne gestionăm frustrările și contradicțiile. Îi răspund cu cea mai mare dezinvoltură:

— Și dacă nu e de acord, treaba lui, asta nu va schimba cu nimic decizia mea. Mă cunoști, Wayan, sunt o femeie hotărâtă... și liberă!

— Nu, Maddi, o, nu, asta nu e libertate.

Țigara lui Wayan împrăștie un iz grețos de cuișoare. N-am chef să discut filozofie cu el. Nu azi. Nici să primesc o lecție de morală. Și chiar mai puțin să înfrunt un diagnostic despre sănătatea mea mintală.

— Mai vreau să-ți cer doar un lucru, Wayan. Poți să-mi dai înregistrările tuturor ședințelor noastre? Mi-ar plăcea să le ascult din nou.

Trage lung din țigară. Va trebui să-și ardă toată rezerva de betișoare parfumate dacă vrea să scape de duhoare și fum.

— Ești sigură că e o idee bună?

— Nu, chiar nu. Nu sunt sigură de aproape nimic. Tocmai de asta aș vrea să le iau cu mine.

Wayan se îndreaptă spre biroul lui, târșâindu-și picioarele.

— Dacă ții neapărat. Nu pot să te refuz, sunt ale tale. Tu ai insistat ca toate ședințele să fie înregistrate. O să ți le copiez pe un stick. Le vrei numai pe-ale tale, cele din cabinet, sau și pe cele... de dinainte?

— Toate ședințele, Wayan. Dacă nu te deranjează.

Îl aud bătând cu nervozitate în tastatură.

— Când pleci?

— Peste șase luni. O să mai petrec un ultim Crăciun la poalele falezei și o să ajung în țara vulcanilor în februarie, la vremea când o să fie acoperiți de zăpadă.

Rămâne cu ochii la ecran, privind cum se derulează lista ședințelor noastre anterioare. Ochii lui umezi se umplu de melancolie.

— Maddi, la rândul meu, pot să-ți cer o favoare?

— Hopa... Mă sperii.

Privirea lui nu se desprinde de filmul întrevederilor noastre, rezumat la un folder și optzeci și trei de fișiere.

— Când o să ieși pe ușa asta, n-o să mai fii pacienta mea. Vom deveni, ca să zicem așa, confrați. Ți-ar surâde, înainte să pleci, să bem ceva împreună? Să luăm cina într-o seară, să...

Trage o ultimă oară din țigară. Îl privesc cu tandrețe.

— Ai spus-o chiar tu, Wayan, nu sunt singură, îl am pe Gabriel.

— Dar ești o femeie liberă...

— Da. Dar tu nu ești.

— Nu sunt ce?

— Liber!

— Liber? Nimeni nu-i mai liber decât mine, Maddi. N-am nici soție, nici copil, nici...

Îl întrerup, cu toată delicatețea de care sunt capabilă.

— Ba nu, Wayan, nu ești. Nu ești atât de liber încât să părăsești totul, încât să sacrifici totul. Cred că nu pot trăi

decât cu un bărbat în stare de așa ceva. Sunt egoistă, nu? Tu ai toate calitățile din lume, stai liniștit, dar nu ești genul de om care să poată lăsa totul în urmă, care să abandoneze totul ca s-o urmeze pe femeia iubită.

VÂRSTA A DOUA

SUFLETUL-COPIL

A doua vârstă a sufletului, Maddi, este aceea în care înțelegem că nu trăim numai pentru noi. Ceilalți contează, sunt importanți. Sufletul trebuie să învețe să-și depășească impulsurile sau cel puțin să și le controleze, să folosească șiretlicuri, să-și joace cărțile, să trișeze, să seducă, să iubească.

II

INSTALAREA

Bun-venit la Murol

5

Deschid larg obloanele cabinetului meu medical. Vedere directă spre Chaîne des Puys[1], castelul Murol cocoțat pe colina cea mai apropiată și linia crestei masivului Sancy care închide orizontul. Imediat ce obloanele sunt date la o parte, soarele năvălește în încăpere, de parcă și el caută răcoarea vechilor pietre de granit.

Nu mă așteptam la o asemenea primire!

Timp de șase luni, înainte să mă mut în Auvergne, mă pregătisem sufletește pentru peisaje cenușii, orizonturi joase, drumuri înzăpezite, rigole pline, pentru pietrele reci ale caselor și acoperișurile scoțând fum, pentru străzi pustii, fulare și căciuli, pentru vieți închise în casă... E complet pe dos de când am sosit.

Niciodată, de când se știe auvergnianul, n-a mai fost o iarnă atât de blândă. Cincisprezece grade în mijlocul lunii

1. *Puy* (vârf, pisc) – termenul folosit în Auvergne pentru un con vulcanic.

februarie. Peste douăzeci şi cinci pe versanţii însoriţi ai vulcanilor. Abia dacă îngheaţă parbrizul dimineaţa.

Cabinetul medical se află chiar în centrul Murolului, la doi paşi de podul din roci vulcanice care trece peste Couze Chambon. Pe străzi nu e animaţia de pe Rue Gambetta din Saint-Jean-de-Luz, dar nu e nici un sat fantomă, având în vedere turiştii lipsiţi de schi care se rătăcesc pe-aici, excursioniştii umblând în grup organizat, elevii gălăgioşi care ies de la şcoală şi trezesc bătrânicile la fel de toropite de soare ca pisicile adormite în spatele perdelelor de dantelă.

M-am mutat la Murol de trei săptămâni şi nu regret nimic. De trei ani aşteaptă un medic aici! Am fost acceptată ca şi când m-aş fi întors din America încărcată cu lingouri de aur de împărţit. Toată lumea a defilat prin cabinetul meu, primăriţa, învăţătoarea, instalatorul, măcelarul, paznicul micului muzeu. Toţi m-au asigurat că aici e lume tot timpul anului; toţi m-au felicitat când au văzut că nu stau cu ochii pe ceas; toţi mi-au oferit ajutorul, pe care nu ezit să-l cer. Aici, dacă ai acceptat să-ţi deschizi uşa sau să baţi la uşile celorlalţi, nu rămâi singură prea mult timp.

Mulţumesc, prieteni, dar nu sunt singură.

Îmi deschid computerul. Verific planificarea zilei pe Planyo, aplicaţia de programare a consultaţiilor. Totul se face prin internet în ziua de azi, chiar şi-n inima districtului Auvergne, nu mai e nevoie de secretară. Citesc distrată lista pacienţilor, mijind ochii şi luptându-mă cu soarele care se joacă reflectându-se în ecran.

Apoi îi deschid larg. Mai-mai să-mi sară din orbite.

Mă străduiesc să controlez emoţia care mă cuprinde, să suflu, să respir mai bine.

Ştiam că timpul o să fie în favoarea mea! Sunt singurul medic pe-o rază de zece kilometri. Trebuia doar să aştept,

cu răbdare, să vină el la mine. Tot ce am făcut în aceste șase luni, să plec din Normandia, să traversez Franța, să mă mut la Moulin de Chaudefour și să deschid cabinetul, n-a fost decât c-un singur scop: ca să aibă loc întâlnirea.

Asta nu mă oprește să tremur de surprindere.

Mélanie Pelat, ora 9.00
Gérard Fraisse, ora 9.15
Yvette Mory, ora 9.30
Tom Fontaine, ora 9.45

*

— E rândul dumneavoastră, doamnă.

Este ora 9.55. O întârziere rezonabilă, ca să nu dau impresia că mi-am expediat pacienții de dinainte. Zece minute în plus totuși insuportabile.

— Intrați, vă rog.

Amandine Fontaine își pune revista *Vivre Bio – Hors-série spécial montagne* pe măsuța din sala de așteptare, se ridică și intră cu Tom.

Închid ușa în urma ei. Iată-ne aici, toți trei, în confidențialitatea cabinetului meu. Am ezitat când Tom a trecut prin fața mea să-i ciufulesc părul blond, să-i așez o mână pe umăr, să-i mângâi obrazul. Nu l-am mai văzut din iunie. Poartă o pereche de blugi foarte tociți, un pulover uzat de lână nealbită, haine prea mari pentru el, prost călcate, nici pe departe ca hainele de firmă ale lui Esteban. Totuși, niciodată Tom nu i-a semănat mai mult.

M-am pregătit. Mi-am repetat în minte de mai bine de o sută de ori consultația asta. Nu trebuie să mă las tulburată.

Ne desparte un birou, Tom aruncă o privire pofticioasă spre bomboniera. Recompensa micilor pacienți care au fost

foarte curajoși. Mă întorc direct spre el, ca și cum Amandine n-ar exista. Asta nu e nici măcar o strategie, așa procedez întotdeauna cu copiii. Prefer să-i aud prima dată pe ei descriindu-mi, cu cuvintele lor, simptomele bolilor, înainte să intervină părinții.

— Așadar, ce ți s-a întâmplat, puștiule?

Tom mă fixează cu ochii lui mari, albaștri ca oceanul, surprins că mă adresez lui.

Privirea asta, Doamne, privirea asta...

Amandine reacționează imediat.

— Nimic, spune ea, s-a terminat, s-a vindecat. Tom n-a fost la școală trei zile, tușea prea tare ca să se ducă. A avut gâtul roșu, i-a curs nasul, fără să umple batiste peste batiste, în fine, înțelegeți. Dar i-a trecut.

De ce mai vii la medic dacă boala a trecut? Nu apuc s-o întreb.

— Am nevoie doar de o adeverință medicală. Pentru școală. Altfel o să-mi facă ditamai tărăboiul pentru zilele în care a lipsit. Azi e ultima zi înainte de vacanța din februarie.

Amandine mă privește cu o intensitate anormală. Afișez un zâmbet profesional. Oare m-a recunoscut? M-am tuns înainte să vin la Murol. Port ochelari numai când dau consultații, nu m-a văzut niciodată cu ei. Cum ar putea face legătura între noua doctoriță a satului și femeia pe care o zărise pe plaja de la Saint-Jean-de-Luz, acum șase luni, timp de trei zile, trei zile în care ea practic nu și-a ridicat ochii din reviste?

— Vreau să fie foarte clar, a continuat Amandine. Nu sunt pentru, cum să vă spun, medicină, medicamente, laboratoare, vaccinuri și toate chestiile astea. Prefer să-l îngrijesc eu însămi pe Tom. Înțelegeți ce vreau să spun? Prevenție, bun-simț, metode naturale.

Răsuflu ușurată. Nu de mine se îndoia, ci de sistemul medical în general. Sunt obișnuită, e din ce în ce mai frecvent

la tinerele mame. Automedicația. Două-trei cărți de specialitate, un site pe internet, câteva forumuri de discuții și au impresia că au absolvit medicina.

— Cel puțin sunteți sinceră!

Amandine îmi răspunde cu un zâmbet. E deja gata să se ridice. O va face de îndată ce-și va primi adeverința.

— Dar și eu o să fiu sinceră...

Zâmbetul lui Amandine Fontaine dispare imediat. Tom încă are privirea ațintită spre bomboniera.

— Nu vă pot elibera o adeverință medicală fără să-l examinez pe fiul dumneavoastră. Regret, nu-i negociabil.

Am încercat să găsesc dozajul potrivit de amabilitate și fermitate. Amandine se strâmbă, ezită. E în stare să-l ia de mână pe Tom și să plece? Mă hotărăsc să continui și mă adresez direct lui.

— N-o să-ți fac rău, puștiule, doar un mic examen de rutină.

De parcă am fi căzut de acord, mă îndrept spre el ca să-l consult. Amandine încă ezită să mă lase să mă apropii. Să fie instinctul ei matern care o împinge să nu aibă încredere sau are ceva de-ascuns? Îmi dau seama că n-o să mă lase să-l ating pe Tom, că se va ridica să intervină, dar deodată se schimonosește, țintuită în scaunul ei de o durere intensă de abdomen. Și dacă ea, nu fiul ei, avea nevoie de un medic?

— Tom n-a fost niciodată bolnav, reușește ea să rostească, ascunzându-și prost suferința. N-a mai mers la medic de doi ani.

— Păi, o să recuperăm timpul pierdut. Haide, băiețel, urcă-te pe masă!

Entuziasmul și hotărârea mea învinș. Încep pur și simplu prin a-i examina gâtul lui Tom, urechile, nasul. Confirm, prezintă toate simptomele unei laringite ușoare, inflamația e practic resorbită. Amandine are dreptate, cel puțin în privința asta, Tom n-are nevoie de medicamente.

— Perfect, voinicule, poți să te duci la școală și în după-amiaza asta dacă vrei.

Un zâmbet larg luminează fața lui Tom. Este zâmbetul lui Esteban, e al Micului meu Prinț. Îmi dau seama că de fiecare dată când mă uit la băiatul ăsta, când îl ating, când îi examinez gâtul, când îl apăs pe piept, mai cobor un pas în infernul din care nu voi mai putea niciodată să ies.

Am impresia că ating pielea lui Esteban, că simt mirosul lui Esteban...

Totuși, n-am de ales, trebuie să mă cufund mai mult în limburi. Dacă fiul meu e închis acolo, trebuie să mă duc să-l caut.

— Rămâi pe masă, puștiule, nu s-a terminat încă. Poți să-ți ridici puloverul și tricoul?

Tom se supune. Amandine n-a spus nimic. A dat-o gata durerea de abdomen? Sau autoritatea mea? Sau, la urma urmei, n-are niciun motiv să se opună acestei examinări banale?

Îi palpez omoplații lui Tom, coastele, burta, genunchii, coatele și încheieturile mâinilor. Am senzația c-o să-mi ia foc degetele. Un conflict insolubil izbucnește în capul meu, între rațională doctoriță Maddi Libéri și neconsolata mamă a lui Esteban. Medicul pe care am încercat să-l oglindesc în profesionist cu experiență: am consultat sute de copii de zece ani și știu că, în general, au toți aceeași morfologie, aceeași greutate, aceeași înălțime, plus sau minus câteva kilograme și centimetri: aceeași siluetă filiformă ca o tulpină de margaretă, aceleași picioare subțiri și tonifiate, aceiași bicepși plați pe care-i cuprinzi cu două degete. Și totuși, mama lui Esteban nu abandonează: amintirea mâinilor mele nu minte, știu să recunosc corpul copilului meu.

— Perfect, voinicule. Acum întinde-te. O să-ți trag un pic pantalonii în jos, nu-ți face griji.

Desfac catarama curelei. Îi deschid primul nasture.

Amandine reacționează de data asta.

— Ce îi faceți?

— Nimic special. Îi controlez pubertatea.

— Tom are zece ani.

— Tocmai!

Amandine nu îndrăznește să mă contrazică în față. Cred că-i vin în minte site-urile medicale pe care le-a accesat, cazurile de pubertate precoce, băieții care devin mici bărbați. Asta îmi dă timp să continui.

Mai deschid alți trei nasturi. Desfac pantalonii. Îi cobor puțin, un centimetru, doi, chilotul albastru.

Mâna mi-a împietrit.

E imposibil! Strict, logic, medical imposibil!

Și totuși, am știut, chiar înainte să-l examinez pe Tom, că va fi aici.

La căldurică. Bine dosit.

Ca o dovadă intim ascunsă, dar imposibil de șters.

Angiomul este perfect conturat, în formă de picătură, ca o lacrimă stacojie curgând în partea dreaptă a zonei inghinale a lui Tom. La fel ca al lui Esteban.

Semnul lui din naștere.

Un semn imposibil de falsificat.

Tom este încă întins, nu l-am invitat să se ridice, să se îmbrace la loc...

Toate certitudinile mele se răstoarnă.

Puteam accepta o asemănare fizică; puteam accepta, la limită, același șort de baie, aceeași plajă, dar pata asta? Cum să accept că se datorează hazardului, marii loterii a geneticii?

Sunt pe cale să-mi pierd mințile? Sunt victima unei halucinații?

Degetele mele continuă să atingă delicat semnul cafeniu. Amandine stă lângă mine, nerăbdătoare să se termine examinarea. Mă abțin s-o bombardez cu întrebări. Cine e tatăl lui Tom? De ce purta șortul acela indigo? De ce-a venit în vacanță la Saint-Jean-de-Luz? Cu siguranță există o explicație...

De îndată ce Amandine înaintează, ca să-mi dea probabil de înțeles că s-a săturat, că examinarea s-a încheiat, îngaim singura întrebare pe care o pot adresa fără să mă trădez. Trag puțin chilotul, ordonându-i fiecărui deget să nu tremure.

— Angiomul ăsta, pata asta din naștere, mai bine zis, când a apărut?

— După părerea dumneavoastră? E o pată din naștere, nu?

Amandine mă studiază iarăși cu neîncredere. A recâștigat terenul pierdut. De ce am pus o întrebare atât de ridicolă? Trebuie să mai trag de timp ca să examinez amănunțit semnul ăsta. Trebuie să găsesc altă întrebare. Ating încă o dată pata întunecată și mă încrunt, de parcă m-ar neliniști ceva. Dacă mă uit cu atenție, trebuie să recunosc că nu e exact ca a lui Esteban. E un pic mai palidă, mai puțin dezvoltată, dar știu că angioamele evoluează, mai ales în copilărie, și că se resorb în optzeci la sută din cazuri.

Simt pielea caldă a lui Tom cu vârful degetelor. Băiatul nu se mișcă. La fel de cuminte și de înțelept cum era Esteban. Ocupat să observe totul, să analizeze, fără să dezvăluie nimic din gândurile lui.

La limită, pata asta întunecată ar putea fi o urmă de arsură, veche de mai mulți ani, dar din ce motiv să se fi rănit copilul ăsta exact acolo? Presupunerea mea delirantă îmi dă cel puțin o idee pentru o nouă întrebare.

— Semnul ăsta... Sunteți sigură că Tom nu s-a ars niciodată?

Amandine ridică tonul.

— Mi-aș fi amintit! Ce insinuați? Că băiatul meu a avut un accident și eu habar n-am?

Face trei pași și mă împinge fără menajamente.

— Gata, Tom, ordonă ea, poți să te îmbraci la loc.

A făcut un efort prea mare. Se ține din nou de abdomen, de parcă ar fi fost lovită cu violență. Se sprijină de masă, încercând să-și recapete respirația.

— E totul în regulă, doamnă Fontaine?

Nu răspunde. Un amestec de mânie, de stinghereală și de durere. Profit de răgaz ca să mă adresez lui Tom.

— Și tu ce crezi despre pata asta?

Băiatul își mută privirea de la mine la mama lui.

— Eu... am avut-o întotdeauna.

— Nu-ți amintești de niciun accident? O arsură, ceva care te-a durut foarte tare, probabil când erai foarte mic?

— Nu. Nu...

Amandine și-a recăpătat suflul și se răstește.

— Ce anume căutați, doamnă doctor? Aveți grijă, pe-aici nu se scotocește prin viețile oamenilor! Tom și cu mine ne-am învățat să ne descurcăm singuri. N-am nevoie de sfaturi, mai ales în privința sănătății mele și a băiatului meu. Am citit probabil mai multe reviste de medicină decât dumneavoastră, așa că, înțelegeți?

Înțeleg...

*

Tom se îmbracă, se ridică. Merg cu sfidarea până la a-i ciufuli părul blond în momentul în care trece prin fața mea. N-am putut rezista. Am simțit un nou val de emoție, ca o liniuță de drog pe care aș fi tras-o pe nas, senzația că regăsisem un gest firesc, acea fericire instantanee pe care o încercam de fiecare dată când Esteban se apropia de mine ca să-mi cerșească un semn de tandrețe.

— Pe curând, puștiule.

Amandine mă săgetează din ochi.

— Cât vă datorez, doamnă doctor?

E încă o dată cuprinsă de o durere abdominală pe care mândria ei nu reușește s-o ascundă. Se așază și își scoate portofelul.

— Doamnă doctor?

Tom e cel care a vorbit, cu voce timidă.

— Doamnă doctor, repetă el, în vacanță aș putea să mă duc la piscină?

Aproape că uitasem de plaja de la Saint-Jean-de-Luz, Tom e un înotător foarte bun, la fel cum era Esteban. Esteban își petrecea toate vacanțele de iarnă la piscină și pe cele de vară, la mare.

— Da, voinicule. Ești sănătos, nicio grijă.

Mă întorc spre mama lui exact în clipa în care ea-mi întinde o bancnotă.

— Dimpotrivă, dumneavoastră nu, doamnă Fontaine. Dați-mi voie doar să vă consult. N-o să vă coste nimic în plus și...

— Doamnă doctor, cu tot respectul pe care vi-l datorez, vedeți-vă de treaba dumneavoastră!

O tăcere grea se lasă în cabinet în timp ce-i dau restul. Tom se uită în continuare cu jind la borcanul cu bomboane de pe biroul meu. Cred că mama lui n-o să-mi interzică să-i ofer una.

— Vrei o bomboană cu miere?

Tom își retrage imediat mâna, se dă înapoi și se refugiază în brațele mamei lui, de parcă i-am propus să înghită venin de viperă. Privirea lui îngrozită are toate caracteristicile unei fobii incontrolabile.

De ce îi e frică lui Tom?

De o simplă bomboană cu miere?

Amintiri dureroase mă năpădesc.

Au gustul dulce al unei capcane de vară.

Oare e posibil ca Tom și Esteban să se fi întâlnit amândoi cu aceiași prădători?

6

Savine Laroche își parchează mașina, un Renault Koleos 4 x 4, în fața primăriei din Murol. Vehiculul asistentei sociale a comunei este ușor de recunoscut. Portocaliu. Model 2008. Autocolante Vulcania și Bibendum Michelin maschează punctele de rugină. Mașina, în ciuda celor treisprezece ani ai săi, merge ca un ceas și urcă pe drumurile de munte din Auvergne cu o energie de bolid tânăr. Savine Laroche nu se pricepe la mecanică, dar băiatul de la service-ul din Murol îi întreține bătrânul Koleos cu multă dragoste. Un tip simpatic, Gilles Tazenat, chiar dacă i-a luat 300 de euro pentru cauciucurile de iarnă care probabil nu-i vor folosi.

Savine, înainte să intre în primărie, se oprește și admiră decorul din jur. Satul parcă e chircit. Casele se strâng una într-alta, înalte și fragile, protejate de acoperișuri de ardezie și susținute de cornișele de granit ale ușilor și ferestrelor. Couze Chambon îl traversează de la un capăt la celălalt și, probabil ca să ferească Murolul de revărsările lui, străzile și podurile seamănă cu niște ziduri de apărare. Primăria e la adăpost, situată mai sus, construită din roci vulcanice negre și solide.

Savine cunoaște pe dinafară satul ăsta, peisajul ăsta cu reliefuri îmblânzite, cu toate astea, în fiecare dimineață îl apreciază cu aceeași emoție. Nu i-ar plăcea deloc să locuiască

la câmpie, dar nici înconjurată de munți înalți care te țin captiv. Nu-i plac decât peisajele deschise ca ăsta, unde orizontul sare din colină în colină, ca o foaie de hârtie împăturită la nesfârșit, de parcă Dumnezeu s-ar fi jucat cu origami. Își cunoaște meseria, cunoaște nefericirea rurală din secretele fermelor, din tăcerea cătunelor, din spatele obloanelor închise și al fațadelor niciodată renovate; are multă, multă treabă. Însă asta n-o împiedică să creadă că, în ciuda sărăciei pe care o întâlnește în fiecare sat agățat pe versanții vulcanilor, nefericirea e mai suportabilă în aer liber.

*

— Bună ziua la toată lumea, salută ea deschizând larg ușa primăriei. Ați văzut ce soare? S-ar zice că e primăvară!

„Toată lumea" se reduce la un singur angajat, de gardă la primărie la ora prânzului.

— Te-au părăsit toți, Nectaire? S-au dus să facă baie în Chambon?

Nectaire Paturin este secretarul primăriei. Însărcinat cu ștampilele, formularele și fotocopiile. Se spune că a fost polițist la Clermont înainte să ajungă aici. Lui Savine îi place de el, chiar dacă e exact opusul ei: moale, încet, pesimist. E probabil ceva mai în vârstă, bătând spre cincizeci, dar, în rest, urmările naturale ale trecerii anilor: celibatul revendicat ca o luptă, părul lăsat să albească și pensionarea în vizor.

— Preferam să se fi dus să patineze, comentează Nectaire. Nu-i normal să fie temperaturi ca astea iarna.

— Știu, nu mai sunt anotimpurile de altădată, dar există și o parte bună. Ia fii atent... Abracadabra!

Savine face să apară, cu gesturi de magiciană, un buchet de narcise galbene pe care le ascunsese la spate.

— Primele pe anul ăsta. Pune-ți o dorință. Le-am cules din apropierea cascadelor Chiloza.

Secretarul primăriei privește consternat narcisele galbene din februarie. N-ar fi arătat mai abătut nici dac-ar fi aflat că s-au trezit vulcanii din Auvergne.

— Stai să-ți spun una și mai bună, există deja fructe în pomi.

Secretarul primăriei e cât pe-aci să cadă din scaunul lui cu rotile.

— Abracadabracadabra!

O nouă demonstrație de magie. De data asta, Savine scoate din rucsac un kilogram de mandarine învelite în hârtie.

— Și-astea-s culese din apropierea cascadelor Chiloza? comentează Nectaire.

— Evident! În orice caz, bătrâna Chaumeil, de la piața din Besse, așa mi-a jurat!

Savine pune mandarinele pe biroul ei, vizavi de-al lui Nectaire, între un Casimir de plastic, o Barbotine de pluș și o cană cu emblema New York Knicks[1]. Portocaliul este, fără îndoială, culoarea ei preferată!

Nectaire a rămas blocat pe fructe, cu privirea fixă a unei prezicătoare care citește într-un glob de cristal.

— Vezi tu, spune secretarul primăriei, lumea se împarte în două.

Ooo... asta-i fraza preferată a lui Nectaire Paturin. Orice gest obișnuit, după el, este purtător al unui adevăr profund, dezvăluind fracturile căscate din lumea noastră. Nectaire este moale, încet, pesimist... dar filozof.

— Cei care cumpără mandarine învelite în hârtie și cei care le cumpără neînvelite.

---

1. Personaje de desene animate portocalii, respectiv echipă de baschet a cărei culoare este portocaliul.

Savine face ochii mari, fixând la rândul ei banala pungă de fructe.

— A, da, chiar așa!

Nectaire își trece mâna prin părul lui de oaie prost țesălată. Își ia răgaz să-și găsească inspirația, lăsându-și privirea să se piardă pe fereastră. Cerul din Auvergne este albastru uniform, de parcă crestele munților sunt prea rotunjite ca să agațe până și cel mai mic nor. Nectaire e exact opusul unui armăsar îmboldit de galopanta vârstă de cincizeci de ani, mai degrabă un cal de povară cu pas greoi, dar are niște ochi irezistibili de copil care caută să înțeleagă fiecare mister al vieții din jur.

— Primii, afirmă el, cei care cumpără mandarinele învelite în hârtie, sunt încrezători din fire. N-au nevoie să verifice dacă fructul dinăuntru e stricat. Consideră că riscul e minim, în orice caz, nu destul de important ca să devină suspicioși. Nici măcar nu-și pun întrebarea de ce anumite fructe sunt ambalate și altele nu. La limită, li se pare că sunt mai drăguțe cele împachetate. Le place ca lumea să dea dovadă de imprevizibil și de fantezie și văd în asta respectul pentru propria dorință de libertate. Pe scurt, ca să simplific, sunt oameni optimiști. Ca tine, Savine.

Ea îl răsplătește cu un zâmbet fermecător.

— Și ceilalți?

— Sunt pragmatici. N-au încredere decât în judecata lor. Lumea nu există decât prin filtrul propriilor raționamente. Al propriului sistem de valori, altfel spus. Sunt pesimiști și bănuitori. Ca mine, Savine! Sunt, cum să spun, precauți.

Ea scoate, printre buzele strânse, un mic fluierat de admirație, apoi desface cu nerăbdare hârtia din jurul unui fruct.

— Nu știi ce pierzi! În surprizele vieții, cel mai frumos lucru e hârtia de cadouri.

Se ridică să-i dea mandarina secretarului.

— Poți verifica personal că nu e putredă! Nu vrei să ți-o și descojesc?

— Nu-i nevoie, mulțumesc.

Savine și Nectaire schimbă o privire complice, fără să mai adauge ceva. Ca doi îndrăgostiți atrași de polaritatea opusă. Asistenta socială rupe tăcerea înainte să devină prea intensă.

— În schimb, îmi faci un ceai? Pui ce vrei tu în el... n-o să verific dacă încerci să mă otrăvești!

*

Nectaire a scos din sertarul biroului său peste zece pachețele. Fiecare are o etichetă scrisă de mână, pe care sunt notate ziua și locul recoltării. „Roiniță", „măceșe", „ienupăr", „păducel", „muguri de pin", „coada-șoricelului". Degustarea infuziilor lui Nectaire e o instituție comunală. Își prepară singur amestecurile, în funcție de criterii obscure, cum ar fi vremea de afară, dispoziția dinăuntrul lui, gradul de oboseală, nivelul de exaltare (rareori foarte ridicat), procesul de digestie.

Se pregătește, concentrat, echipat cu o linguriță dozatoare adâncă indicând cantitățile aproape la milimetru, să realizeze decoctul perfect, când ușa primăriei se deschide brusc. Un curent de aer violent ridică pulberea plantelor uscate, stârnind un nor parfumat delicios.

Nectaire tușește și se îneacă, în timp ce un bărbat la vreo șaizeci de ani, mărunt și uscățiv, cu mușchii mai noduroși decât ai unui lemn de măslin, intră în încăpere.

— Bună ziua tuturor. Sunt doar în trecere.

Își scoate casca de ciclist de pe cap și se întoarce spre Savine.

— Am... am nevoie să vorbesc cu tine.

— Te ascult, Martin.

— În... între patru ochi.

Savine e intrigată. Martin Sainfoin este singurul polițist al comunei. În urmă cu vreo câțiva ani, l-ai fi putut numi pândar. El unul ar fi preferat un titlu mai pompos, de genul „aghiotant al vulcanilor", „vânător de munte auvergnez" sau „gardian al conurilor vulcanice"... Asta e. De patru decenii se mulțumește să bată în lung și-n lat drumurile, traseele și trecătorile pe bicicletă, drumurile cu o Pinarello, traseele de drumeție cu o VTT Orbea. Martin Sainfoin este o mică celebritate locală, multiplu medaliat la competițiile sportive ale veteranilor, de la Limoges la Clermont-Ferrand. În așteptarea campionatului Franței, face o sută de kilometri în fiecare zi, de șapte săptămâni.

— Între patru ochi? se miră Savine.

Nectaire, la biroul lui, și-a văzut de treabă. A reluat cu abnegație măsurarea fiecărui ingredient al infuziei.

— E vorba, precizează Martin coborând vocea, de Amandine Fontaine. Și de Tom. O chestie ciudată.

— Ce s-a întâmplat? se îngrijorează Savine.

Amandine și Tom sunt protejații asistentei sociale, împreună cu alte câteva familii dintre cele mai vulnerabile din sat.

— Nu știu încă. Trebuie să verific vreo două-trei lucruri. Ne putem vedea diseară? La Poterne?

Poterne e un bar din Besse, orășelul vecin unde cea mai mare parte a localnicilor din zonă se întâlnesc la sfârșitul zilei ca să citească paginile ziarului local, *La Montagne*, și să le comenteze.

— Cum vrei.

— Dar ai timp să bei un ceai cu noi, intervine Nectaire din spate.

— Altă dată. Mi-am propus să străbat patru trecători în după-amiaza asta. Două mii de metri de traseu denivelat și...

Ceainicul începe să șuiere.

— Haide, insistă Nectaire, doar un potpuriu special Paturin. Doar dacă nu te temi de controale antidoping?

Martin Sainfoin ezită. Prea mult. Ușa primăriei se deschide iar și intră alți trei angajați. Alain Suchet – zis Susă –, grădinarul, Géraldine Jume, contabila, și Oudard Benslimane, animatorul cultural.

— Ai picat numai bine, Martin, începe Oudard, tinerii din Besse, din cauză că se plictisesc fără zăpadă, și-au pus în cap să organizeze niște rave-party-uri pe Sancy. Va trebui să ne jucăm de-a v-ați ascunselea toată vacanța din februarie.

Savine a adus deja cinci cești, Géraldine scoate o *flougnarde*[1] cu mere și rom din frigider. Martin Sainfoin, încolțit, se uită la ceas. Dacă vrea să străbată trecătoarea Croix-Saint-Robert, să-și ia timp să verifice povestea cu Amandine și să fie la șapte seara la Poterne, va trebui să pedaleze de zor.

7

Ora 12.45.

Am oprit în parcarea mică de la cabinetul meu. Patru locuri, goale. Cea mai mare parte a magazinelor din sat sunt închise în timpul pauzei de prânz. Mă bucur de peisaj, de vederea panoramică asupra donjonului castelului Murol, care plutește ca un dop pe valurile de brazi. Cheia e în contactul mașinii mele, o Alfa Romeo MiTo. N-am decât s-o întorc, să urc înapoi pe valea râului Couze Chambon, șase kilometri pe serpentine, și aș ajunge acasă, la Moulin.

---

1. Tartă tradițională din Auvergne (n.ed.orig.).

Închid ochii.

Imediat, îmi apare semnul din naștere. Pată cafenie pe piele albă. Imprimată pe retina mea, de parcă m-aș fi uitat prea mult la soare. Să fie cel al lui Tom? Al lui Esteban? Nu pot să-mi dau seama. Cele două se confundă în amintire.

Deschid ochii. Semnul se imprimă pe cer. Dacă nu cumva creierul meu a fost cel atins, pătat.

Ce-am sperat când m-am mutat aici? Când am așteptat vizita lui Tom și a mamei lui, când mi-am imaginat, zile la rând, momentul în care aveam să-i cer băiatului să se dezbrace?

O dovadă, evident! Pot să recunosc asta. Așteptam o confirmare. Nu făceam decât să-mi urmez firul intuiției.

Nu, asemănarea asta nu e doar o asemănare.

Nu, coincidențele astea nu pot fi doar coincidențe.

E altceva... Chiar dacă Esteban ar fi avut douăzeci de ani astăzi, chiar dacă Tom nu se născuse când Esteban a dispărut, chiar dacă...

Mă aplec și-mi scot din geantă telefonul Samsung. Trei liniuțe, 4G. Să mai zică cineva că în Franța sunt locuri izolate.

Tastez febril.

Semn din naștere.

N-am decât cunoștințe vagi despre angioame, câteva amintiri dintr-un manual de dermatologie, nu constituie subiectul cel mai studiat la facultatea de medicină.

Citesc în grabă site-urile. Semnele din naștere au diverse nume, după inspirația epocilor, a regiunilor, a culorii și a formei lor: pata mongoloidă, pata cafea-cu-lapte, pata de vin... Specialiștii par să fie de acord asupra mai multor puncte. Semnele acestea sunt frecvente, marchează mai mult de un copil din zece. Originea lor e aproape întotdeauna necunoscută. Multă vreme s-a susținut explicația ereditară, însă acum

se știe că nu e nici pe departe majoritară. Cel mai adesea, nicio legătură genetică nu explică aceste pete. Evoluția lor este, de asemenea, puțin înțeleasă. În cea mai mare parte a cazurilor, dispar odată ce copilul crește, fără a lăsa nici cea mai mică urmă.

Ca o amintire care se șterge.

Încă ezit. Sunt așteptată la Moulin, i-am promis lui Gabriel că mă întorc să luăm masa de prânz împreună. Știu totuși că nu mă pot opri la ce-am aflat. Trebuie să mă hotărăsc. La fel ca podul de piatră din fața mea, trebuie să trec pe malul celălalt, acolo unde sunt dezvăluite alte explicații logice.

Cu degetele tremurânde, apăs pe tastatura minusculă.

Pată din naștere... reîncarnare.

O clipă, cât căutarea mea își ia zborul pe deasupra vulcanilor, sper că nu va genera niciun răspuns, nicio corespondență, cu excepția a vreo două site-uri de mistici sau a unui forum de discuții aberante.

Ce iluzie...

Pe ecranul mobilului meu se afișează zeci de site-uri, mai mult de-o sută de rezultate, conducând de cele mai multe ori la articole lungi.

Înțeleg că tocmai am pătruns într-o lume nouă, a cărei existență n-am bănuit-o, o lume despre care niciun profesor, în timpul studiilor mele de medicină, nu mi-a vorbit niciodată.

Mă cufund în rezumatul unei cărți, *Reîncarnare și biologie: încrucișare de drumuri*. Autorul, un anume Ian Stevenson, constată că medicina oficială, pentru a explica aceste pete care apar la naștere și dispar la sfârșitul copilăriei, nu găsește altă soluție decât să invoce un singur argument: hazardul!

Numai că oamenilor nu le place hazardul, fac în așa fel încât elementele să aibă întotdeauna o semnificație. Stevenson demonstrează că pentru numeroase culturi, hindusă, budistă,

animistă, semnele au o semnificație precisă și recunoscută: sunt mărturii ale vieților anterioare.

Mi se pune un nod în gât. Ridic o clipă ochii. Parcarea de la cabinetul meu e tot pustie. Am impresia că sunt singură în mijlocul unui sat fantomă.

Cobor din nou ochii spre ecranul telefonului. Știu că n-ar trebui să continui. De ce să citesc toate articolele astea în care nu cred? De ce să mă supun acestui supliciu?

Citesc totuși fără voia mea. Articolele prezintă zeci de exemple de copii marcați. Nu e vorba de simple mărturii cărora ar fi ușor să nu le dai crezare, ci de analize biologice în toată regula, sprijinite de fotografii. Toate înfățișează pete, plăgi, malformații... și aproape întotdeauna medicii care au lucrat la aceste cazuri ajung la o singură concluzie.

Îmi mușc buzele, incapabilă să-mi împiedic ochii să citească mai departe, să înfrunte adevărul.

Semnele corespund cu locul unei răni mai vechi.

Sunt un indiciu că persoana care s-a reîncarnat...

a murit...

de o moarte violentă...

*

Ajung la Moulin de Chaudefour. Nu m-am întâlnit cu nimeni pe drumul ce urcă de la Murol. Am parcurs curbele cu mâinile încleștate pe volanul mașinii, ținându-mă bine ca să iau virajele din viața mea, dată peste cap, bulversată, dar hotărâtă.

N-o să mă apuc să cred în poveștile astea!

Chiar dacă nu pot nega evidența: am văzut semnul ăla pe corpul lui Tom, foarte asemănător cu al lui Esteban.

Opresc în parcarea uriașă de la Moulin, în mare parte recucerită de vegetație.

Nu vreau să m-apuc să cred în poveștile astea!

Să cred în ele ar însemna să admit grozăvia asta pe care m-am chinuit atât de mult s-o resping, toți anii ăștia.

Mă îndrept spre Moulin. Mă clatin fără să vreau, de parcă pașii mei ar refuza să țină linia dreaptă, tot încercând să urmeze vreo cotitură, niște curbe ale vreunui tobogan pe care să-mi dau drumul la vale. Ridic ochii. Trebuie să acționez, să mă concentrez din nou.

Moulin de Chaudefour se întinde înaintea mea. Cât e el de lung. O clădire de două sute cincizeci de metri, dotată cu o sală de mese cu vedere directă, prin ușile din sticlă, din Mont-Dore și valea Chaudefour.

Moulin este unul dintre cele cinci hoteluri deschise aici în anii '70, când stațiunea Chambon-des-Neiges era încă una dintre cele mai înfloritoare din Auvergne, cu zece telescaune și douăzeci de kilometri de pârtii. În cele din urmă, încălzirea climatică i-a venit de hac, în ciuda instalației de tunuri de zăpadă și a creării de pârtii la altitudine. S-a închis în urmă cu douăzeci de ani. N-a mai rămas din ea decât un oraș fantomă, un decor de western, una dintre acele așezări părăsite când goana după aur s-a terminat și filonul e abandonat: parcare uriașă, apartamente goale, piloni înălțați în mijlocul pădurii, vaste cărări defrișate.

Am putut cumpăra Moulin de Chaudefour, care găzduia cincizeci de schiori în zilele lui bune, la o treime din prețul său. Prea departe de piste, prea departe de zona comercială, prea departe de tot. Totuși, eu m-am îndrăgostit imediat de hanul ăsta vechi, cu fațada lui groasă de piatră, în stare să reziste și la o explozie nucleară, cu elegantul său hol de sticlă, cu sufrageria încălzită de un șemineu imens, culoarele de la etaj îmbrăcate în lemn de pin și camerele aliniate.

Un adevărat palat.
Un castel de basm.
Prea mare pentru mine.

*

— Gabriel? Gabriel, eşti acasă?

Uşa nu e încuiată. Gabriel n-ar fi ieşit lăsând descuiat.

— Gabriel?

E cu siguranţă aici, în vreo cameră, cu căştile pe urechi, probabil în apartamentul nostru, Bois-Joli, cu vederea cea mai frumoasă spre valea Chaudefour, Cascade de la Biche şi Dent de la Rancune.

— Gaby, m-am întors!

Mă îndrept spre bucătărie. Un pahar zace în chiuvetă. Un cuţit e pus în uscătorul de vase. Pe masă, o jumătate de baghetă, firimituri şi un ziar, *La Montagne*, deschis la programul TV.

Oftez, împăturesc ziarul, bag pâinea în cutie, adun firimiturile în căuşul palmei. Sentimentul de singurătate mă copleşeşte când mă aştept mai puţin. Fără să vreau, îmi revin în minte ultimele cuvinte ale lui Wayan, în cabinetul lui din Le Havre, din urmă cu şase luni.

— Eşti sigură că Gabriel va accepta să lase totul şi să te urmeze?

— Şi dacă nu e de acord, treaba lui, asta nu va schimba cu nimic decizia mea. Mă cunoşti, Wayan, sunt o femeie hotărâtă... şi liberă!

Eterna dilemă. Aş fi mai fericită dacă aş fi singură? Fără îndoială e mai bine să nu-mi pun întrebarea asta.

Urc scara de pin deschis la culoare. Fotografii cu staţiunea înzăpezită stau încă agăţate de pereţi, nişte hanorace decolorate, pulovere cu model jacquard pe sub combinezoane-salopete,

cagule de lână, încălțări de cosmonaut, ambianță de tabără, teleschiuri pe pista verde, sănii de lemn și bătăi cu bulgări.

— Gabriel? Ești în cameră?

Gabriel a fost imediat de acord să plecăm în Auvergne. Ascultător. Și chiar glumind. *N-ar putea fi o climă mai infectă decât asta de-aici, din Normandia.* Am fost surprinsă că nu discutase mai mult, că acceptase atât de ușor mutarea. Poate pentru că nu-i pasă? Saint-Jean-de-Luz, Etretat sau Murol, îi e totuna, din moment ce e liber să facă ce vrea, adică să-și petreacă tot timpul în fața unui ecran pretinzând, după jargonul la modă, că-și aprofundează domeniile de competență, își consolidează cunoștințele, își evaluează nevoile, își găsește calea și, mai ales, caută pe internet idei cu care să dea lovitura... fără să găsească vreuna, bineînțeles. Banii nu sunt o problemă, în orice caz, eu câștig bine, îndeajuns pentru doi, și el a înțeles asta. Am nevoie doar... de companie?

Deschid ușa camerei. Gabriel e în pat, doarme.

Nu te superi pe o pisică fiindcă doarme toată ziua, nu-i ceri să muncească, doar te bucuri că o găsești acolo când te întorci, binedispusă, veselă și pusă pe joacă, pentru că s-a plictisit între timp.

Parchetul scârțâie sub picioarele mele, destul cât să-l trezească. Gabriel deschide ochii lui mari și negri, se întinde, împinge cearșafurile cu vârful piciorului. Dormea aproape gol. Îmi oferă privelișteа torsului fără fir de păr și-a abdomenului plat, restul fiind ascuns în pantalonii de pijama răsuciți pe el.

— Vii să te culci cu mine? murmură el, somnoros.

— Nu te-ai dat jos din pat de azi-dimineață?

— Nu... nu mă simt prea bine. M-ai putea examina?

Diagnostic rapid. Mâna pe frunte. Gabriel are un pic de febră. Nas înfundat. Tuse productivă. Muntele nu-i prieşte! A dus-o tot într-o răceală şi o bronşită de când am venit. I-am lăsat medicamente pe noptieră. I-am dat recomandări precise. Verific ce a luat când mă întorc. O mamă adevărată!

Profită că sunt aplecată peste el ca să încerce să mă ademenească.

— Haide, cinci minute. Un pic de alint.

— N-am timp, crede-mă. Am numai trei sferturi de oră pentru masă. Trebuie să mă întorc.

Gabriel se bosumflă, dezamăgit.

— O să mănânc mai încolo. Mi-am luat micul-dejun târziu.

Pe noptieră, între Doliprane, Exomuc şi Humex, descopăr că tableta e în priză. Gabriel trebuie să-şi fi petrecut dimineaţa jucând vreun joc tâmpit sau pe site-uri de vânzare-cumpărare online, care te fac să crezi că devii afacerist cu doar trei clicuri.

Oftez, îl sărut pe gât şi mă pregătesc deja să ies. N-am chef să mă cert cu el. Nu azi. *Am alte griji. Nu face nicio promisiune, niciodată. Nu cere vreuna, niciodată.* Gabriel se poartă exact ca un adolescent. La urma urmei, poate că pur şi simplu nu-mi doresc să crească, să devină serios, plictisitor, previzibil, sigur pe el, independent, trist, făcut una cu pământul, ca toţi bărbaţii striviţi de greutatea responsabilităţii lor. Prefer să las pasărea mea fragilă şi delicată acasă, chiar dacă localnicii din Murol, văzându-l atât de rar pe Gabriel, vor ajunge să creadă că trăiesc singură, că nu sunt decât o fată bătrână greu de suportat, venită să se îngroape aici în vale. O să-i atrag pe toţi masculii gigolo din cartier!

— Pleci deja? mormăie Gabriel.

— Îmi pare rău, am consultaţii până diseară... Mă suni dacă e vreo problemă, bine?

— OK, spor la treabă.

Gabriel a și adormit, fără să se învelească.

Cobor scara, am mințit.

Următoarea consultație e abia la două fără un sfert. Și nici mie nu mi-e foame.

*

Mi-am parcat MiTo-ul de-a lungul uneia dintre vechile parcări ale stațiunii Chambon-des-Neiges, la baza telescaunului de pe muntele Jumel. Astăzi n-a mai rămas decât un câmp cu iarbă sălbatică, unde ghioceii înfloresc din abundență. Sute de flori albe, de parcă natura s-ar fi amuzat să producă o iluzie de fulgi de zăpadă. Cătunul Froidefond se află la trei kilometri mai jos, în linie dreaptă, fără să urmezi pe serpentinele de pe D36.

O iau pe cărarea ce merge de-a lungul râului Couze Chambon. Intru într-un subarboret umbros, evitând urzicile și mărăcinii, agățându-mă de crengile cele mai apropiate de mal. Nivelul apei nu e prea ridicat: sărind din piatră-n piatră, poți traversa torentul fără să te uzi. Probabil e văduvit de piscurile înzăpezite care, de obicei, îl alimentează până la sfârșitul iernii. Pare un râuleț, pe care trei pietricele așezate de-a curmezișul ar fi de ajuns să-l zăgăzuiască.

Totuși, un pod mare de piatră trece peste el la intrarea în Froidefond. Un pod cu un singur arc, majestuos, disproporționat față de mărimea cătunului, care se reduce la zece case cu fațade de granit negru și cu obloanele trase, o spălătorie, o fântână și două ferme, de-o parte și de alta a drumului, un pic mai jos.

Souille este a doua fermă. Mai bine zis, era. Din acareturi n-au mai rămas decât o casă cu două niveluri și cu pereți de

chirpici scorojți, un șopron cu acoperișul spart în care nu mai e depozitat niciun furaj, cu o prelată de plastic ca să-l protejeze, dar care, prost ancorată, flutură în vânt pe jumătate ruptă, câteva brăzdare de plug ruginite, un puț astupat, o bancă de piatră de care e sprijinită o bicicletă, un gard de plasă înfășurat în jurul a patru țăruși ca să ocrotească o grădiniță de legume. Niște găini umblă peste tot. Niște pisici slabe le pândesc, cocoțate la ferestre.

Pentru prima oară de când m-am mutat la Murol, nu mă mulțumesc să traversez pur și simplu cătunul în mașină, fără să opresc, aruncând doar o privire fugară spre fermă și apoi accelerând. N-am vrut să vin înainte, voiam ca Amandine Fontaine să facă primul pas. Trebuia să-l facă, obligatoriu, întrucât eu sunt singurul medic din zonă. Voiam să am scuza asta înainte s-o caut eu pe ea. Să devin medicul ei de familie! Cel care te vizitează fără să te anunțe. Care intră fără să bată la ușă. Care pune întrebări, iscodește, pentru că e îngrijorat.

Chiar dacă Amandine n-are încredere în mine, ea a fost cea care a venit să mă consulte. E prinsă în cursă.

*

Ora 13.15.

Am mers până la fântâna de la ieșirea din Froidefond. Nimeni nu m-a observat, cel puțin așa sper: din spatele scândurilor bătute prost în cuie ale ușilor sau de la lucarnele hambarelor, oricine m-ar putea vedea. Greu să-mi dau seama dacă Froidefond e un cătun părăsit sau, dimpotrivă, renovat piatră cu piatră de rezidenții vilegiaturiști, care nu vin decât vara.

Dacă mă aplec puțin, fântâna e destul de înaltă ca să mă ascund. Apa care iese din țeava de cupru și umple bazinul e

colorată într-o nuanță roșie stranie. E ceva destul de frecvent în zona vulcanilor. Izvorul e feruginos, puțin înțepător, aparent excelent pentru digestie. Privesc cu un pic de dezgust pereții oxidați ai cuvei de granit, apa stătută de pe fund. Îmi pare rău pentru tradițiile voastre, dar n-o să mă împiedice să le prescriu pacienților mei Spasfon!

Din postul meu de observație, văd bine curtea fermei Souille, găinile, pisicile și ușa de la intrare. Aștept doar de câteva minute, când văd ușa deschizându-se și pe Amandine ieșind. O urmăresc cum face câțiva pași, dă la o parte una dintre prelatele de plastic care protejează grădina de legume, culege un mănunchi de plante, apoi se ridică anevoie. Se ține din nou de burtă, ca în timpul consultației, dar de data asta durerea ei e însoțită de o tuse seacă. Amandine intră grăbită în casă, fără să închidă ușa în urma ei.

Curtea rămâne din nou la dispoziția găinilor.

Mai aștept puțin. Mă simt ridicolă stând să urmăresc orătăniile. Ridicolă și stânjenită. Oricine din cătun m-ar putea observa. Aș putea să pretind că le fac o vizită lui Amandine și lui Tom, că sunt îngrijorată pentru pacienta mea, dar...

Atunci aud cele două acorduri. Întotdeauna aceleași.

Mi sol re la, mi sol re la.

Prost cântate, incorecte, zgâriind timpanele.

Fraza muzicală câștigă în intensitate, pare că se apropie, fără să câștige și în calitate, dimpotrivă. În sfârșit îl văd apărând pe Tom. El cântă! Se îndreaptă spre banca din mijlocul curții. În primul rând, mă frapează solitudinea lui, neliniștea ciudată din privire, de parcă s-a paraşutat în curte, căzut de pe o lună sau dintr-o rachetă, și fiecare detaliu îl sperie. Esteban avea aceeași privire, o absență, o distanță, fereastra asta deschisă spre o planetă unde numai artiștii adevărați pot să ajungă. Dar Esteban era un copil iubit, băgat în seamă, ascultat.

Eram atentă şi la cea mai mică dintre calităţile lui. Tom însă pare... abandonat.

Îl privesc cum împinge la o parte bicicleta şi se aşază pe banca de piatră, în mijlocul găinilor gălăgioase. Mă străduiesc să nu judec pripit. Nimic nu-mi permite să presupun că Tom e maltratat sau că Amandine nu-l iubeşte. Faptul că locuieşte într-o fermă dărăpănată sau că mama lui practică automedicaţia ca să-l îngrijească nu înseamnă nici pe departe că ar fi în primejdie.

Mi sol re la, mi sol re la.

Recunosc, în sfârşit, primele acorduri ale piesei „Wonderwall"[1].

Tom mai are mult de muncă! Cel puţin, Esteban şi el nu au acelaşi talent... Sunt liniştită pentru o secundă, după care imediat mă ambalez din nou: Tom cu siguranţă n-a urmat niciun curs de solfegiu, niciun profesor de muzică n-a urcat vreodată până la ferma Souille; o fi ţinut vreodată în mână o chitară sau orice alt instrument cu coarde?

Mijesc ochii. Emanaţiile gazoase ale apei roşii din fântână îmi irită faţa, cel puţin aşa am senzaţia, ca atunci când stai prea mult deasupra tăciunilor unui foc pe care-l credeai stins.

În sfârşit am putut să văd instrumentul la care Tom încearcă să cânte.

Băiatul a luat pur şi simplu o creangă de lemn mlădioasă, a întins o sfoară între cele două capete, ca un arc pe care l-a îndoit în formă de U. Apoi a adăugat şase fire, între sfoară şi lemn.

O chitară improvizată. O harfă, mai degrabă. Sau mai exact...

---

1. Piesă din 1995 a formaţiei rock britanice Oasis. Potrivit compozitorului, Noel Gallagher, „descrie un prieten imaginar care o să vină să te salveze de tine însuţi".

O liră.

Tușesc, cu riscul de-a mă da de gol. Vaporii de fier îmi incendiază gâtlejul.

O liră?

Doar în imaginația mea văd, în bățul ăla încovoiat și în cele șase sfori, schița instrumentului antic al zeilor?

Sau e pur și simplu pentru că... Esteban iubea instrumentul ăsta!

Gândurile mele înnebunite își amintesc de cadoul aniversar, o liră-chitară, niciodată oferit.

Oare mă scrântesc de-a binelea? Orice-ar face și ar zice Tom mă va duce cu gândul la ce făcea și zicea Esteban?

Toți băieții sau aproape toți zdrăngănesc, la un moment dat, corzile unei chitare.

Ale unei chitare, da...

Dar ale unei lire?

— E timpul! strigă deodată o voce pe ușa rămasă deschisă.

Amandine iese în prag, cu o carte în mână.

Tom își lasă instrumentul pe bancă și încalecă pe bicicletă.

Mama lui nu-i spune nici „la revedere", nici „să ai o zi bună", nici „spor". Nu-i aruncă nici măcar o privire. Doar zâmbește, urmărindu-l pe Tom cum se îndepărtează, de parcă se bucură că a scăpat de el.

Știu că n-ar trebui să gândesc așa. Că e imposibil să interpretezi un zâmbet, o privire, un gest, și cu atât mai puțin absența lor.

Ora 13.25.

Îl zăresc pe Tom, deja trei serpentine mai jos. O să ajungă la școala din Murol în mai puțin de cinci minute. Mai repede decât îmi ia mie să mă întorc la MiTo, să pornesc, să parchez. În după-amiaza asta am un program de consultații foarte

încărcat. Dar controlez ritmul, astfel încât să fiu liberă când se iese de la ore, școala e la mai puțin de o sută de metri de cabinetul meu.

Ușa fermei Souille tocmai s-a închis. Amandine nu m-a văzut. Ochii mei se mai abat o dată spre vale, în direcția bicicletei lui Tom, care dispare la ultimele curbe înainte de sat.

8

Martin Sainfoin hotărăște să pună un pinion în plus. 52/11. Cel mai mare. Au trecut ani buni de când n-a mai luat unul atât de mare. Vitezometrul lui oscilează între patruzeci și opt și cincizeci și unu de kilometri pe oră. Pe platoul fals al campingului Domaine, e un adevărat tur de forță, știe o grămadă de tinerei de la Clubul Arverne Vélo care n-ar putea să țină ruta lui. Și forțează încă puțin.

Cincizeci și trei de kilometri pe oră.

Rămâne, cu capul plecat, concentrat la benzile albe ale fâșiei de asfalt, cu corpul curbat aerodinamic, ca un tren de mare viteză, cu vântul din față șuierând pe-alături, gata parcă să-l zboare din șa.

Martin se ridică din șa și accelerează. Trebuie să prindă maximul de elan înainte să înfrunte ultima probă, trecătoarea Croix-Saint-Robert. A patra și ultima ascensiune a zilei.

Tocmai a străbătut, unul după altul, Banne d'Ordanche, Rocher de l'Aigle și Croix-Morand, în total vreo douăzeci de kilometri de urcuș și aproape o mie cinci sute de metri de teren accidentat. Dar a păstrat partea cea mai bună pentru final, trecătoarea cea mai înaltă din Auvergne, 1.451 de metri, și ultima luptă cu vântul în piept, fără niciun copac să-l apere.

De acord, ăsta nu e nici Ventoux, nici Tourmalet, dar ascensiunea repetată a vulcanilor nu e cu nimic mai prejos. Îi plac urcușurile astea abrupte, rapide, serpentinele lungi pe care poate să coboare din nou în altă vale și să atace imediat altă trecătoare.

Mai ales astăzi. Simte că i-au luat foc picioarele! Să fie de la tarta cu rom sau de la infuzia lui Nectaire? Dacă păstrează ritmul ăsta până în vârf, pentru campionatul Franței la veterani o să-i ceară să-i prepare un butoi întreg.

Haide, începe atacul pentru zece kilometri și patruzeci și trei de viraje în ascensiune!

De câte ori l-a urcat? Știe că nu trebuie să bage prea mare viteză la început, primii kilometri sunt cei mai grei. Și-aduce aminte de Bernard Hinault, în '78, care i-a oferit o șapcă cu dedicație la Besse, la începutul etapei. Le Blaireau[1] însuși a dat chix pe pantele vulcanilor și i-a cedat etapa loserului ăluia de Joop Zoetemelk[2]. Cine ar fi putut crede, văzându-l stors de puteri pe munții ăștia cu vaci, că peste câteva zile, în Alpi, avea să câștige primul său Tur al Franței?

Ei da, Bernard, trebuie să știi să îmblânzești trecătorile astea din Auvergne!

Șase pinioane mai puțin. Martin trece în 52/17. Să nu cumva să se ridice din șa, nu deocamdată, panta e abruptă, dar dreaptă încă vreun kilometru. Trebuie să-și păstreze energia pentru serpentine.

Inima i-o ia la goană. Douăzeci și nouă de kilometri pe oră. Niciodată n-a mai parcurs cu o asemenea viteză porțiunea asta și are impresia că mai poate accelera. Că la ciclism ar putea să se desprindă de orice campion! Își ia timp să ridice

1. Viezurele, porecla multiplului campion la ciclism Bernard Hinault.
2. Hendrik Gerardus Joseph „Joop" Zoetemelk, ciclist neerlandez, campion mondial și olimpic.

capul ca să admire linia de creastă, o linie verde, fără gheţari, fără stânci.

Îşi lasă gândurile să-şi ia zborul, are opt ani şi nu-i stă mintea decât la biciclete. Toată vara a ascultat etapele la radio, dar astăzi Turul Franţei trece pe la el. E acolo, în acel 12 iulie '64, la unul dintre virajele uriaşului din Auvergne; îl vede şi n-o să-l uite niciodată! Poulidor l-a luat, la ciclism, s-a desprins de marele Anquetil[1], metru după metru, normandul n-avea să-şi păstreze tricoul galben decât paisprezece secunde, în pragul epuizării. În ziua aceea, Martin a ştiut ce voia să fie: Poupou[2] sau nimic!

Prima serpentină, prima relansare, nu mai mult de douăzeci de metri, doar cât să-şi asigure cadenţa.

Viaţa a hotărât altfel. Soarta. Nu avea să fie nici Poupou, nici nimic. Ca oricare altul. Doar un ciclist de duminică, în aşteptarea pensionării ca să devină şi un ciclist de luni până sâmbătă.

Masivul munţilor Dore se înalţă în faţa lui, după mameloanele vulcanilor golaşi pe care trebuie să-i ocolească. E prima oară când urcă trecătoarea Croix-Saint-Robert iarna. Niciodată, în toată viaţa lui, nu l-a văzut atât de puţin înzăpezit. În ceilalţi ani, dacă nu-şi punea pneurile cu cuie peste camerele de aer...

Martin îşi desface puţin tricoul. Ai zice că e vară!

Poupou sau nimic...

Ar fi putut deveni campionul Franţei la veterani, acum doi ani, dacă nu i-ar fi lăsat prosteşte să treacă în viteză pe cei doi bordelezi. La vremea aceea, n-avea destul antrenament.

---

1. Jacques Anquetil, ciclist profesionist, primul care a câştigat de cinci ori Turul Franţei.
2. Poreclă a ciclistului Raymond Poulidor, pe lângă aceea de Eternul Secund (fiindcă n-a câştigat niciodată Turul Franţei, dar a câştigat inima publicului).

Dar astăzi... E momentul să dea totul, începând de la a șaisprezecea serpentină! Panta se plafonează la 5,7%, cu o traiectorie bună ar putea reuși să nu mai coboare sub cei douăzeci și cinci de kilometri pe oră. Poate chiar douăzeci și opt. Pistoanele lui n-au pompat niciodată atât de bine.

Ce-o fi pus Nectaire în ceaiul lui?

Martin aproape că râde văzând cum înghite kilometru după kilometru. E conștient că nu va fi niciodată un mare ciclist, doar un amator, dar asta nu-l împiedică să viseze la mica lui oră de glorie, o victorie, să ridice măcar o dată brațele în vârf, un buchet cu numele lui niciodată înmânat...

Martin aruncă o ultimă privire spre Puy de Dôme, înainte să atace ultimele zece serpentine. Nu va fi el niciodată Bernard Hinault sau Thibaut Pinot, dar poate măcar să fie Pierre Matignon, ciclistul acela uitat, codașul din Turul Franței '69, o broască-țestoasă pe care iepurele din ziua aceea, marele Merckx însuși, nu va reuși s-o prindă înainte de vârful celui mai înalt dintre vulcani.

Cel mai frumos episod din istoria Turului!

Numai opt serpentine. Cele mai dificile.

Vânt din față. Vânt de gheață. Nicio casă care să mai țină adăpost dincolo de ultimul *buron*[1], nici măcar o vacă.

Martin își încheie tricoul la loc.

Simte totuși că ar mai putea accelera. De obicei, atât de aproape de vârf, acidul lactic îi tetanizează picioarele de la coapse până la gambe. De data asta, ele învârt neobosite pedalele, ca secundarele unui Rolex, chiar dacă inima îi bate din ce în ce mai tare.

Mai sunt doar vreo trei sute de metri până în vârf. La coborâre o să se poată odihni, să-și lase pulsul să se domolească, să respire.

1. Adăpost de piatră, specific pășunilor din Auvergne (n.ed.org.).

O primă lovitură de pumnal îi sfâșie pieptul. Un prim avertisment.

Martin se uită în jur. Nimeni. Să pună piciorul pe pământ ar fi prea stupid.

Pedalează mai încet, coboară un pinion, se strâmbă, regretă.

A încetinit la mai puțin de zece kilometri pe oră, își închipuie cum, dacă ar fi în cursă, plutonul l-ar depăși în viteză, chiar înainte de vârf, și s-ar uita cum trece pe lângă el vagonul de concurenți.

Puțin peste o sută de metri.

A doua i se implântă în inimă. Martin e gata să cadă, fulgerat de durere. Își recapătă totuși ca prin minune echilibrul, înaintând în zigzag, fără să înțeleagă ce i se întâmplă. Acum aproape că s-a oprit, apăsând doar un pic pe pedale, atât cât să nu cadă. Se străduiește să-și domolească respirația, să-și recapete suflul, odată trecut de vârf nu va mai avea de făcut decât să se lase să alunece.

Un metru.

A treia lovitură îl străpunge. Îi taie imediat toate circuitele de comunicare. Mâinile lui nu mai pot ține ghidonul. Bicicleta se prăbușește pe-o parte, Martin n-are forța nici să-și scoată picioarele din opritoarele pedalelor. Casca și cadrul de carbon se izbesc de asfalt, cu un zgomot de nicovală.

Martin nu-l mai aude. Incapabil să vorbească, incapabil să se ridice, incapabil să-și scoată telefonul din geantă. Știe că aici, pe vârf, nimeni nu va veni să-l salveze.

Știe că o să moară.

Inima începe să-i cedeze, în sughițuri lungi, urmate de secunde lungi de apnee în care nu mai e irigată.

Ce-a fost în blestematul ăla de ceai?

Și campionatul veteranilor, l-ar fi câștigat?

O să aibă dreptul la buchetul lui?

Ăsta e ultimul lui gând.

O să aibă dreptul la buchetul lui pe vârf? La mica lui cruce de flori. La câteva cuvinte gravate.

Martin Sainfoin.

Nici Poupou, nici nimic.

III

APARIȚIA

Poireau bio

9

Soarele puternic al după-amiezii inundă piața din fața primăriei. Căldura se agață de pietrele vulcanice și preface terasa într-o vatră uriașă. Cât pe-aci să fie întinse șezlongurile și deschise umbrelele de soare. Savine, ieșită la o țigară, se delectează cu priveliștea largă spre clopotnița bisericii Saint-Ferréol, ruinele castelului Murol și curtea școlii; se lasă îmbătată de mirosul brazilor și al caprifoiului și legănată de zgomotele rare: loviturile de cioc ale unei ghionoaie-verzi ascunse într-un copac din apropiere, torsul unei drujbe dintr-o pădure îndepărtată, un radio din spatele unei ferestre...

Înainte ca totul să fie spulberat. Toropeala, dulceața, scurgerea lentă a orelor. Mai întâi răsună un clopot, pe jumătate sirenă de pompieri, pe jumătate carilon de campanilă, apoi urmează cavaleria, cincizeci de căluți pe două picioare în galop, care țâșnesc din curtea școlii cu ghiozdanele în spate, cu hainele îmbrăcate în grabă, cu fularele fluturând și râsete care-și iau zborul.

Ieșirea de la ore!

Pentru sat, este momentul dozei zilnice de vitamine, câteva minute de adrenalină: puștii care năvălesc pe străzi, mașinile parcate unde se nimerește, bicicletele care se strecoară printre portierele deschise.

— Vino să vezi, Nectaire.

Savine n-a închis ușa primăriei. Școala e la mai puțin de cincizeci de metri. Toți copiii, coborând pe Rue de Jassaguet, trec prin fața lor în mici grupuri gălăgioase.

— Ce?

— Lasă timbrele și grăbește-te!

Secretarul primăriei ezită. Îi e foarte frică de curenții de aer. E concentrat pe sarcina cea mai delicată a zilei sale: să dezlipească, folosind un burete umed, timbrele de pe plicurile pe care le-a primit, să le apuce cu o pensetă și să le aranjeze într-un clasor plastifiat. Mai ales că tocmai ce-a primit unele rare, din Pico do Fogo, din Kverkfjöll și din Almolonga. Colecția lui unică, mândria lui, comoara pe care o va lăsa moștenire primăriei din Murol când va ieși la pensie: zece albume pline cu timbre reprezentând vulcanii din întreaga lume! Nectaire Paturin vizează comunele care, peste tot în lume, trăiesc pe flancurile craterelor mai mult sau mai puțin active. Le scrie și nu mai trebuie decât să aștepte răspunsul... timbrat.

— Nu pot. O să zboare totul.

— Mișcă-te odată!

Vulcanofilul, specie rară printre multiplele ramuri ale marii familii a filateliștilor, mai întârzie cât să-și acopere comoara cu o sugativă groasă peste care pune pietroiul de bazalt pe post de prespapier. De ce, bodogănește Savine în gând, se mișcă omul ăsta întotdeauna atât de greu?

Nectaire Paturin iese, în sfârșit, pe terasă.

— Sst! șoptește asistenta socială. Nu te mișca și fii atent.

Secretarul studiază grupurile de copii care se despart. Îi cunoaște aproape pe toți. Nathan, fiul măcelarului; Jade, Ambre și Enzo, verișori de departe; Eliot și Adam, mici golani pe care e bine să-i supraveghezi. Yanis, care a fost cât pe-aci să se înece în lacul Chambon, vara trecută...

— Și-ar trebui să văd ce?

— În parcarea cabinetului medical, în față, uite.

Nectaire mijește ochii. Nu observă decât o mașină parcată. Roșie ca vinul. O mașină mai degrabă de fițe, ar zice, chiar dacă nu se pricepe, cât un Clio sau un Peugeot. Citește marca.

MiTo. Alfa Romeo.

— Aia e mașina doctoriței Libéri?

— Ești un mic geniu! Apleacă-te și uită-te înăuntru.

Nectaire își îndoaie cât poate corpul noduros. Niciun dubiu, doctorița e la volan.

— OK, e în mașina ei. Și ce-i cu asta?

— N-ar fi trebuit să fie mai degrabă la consultații?

— Păi, nu, nu neapărat. Poate că are nevoie să fie singură ca să trimită un mesaj vreunui iubit? Singura chestie bizară, dacă vrei să-ți spun părerea mea, e că a venit să se îngroape aici. E o femeie încă frumoasă pentru vârsta ei!

Savine reacționează.

— Foarte delicat, Nectaire, mersi.

Secretarul roșește imediat. Se pierde în scuze. Nu asta a vrut să zică. Bineînțeles că femeile din Murol sunt și ele frumoase, nu se pune problema, de altfel, care e problema? Doctorița asta care-și pierde vremea de una singură în mașina ei la ora când ies copiii de la școală?

— Face ce vrea, nu? încheie secretarul, nerăbdător să se întoarcă la timbrele lui filipineze.

— O observ de mai devreme, îi explică asistenta socială. Nu-și dezlipește ochii de oglinda retrovizoare. M-am întrebat pe cine-ar putea urmări în felul ăsta... Acum știu!

— Pe cine urmărește? Pe tatăl lui Yanis? Sau pe al lui Eliot și Nolan? A pus ochii pe instructorii de înot și monitorii de schi? Se miră că și-aici locuiesc bărbați frumoși?

— Nu, netotule. Îl spionează pe puști de când a ieșit de la școală. Doar el umblă de unul singur. Tom, băiatul lui Amandine Fontaine.

— De altfel, atenție, mi se pare că iese din Lamborghiniul ei.

Nectaire are dreptate. Savine și el abia au timp să se retragă după colțul zidului primăriei, lăsând în urma lor doar un nor de fum subțire. Maddi Libéri a deschis portiera și pare să se ascundă în spatele mașinii ei. Tom e singurul elev care n-a ieșit încă din curtea școlii. E în picioare, lângă bicicleta lui, cu ochii în mișcare, cu buzele întredeschise și gesturi sacadate, de parcă ar purta o conversație cu niște copii invizibili.

— Ce părere ai? întreabă Savine, fără să piardă nimic din scenă.

— Părerea mea e că micul Tom n-a fost niciodată foarte zdravăn. Am impresia că locuiesc mai mulți inși la mansarda lui. Dar mi se pare simpatic și...

— Nu, bătrân țicnit! Nu de Tom te întreb! De doctoreasă!

Nectaire se apleacă, scoțând capul de după colțul clădirii. Păr de oaie albă pe pietrele negre. Discreție garantată.

— Ei bine... Se uită la Tom... Și ei, cu siguranță... păi... i se pare simpatic!

Savine îl trage înapoi, agasată.

— I se pare simpatic? Glumești sau ce? I-ai văzut ochii? Se uită la puștiul ăsta... de parcă ar fi al ei!

Secretarul se mișcă cu viteza unui melc care explorează orice fisură din zid și aruncă o nouă privire după colț.

— Bine... Pare hipnotizată. Și ce-i cu asta? Că doar n-o să-l răpească! E medic. Probabil a remarcat o rotiță care scârțâie la Tom. Știu că mama lui, Amandine, e mica ta protejată, dar nu e totdeauna, cum să spun, prea...

— Prea cum?

— Prea... maternă.

— Păi, tu știi ce înseamnă să fii maternă?

Exact în clipa în care discuția dintre Nectaire și Savine amenință să se încingă, o furgonetă urcă pe Rue de l'Hôtel-de-Ville fără să-i pese de sensul interzis, cu o viteză mult peste cei treizeci de kilometri la oră autorizați. Un Kangoo albastru al jandarmeriei. Se oprește în mijlocul străzii, în fața primăriei, întrerupând contactul vizual dintre doctorița Libéri și Tom. Trei jandarmi coboară grăbiți; locotenentul Lespinasse, din brigada de la Besse, este singurul care vorbește.

— Savine, Nectaire, intrați și chemați-i și pe ceilalți angajați.

Din câțiva pași, cei trei jandarmi sunt în primărie. Alarmați, pe lângă Nectaire Paturin și Savine Laroche, Alain Suchet, Géraldine Jume, Oudard Benslimane, împreună cu Jacques Mercœur și Sandrine Gouly, au venit și doi consilieri municipali.

Jandarmii n-au mai stat să închidă ușa.

— E vorba de... Martin. Martin Sainfoin. A fost găsit în vârful Croix-Saint-Robert. Lângă bicicleta lui. Un atac de cord. L-a dat gata.

Locotenentul Lespinasse, observând că ușa primăriei a rămas deschisă și dorind să păstreze intimitatea anunțului, o trântește cu o lovitură zdravănă de picior.

O erupție de timbre vulcanice, înălțându-se în zbor asemenea cenușii, flutură mult timp prin încăpere înainte să cadă din nou.

10

Gabriel, nu mă întrerupe, îți cer doar să mă asculți.

Abia am ajuns la Moulin de Chaudefour. Mi-am parcat MiTo-ul în fața ușii, încălecând pe trotuar, în ciuda parcării

goale de o sută de locuri care se întinde de-a lungul casei. Mi-am lăsat geanta și paltonul pe primul scaun ieșit în cale. Mi-am turnat un pahar de Bénédictine, amintire din Normandia, și m-am prăbușit pe canapea.

E ora opt seara, masa o să mai aștepte.

Gabriel stă cu spatele la mine, lipit de calculatorul lui. A lucrat toată după-amiaza, după cât se pare. Și-a autoevaluat engleza. O întreagă serie de teste de nivel pentru stabilirea competențelor atinse, parțial atinse sau depășite. Engleza este astăzi indispensabilă, după el. Dacă vrei să nu te dai jos din pat, trebuie să vorbești o limbă care să fie înțeleasă peste tot pe planetă. Telemunca este viitorul! Îți permite să combini respectul pentru planetă cu respectul pentru viața privată. Uite, de pildă, telemedicina, o să vezi, chiar și tu o să treci la asta!

Cum zici tu, Gabriel...

Cursurile de engleză l-au epuizat vizibil, dar nu într-atât cât să renunțe la ecran. Stă cu ochii lipiți de MTW-1 – My Tidy World One –, un site ecologic interactiv, în care orice jucător evoluează într-o lume virtuală fără poluare, unde te poți teleporta fără niciun consum de energie, poți să construiești cabane din copaci care cresc la loc peste noapte, să folosești licurici pentru iluminat și să cultivi morcovi albaștri, dacă-ți face plăcere.

Ascultă-mă, Gaby, ascultă-mă cel puțin în seara asta.

Totul a început la Saint-Jean-de-Luz, erai acolo, Gabriel, totul a început cu șortul ăla de baie indigo, un model original, cu desenul lui cu balenă, dacă nu e unul rar. La limită, aș putea să-mi închipui că mi s-a întins o cursă, deși nu știu cine s-o fi făcut și mai ales de ce, dar e o ipoteză posibilă, coerentă. Mulți oameni erau la curent cu șortul ăsta de baie, s-a scris în presă acum zece ani, aproape peste tot s-au lipit afișe cu fotografia lui Esteban, au fost împărțite anunțuri de căutare...

Dar cum să explici continuarea? Și întâi de toate asemănarea asta fizică stupefiantă dintre Esteban și Tom? O sosie? Ar însemna că, dintre sute de mii de copii, a fost ales cel care semăna cel mai mult cu Esteban și îmbrăcat cu un șort de baie identic. Asta n-are nicio noimă! Și restul? Semnul ăsta din naștere? Cineva ar fi putut da un mic anunț: „Caut undeva pe pământul ăsta un copil de zece ani care să aibă o pată maronie în zona inghinală, dar care să aibă în primul rând exact aceeași față. A se vedea fotografia alăturată". Absurd! Imposibil! Și totuși, asta e realitatea. Fără a uita să precizeze în micul anunț că băiatul va trebui să fie pasionat de muzică, dacă e posibil să cânte la liră și... să nu poată suferi mierea.

Visez, Gabriel? Inventez eu totul?

Gabriel?

Gabriel!

Abia atunci observ căștile de culoarea pielii îndesate în urechile lui, modelul fără fir, elegante și discrete. Gaby nu m-a ascultat. Gaby nici măcar n-a auzit că m-am întors. Și acasă trăiesc cu o fantomă? Sau eu inversez totul, eu sunt cea care a devenit un spectru, nu mai vorbesc decât cu ființe dispărute și ceilalți nu mă mai ascultă.

Ies în vârful picioarelor. Deschid ușa de la Moulin. E plăcut afară. Semiluna luminează piscurile tocite, dezvăluind, ca o oglindă de piatră, o seceră de crater. Undeva în noapte cântă un greier, debusolat, uitând că suntem încă în iarnă.

Știu ce am de făcut: să-l sun pe singurul om în viață în stare să mă asculte. Chiar dacă n-o să-i placă deloc ce o să-i cer.

Îmi scot telefonul, mai ezit puțin, o ultimă mustrare de conștiință, pe care o alung gândindu-mă la egoismul lui Gabriel. Regret, Gaby, dar frumosul doctor Wayan Balik Kuning are toate calitățile care-ți lipsesc ție. Muncitor, atent, înțelegător.

Asta nu schimbă cu nimic afecțiunea pe care ți-o port: toată dragostea, mă rog... dar am nevoie de el!

*

— Alo, doctore.

— Maddi? Ce surpriză! Nu-mi mai spui Wayan?

— Ba da, ba da...

— Deci povestește, cum e în Auvergne, noua ta viață?

— Mai târziu, Wayan. O să-ți scriu, promit. Am... am nevoie să-ți cer o informație exactă.

Wayan nu se abține de la puțină ironie.

— Te ascult. Bănuiesc că nu pe bărbatul din mine îl chemi în ajutor, ci pe psihiatru.

Wayan e încă îndrăgostit de mine sau se preface de amorul artei? Nu m-a înlocuit cu alte paciente frumoase de când am plecat?

— O să mă crezi țicnită, Wayan, dar... dar am nevoie să-mi vorbești despre... reîncarnare.

— ...

— Nu că aș crede în asta. Dimpotrivă, te asigur. Aș vrea doar să aflu noțiunile de bază. Și m-am gândit că tu trebuie să le știi. De vreme ce ești...

— Din Bali, de origine, nu?

Îmi dau seama din tonul lui Wayan că e jignit.

— Așadar, după tine, insistă el, dacă sunt din Bali, sunt obligatoriu hinduist. Și dacă sunt hinduist, cred în karma, dharma și nirvana. E o deducție cam simplistă, Maddi, nu?

Te rog, Wayan, scutește-mă de refrenul tău de franco-balinez convertit la raționalitate.

— Vreau doar să știu principiile generale, e important pentru mine.

— Bine, dacă ții neapărat. Dar să știi că o să-ți vorbească bărbatul, nu psihiatrul. Dacă am plecat din Bali ca să mă fac doctor în psihiatrie a fost tocmai ca să scap de credințele astea sau, cu alte cuvinte, să urmez un drum diferit de cel pentru care, chipurile, eram predestinat.

— Înțeleg. Te ascult, Wayan.

— *Wayan*, repetă psihiatrul. Poftim, să începem de-aici. Știi ce înseamnă prenumele ăsta?

Ezit între diverse presupuneri. Înțelept? Serios? Amabil? Inteligent? Frumos? Îndrăgostit?

— Toți balinezii, continuă psihiatrul nelăsându-mi timp să aleg, adică aproape șase milioane de oameni de pe pământul ăsta, poartă numai cinci prenume. *Wayan*, sau *Putu*, îi este dat primului copil dintr-o familie. Al doilea se va numi *Kadek*. Al treilea *Nyoman* și al patrulea *Ketut*.

Nu vreau să risc...

— Așadar, tu ai fost cel mai mare?

— Nu, nici vorbă! În familiile cu mai mult de patru copii, se ia de la început și al cincilea copil se va numi, din nou, *Wayan*, *Wayan Balik* mai exact, ceea ce s-ar putea traduce prin „Revenire la Wayan", și așa mai departe... Pentru că tot sunt la capitolul confidențe, pot să-ți spun că fratele meu cel mare, adică Wayan, a murit cu trei ani înainte să mă nasc eu și, prin urmare, în ochii părinților mei, eu sunt deopotrivă eu... și el. Presupun că o asemenea diluare de personalitate nu poate fi ușor de înțeles, din perspectiva Occidentului.

— Da... Cred că da...

Wayan face o scurtă pauză, apoi continuă.

— Așadar, ca să revin la întrebarea ta, Maddi, da, reîncarnarea e prezentă în viața cotidiană a balinezilor ca și în cea a tuturor hiduiștilor și, mai general, într-a imensei majorități a bărbaților și a femeilor care trăiesc în Asia. Fiecare copil care se naște poartă povara vieților anterioare. Ca să-ți

dau un exemplu, când am venit eu pe lume, părinții mei au consultat un medium ca să știe cu care dintre strămoșii mei semănam. În Bali n-avem nici nume de familie, părinții îl aleg în funcție de viețile noastre anterioare, de care vor depinde gusturile noastre, talentele noastre, viitoarea noastră meserie. În afară de faptul că am același prenume cu un frate mai mare decedat, un unchi îndepărtat a murit, de gălbinare, cu două zile înainte să mă nasc eu. *Kuning*, în balineză, înseamnă galben!

Izbucnesc în râs, nu mă pot abține. Revăd în minte decorul monocrom din cabinetul lui Wayan: țesături șofran, covor topaz, divan galben-porumb...

— Îți cer scuze.

— Nu-i nevoie, mai bine te aud râzând decât crezând în superstițiile astea. Ține cont că nu critic aceste credințe, ele ajută miliarde de oameni de pe pământ să accepte moartea. Și nimic, absolut nimic, nu dovedește că ar fi false. La fel cum nimic nu dovedește că ar fi adevărate.

Mă gândesc din nou la articolele despre semnele din naștere. Acum nici două zile, aș fi considerat reîncarnarea un delir aproape echivalent cu existența unicornilor sau a fântânii tinereții veșnice.

— Ce părere ai, Maddi? continuă psihiatrul. Trebuie să demonstrezi că ceva există înainte să crezi? Sau, dimpotrivă, să crezi că totul este posibil, câtă vreme nu s-a dovedit că e imposibil?

Mersi, Wayan. Asta mă ajută mult, genul ăsta de maximă balineză!

— N-am nicio părere. Sunt ca mai toți europenii... Reîncarnarea e o chestie mai degrabă... îndepărtată.

— Asta crezi tu? Știai că, potrivit sondajelor, mai mult de un european din patru crede în reîncarnare? Și că reîncarnarea s-a născut în leagănul Europei?

Nu, Wayan, nu știam. Până ieri, aparțineam mai degrabă majorității scepticilor.

— Teoria reîncarnării s-a dezvoltat în Grecia antică, în același timp cu democrația sau cu republica... Platon, Pitagora și mulți alții credeau în ea. Grecii se înmormântau cu niște lamele de aur, pe care scriau indicații pentru ca sufletele să nu se rătăcească între două vieți. Religia asta a fost numită orfism, cu referire la mitul lui Orfeu.

— Orfeu? Nu e ăla care cânta la...?

— La liră! Chitara zeilor, dacă vrei. Care-i farmecă pe paznicii infernului ca să readucă ființele iubite la o nouă viață.

O liră!

Tom cânta la un fel de liră în curtea fermei. Esteban îmi ceruse o liră-chitară de ziua lui. Cum ar fi putut să știe ce semnifica? De unde ar fi putut afla? De ce-ar fi...

— Maddi! Mă auzi, Maddi? Spune ceva! Sunt la Le Havre, la șase sute de kilometri depărtare de tine, dar știi prea bine că nimeni nu mă reține aici. Un singur cuvânt de la tine și vin!

TREI ZILE MAI TÂRZIU

11

Cimitirul din Murol se ascunde, la adăpost de căldură, între răcoarea torentului și umbra brazilor. Câmpurile din jur sunt acoperite de primule. Vacile au ieșit deja pe pășuni, dar, politicoase, se țin la distanță de ceremonie. Satul pare mai degrabă adunat pentru a sărbători primăvara, renașterea florilor, întoarcerea insectelor și a rândunicilor, decât pentru o înmormântare.

Toată lumea e prezentă. Toată lumea îl cunoștea pe Martin Sainfoin în Murol. Primărița, agricultoare și președintă a celei mai importante cooperative de lactate din regiune, mi-a explicat că, în calitate de medic al comunei, era important să fiu prezentă la înmormântare. A fost la schimb, dă să-ți dau. Ea îmi pusese la dispoziție mai mulți angajați din comună care să ajute la renovarea cabinetului meu și veniseră cu toții să se prezinte: Alain Sușă, ca să taie crengile uscate din copacii din dreptul ferestrei, Oudard Benslimane, ca să-mi recite calendarul cultural al sezonului, Savine Larouche, ca să mă pună la curent cu cazurile sociale cele mai îngrijorătoare, Nectaire Paturin, dacă aveam nevoie să-mi ștampilez acte sau de o selecție de plante pentru infuzii și, bineînțeles, Martin Sainfoin, care-mi făcuse un raport asupra problemelor din partea locului, nu prea anecdotice: droguri, alcool, violențe domestice...

După părerea tuturor, Martin fusese un om bun. Oare de-asta îi aduce natura un omagiu și nu s-a acoperit în alb sau cenușiu?

Și la cimitir la fel, ceremonia e colorată și plină de flori.

Toți cicliștii de la Clubul Arverne Vélo sunt prezenți, în echipamentul oficial, albastru și auriu. Au depus în fața gropii două coroane rotunde, un ghidon de granit e montat într-o placă de marmură, foarte potrivit, erau gata să acopere sicriul cu o pânză albă cu buline roșii[1]. Martin Sainfoin ar fi apreciat, dar preotul a refuzat. Martin avea umor și o inimă enormă... chiar dacă până la urmă a cedat.

Preotul își recită rugăciunile, escortat de doi băieți de altar. Unul ține căldărușa cu apă sfințită, celălalt, coșul pentru chetă; Yanis și Enzo, îi cunosc, primul e astmatic și al doilea diabetic, deci, cu privire la darurile venite din cer, nu sunt ranchiunoși.

În cimitir se strâng rândurile. Rămân ceva mai departe, îmi dau seama din privirile lor că sunt o străină. Gabriel m-a luat de mână. De când i-am telefonat lui Wayan Balik Kuning, ne-am împăcat. M-a ascultat, mult timp, m-a liniștit în privința lirei, a petei din naștere, a asemănării și a celorlalte. *Cu siguranță există o explicație*, mi-a zis el, *trebuie doar să te gândești bine, să cauți*. A promis să mă ajute. A acceptat, ca să nu mă lase singură la cimitir, să iasă din bârlogul lui și să îmbrace un sacou negru, o pereche de blugi de culoare închisă și chiar să-și pună o cravată. Mulțumesc, Gabriel, știu ce efort înseamnă pentru tine să te afișezi deghizat așa.

---

1. Tricoul alb cu buline roșii este acordat liderului clasamentului cățărătorilor (din Turul Franței).

Patru ciclişti, cel mai tânăr are douăzeci de ani şi cel mai bătrân puţin sub o sută, s-au apropiat să ridice împreună sicriul. Îi recunosc pe Maximilien, frumosul instructor de înot, pe Lucas, monitorul de schi rămas fără ocupaţie, pe Jules, agricultorul pensionat, pe Baptiste, ucenicul brutar.

În spatele lor, toţi credincioşii se aliniază ca să înceapă procesiunea, cu o mână în portmoneu. Băieţii de altar au aşezat căldăruşa şi coşul în faţa gropii şi a sicriului coborât în ea, un pic de aghеasmă pentru cei de dincolo şi câţiva euro pentru cei de-aici. Îi identific pe aproape toţi sătenii: în trei săptămâni, i-am văzut pe toţi defilând prin cabinetul meu şi ştiu probabil mai multe secrete despre ei decât ştiu unii despre alţii cei născuţi şi crescuţi în Murol.

Oare de-asta mă fixează cu o privire aşa încruntată? De câteva zile, am senzaţia că localnicii mă spionează. În special cei doi funcţionari cărunţi ai primăriei, asistenta socială şi secretarul, bateria electrică şi neurastenicul.

Aş fi putut jura că secretarul e celibatar, cu înfăţişarea lui de flăcău tomnatic, dar nu. Are la braţ o fată, pe-atât de excentrică pe cât este el de clasic. E cam de vârsta lui, în jur de cincizeci de ani, dar se îmbracă de parcă are cu douăzeci mai puţin. O tunică etnică peste nişte colanţi coloraţi, o pălărie de paie împletită purtată cu eleganţă, de sub care atârnă cerceii în formă de roţi budiste, asortaţi cu un pandantiv ciudat de cupru, cu spirale răsucite.

În partea opusă, contrastând prin sobrietatea sumbră, o zăresc pe Amandine. A rămas la distanţă de grup: din timiditate sau pentru că nu se poate ţine pe picioare şi are nevoie să se rezeme cu spatele de zidul cimitirului? Observând grimasa de oboseală care-i schimonoseşte faţa, aş înclina către a doua explicaţie. A venit fără Tom. Probabil s-a gândit că un copil de zece ani n-are ce să caute la o înmormântare. Şi eu aş fi gândit ca ea, înainte. Îmi amintesc că n-am vrut să-l

iau pe Esteban la înmormântarea tatălui meu, în Hendaye. N-avea decât opt ani pe-atunci. Încercasem să-i explic că oamenii o să fie triști, o să plângă, că asta l-ar fi putut speria, dar putea să deseneze ceva pentru bunu sau să-i scrie un bilet.

Pământuful trece din mână-n mână, unii se închină, alții murmură cuvinte nedesluşite, vajnicii sportivi în tricouri albastre cu auriu își dau frâu liber lacrimilor ca niște bebeluși uriași. Să pierzi un camarad înseamnă să-ți pierzi iluzia de nemurire.

O să poată bunu să citească biletul?

E ciudat felul în care amintirile revin uneori la suprafață. Niciodată, în ultimii doisprezece ani, nu m-am mai gândit la discuția aia cu Esteban. A fost nevoie de ceremonia asta, de cimitirul ăsta... de misterul ăsta.

Sper...

Eram așezată la marginea patului, aşteptând ca Esteban să adoarmă.

Atunci, înseamnă că bunu nu e mort, nu? Doar corpul lui, fiindcă era prea bătrân. Dar mintea lui mai trăiește. Nu trebuie decât să găsească un corp nou. De ce nu faci un bebe, mamă? Așa, ar fi un corp nou-nouț pentru bunu.

Cred că atunci am zâmbit. Sau i-am explicat că un bebe nu era absolut deloc în planurile mele sau că nu așa merg lucrurile, cu corpul şi spiritul, că un bebe avea propria personalitate, sau poate că nu i-am răspuns nimic, doar l-am îmbrățișat şi am stins lumina. Să fiu sinceră, habar n-am. Nu fusesem atentă la meditația lui, o considerasem doar o invenție fermecătoare de băiețel influențat de vreun desen animat de la televizor sau de vreo discuție din recreație. De ce nu mi-am adus aminte de asta niciodată până acum? Pentru că, pe-atunci, nu avea nicio semnificație, nicio rezonanță. Dar azi...

Amandine s-a apropiat până la urmă, în ultimul moment, ca să nu fie nevoită să aștepte la coadă în fața sicriului. Înaintează cu grijă, cu un mers de păpușă cu bateriile pe terminate pe care și cel mai mic obstacol ar putea s-o doboare. Un mers de alcoolic, dar Amandine nu prezintă niciun simptom de dependență etilică. Mai degrabă un mers de oboseală: am avut timp s-o studiez de la fântâna de mai sus de fermă, de pe podul Froidefond și din alte două-trei posturi de observație pe care le-am găsit în cătunul părăsit.

Asta ar putea fi considerată spionare, sunt conștientă. Eu prefer s-o numesc supraveghere sau chiar o formă de vigilență. Aproape o datorie profesională!

În orice caz, obsesivă.

Observă-l pe Tom. Urmărește-l pe Tom. Protejează-l pe Tom.

Știu că nu pot continua așa multă vreme. Va trebui să găsesc alt plan. Amandine mă va descoperi într-un final. Ea sau asistenta socială a satului, Savine Laroche. De când a intrat în cimitir, femeia asta nu face altceva decât să-mi arunce priviri piezișe.

Să stea liniștită, nu vreau să-i fac niciun rău lui Tom, dimpotrivă!

Să stea toți liniștiți, nu sunt nebună, am venit să am grijă de sănătatea lor, să-mi fac meseria cât mai bine. Chiar dacă simt asupra mea greutatea privirilor lor, apăsătoare, tulburătoare. Mă simt dintr-odată fragilă, pierdută. Am nevoie de ajutor! N-o să reușesc singură! Prima imagine care-mi vine în minte e a doctorului Wayan Balik Kuning, fără să înțeleg prea bine de ce; încerc s-o șterg și strâng mai tare mâna lui Gabriel.

12

Cimitirul din Murol se goleşte încetul cu încetul, ca o clepsidră spartă, răsturnată pe-o parte. Unii săteni se întorc la maşinile lor parcate de-a lungul străzii, dar cei mai mulţi coboară pe jos până în sat. În grupuri mici. Coborârea e mai puţin obositoare decât urcuşul, ca şi cum, ceremonia odată încheiată, se simt mai uşori.

Savine se grăbeşte cu un pas hotărât, ridicând ochii spre clopotniţa bisericii şi, în aceeaşi direcţie, spre steagurile tricolore atârnate la ferestrele primăriei. A schimbat câteva cuvinte cu primăriţa şi cu Alain, grădinarul. Nectaire, agăţat de femeia cu pălărie şi colanţi din lână colorată, a profitat de ocazie ca să ia o sută de metri avans, dar la viteza cu care merg ei, o să-i prindă din urmă din trei paşi.

— Aster, pot să-l împrumut pe Nectaire?

Cei doi se ţin unul de altul la coborâre, ca doi bătrânei ieşiţi la plimbarea zilnică, întotdeauna aceeaşi, care totuşi se tem să nu se piardă.

— Cum vrei.

Dă drumul braţului lui Nectaire şi o invită pe Savine să-i ia locul.

— Ţi-l încredinţez pe Usain Bolt[1]. Oricum, trebuie să mă duc să deschid prăvălia!

Savine, ascultătoare, îşi strecoară braţul pe sub al secretarului, care acceptă fără nicio reacţie schimbarea de parteneră.

— Pe diseară, frăţioare, spune Aster, tropăind cu botinele ei de Mary Poppins pe asfalt.

---

1. Fost atlet jamaican, sprinter, recordmen mondial la proba de 100 m.

Aster Paturin ține un magazin de produse bio locale în Besse. La Galipote[1]. Are la vânzare diverse produse care probabil li se par exotice turiștilor: rafturi întregi de pietre vulcanice care tămăduiesc, creme și săpunuri care întineresc, sticluțe cu apă de izvor care fac bine la reumatism, unguente împotriva mușcăturilor de viperă, alcool de salamandra-craterelor și, suspendate deasupra capetelor clienților, zeci de capcane-de-vise împletite din lână de oaie cu cinci picioare, vrăjitoare cocoțate pe măturile lor și marionete sculptate din scoarță de copac culeasă din păduri fermecate. Clienții le adoră, cu atât mai mult cu cât Aster pare să creadă foarte tare în ele. Nectaire locuiește cu ea în apartamentul pe care l-au amenajat deasupra prăvăliei. Frate și soră, au cam aceeași vârstă, cu o diferență de aproape nouă luni.

Aster a și dispărut la intrarea în sat, ca majoritatea celorlalți localnici. Nectaire și Savine au rămas ultimii, în mijlocul câmpului. Mersul pe jos, pentru Nectaire, e un fel de practică yoghinică, aproape mistică, în care orice gest, orice efort trebuie savurat la adevărata lui valoare.

— Ne grăbim un pic, Nicky? Poate ajungem la primărie înainte să ne prindă noaptea. Dacă te oprești la fiecare pas să verifici că nu strivești vreo furnică...

Nectaire nu se supără. Nu se supără niciodată. Liniștit, lasă lumea să se învârtă mai repede decât el. Pentru o clipă, o studiază pe Savine, cu haina ei de lână gri-cârtiță îmbrăcată peste rochia țărănească și cu picioarele pe atât de subțiri, pe cât de grosolani îi sunt bocancii de drumeție. Întotdeauna i-a plăcut înfățișarea ei de munteancă neobosită.

— Ia-o înainte dacă vrei. Nu mă aștepta.

---

1. În tradiția populară, „galipote" este o femeie-vârcolac, care dă târcoale noaptea așezărilor omenești.

— Nu, am nevoie de tine. Am... Trebuie să-ți cer o mână de ajutor. (Savine ezită, aproape că-l silește pe Nectaire să se oprească.) Ia zi... ți-ar surâde să-ți reiei serviciul?

— Ce anume?

— Serviciul... Ești fost polițai, nu?

Nectaire s-a oprit. Se uită insistent pe câmpul de-alături, la o vacă brună cu privire blândă și goală, care-și întinde gâtul peste sârma ghimpată ca pentru a-i asculta mai bine.

— Și ce anume vrei de la fostul polițai?

— Să-și facă meseria, să ancheteze.

— Există jandarmi pentru asta... Dar ar trebui să existe un furt sau o crimă ca să aterizeze pe-aici.

Savine nu-l slăbește.

— Păi, tocmai de-asta n-o să aterizeze pe-aici! insistă ea. Și trebuie să fac apel la Sherlock Holmesul auvergnez.

— Vorbește mai degrabă cu Hercule Poireau[1], e mai bio!

Asistenta socială aplaudă gluma, de formă. Bărbatul care râde a spus deja da pe jumătate.

— Îți cer numai să găsești informații. Mai ai foști colegi la Poliția din Clermont?

— Se poate... Și despre cine să găsesc informații?

— Ghici!

— Doctorița Libéri? Tot mai ești convinsă că pregătește răpirea micului Tom Fontaine? Dacă speră că Amandine o să-i dea o răscumpărare... ar putea la fel de bine să aștepte erupția următoare de pe Sancy.

Nectaire și-a reluat mersul cu nonșalanța unei vaci care se întoarce la grajd. Savine se agață de brațul secretarului.

— În ultimele zile, îi explică ea, am surprins-o de mai multe ori la Froidefond, în apropierea fântânii, pe pod sau pe malul râului Couze Chambon. Dă târcoale fermei Souille. De parcă i-ar spiona pe Amandine și pe Tom.

---

1. Praz (fr.)

— Stă la Moulin de Chaudefour, reflectează Nectaire. Froidefond e în drum.

— Da! Și e logic că se oprește de fiecare dată când trece pe-acolo! Iar în cătun există un McDrive, un centru comercial și un nou magazin IKEA! (Strânge și mai tare brațul secretarului, abținându-se să-l ciupească.) Știu ce vorbesc! Ceva nu se leagă. E o chestie bizară... în privirea ei. Pare normală, o doctoreasă impecabilă, dar în unele momente parcă ascunde o formă de nebunie. Nu-ți cer mare lucru, Nectaire, doar să te informezi despre trecutul ei. Nu știm nimic despre ea, de fapt. Și, crede-mă, am instinct pentru lucruri de genul ăsta.

— A, instinctul...

Nectaire s-a oprit din nou ca să examineze ierburile de la marginea drumului. Au înaintat cincizeci de metri. Mai sunt două sute de metri până la indicatorul pe care scrie „Murol".

— Să n-ai niciodată încredere în instinctul tău, o sfătuiește secretarul primăriei în timp ce smulge o tulpină de pir parfumat și o duce la buze. Vrei să-ți spun ceva? Eu tocmai din cauza lui am demisionat... și nu mai vreau să anchetez.

— Ei, hai, explică-mi.

— Când eram polițai, nu credeam decât în el. *Instinctul meu*. Vezi tu, genul Columbo, polițistul care-și urmează intuiția, care are modul lui propriu de-a pune cap la cap probele. Polițistul genial, convins că merge ață la adevăr doar adulmecând pista corectă, care e mult mai rapid decât toți cei ce stau și așteaptă să li se servească dovezile sub nas.

Vacile de pe pajiștea de-alături s-au îndepărtat, sătule parcă să mai spere să-i vadă trecând.

— Mult mai rapid, comentează Savine. Da, văd.

— Și m-am înșelat de fiecare dată! Simpli martori s-au trezit în arest din cauza mea. La fiecare anchetă pariam pe calul necâștigător. Mai rău, mă înverșunam, mă credeam în

romanele alea în care vinovatul nu e niciodată cel bănuit, nu aveam încredere în dovezi, îmi închipuiam capcane și mașinații sofisticate... numai că adevărul e adesea de-o jalnică simplitate. Vinovatul e cel pe care îl indică probele, iar polițaiul e acolo doar ca să-i pună cătușele și ca să scrie raportul pe un computer. La Clermont, colegii au ajuns să-mi spună Bocolon[1]. Columbo pe dos. De îndată ce bănuiam un tip, îl și tăiau de pe lista de suspecți!

— Păi, vezi, glumește Savine, erai superutil! Nu-ți vor putea refuza nimic. Iar în ce privește instinctul, lasă-l femeilor. Nu-ți cer decât să afli informații despre Maddi Libéri. Are cazier? Genul de lucruri la care ai putea avea acces. Și... să te informezi și despre moartea lui Martin Sainfoin.

Aproape c-au ajuns la panoul pe care scrie „Murol". Se vede primăria! La intrarea în sat, copiii își dau pase în zece cu căciula lui Yanis, singurul elev care a venit îmbrăcat prea gros.

— Martin? se miră Nectaire. Ce treabă are el cu asta?

— Adu-ți aminte, la prânz tu i-ai oferit un ceai, el voia să se vadă cu mine seara, între patru ochi. Ca să vorbim despre Amandine Fontaine.

— Ce vrei să insinuezi? Martin a murit de un atac de cord.

Savine ezită să continue. Se uită la Yanis cum aleargă după căciula care sare din mână în mână.

— Știu, dar... nu ți se pare ciudat? Martorul-cheie care moare înainte să vorbească?

— Despre ce să vorbească? Martin a fost asasinat? Nu cred nicio secundă!

— Atunci, poate că sunt pe calea cea bună, nu, Bocolon?

— Ha, ha, ha!

---

1. Personaj din *Les 2 Minutes du peuple*, serie radiofonică de scheciuri ale umoristului canadian François Pérusse.

Trec de grupul de copii care râd în hohote. Căciula lui Yanis a sfârșit agățată de burlanul agenției imobiliare. Care e limita dintre joc și cruzime?

— După Susă, continuă Savine, locotenentul Lespinasse ar fi cerut o autopsie înainte de înmormântare. Din câte știe el, și polițiștilor li s-a părut ciudat infarctul. Martin, ținând cont de vârsta și de antrenamentul lui intensiv, urma un protocol medical precis. Aparent n-avea nicio problemă de inimă, lucru confirmat și de un certificat eliberat în urmă cu mai puțin de cincisprezece zile.

— Și cine a semnat, mă rog, afurisitul ăla de certificat?

— Dacă ai fi mai puțin interesat de plantele pentru ceai și de timbre și mai mult de oameni, ai ști! Toată lumea e la curent, cu excepția ta. N-ai observat cum o priveau toți? Cunoști mai mulți medici în sat? Cea care a certificat că inima lui Martin mergea ceas este, evident, doctorița Maddi Libéri!

Nectaire Paturin asimilează informația. Oare creierul lui de fost polițist deja dă în clocot? Sau, dimpotrivă, refuză orice formă de speculație?

Primăria e chiar în față, Savine și cu el trebuie doar să traverseze strada, însă Nectaire o conduce mai departe, către singura trecere de pietoni. Asistenta socială îi dă în sfârșit drumul la braț și pune un picior pe șosea.

— Să nu-mi spui că ți-e frică să traversezi prin alte locuri decât trecerile de pietoni?

Secretarul înaintează până la liniile albe.

— Nu trec decât trei mașini pe zi! insistă Savine.

Nectaire se oprește, se întoarce și zâmbește.

— Vezi tu, lumea se împarte în două. Cei care traversează pe trecere și cei care traversează pe unde le vine. Te-ai prins? Cei care așteaptă ca omulețul semaforului să se facă verde și cei care se fofilează de îndată ce frânează mașinile.

Savine e deja pe partea cealaltă a străzii.

— Bine, am priceput! Sunt, fără discuție, din a doua categorie! E grav, doctore?

— Foarte... Mortal chiar. Asta înseamnă că-ți planifici viața ca pe o cursă contracronometru, că fiecare minut contează, că fiecare secundă pierdută e ca o firimitură de viață pe care n-ai s-o mai regăsești niciodată. Asta înseamnă, pe scurt, că ți-e frică de moarte!

Savine îl privește pe Nectaire traversând Rue de Jassaguet cu mai multă prudență decât ar fi traversat Boulevard Haussmann.

— Că ție nu ți-o fi!

— Ba da, bineînțeles. Să zicem atunci că lumea se împarte între cei care cred că n-au decât o viață și cei care știu, chiar și inconștient, că o să mai trăiască multe după aceea sau că deja au mai trăit multe altele înainte.

— Ăsta e cazul tău? Ai trăit o grămadă de vieți înainte? De-aia nu te grăbești?

— Habar n-am, e doar o ipoteză. Altfel cum îți explici că unii n-au astâmpăr, au chef să facă de trei ori înconjurul lumii, iar alții ca mine nu se simt bine decât la ei acasă? Poate din cauză că Australia, Laponia și Insula Paștelui, eu le-am străbătut de zeci de ori, în familie, în viețile mele dinainte. Și de-aia sunt acum mai puțin motivat să-mi iau rucsacul în spinare.

Savine intră în curtea primăriei, gânditoare, în clipa în care cinci adolescenți năvălesc pe strada în pantă, cu skateboarduri, role și trotinete, trecând în viteză pe lângă Nectaire la fel cum ai evita un stâlp. Ea are timp doar să-i recunoască pe Eliot, Nolan și Adam.

Nectaire tremură câteva secunde bune, împietrit pe trecerea de pietoni, mult după ce puștii au dispărut în direcția podului peste Couze Chambon.

— Nu sunt la școală ticăloșii ăștia mici? tună și fulgeră secretarul primăriei.

— E vacanța de iarnă! (Privește în depărtare pantele înverzite și pustii ale masivului Sancy.) Și, ținând cont de vreme, n-au de ales, străzile din Murol sunt singurele piste deschise!

— Nu puteau să-și fractureze tibia într-o altă viață? continuă să bombăne Nectaire.

Se-apucă să traverseze iar strada cu mai multă precauție decât un arici pe timp de ploaie, uitându-se când la primărie, când la poarta închisă a școlii, când la parcarea pustie a cabinetului medical.

— Un lucru e sigur, meditează secretarul, doctoreasa ta nu-l va mai putea urmări pe micul Tom când iese de la ore.

Savine urcă cele trei trepte ale terasei primăriei. A devenit imediat serioasă.

— Nu glumesc, Nectaire! Nu de data asta. Chiar am sentimentul că băiatul e în pericol. Și că Amandine nu va avea puterea să-l apere. Ai văzut și tu, la cimitir, cât de epuizată era! Asta-i meseria mea! A ta e să... ei... să decupezi timbre și să prepari ceaiul. A mea e să fac în așa fel încât toți puștanii din partea locului să fie bine!

Nectaire a ajuns, în sfârșit, pe partea cealaltă.

— Atunci, viteazo, pregătește-ți aripioarele de înot și colacul de salvare. Știi la fel de bine ca mine că micului Tom nu-i place să alunece, ci să înoate! Să-și petreacă toate verile pe lac și iernile în piscina de la Super-Besse.

13

Tom tocmai parcursese două sute de metri în bazinul mare al complexului acvatic Les Hermines, din centrul stațiunii Super-Besse. Patru stiluri: fluture, pe spate, bras și, în încheiere, craul. Se uită la pendula mare de deasupra pediluviului, îl

salută pe Maximilien, instructorul de înot, cocoțat în scaunul lui de arbitru de tenis, și o șterge sub duș.

Tom e liniștit! Se gândea că o să fie mai multă lume în apă din cauza telescaunelor închise și a turiștilor care se plictisesc în apartamentele din Super-Besse, dar nu... Ai zice că parizienii nu s-au uitat la meteo înainte să vină în Auvergne și nu și-au adus costumele de baie. Probabil colindă potecile de drumeție.

Tom lasă apa fierbinte să-i șiroiască pe piele. Mult timp. Bineînțeles că putea să-și facă dușul la Souille, la el acasă, imediat ce și-ar fi parcat bicicleta. Sunt șapte kilometri între piscină și Froidefond, doar de urcat, Tom îi străbate în mai puțin de jumătate de oră și ajunge lac de sudoare. Dar preferă dușul de la piscină! La el, apa abia călâie curge printr-un robinet ruginit și cu un debit de parcă e Couze Chambon când n-a plouat toată vara. De-asta îi place lui atât de mult piscina de la Les Hermines. Pentru că aici totul e curat, geamurile, faianța albastră de pe pereți, pardoseala luminoasă de sub tălpile lui. Chiar și când plouă, când totul e noroios, când Couze Chambon iese din albie și se prăvălește în vârtejuri maronii, când drumurile se transformă în canale de scurgere în aer liber. Piscina e refugiul lui! Odată ce-a trecut de turnichet, odată ce și-a lăsat tenișii în dulăpiorul de la intrare, nimic nu i se mai poate întâmpla.

La asta se gândește Tom în timp ce-l privește pe băiatul care tocmai a intrat la dușuri. Are vârsta lui. Vreo zece ani. Chiar aceeași înălțime, același corp sfrijit, aceleași brațe lungi de înotător, dar șortul de baie este cel care-i sare în ochi. Un șort de baie albastru-indigo. La fel ca al lui!

Băiatul se duce drept sub duș, cum a făcut și Tom cu cincisprezece secunde mai devreme. Se bagă sub jetul cel mai apropiat de-al lui, separat doar printr-un perete de sticlă atât de transparentă, încât pare o oglindă.

— Salut.

— Salut, repetă oglinda.

Ciudat, o oglindă nu vorbește! Lui Tom îi vine să treacă prin ea. Băiatul aflat de partea cealaltă a sticlei nu seamănă cu el; ochii lor nu au aceeași culoare, cei din oglindă nu sunt la fel de deschiși, iar fața lui e ceva mai prelungă și părul mai închis, însă are impresia că face aceleași gesturi ca el. Își freacă tot corpul cu gel de duș, exact ca el, își scoate șamponul odată cu el.

— Înoți de mult timp? întreabă Tom. Nu te-am mai văzut la piscină.

— Logic că nu, răspunde oglinda ciudată, e prima dată când vin.

Tom întinde mâna și își lipește palma de peretele din sticlă.

— Tu... chiar exiști?

Oglinda face la fel. Mâinile lor se ating fără să se atingă.

— Evident! răspunde reflexia. Ce întrebări stupide pui!

— De ce stupide?

— Păi, mă vezi, nu? Și vorbesc cu tine! Asta e o dovadă clară că exist!

— Nu neapărat, răspunde Tom fără să-și retragă mâna (o peliculă fină de abur se formează în jurul degetelor lui, ca o mănușă de brumă prea mare). Poate te-am inventat eu. Și ești în capul meu, știi, ca o fantomă...

Oglinda ciudată își netezește părul pe spate.

— Superdrăguț că mă crezi fantomă!

— Nu te supăra! se apără Tom. Gândesc cu voce tare, asta-i tot. Nu sunt foarte obișnuit să vorbesc. N-am prea mulți prieteni pe-aici. Și eu, dacă vrei să știi, sunt ca o fantomă pentru ceilalți. Chiar îmi spun Fan-TOM. Mă cheamă Tom, și de-aia.

Oglinda îi zâmbește.

— Nici eu n-am prea mulți prieteni.

— Mă mir!

Zâmbetul oglinzii îngheață. Se preface supărată și se clătește pe cap de spuma albă.

— Tot crezi că sunt o fantomă?

— Nu... Adică, nu știu. E mai complicat de-atât. De fapt, știi ce cred? Că ești o amintire din trecutul meu! Ești fantoma mea, dar vii dintr-una din viețile mele dinainte.

Spuma albă curge pe capul reflexiei și numai ochii mari i se mai văd.

— Uau! Zău așa! Vin dintr-una din viețile tale dinainte! Atunci sunt superbătrân. (Reflexia se apropie de peretele de sticlă, în fața lui Tom, și el tot cu fața acoperită de spumă.) Nu arăt, totuși.

Cei doi băieți își studiază cu atenție chipurile albe.

— Dacă-ți explic, continuă Tom, promiți să nu spui la nimeni? E un secret!

— Cum aș putea să spun cuiva de vreme ce sunt o fantomă?

E rândul lui Tom să zâmbească.

— Corect! Bun, o să-ncerc să nu te jignesc, dar trebuie să afli adevărul. Din câte știu, tu ai murit când aveai zece ani.

Oglinda își șterge spuma care-i intrase în ochi.

— O să fac curând zece ani. Asta înseamnă c-o să mor?

— Nu, nu-nțelegi? Tu ai murit deja. Acum zece ani. De fapt, ai murit aproape exact în momentul în care m-am născut eu și atunci, hop, sufletul tău, mă rog, spiritul tău, gândurile tale, tot ce vrei tu, au venit să locuiască în corpul meu de nou-născut. De-aia pot să te văd, pot să vorbesc cu tine, ești ca o amintire din trecutul meu. E ca și cum m-aș vedea într-o oglindă, dar cu zece ani întârziere! Și cu un corp și o față diferite.

— Dar semănăm, insistă oglinda.

— Puțin, e adevărat... și purtăm și același șort de baie. Așa am știut că ești fantoma mea.

Reflexia suflă în bulele de spumă care-i alunecă din păr până în vârful nasului. Bulele zboară și se lipesc de sticla aburită. Îl privește lung pe Tom.

— Ești într-o ureche! Dar îmi place să te ascult cum bați câmpii!

De data asta, Tom pare sincer supărat.

— Nu mă crezi? Bine atunci, să facem un test, spune-mi ce-ți place?

— În afară să te ascult cum bați câmpii?

Tom oftează. Pare să-și dea seama că nu e chiar atât de ușor să-și îmblânzească fantoma.

— Da, prostănacule, în afară de asta!

— Păi, să-not, îți dai seama... Și-mi place mult și muzica.

— Exact ca și mie! Pricepi?

Reflexia a terminat cu clătitul.

— Nu, *sorry*, nu pricep. Toți băieții de vârsta noastră se dau în vânt după asta, nu? (Se apleacă să-și ia de jos sticla de șampon.) Trebuie să plec. Îmi pare rău, Tom. Pe altă dată. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, să aflu că sunt mort și toate cele!

— Bine, du-te, nicio problemă. În orice caz, o să ne mai vedem. Nu trebuie decât să închid ochii și o să apari unde vreau eu și când vreau eu... De vreme ce ești în creierul meu.

Reflexia rămâne nemișcată.

— Chiar că ești țicnit! Serios, nu vezi că sunt viu de-adevăratelea? Uite.

Își lipește mâna de sticlă și începe brusc să lovească în ea. De mai multe ori, cât poate de tare. Peretele de sticlă se cutremură, zgomotul răsună în tot vestiarul. După nici zece secunde apare Maximilien, instructorul de înot. Nu pare prea dornic să-și ude încălțările în pediluviu și își impune autoritatea de la distanță.

— Ce se-ntâmplă?

— Nimic, nimic, Max, se grăbește să îngaime Tom.

Instructorul de înot a plecat deja să se cațăre înapoi pe scaunul lui de arbitru de tenis.

— Ei, vezi? spune triumfătoare reflexia.

— Ce să văd? replică Tom. Nu-ți dai seama că eu inventez totul? Că ești ca o păpușă convinsă că e o fetiță adevărată sau ca o marionetă de lemn, gen Pinocchio, care crede că poate respira de-adevăratelea, fără să poată accepta că, atunci când își mișcă brațele, de fapt un păpușar trage de sfori.

Reflexia, de data asta, izbucnește în râs.

— Ești dus cu pluta pe bune! Nimic nu te convinge că sunt doar un băiat normal? Atunci, poftim, încerc o ultimă figură.

Lasă șamponul jos și-l împinge cu piciorul, ca să treacă pe sub peretele de sticlă.

— Ia asta. O să vezi că e cât se poate de reală!

Tom își coboară privirea și citește pe sticluța încă acoperită de spumă:

— Șampon delicat. Miere și ovăz.

Băiatul se clatină dintr-odată. Se sprijină de geam ca să nu-și piardă echilibrul.

— Tu... te speli cu ăsta?

— Da... De ce? Ovăzul nu e bun pentru fantome? E ca usturoiul pentru vampiri?

Tom nu încearcă să-i guste gluma. Pare că respiră greu și se uită în continuare la sticla de șampon de parcă ar fi otrăvită.

— Adică, nu-ți amintești tot? murmură el în cele din urmă. Sunt goluri în capul tău? Ai... sărit peste unele accidente.

— Ascultă, Tommy, îți ador aberațiile, dar o să mă bagi în sperieți până la urmă.

Își ia înapoi sticla de parcă nu se-ntâmplase nimic.

— De data asta trebuie să plec. Uite, în caz că n-o să ne mai vedem și pentru că probabil sunt tot atât de maso pe cât

ești tu de mito, pentru că sunt o fantomă și există goluri în capul meu, asta ți-o garantez, ia spune-mi, cum am murit?

Privirea lui Tom se însenînează; fantoma lui a început în sfârșit să se lase îmblânzită? Întoarce capul spre bazinul mare al piscinei.

— Ai murit înecat!

— Aa...

Reflexia face tot ce poate să nu se arate impresionată.

— Și, continuă fantoma, în caz că m-ar ajuta să-mi amintesc câte ceva, cum mă numeam?

Tom lasă să plutească un scurt suspans.

— De ce folosești timpul trecut? Nu ți-ai schimbat numele de când ai murit! Te numeai și te numești pentru totdeauna... Esteban!

Esteban? pare să repete reflexia cu buzele lipite.

Și le mușcă până la sânge, cu toți dinții, de parcă se abține să urle, de parcă dintr-odată toate amintirile i-au revenit, de parcă și-a dat seama că era mort de-adevăratelea.

Nu mai scoate niciun cuvânt, evită mai ales să-l privească pe Tom în ochi și fuge la vestiare, fără să-i pese de gresia alunecoasă de sub picioarele lui goale.

Să-și ia lucrurile, să se îmbrace și să plece. Cât mai repede.

În pumnul strâns, Esteban ține o monedă de un euro, cu care își închide dulapul.

VÂRSTA A TREIA

SUFLETUL TÂNĂR

Sufletele tinere sunt nerăbdătoare, Maddi, ambițioase, curajoase. Egoiste, de asemenea. Vor să lase o urmă cu orice preț, neștiind că au destul timp pentru asta. Atât de mult timp și atâtea alte vieți. Dacă lumea n-ar fi alcătuită decât din suflete tinere, s-ar trezi rapid trecută prin foc și sabie. Dar, fără suflete tinere, lumea n-ar avea nici substanță, nici ardoare.

IV

INTUIȚIA

Apifobie

14

— Mi-ai văzut USB-ul, Gaby?

— Ce anume?

Gabriel scoate capul din duș. Numai capul. Îl zăresc pe ușa întredeschisă a băii. Sunt în cameră, stau pe vine în fața patului, ocupată să deschid sertarele noptierei, să-mi golesc pentru a treia oară caseta de bijuterii, să scutur cearșafurile, să întorc pe dos buzunarele hainelor din șifonier.

— Stickul meu! Cel pe care doctorul Kuning mi-a copiat toate ședințele noastre.

Gabriel scoate doar gâtul, un braț și un genunchi.

— Unde era?

Dispare din nou sub jet, în spatele peretelui de sticlă opacă, fără să-mi aștepte răspunsul. Indiferența lui Gaby mă calcă pe nervi! Înainte, s-ar fi prezentat gol în fața mea, s-ar fi repezit să mă ajute, chiar ud. Înainte, Gabriel nu era pudic.

Înainte...

Înainte de ce?

Înainte să ne mutăm în Auvergne?

Înainte de vacanța noastră la Saint-Jean-de-Luz?

Înainte să fi înnebunit eu?

Strig, ca să înțeleagă bine cât de important e stickul.

— La naiba... Măcar ești conștient, Gaby? Pe stickul ăla era... Era... toată viața mea!

O voce îndepărtată, înecată sub o cascadă, repetă cu răbdare:

— Și unde era?

— În geanta mea! Unde vrei să fie? Îl țineam mereu la mine!

Îmi dau seama că sunt ridicolă enervându-mă așa, că Gaby n-are nicio vină, că am nevoie doar să-mi vărs nervii pe cineva.

Vocea umedă continuă să picure. Nesigură că mă ajută să mă calmez.

— Au... Geanta ți-o iei peste tot! Te-ai uitat prin MiTo? Și la tine la cabinet?

Mersi, Gaby! Dar mi-ar fi mai de folos dacă m-ai ajuta să-l caut.

— Normal! Am căutat deja peste tot.

— Atunci nu-ți rămâne decât să scotocești prin cele cincisprezece camere și trei etaje de la Moulin. Un stick de trei centimetri nu-i prea greu de găsit.

Face și glume, pe deasupra! Pentru a cincea oară, îmi golesc geanta pe pat, o întorc cu susul în jos, verific dacă n-are vreo gaură printre cusături.

Zăresc o mână luând pe pipăite un prosop.

— Fii mai atentă cu lucrurile tale.

De data asta, chiar mă abțin cu greu să nu explodez. Râde ciob de oală spartă! Mă uit la șosetele, chiloții și pantalonii lui Gaby, grămadă la capul patului.

Sau probabil râde prostul de neghiob? Simt că nu mai judec limpede.

Unde poate fi blestematul ăla de stick?

Încerc să inspir și să expir mai rar, să mă liniștesc. Îmi îndrept privirea spre pat, la cearșafurile mototolite în partea

lui Gabriel, mereu dreapta, rutina, Gabriel putea să doarmă pe oricare parte, *înainte*, îi respir mirosul, nu puteam să trăiesc fără asta, *înainte*, era singura senzație, noaptea, care mă ținea agățată de viață.

Dacă mi-aș duce gândul până la capăt, dacă mi-aș lăsa inconștientul să preia comanda, cred că aș fi obligată să mărturisesc: acum, mirosul ăsta aproape mă dezgustă. Mirosul ăsta amestecat cu al meu. Poți respinge sărutările celui care doarme lângă tine, poți să te ferești de mâinile care încearcă să te mângâie, dar nu poți lupta împotriva unui miros!

Las baltă camera și ies pe palier. Cum să mai sper să-mi găsesc stickul într-o asemenea dezordine? E ticsit de cutiile pe care Gabriel le-a adus de la Etretat și încă nu s-a sinchisit să le despacheteze. Cărți vechi. DVD-uri vechi. Jocuri video vechi. O grămadă de aparate electronice învechite. Înghesuită între două lăzi, până și chitara Gibson e abandonată acolo, ca o mătură, dezacordată.

De zile întregi nu s-a mai atins de ea.

Fără să vreau, mă gândesc la Esteban. Nu trecea o zi fără să cânte la chitară cel puțin o oră, uneori mai multe.

Esteban era pasionat, talentat, silitor, ambițios.

Gabriel e superficial, mediocru, trândav, pretențios.

Probabil că trebuia să nu semene aproape deloc unul cu celălalt... Ceea ce nu m-a împiedicat, toți anii ăștia, să-l iubesc pe Gaby. Ce m-aș fi făcut fără el? Nu trebuie să uit că a zis da, că m-a urmat fără discuții, fără să se plângă, de fiecare dată. De ce? Pentru că-i ofer adăpost? O masă? O... o gamelă? O pisică, în general, nu te părăsește.

Sunt crudă, știu. Ce, Gabriel nu mai e pentru mine decât un pisoi prea bătrân să fie abandonat? Adică singurul sentiment care mă mai leagă de el este... mila?

Neavând habar de furtuna care face ravagii în capul meu, vocea ironică a lui Gabriel iese din baie și răsună în camerele

goale, se lovește de încăperile prea mari și se rătăcește pe culoarele lungi. De ce-am ales să locuiesc într-o casă atât de mare?

— Nu-i așa mare pagubă dacă nu-ți găsești stickul. N-ai decât să-i ceri doctorului TĂU Kuning să ți-l mai trimită o dată!

De câteva zile, Gabriel și-a adăugat la celelalte calități și gelozia. Trebuie să recunosc, în apărarea lui, că petrec în fiecare seară mai bine de-o oră la telefon cu Wayan. Mă plimb în sus și-n jos prin parcare, pe la poalele vechilor pârtii, eu vorbesc, el m-ascultă, apoi încerc să-l conving să nu se urce în mașină și să vină să mă vadă. Mi-a propus-o și ieri-seară.

Numai șase ore de condus! E o nimica toată, Maddi, pe cuvânt! Plec mâine-dimineață și la prânz sunt la Murol.

De parcă n-ar fi priceput ce i-am spus înainte să plec din Normandia: *nu ești genul de bărbat care ar accepta să lase totul ca să urmeze o femeie.* Wayan e genul de bărbat care ar putea să-i ceară secretarei să-i anuleze toate consultațiile zilei, să-și ia un miniconcediu, să facă o femeie să trăiască cea mai frumoasă poveste... timp de o seară, o noapte, cel mult un weekend prelungit. Dar nu să lase totul baltă! Și Esteban era așa... de-o bunăvoință infinită, însă nimeni n-ar fi putut să-l convingă s-apuce pe alt drum decât cel pe care-l alesese el.

Gabriel, pe de altă parte, nu-mi cere nimic, nici măcar nu întreabă „unde mergem"?

Îi e de-ajuns să fie aici.

Mulțumesc, Gaby, cel puțin pentru asta.

Și n-ai niciun motiv să fii gelos pe Wayan Balik Kuning, petrec mult timp cu el doar pentru că am nevoie de el. De fapt, cred că tocmai pentru că-i așa departe îndrăznesc să vorbesc cu el atât de mult. Am îndrăznit, aseară, să-i dezvălui continuarea planului meu. Sau, mai precis, din improvizația mea totală, cea mai recentă dintre hotărârile mele.

— Wayan, trebuie să-ți mărturisesc, m-am hotărât să mă duc din nou s-o văd pe Amandine Fontaine. Și pe Tom. E singura soluție, ea n-o să mai treacă pe la cabinet.

— De ce, Maddi? Ce o să-i spui?

— Am un pretext foarte bun. E bolnavă, asta s-a văzut clar la cimitir, tot satul a putut să-și dea seama. Ducându-mă la ea nu-mi fac decât datoria!

— Nu mi-ai răspuns, Maddi. Ce o să-i spui?

— O s-o previn...

— S-o previi în legătură cu ce?

— În legătură cu... pericolul!

— În legătură cu pericolul, care pericol?

— Tom s-a născut pe 28 februarie. I-am citit fișa. O să-mplinească zece ani peste două zile.

— Și?

— Și știi foarte bine ce vreau să spun, Wayan. Esteban a dispărut în ziua în care a împlinit zece ani, nu vreau să i se întâmple același lucru băiatului ăstuia!

— De ce, Maddi? De ce i s-ar întâmpla același lucru? Tom nu e Esteban! Și chiar dacă te agăți de ideea că micuțul Tom e Esteban al tău reîncarnat, de ce-ar fi în pericol? Maddi, ce-mi ascunzi?

Am închis!

Uite, Gaby, uite de ce nu trebuie să fii gelos pe Wayan Balik Kuning. Pentru că tot ce vreau e să fiu lăsată în pace!

— Te-ai enervat?

Gabriel a ieșit, în sfârșit, din baie. Vine spre mine, cu bustul gol și prosopul înfășurat pe șolduri, frumos, nimic de zis. Are un zâmbet de pisoi care vrea să fie iertat.

— Da.

— Din cauza stickului?

— Da.

— Crezi c-ar fi putut să ți-l fure cineva?

Un mod politicos de a-mi sugera, și el, că sunt iresponsabilă, că, dacă țineam atât la stickul ăla, ar fi trebuit să-l pun bine, să-l ascund, nu să-l trambalez în talmeș-balmeșul din geanta mea. De altfel, de ce n-am făcut-o? Pentru că voiam să-l am mereu la mine? Pentru că nimeni nu putea să știe că-l ascundeam acolo?

— Nu. De ce-ar fi făcut cineva asta?

Gabriel mă cuprinde cu brațele pe după talie. E ud tot. Miroase a lemn și a ferigi proaspăt cosite. Îmi place mult, până la urmă, mirosul ăsta. Se uită în ochii mei și mă face să înțeleg că poate citi în ei ca într-o carte deschisă.

— E altceva. Altceva te neliniștește. Spune-mi.

Mă agasează pisoiul ăsta egoist că simte imediat când ceva nu merge.

— Da... sunt... sunt chemată la poliție.

— Uau!

Mă privește de parcă aș fi jefuit poșta din Murol.

— Vor să vorbim despre Martin Sainfoin. L-am examinat acum cincisprezece zile. Un examen cardiac clasic, totul mergea bine. N-avea niciun semn prevestitor. Chiar i-am eliberat un certificat că e apt să practice ciclismul.

— Dacă nu avea nimic, nici cel mai mic suflu la inimă, n-ai ce să-ți reproșezi.

— Sper. Polițiștii, la telefon, aveau un ton ciudat.

Gabriel mă sărută.

— Nu-ți pasă, n-ai nimic de-a face cu asta.

Șmecherul ăsta a știut întotdeauna cum să toarcă în jurul meu, mai ales când începe să dea târcoale gamelei lui. Mă sărută din nou, de data asta pe gât.

— Ce avem de mâncare?

N-am răspuns. Pierdută în gândurile mele.

Nu-ți pasă. N-ai ce să-ți reproșezi...

Am încercat din răsputeri să mă conving de asta.
Pentru Esteban, ieri...
Pentru Martin, acum...
Pentru Tom, mâine?

Mă înfior sub mângâierile lui, dar îl resping pe Gabriel cu tandrețe.

— O să aștepți, cotoi mâncăcios și nesuferit. Mai întâi trebuie să găsesc blestematul ăla de stick!

15

Privește o clipă stickul.

Vrăjit.

Îți poți închipui că un obiect atât de mic, de mai puțin de trei centimetri, plat ca un băț de chibrit, conține secretele unei vieți întregi? Ai crede că o viață încape într-un coșciug sau chiar într-o urnă funerară, dar, în realitate, se poate reduce la un degetar, stocând inclusiv toate fotografiile acestei vieți, toate filmele, toate conversațiile, toate cuvintele.

Cu o precauție infinită, introduce stickul în laptop. Nimeni nu l-a văzut furându-l din poșetă. Nimeni nu l-ar putea bănui. Oricine din sat, la un moment dat, ar fi putut pune mâna. Aproape toată lumea a trecut cel puțin o dată prin cabinetul medical.

Când dă clic pe iconița principală, își reține o exclamație de surpriză: au apărut două foldere.

Ședințe Maddi Libéri: 2010–2020

Ședințe Esteban Libéri: 2003–2010

Stickul nu conține doar înregistrările ședințelor de psihoterapie ale lui Maddi, ci și pe-ale lui Esteban. De ce sunt pe

același stick? Cine era psihiatrul lui Esteban când era mic? Nu se poate să fi fost doctorul Kuning, el profesează în Normandia, iar Esteban locuia în Țara Bascilor.

Stă mai mult timp pe gânduri, apoi se hotărăște să deschidă al doilea folder.

Ședințe Esteban Libéri: 2003–2010

Zeci de fișiere audio, aliniate pe trei coloane, umplu tot ecranul. Esteban a făcut terapie în fiecare săptămână, timp de șapte ani. Calculează rapid în minte: asta înseamnă mai mult de trei sute de fișiere. Cu care să înceapă?

Plimbă cursorul, ezită, și se oprește la 15.03.2004. Esteban avea așadar... patru ani. Alte două clicuri și fișierul se deschide imediat, prea repede, n-are timp decât să apese pe pauză înainte ca sunetul să bubuie. Pfiu! Volumul calculatorului e dat la maximum, vocea lui Esteban ar fi răsunat în toată casa.

Scoate un mic suspin de ușurare, aruncă o privire în jur, ciulește urechea după vreun zgomot ca să fie sigur că nimeni nu-l poate surprinde, apoi își conectează căștile.

Verifică încă o dată că ușa camerei e închisă. Când o să aibă căștile pe urechi, o să fie cufundat în poveste și n-o să mai fie atent la nimic altceva din jurul lui. O să fie la fel de vulnerabil ca o șopârlă când își schimbă pielea. Sau ca un șarpe.

Un clic. Cele două linii devin din nou triunghi.

Vocea joasă și calmă a psihiatrului se aude ca și cum ar fi intrat în persoană în cameră sau, mai direct, în creierul lui.

— Salut, Esteban.

— Kaixo, doktore!

Înțelege imediat că Esteban se amuză vorbind în bască. Asta probabil înseamnă ceva de genul „bună ziua, doctore".

— Esteban, îți amintești? Săptămâna trecută trebuia să-mi povestești despre o amintire, o amintire la care te gândești des, care uneori nu te lasă să adormi. Știu că e o amintire care te sperie, pe care ai vrea s-o uiți, dar tocmai ca să iasă din

capul tău trebuie să mi-o povestești, înțelegi? Trebuie s-o privești în față, ca să fii tu cel care o sperie pe ea! O să reușești?

— Da, doktore!

În vocea lui Esteban e aproape sfidare.

— Atunci, dă-i drumul, te ascult. O să încerc să te întrerup cât mai puțin.

— Este... era vară. Eram mic, mai mic decât azi. Am urcat în vârf, la Rhune, cu trenulețul. Cum era coadă pentru coborâre, mama a zis: „n-avem decât s-o luăm pe jos, pe potecă". Și așa am făcut, dar la un moment dat eu m-am săturat de mers și atunci, ca să încetez cu mârâitul, cum zice mama, ea mi-a propus un joc...

Vocea lui Esteban e din ce în ce mai nesigură. Ezitările lui, fricile lui, totul se aude în căști.

Închide ochii. E undeva între vârful Rhune și coasta bască, pe cărarea liniștită de drumeție pe care țopăie turiștii și caii sălbatici.

Cu Esteban.

*

— Unu, doi, trei...

— Nu mai număra atât de repede, mamă!

Esteban se îndepărtează cât mai în liniște, în vârful picioarelor.

— Nu trișa, nu te uita!

Esteban o ține totuși sub observație. Mama și-a pus mâinile la ochi, dar ar putea privi printre degete. Mai face încet câțiva pași, apoi, cum ajunge la pietrele mari, o rupe la fugă.

— Unșpe, doișpe, treișpe...

Mama a zis că o să numere până la cincizeci și-apoi o să strige: „Cine nu-i gata îl iau cu lopata". Și că el nu trebuia să se ducă prea departe. Se uită în jur, după o ascunzătoare.

În iarbă? Imposibil, e scurtă cum e covorul verde din camera lui, turmele de cai pletoși au ras totul.

În spatele stâncilor?

Nu, prea simplu.

Ridică ochii spre copacul mare din fața lui. Cu un pic de curaj, ar putea să se cațăre pe trunchi și să ajungă la primele crengi, apoi la altele, mai sus. Ezită puțin...

Nu, prea periculos!

— Treizeci, treizeci și unu, treizeci și doi.

Vocea mamei e din ce în ce mai îndepărtată, dar trebuie să se grăbească. Se uită în jur ca să găsească o idee. Ar putea să treacă pe malul celălalt al pârâului. În desenele animate, așa scapi de câini sau de lupi, altfel te găsesc după miros. Și mama l-ar putea găsi după miros, mereu spune că miroase bine, că miroase a bebeluș, după baie, chiar dacă lui nu-i place asta. Nu baia, ci să i se spună că miroase a bebeluș.

Ajunge pe o pajiște. Nu-i vine să creadă: n-are unde să se ascundă! Iarba tot nu e destul de înaltă, asta de-aici a fost păscută de vaci, sunt cel puțin zece în fața lui. O vacă nu e un animal periculos, știe asta... și totuși, coarnele lor, copitele... trebuie să găsească o ascunzătoare ceva mai sus, mergând pe lângă sârma ghimpată, fără s-o atingă, nu se știe niciodată, uneori e electrificată...

— CINCIZECI! CINE NU-I GATA ÎL IAU CU LOPATA!

A auzit-o pe mama, foarte departe. Trebuie să se hotărască, ea a terminat de numărat și el nu și-a găsit încă o ascunzătoare!

Repede. Începe să alerge pe lângă sârma ghimpată, atent să nu se zgârie. Întoarce capul, din când în când. Nu e bine deloc, dacă vine și trece pârâul, mama o să-l observe imediat, la fel de ușor ca și cum s-ar plimba în mijlocul unui teren de fotbal. Întoarce capul în toate părțile, aproape că-i vine să plângă. Se abține să strige la mama, să strige STOP, ăsta

nu e joc, hai să începem din nou, o să numeri până la o sută de data asta... când le vede.

Cinci căsuțe aliniate, în capătul de jos al pajiștii. Arată ca niște cuști, dar sunt prea mici ca să poată dormi câinii în ele, sau ca niște cutii mari de scrisori... În orice caz, e ascunzătoarea ideală. E tot mai convins de asta pe măsură ce se apropie. Și dedesubt e exact atâta loc cât să se strecoare el. Dacă se târăște până la capăt, mama n-o să-l poată zări.

Esteban mai întoarce capul o ultimă oară. Nimeni la orizont, doar vacile, însă ele n-o să-l pârască. Îi dă bătaie!

În momentul în care se apropie de cuști, vede vreo două-trei albine. Nu-i pasă! Mama l-a învățat că albinele și toate insectele care zboară și bâzâie nu te înțeapă dacă nu le enervezi. Și n-are timp să verifice dacă e o albină, un bărzăun sau o viespe, vine mama. Sare ca un jucător de rugbi. Drept sub cuști. Se rostogolește așa cum face pe canapea și iată-l, cu spatele pe pământ, capul sub scânduri, întins, la adăpost, cu ochii ațintiți spre intrarea pe pajiște.

— Estebaaan!

Îl strigă mama. O aude, dar n-o vede încă. Inima îi bate foarte tare, ca atunci când se joacă de-a războiul cu prietenii. Încearcă să nu mai respire, ca să asculte mai bine. La început i se pare că încă și-aude respirația chiar dacă și-a blocat gura și nasul. De parcă plămânii i-ar șuiera. Nu mai are aer și se relaxează. Pfu...

Tot nici urmă de mama, probabil n-a îndrăznit să treacă pârâul. Atunci, aroma îi umple nările, o aromă care îi place mult, o aromă dulce, o aromă de gofră și de mic-dejun. Aroma mierii, o recunoaște. De unde poate veni, că doar nu de la cele două albine? Pentru prima oară, ridică ochii spre scândurile de deasupra capului. La câțiva centimetri.

De data asta, inima lui Esteban se oprește de-adevăratelea!

Le vede, de parcă l-ar atinge, prin plasa de sârmă prinsă în cuie dintre scânduri.

Sute, poate mii de albine! Închise în cele cinci închisori minuscule de lemn care miros a miere.

— Estebaaan!

Mama apare în capătul pajiștii, o vede.

Esteban știe că nu trebuie să rămână acolo, că trebuie să iasă cât poate de încet, să se îndepărteze fără să sperie insectele care colcăie deasupra capului său, apoi să fugă doar când va fi departe. Știe, dar nu se poate clinti. A încremenit. Dacă mișcă doar un picior sau un deget, ele o să-l observe. Nimeni nu poate supraviețui unui roi de albine furioase, nici măcar un urs, nici măcar un lup. Nu mai aude decât zumzetul lor, nu mai simte decât mirosul cumplit de miere.

O să moară aici, e sigur de asta. Mama n-o să-l mai recunoască, o să aibă capul umflat de mii de înțepături...

— Estebaaan?

Mama nu e prea departe, dar n-o să-l găsească niciodată dacă nu răspunde. Iar dacă îi răspunde...

Asta e.

Esteban n-o să știe niciodată cine a luat decizia. Picioarele lui? Gura? Inima? Creierul? Sau toate laolaltă?

Strigă, strigă să-și spargă pieptul.

— Mamăăă!

Iese de sub stupi, prea repede, prea grăbit, se lovește cu capul, cu brațele de ei. Se târăște totuși, dar insectele înnebunite au ieșit deja. Cerul basc a devenit deodată cenușiu. Esteban s-a ridicat și o ploaie se abate asupra lui, o ploaie de aripi și de ace, o aversă de pumnale, pe care o străbate urlând, alergând drept în sârma ghimpată.

Se înțeapă, tricoul i se sfâșie, apoi mâna, apoi piciorul, apoi toată carnea. E în continuare urmărit de câteva albine, cele mai supărate. Ultimele înțepături sunt cele mai veninoase.

— Mamăăă!

— Estebaaan...

Mai aleargă puțin, brațele mamei îl așteaptă acolo, la câțiva metri, și apoi nu i se mai poate întâmpla nimic. Chiar dacă are impresia că o să-i explodeze capul, chiar dacă toată pielea îl mănâncă și ar vrea mai degrabă să i se taie brațele ca să nu mai poată să se scarpine, chiar dacă ultimul lui gând, înainte să-și piardă cunoștința, e un ultim punctuleț negru pe cer și un înspăimântător miros de miere.

*

— Ai fost foarte curajos, zice psihiatrul când Esteban a terminat de povestit. Mama ta mi-a spus ce-a urmat, pentru că tu nu-ți mai amintești, evident. Serviciile de urgență au ajuns foarte repede. Ai fost dus la spitalul din Bayonne. Mamei tale i-a fost foarte frică, cel puțin cât ție, dar stai liniștit, toate înțepăturile tale o să dispară. N-o să-ți mai rămână decât o amintire neplăcută despre miere și albine.

— Se zice *erleak*! se împăunează Esteban, imitând din buze bâzâitul unei albine.

Vibrația se propagă în căști, ca un radio care a pierdut semnalul. Ședința e practic încheiată, alte treizeci de secunde și apoi cursorul se plimbă pe ecran. Dă sonorul mai încet, regretând că nu are decât fișiere audio, ar fi vrut măcar o imagine ca să vadă cum arată psihiatrul ăsta, probabil stabilit la Saint-Jean-de-Luz. Caută în zadar, nu găsește nicio indicație în foldere.

Cum să identifici o voce?

— Știu să vorbesc basca la fel de bine ca tine, răspunde calm psihiatrul. Dar începând de azi va trebui să fii curajos.

În ultimele cinci luni a fost prea frig, nicio albină n-a ieșit din stup. Dar o să se facă vreme frumoasă și-o să apară florile de polenizat. De îndată ce-o să ieși afară, albinele vor fi acolo, peste tot, chiar și în oraș, chiar și la malul mării.

— Nu-i nimic, se laudă Esteban. O să mă duc să m-ascund în mare. Albinele nu știu să înoate!

— Îți place apa, nu-i așa? Nu ți-e frică de ea? De vânt? De valuri?

— Nu! Niciodată! Pentru că valurile, chiar și cele mai mari, te aduc întotdeauna înapoi pe plajă!

16

Nectaire Paturin a auzit-o sosind pe Savine Laroche cu mult înainte să deschidă repede ușa primăriei. Numai ea putea să străbată cu atâta viteză Rue de l'Hôtel-de-Ville, să oprească în parcare dintr-o singură manevră, să urce din doi pași cele trei trepte ale terasei, să intre vulcanic și să prefacă atmosfera tihnită într-un nor arzător.

— Salut, Nicky. Cum merge ancheta? Faci progrese?

Ține între degete un *panini au bleu*, cumpărat de la brutăria orașului. N-a apucat să mănânce. Nectaire, dimpotrivă, și-a eliberat biroul, a pus pe el o față de masă mică în carouri albe și roșii și a așezat tacâmuri, un pahar, o sticlă de vin roșu și o farfurie cu mâncare încălzită la cuptorul cu microunde din primărie. *Tripou auvergnat*: prapur de vițel, morcovi și *truffade*[1]

1. Mâncare specifică din Auvergne, constând în rondele de cartofi prăjite în untură (de gâscă), felii de brânză (nefermentată) și usturoi.

de cartofi, pe care a lăsat-o să fiarbă la foc mic toată noaptea, pentru Aster și pentru el.

— Am venit la raport, continuă asistenta socială luând un scaun și așezându-se în fața lui. Așadar, povestește! Moartea lui Martin Sainfoin, trecutul lui Maddi Libéri. Ce-ai aflat?

Secretarul primăriei trage încet de fața lui de masă și netezește, unul după altul, ultimele pliuri.

— Vrei un pahar de Côtes-d'Auvergne? E un mic Saint-Verny de dincolo de cratere, de care mi-a făcut rost Susă.

— Dup-aia! O să ciocnim dac-ai făcut treabă bună. Așadar, Sherlock, nu, Poireau, nu, cum îți zicea, a da, Bocolon.... așadar, Bocolon, ai anchetat temeinic?

Nectaire, urmând un ceremonial mai precis decât o înscăunare la clubul celor mai buni somelieri din Franța, scoate dopul sticlei și își toarnă o jumătate de pahar de vin; pune dopul la loc, observă culoarea vinului, îi adulmecă buchetul și abia după aceea își îngăduie să bea o înghițitură mică de tot.

— Hmmm... ce spuneai?

— Ancheta, ai avansat?

— Nu chiar, nu.

Savine mușcă zdravăn din *panini*-ul ei, în același timp desfăcând cu furie o sticlă de Volvic[1].

— Ce-aștepți?

— Pe tine!

— Pe mine?

Nectaire își așază un șervet pe genunchi și ia o furculiță.

— Da, pe tine. L-am sunat pe Hervé Lespinasse, locotenentul de la jandarmeria din Besse, dar nu vrea să-mi spună nimic. Mi-a confirmat doar că i-au făcut autopsie lui Martin înainte de înmormântare. Dar, în rest, n-a divulgat nimic. Totul e în mâinile celor de la Poliția Judiciară din Clermont.

1. Apă minerală produsă în Auvergne.

Asistenta socială oftează. Bea un pahar plin de Volvic, ca să-i alunece pe gât jumătatea carbonizată a sendvișului ei.

— Ai avut dreptate să ieși la pensie. Bocolon, ești terminat! Ei, hai... (Privește cu necaz spre restul mușcat al *panini*-ului, din care se scurge brânza topită.) Nu mi-o lua în nume de rău și poftă bună!

Nectaire, tacticos, taie în felii subțiri burta de vițel, gustă dintr-un cartof cu pătrunjel, apoi ridică ochii.

— Mai stai puțin înainte să-i pui cruce. Pescuitul adevărului e un sport al răbdării, o să vezi cum Bocolon îl prinde în cârlig!

Savurează o ultimă îmbucătură de *truffade*, o udă cu Saint-Verny, se șterge la gură tamponându-și buzele și își ia telefonul. Formând un număr, își duce arătătorul la gură, făcându-i semn lui Savine să tacă. Tușește ca să-și dreagă vocea și dă telefonul pe difuzor.

Cineva răspunde, Nectaire Paturin face prima mutare.

— Poliția Judiciară din Clermont? Aici locotenentul Lespinasse, brigada din Besse, am sunat pentru noutăți despre Martin Sainfoin.

La celălalt capăt se aude mișcare, se fac verificări, dar nimeni nu bănuiește nimic. Nectaire are tonul inimitabil, precis și grăbit, al polițistului care vorbește cu alt polițist. Apelul lui Nectaire navighează de la un serviciu la altul, telefonul rămâne deschis, apoi niște pași se apropie și o voce gravă se face auzită.

— Lespinasse? Aici Moreno, de la Judiciară. Ai picat bine, avem noutăți!

— A, rostește prudent Nectaire, chiar dacă sunt slabe șanse ca Moreno să cunoască vocea colegului său din Besse.

— Urma să te contactăm, în orice caz, continuă polițistul din Clermont. Totul va fi mâine în ziare și judecătorul Charmont

o să dea o declarație. Dar nu știu dacă la voi, la țară, urmăriți știrile.

— Care-i treaba? îl presează cu seriozitate Nectaire.

— Am primit în dimineața asta rezultatele detaliate ale autopsiei. Pe scurt, Lespinasse, s-a găsit C01AA03 în sângele lui Sainfoin. Asta cu siguranță nu-ți spune nimic, dar, în câteva cuvinte, chestia de care am pomenit, C01, este ceea ce se numește un tonic cardiac, o substanță activă care accelerează inima. Pe la noi, are o denumire mai obișnuită: digitalină.

— Ei, drăcie!

Sub efectul surprizei, Nectaire nu s-a mai deranjat să-și ascundă vocea, dar Moreno nu pare să fi observat. Pentru el, toți jandarmii din brigadă sunt probabil la fel.

— Mda, drăcie, cum zici tu. Legistul e categoric, Martin Sainfoin a ingerat, a băut sau a mâncat, echivalentul a vreo șase frunze de degetariță. Pe scurt, asta înseamnă vreo patruzeci de grame și, fără nicio îndoială, este ceea ce, împreună cu efortul lui de-a ajunge la trecătoarea Croix-Saint-Robert, i-a făcut inima să explodeze.

— Ei drăcie! repetă Nectaire.

— Cred că drăcia, conchide Moreno, e mai degrabă pentru noi. Îmi pare rău, Lespinasse, dar cred că afacerea va rămâne în terenul Judiciarei și voi o să puteți continua liniștiți să le încheiați procese-verbale păstorilor voștri de vite! Nu vă necăjiți prea tare c-ați rămas pe-afară, vine întotdeauna o vreme când trebuie să-i lăsați pe profesioniști să se ocupe... Dacă nu cumva vrei să mai adaugi vreun cuvânt?

— Mai degrabă patru, Moreno. Pe scurt... să te ia dracu'!

*

Nectaire își aranjează conștiincios *tripou*-ul în cutia de bambus – o să-l împartă astă-seară cu Aster –, pune la loc

dopul sticlei de Saint-Verny, înfășoară bagheta de pâine într-un șervet, strânge fața de masă. O să aibă probabil mai multă poftă de mâncare diseară.

După aceea așază din nou pe birou, exact în locul lor, suportul magnetic pentru agrafe, tușiera cu ștampile și borcanul cu stilouri.

— Pentru Dumnezeu, geme Nectaire. Martin, asasinat.

— Cu degetariță, adaugă Savine.

Degetarița e o floare care crește peste tot în Auvergne, pe toate drumurile, pe toți versanții de vulcan; orice copil învață de la primele plimbări, din gura părinților, că florile astea frumoase în formă de clopoței roz și purpurii ascund o otravă puternică și că nu trebuie niciodată, niciodată, să le atingă. Martin Sainfoin, mai mult ca oricare altul, știa asta! Digitalina din sângele lui nu poate să fie un accident, cu siguranță e vorba... de-o otrăvire!

Nectaire Paturin a terminat în sfârșit de făcut ordine. Întinde brațul spre ceainicul care șuieră în spatele lui.

— Vrei un ceai?

— Nu tocmai, nu.

Secretarul primăriei observă grimasa neliniștită a lui Savine și-i ia câteva secunde să reacționeze.

— Crezi că eu...

— Că tu l-ai otrăvit pe Martin? Bineînțeles că nu! Nici tu, nici Alain, nici Géraldine, nici Oudard, niciunul dintre cei care au băut aceeași infuzie ca el sau au gustat din tarta cu rom, de altfel, în după-amiaza aia, înainte să se urce pe cursiera lui. Ne cunoaștem cu toții de atâția ani, Martin era ca un membru al familiei. Probabil a băut degetarița înainte. Sau după. Din contră, dacă Martin a fost asasinat, poate că asta s-a întâmplat pentru că...

Savine, cu gâtul uscat, nu reușește să-și termine fraza. Nectaire se abține să-i ofere din nou un ceai. Ezită și să-și scoată săculețele cu frunze uscate.

— Pentru că?

— Pentru că descoperise ceva, zice Savine dintr-odată, fără să respire. În legătură cu Amandine și Tom Fontaine. Îți amintești? Voia să vorbească cu mine. Mă anunțase în fața tuturor, dar mai întâi avea nevoie să verifice un lucru... Ce voia să verifice, Bocolon?

Nectaire a deschis până la urmă un sertar. Aruncă vreo câteva frunze negre în apa clocotită.

— S-ar putea să am o idee, spune secretarul primăriei. O pistă, cel puțin. Poftim, privește.

Dintr-un alt sertar scoate un dosar, îl deschide și etalează pe birou vreo zece fotografii. Savine se apleacă, intrigată. Îl recunoaște pe Tom Fontaine în toate pozele. Ciuful blond, ochii albaștri. Tom pe bicicleta lui, Tom cântând la chitară, Tom pe o plajă în șort de baie...

— Ei? întreabă Nectaire.

Savine ar putea jura că secretarul lasă pozele să se infuzeze în gândurile lui, exact cum face cu ierburile uscate în apa fiartă.

— Ei ce? Sunt fotografii cu Tom.

Nectaire își înmoaie buzele în băutura întunecată.

— Păi, nu... Greșit!

— Cum greșit? Sunt în stare să-l recunosc pe Tom. Mă ocup de el și de Amandine de când s-a născut!

Nectaire Paturin a redevenit Bocolon. Vorba secretarului e ceva mai rapidă, mai precisă.

— O să ți se pară o nebunie, Savine, dar băiatul din fotografiile astea se numește Esteban! Și este... fiul doctoriței Libéri!

Savine se lasă să cadă pe scaunul cel mai apropiat.

— Pentru Dumnezeu... Ești sigur? Unde-ai găsit fotografiile astea?

Bocolon se bucură de triumful modest. Soarbe cu înghițituri mici din ceaiul lui.

— E cel mai simplu lucru din lume, vizitând pagina de Facebook a lui Maddi Libéri. Își povestește acolo toată viața!

Savine se încruntă. E semn că încearcă să gândească, atât de repede cât poate ea.

— Așadar, dacă înțeleg eu bine, băiatul ăsta și cu Tom sunt gemeni sau cel puțin sosii... Asta explică o grămadă de lucruri! Începând cu felul în care se uită ea la Tom.

— Ai dreptate într-o privință, precizează Nectaire, Tom și acest Esteban seamănă, o asemănare mai mult decât tulburătoare, după fotografii... Dar nu sunt gemeni! Pur și simplu pentru că fotografiile astea postate pe Facebook, uită-te bine, Savine, au fost făcute în urmă cu zece ani! Socotește, Esteban Libéri are azi douăzeci de ani.

Fruntea lui Savine e toată vălurită ca un lanț de vulcani. Încearcă să găsească o explicație rațională.

— Fotografii de acum zece ani? Ce vrea să însemne asta? Că stimabila noastră doctoriță suferă de sindromul cuibului gol? Micul ei Esteban a crescut, a părăsit căminul, asta o face nostalgică și pune ochii pe un băiat care-i amintește de-al ei... cumva ca un tip care se îndrăgostește de aceeași femeie, dar dacă e posibil cu zece ani mai tânără.

Sindromul cuibului gol?

Nectaire nu pare convins.

— Vezi tu, Savine, Bocolon nu are decât o deviză când pescuiește adevărul: nu există hazard, doar un concurs de împrejurări! Toate piesele ajung întotdeauna să se îmbine. Uite, de pildă, de ce doctorița Libéri s-a mutat exact în satul în care locuiește sosia băiatului ei?

Savine fluieră admirativ.

— Pentru că... pentru că știa că el locuiește aici? A venit la Murol doar din cauza acestei asemănări? Ar fi curată nebunie, nu?

— Da, curată nebunie, totuși mai mică decât să crezi în hazard! Există întotdeauna explicații raționale. De ce asemănarea dintre doi băieți nu s-ar explica, pur și simplu, prin faptul că au mame diferite, dar același tată? Asta-mi șoptește mie instinctul.

— Și instinctul lui Bocolon...

— Indică întotdeauna direcția greșită! Așadar, e simplu, Savine, dacă vrei o explicație solidă, mă asculți pe mine și tragi concluziile opuse!

Își golește cana de ceai, cu falsă dezamăgire.

— N-am ajuns încă acolo, Bocolon, tranșează asistenta socială fără vreun cuvânt de compasiune. Deocamdată, să ne concentrăm pe fapte. Ai mai scos la lumină și alte hazarduri ciudate, pescarul meu de adevăr?

— Da! De exemplu, am descoperit pe internet că Maddi Libéri era membră a unei asociații belgiene, Leagănul Berzei: lista tuturor membrilor e publicată online. Evident, asociația asta e interzisă în Franța, din cauza polemicilor cu ligile antiavort sau în legătură cu PMA[1] și întreruperile medicale de sarcină. Am citit puțin. Am impresia că, după ei, lumea se împarte în două... Cum să-ți explic? Uite, să luăm cazul unei ecografii care diagnostichează un copil cu nanism: există cei care cred că ar trebui efectuată o întrerupere medicală a sarcinii și, prin urmare, că o să trăim curând într-o lume fără pitici, și cei care cred că, dacă începem să nu mai vrem un copil pentru că are picioare prea scurte, o să ajungem, într-o bună zi, să avem cu toții aceeași înălțime. Primii sunt...

Savine ridică mâna ca să-l oprească pe Nectaire înainte să-și dezvolte toată teoria.

---

1. Procréation Médicalement Assistée (procreare asistată medical).

— E-n regulă, am înțeles. La un metru cincizeci ai mei, am scăpat ca prin urechile acului! Și Barza ta în care tabără se situează?

— Evident, în cea a mamelor!

Amândoi păstrează o scurtă tăcere. La urma urmei, nu e atât de uimitor că o femeie medic se implică în lupta împotriva ligilor antiavort. Nectaire se ridică și se duce la chiuvetă cu cana lui de ceai goală.

— O să continui săpăturile, Savine. Ne întâlnim după-amiază să facem un rezumat final? La Besse, ce zici, la terasa de la Poterne?

Nimic mai logic, se gândește Savine, Nectaire locuiește în centrul Besse-ului, deasupra prăvăliei Galipote a surorii lui, la cincizeci de metri distanță de Place de la Poterne și de terasa barului. Numai că este exact locul unde Martin Sainfoin îi dăduse întâlnire...

— Tu..., se bâlbâie Savine. Îmi promiți c-o să fii prudent?

— Promit! Fără bicicletă. *No sport!* Îmi păstrez suflul și saliva ca să mai lipesc vreo două-trei timbre... și să pescuiesc adevărul... (Îi aruncă lui Savine un ultim zâmbet.) O să rămâi cu gura căscată! O să vezi cum știe Bocolon să-și arunce cârligul... și până unde poate să ajungă!

17

Ca să ies din curtea jandarmeriei din Besse, trec prin chinurile iadului. E exclus să le las una dintre portierele mele! O tânără polițistă adorabilă, n-are mai mult de douăzeci de ani, mă ghidează, mai eficientă decât un senzor de parcare spate. Și zâmbitoare, mai ales.

— Acuma drept și o să meargă ca unsă, doamnă!

Jandarmii au fost minunaţi!

Îi fac un mic semn cu mâna fetei în uniformă şi intru pe drumul spre Murol. Mă simt mai uşurată, mult mai uşurată.

Jandarmii mi-au repetat de trei ori: n-am de ce să-mi fac griji!

Nu sunteţi vinovată de nimic, doamnă doctor, Martin Sainfoin n-avea nicio problemă la inimă, n-aţi comis nicio greşeală. Nu vă putem spune mai multe deocamdată, dar am ţinut să vă liniştim.

Mersi!

Chiar dacă n-am înţeles nimic...

Dacă Martin Sainfoin n-avea nicio problemă la inimă, atunci ce s-a-ntâmplat?

Jandarmii erau calmi, zâmbitori, dar bizari... Roiau ca muştele în timpul furtunii, de parcă... De parcă Martin Sainfoin... fusese asasinat!

Mă străduiesc să nu mă mai gândesc la asta. Povestea nu mă mai priveşte acum, că am fost disculpată. Mă uit în depărtare la Puy de Dôme, la vârful lui ciudat în formă de fund de elefant şi la antena înfiptă în creierii vulcanului. Încerc să prind un post de radio, vreo melodie care să-mi îngăduie să-mi golesc mintea şi să mă concentrez. Tot n-am găsit afurisitul ăla de stick. Nu pot să cred că mi l-a furat cineva. Poate că l-am pus eu bine undeva şi am uitat unde?

Ajung deja la intrarea în Murol când Radio FM Auvergne nu mai hârâie. Jean-Jacques Goldman scrijeleşte scoarţa până dă sângele[1]. Prima mea consultaţie e abia peste o oră, le-am decalat pe toate, neştiind cât timp aveau să mă ţină jandarmii. Am o oră de omorât! Ezit între a mă opri la cabinet sau a

1. *Graver l'écorce/Jusqu'à saigner* – versuri din *Pas toi*, piesă din 1985 a cantautorului francez Jean-Jacques Goldman.

urca până la Moulin, ar fi timp să beau o cafea, să-l dezmierd pe Gaby, probabil e tot în pat... Ezit prea mult, am trecut de Murol, iar MiTo-ul intră deja cu entuziasm în virajele care se întind de-a lungul râului Couze Chambon. Cinci kilometri de urcuș, poate că Gaby a făcut cafea la filtru...

Chitara lui Goldman continuă să sângereze, când zăresc indicatorul pe care scrie „Froidefond". Podul de peste torent în față, fântâna cu apa roșie în dreapta, ferma Souille mai jos.

Nimic nu mi te poate șterge din minte, mă gândesc la tine.

Poarta fermei e deschisă.

Fără să mă gândesc, fără să încerc să înțeleg ce-mi trece prin cap...

Opresc!

*

Amandine Fontaine mă întâmpină în pragul ușii. Ar fi fost imposibil să nu-mi observe MiTo-ul parcat în curtea ei. Intenționat n-am venit cu discreție, ci ca medicul chemat de urgență și care oprește mașina făcând să scârțâie pietrișul.

— E vreo problemă, doamnă doctor? mă întreabă Amandine.

Se preface sau e sincer îngrijorată?

— Nu, niciuna, stați liniștită. Îmi permit doar o mică vizită... de rutină. Ca între vecine. Trec prin fața casei dumneavoastră în fiecare zi. M-am oprit să văd ce mai faceți.

Amandine e suspicioasă. Bănuiesc că, dacă i-aș cere voie, nu m-ar lăsa să intru. Nu contează! Trusa mea de medic îmi conferă oarecare autoritate. Nu-i dau de ales și înaintez cu pas hotărât. În ciuda oricărei așteptări, îmi face loc să intru.

Întreb cu dezinvoltură:

— Tom nu e acasă?

— Nu, e plecat la piscină, cu bicicleta.

Improvizez, lăsându-mi privirea să se plimbe prin camera principală.

— Pică bine.

Privirea îmi cade pe teancurile de lenjerie necălcată, pe farfuriile și tacâmurile nestrânse de pe masă. Razele soarelui pătrund pe fereastra deschisă și încing borcanele de dulceață cu capacele scoase. Păr de pisică se adună pe cârpele de vase neîntinse. Cărți, ziare, jucării se îngrămădesc în vatra rece a șemineului care pare că n-a mai fost aprins de o veșnicie. În cele din urmă, adaug:

— Pe dumneavoastră voiam să vă văd, Amandine.

— Pe mine? De ce?

— Pentru că sunt medic. V-am observat la cimitir, nici nu puteați sta în picioare.

Amandine renunță brusc să se mai sprijine de perete și se îndreaptă, prinsă asupra faptului ca un gardian de la Palatul Buckingham care ar fi ațipit.

— Căldura, emoția. Acum sunt bine.

— Dacă spuneți dumneavoastră.

Îmi mai las privirea să se plimbe încet peste ghiozdanul lui Tom, abandonat într-un colț al camerei, peste tapetul jupuit de pe pereți, de parcă Amandine decisese într-o zi să-l schimbe, după care se răzgândise; peste lăzile aliniate pe podea, umplute cu pământ și cu răsaduri greu de identificat.

— Mă îngrijesc singură, doamnă doctor. Credeam că mesajul meu a fost clar.

Și, ca să fie și mai clar, se uită insistent la ierburile din lăzi. După câte se pare, amestecă medicina bazată pe plante și homeopatia. Profit de moment ca să-mi continui inspecția. Pe un scaun, atlase de flori și de ciuperci de munte sunt puse în teanc. Postere agățate pe pereți: o plajă unde a fost scris pe nisip *save the planet*, un copac în formă de inimă, un glob

pământesc în formă de bombă – tic-tac, tic-tac; citate și poeme recopiate pe foi albe și prinse în piuneze aproape peste tot, *Înălțare* de Baudelaire, *Atâtea păduri* de Prévert, *Ora păstorului* de Verlaine, *Txoria txori* de...

Txoria txori?

Tresar surprinsă.

Txoria txori este cel mai celebru poem basc! Esteban îl știa pe dinafară, ca toți elevii de la școala lui. Știa chiar să cânte melodia la chitară și se amuza improvizând noi aranjamente. Ce caută textul ăsta aici, agățat pe peretele acestei case din Auvergne? Amandine și Tom l-au adus de la Saint-Jean-de-Luz? De ce tocmai pe-ăsta? Și în bască? Nici Tom, nici Amandine n-au cum să înțeleagă niciun cuvințel.

Vocea lui Amandine mă izbește în ceafă.

— Ce anume căutați, doamnă doctor? O să fiu sinceră, există ceva care mă deranjează la dumneavoastră. Nu știu ce. Felul în care îl priviți pe băiatul meu, probabil. Sau în care dați târcoale cam mult în jurul casei mele. Care e problema dumneavoastră? Faceți o anchetă socială, despre asta e vorba? Vi se pare că nu e destul de curat la mine acasă! Că-mi cresc prost copilul? O să mă raportați la serviciile departamentale?

Mă bâlbâi și bat prudent în retragere.

— Nu, se poate, nici vorbă... Aveți... aveți o toaletă?

Amandine mă privește fix. Nu crede nicio secundă în nevoia mea presantă, știe că e un mijloc de-a câștiga timp, de-a continua să spionez... și totuși, cum ar putea refuza?

— În fundul curții, e o groapă.

— ...

— Glumesc. Pe culoarul din față. Prima ușă la stânga.

Toaleta miroase a santal. De la bețișoarele pe care le-a ars Amandine. Pe toți pereții, desenele lui Tom sunt lipite cu scotch. Toate, de când s-a născut. Pot să caut cât vreau, n-o

să descopăr nimic deosebit, nu sunt decât sori banali, ceruri, câmpuri cu flori, vulcani verzi, doar că-mi atrag atenția în câteva desene două siluete mari și una mică: Tom are deci un tată! Bineînțeles, încă de la început mi-am formulat ipoteza asta în minte: Tom și Esteban ar putea avea același tată. Dar trebuie să recunosc că nicio legătură de paternitate n-ar fi suficientă pentru o astfel de asemănare.

Mă apropii mai mult, n-am să aflu nimic despre identitatea tatălui lui Tom zgâindu-mă la caricatura asta, făcută dintr-un băț și un cap mare. Desenul e datat *19.05.2013*. Tom avea trei ani. Restul peretelui e consacrat tablourilor pictate pentru ziua mamei... din toți anii, aproape de când s-a născut Tom.

2013, 2014, 2015.

Mă opresc la cel din 2016: reprezintă două pisici așezate în jurul unui buchet de flori, cu trei cuvinte mâzgălite.

maite zaitut ama

Trei cuvinte basce pe care Esteban le-a rostit de-atâtea ori.

Te iubesc, mamă

Hipnotizată, mă aplec asupra desenelor din următorii ani, *2017, 2018, 2019.*

Aceleași cuvinte basce sunt scrise pe toate.

maite zaitut ama

Tom nu le-a învățat la Saint-Jean-de-Luz, acum șase luni: cuvintele astea de dragoste au fost pictate de când avea Tom șase ani, imediat ce-a învățat să scrie. Totuși, Tom a locuit mereu în Auvergne, aici, la Souille, s-a născut la clinica Sorbiers din Issoire, scrie în dosarul lui medical.

Cum poate să vorbească basca? Euskara, limba bască, e una dintre cele mai complexe din lume, una dintre cele mai izolate, nu se învață decât în Euskadi[1], practic nimeni n-o vorbește în afara acelei regiuni.

---

1. Țara Bascilor.

*

Ies de la toaletă și, de data asta, eu sunt cea care abia mă țin pe picioare.

— Sunteți bine, doamnă doctor?

Vocea lui Amandine e glacială. S-a sprijinit de hornul șemineului.

Nu, nu sunt... Știu că n-o să am altă ocazie să mai vin la Souille. Dacă vreau să aflu adevărul, acum e momentul, aici.

— Da... Doar că... doar că m-a surprins că fiul dumneavoastră scrie în bască.

Amandine nu se clintește.

— De ce?

— Am locuit acolo zece ani. Tom știe basca?

— După părerea mea, asta nu vă privește!

Insist. Nu mai am nimic de pierdut.

— Sunteți bască?

Amandine îmi zâmbește, punând mâna pe șemineu.

— Am fost în vacanță o săptămână la Saint-Jean-de-Luz, vara trecută.

— Și fiul dumneavoastră a învățat basca într-o săptămână?

Amandine mă privește sfidător. De data asta, războiul e declarat.

— Poate că e supradotat? Ce urmăriți?

Asta e, m-am aruncat în apă.

— Să-l protejez, doar să-l protejez. O să fie ziua lui, peste două zile, pe 28 februarie.

— Mulțumesc, sunt la curent! Stați liniștită, o să fie și cadouri, un tort, le puteți nota în raportul pentru serviciile sociale.

Asta e, mă scufund.

— Am avut un fiu, se numea Esteban, semăna mult cu Tom. Ar fi avut douăzeci de ani, astăzi.

Amandine îndreaptă spre mine un deget mânjit de funingine.

— De ce spuneți „se numea"?

Asta e, mă înec.

— A dispărut. În ziua în care împlinea zece ani. Eu... N-aș vrea să i se întâmple același lucru și lui Tom.

O furie rece, brutală schimonosește fața lui Amandine.

— *Să i se întâmple același lucru și lui Tom?* Aș putea s-o iau drept amenințare, doamnă. Ieșiți afară! Ieșiți din casa mea, din viața mea și a băiatului meu!

Îmi arată ușa din ochi.

— Adio, doamnă doctor, nu la revedere.

Mâna pe care mi-o întinde e complet neagră.

18

Ora 17.30.

Nectaire întârzie, asta nu-i stă în obicei.

Savine se uită la ceas, neliniștită. S-a așezat în colțul cel mai ferit de pe terasa de la Poterne, aproape de ghivecele cu *Arbutus unedo* care ascund restul clienților de la mese. La sfârșit de zi, Besse e tot atât de animat ca într-un weekend de mai. Artizanii și-au instalat tarabele sub felinare, în jurul fântânii din Place de la Poterne, și vând mezeluri, miere, căciuli și fulare la reducere, în timp ce prețurile bețelor pentru drumeție și ale pălăriilor de paie au explodat. În micul centru medieval al târgușorului domnește o atmosferă veselă de sfârșit de iarnă, aproape de sfârșit de război, ca și cum oamenii, cu prețul unei voințe de nezdruncinat, grad după grad, sunt mândri c-au făcut să triumfe, peste tot și în orice anotimp, vara!

Savine e departe de-a împărtăși acest armistițiu festiv. Își ridică ochii spre orologiul bisericii Saint-André ca să verifice că secundarul ceasului ei nu a luat-o la galop.

Ora 17.37.

Ce-o fi învârtind Nectaire? El, mereu punctual. Mereu prudent. Mereu venind mai devreme, cu eleganța celor lenți. Ce-o fi descoperit? N-o fi sărit calul? N-o fi încercat să prindă în cârlig un pește prea mare? N-o fi...

— N-ai comandat nimic?

Nectaire!

Savine răsuflă ușurată. Secretarul a apărut din spatele jardinierelor de *Arbutus*. Are ochelari mari de soare, o pălărie de pescar Vulcania, niște pantaloni prea scurți și o cămașă ecosez asortată cu șosetele. Un amestec de Frison-Roche și inspector Gadget.

Ciudat, dar ei îi place costumația lui ridicolă.

— Te așteptam.

— Deci, două beri. Pentru că am o grămadă de lucruri să-ți povestesc!

*

Entuziasmul a trecut repede. Nectaire suflă o veșnicie în spuma berii lui blonde Doriane. Savine a băut deja jumătate dintr-a ei.

— Să recapitulăm, Bocolon. Ai găsit informații despre asociația aia belgiană, Leagănul Berzei?

Nectaire suflă delicat în câțiva norișori de spumă.

— Nu. Niciuna. N-am avut timp. N-am renunțat, totuși.

— N-ai avut timp? (Savine e cât pe-aci să-și scuipe berea în halbă.) Atunci, zi mai repede! La raport, Bocolon, că ne-apucă noaptea!

Nectaire își înmoaie buzele țuguiate în spumă, cu precauție, cum se încearcă o apă prea rece cu vârful degetelor de la picioare, și se hotărăște în sfârșit să vorbească.

— O să vezi tu când intră Bocolon în acțiune! Pe pagina de Facebook a lui Maddi Libéri scrie că a locuit mai întâi la Saint-Jean-de-Luz, timp de zece ani, apoi la Etretat, timp de alți zece ani. Am decis să încep să prospectez partea cu Saint-Jean-de-Luz. Am sunat direct la comisariat. Îți fac un rezumat. Telefonul sună, cineva răspunde și eu spun, cu intonația asta: „Alo? Aici locotenentul Lespinasse, de la brigada din Besse. Avem o omucidere pe cap și am nevoie de informații exacte".

Nectaire se oprește și caută o încurajare în ochii lui Savine.

— Bun, ești un geniu, Bocolon. Continuă!

— Să-ți spun sincer, nu prea știam ce caut, dar de îndată ce am rostit numele lui Maddi Libéri, limbile s-au dezlegat. Mi l-au dat la telefon pe un anume locotenent Ivan Lazarbal, care o cunoștea bine, chiar foarte bine. Ține-te! Esteban, fiul lui Maddi Libéri, a dispărut într-o dimineață de iunie acum zece ani, pe plaja de la Saint-Jean-de-Luz.

— Esteban? Sosia lui Tom Fontaine? Dispărut? Și n-a fost găsit niciodată?

— Ba da, Savine... Ba da! O lună mai târziu.

19

Xenoglosie

Capacitatea de a vorbi o limbă străină fără s-o fi învățat.

Am oprit mașina după podul din Froidefond, am condus doar atât cât să mă îndepărtez de Souille și cât să nu mă

apropii prea mult de Moulin. Simt nevoia să fac bilanțul înainte de-a mă întoarce acasă.

Cazurile de xenoglosie sunt numeroase în lume, verificate, deseori mediatizate, și cu toate acestea, în majoritatea situațiilor, știința nu știe să le explice. Cel mai des se manifestă la copii.

Derulez pagina din Wikipedia.

În lipsa altor ipoteze raționale, se întâmplă frecvent să fie privite ca un miracol. Cazul cel mai celebru nu este xenoglosia celor doisprezece apostoli, în ziua de Rusalii, când Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei? Încep să vorbească în toate limbile ca să ducă peste tot în lume vestea învierii lui Hristos. Dar, dacă nu credem în miracole, trebuie să admitem că această cunoaștere a unei limbi neînvățate este stocată într-una dintre zonele creierului și că, dacă nu a fost dobândită, înseamnă că este înnăscută. Cu alte cuvinte, ea aparține memoriei noastre cerebrale și este, deci, o reminiscență dintr-o viață anterioară.

Îmi las capul pe spate. Vulcanii se răstoarnă, tot cerul se întoarce cu susul în jos, miile de brazi îl străpung. Esteban vorbea basca, nu fluent, dar îndeajuns cât să se descurce. În Franța, mai puțin de cincizeci de mii de persoane stăpânesc această limbă...

Mintea mi-o ia la goană, spre Țara Bascilor, face un salt de zece ani într-o clipă.

N-am vrut niciodată să-i cred pe polițiștii din Saint-Jean-de-Luz, în dimineața aceea din iulie 2010, când mi-au prezentat cadavrul băiatului înecat.

Am refuzat să cred ipoteza accidentului, am refuzat să cred toate dovezile.

Prin urmare, azi, cum să cred într-o coincidență?

Cum să nu cred că Esteban nu e mort?

Că încă trăiește, undeva în capul lui Tom.

20

Nectaire dă pe gât o înghiţitură zdravănă de bere ca să-şi facă curaj.

— Da, repetă el. Da, Savine, Esteban a fost găsit. O lună mai târziu. În largul cornişei Urrugne, o faleză situată la vreo câţiva kilometri de plaja de la Saint-Jean-de-Luz. Înecat. Lui Lazarbal încă îi tremura vocea, după zece ani. O lună întreagă au căutat peste tot: anunţuri de dispariţie în tot sud-estul Franţei, până în Spania, apel la martori, căutări minuţioase prin pădurile din zonă. Au luat în calcul toate ipotezele, accident, fugă, răpire. Şi totul s-a terminat după o lună, cu dovada la care toţi se gândiseră, fără s-o aştepte: un înec obişnuit. Oceanul era periculos în dimineaţa aceea, curenţii puternici, aşa au explicat experţii de ce corpul lui Esteban a fost găsit la trei kilometri depărtare de Grande Plage de la Saint-Jean-de-Luz, patru săptămâni mai târziu.

Savine pare foarte impresionată. Nectaire ştie că misiunea ei dintotdeauna e să salveze copiii. Berea îi tremură în mână. Totuşi, reuşeşte să rostească o întrebare.

— Un cadavru... în apă... timp de o lună. Cum l-au identificat?

— Era corpul unui băiat de zece ani. Purta un şort de baie indigo. A fost de-ajuns ca să-l identifice. Dar îţi dai seama că au efectuat toate testele ADN posibile. Lazarbal mi-a confirmat, cadavrul era într-adevăr al micului Esteban Libéri. Chiar dacă...

Bocolon îşi suge restul berii cu lenea unui bebeluş ghiftuit.

— Chiar dacă? îl îmboldeşte Savine nerăbdătoare.

Încă trei înghiţituri.

— Chiar dacă mama lui, Maddi Libéri, n-a acceptat niciodată! Continua să vorbească despre el de parcă dispăruse

și-atât. A cerut mai multe analize și paraanalize de ADN, dar toate au confirmat că era într-adevăr corpul băiatului ei. Cât privește înecul, n-a crezut niciodată într-un accident. A rămas convinsă mai departe că fiul ei a fost răpit!

— Și atunci... că a fost asasinat?

— CCTD!

Rămân amândoi gânditori un moment îndelungat. Așadar, doctorița Libéri poartă secretul acesta împovărător.

Moartea copilului ei.

Totul se limpezește, evident. Nectaire înjghebează în mintea lui o ipoteză și ghicește că și Savine o țese pe aceeași: Maddi Libéri l-a întâlnit pe Tom Fontaine undeva, poate că pur și simplu a văzut pe internet vreo poză de-a lui. Semăna izbitor cu fiul ei! Atât de mult, încât să se mute din localitate, să-și schimbe serviciul, doar cu care să se apropie de el. Încât să vrea să-i vorbească, să-l atingă...

— Crezi, murmură Savine cu o voce gâtuită, că Maddi Libéri și-a dorit atât de mult ca fiul ei să fie încă în viață... încât a căutat alt băiat cu care să-l înlocuiască? Chiar și... zece ani mai târziu?

Nectaire nu răspunde. Observă o albină dând târcoale între paharele lor goale și fructele roșii ale *Arbutus*-ului. Așteaptă răbdător ca ea să aterizeze pe masa lor, să-și înmoaie trompa într-o picătură îndulcită și, cu un gest uimitor de rapid, apucă paharul, îl întoarce cu gura în jos și prinde insecta...

Savine rămâne cu gura căscată. În fața ei e Nectaire sau Lucky Luke reîncarnat? Se gândește la o remarcă ironică pe care să i-o servească, exact când telefonul îi sună în buzunar. Cum răspunde, o voce disperată țipă, cât pe-aci să-i spargă timpanele:

— Savine? Sunt Amandine!

21

Seara se lasă blând peste vulcani. Dincolo de cerul de culoarea portocalei roșii, craterele capătă nuanțe de acvamarin, ca niște coliere de insule legate între ele. Un decor de arhipelag fantastic. Pietrele negre ale cătunului Froidefond, încălzite toată ziua de soarele încăpățânat, par să respire în sfârșit. Tom își recapătă și el suflul, după ce a urcat, fără să se oprească, panta de la Murol la Froidefond. După cei cinci sute de metri înotați la piscină, îi mai lipsește doar să se-apuce să alerge și o să fie pregătit pentru triatlonul lacului Chambon!

Își sprijină bicicleta de ghizdul de granit umed al fântânii și se abține să bea din apa roșie care curge din robinetul de bronz. Mama i-a interzis. Totuși, din curtea fermei, vede adesea oameni ieșiți la plimbare venind să-și umple sticla, mai ales oameni în vârstă. Știe legenda, bineînțeles, ca toți cei din partea locului...

Micul punct negru străbate în viteză drumul, virajele de mai sus de Froidefond, la început nu mai mare decât o muscă, dar crescând pe măsură ce se apropie, până când are exact aceeași înălțime ca el.

Și chiar aceeași bicicletă! Una puțin mai nouă, probabil, schimbătorul de viteze nu e ruginit și roțile strălucesc cu toate spițele lor de oțel.

Tom se bucură să vadă că oprește ca să stea de vorbă cu el. E singurul copil din cătun, așa că apariția unui prieten, chiar dacă ieșit din capul lui, este totuși o veste bună. Îi face cu mâna băiatului, care-i răspunde la fel. Are tot timpul impresia că se vede într-o oglindă, o oglindă care vorbește și pedalează!

— Salut, Tom, spune oglinda.

— Salut, Esteban, răspunde Tom, fără nici cea mai mică ezitare.

Băiatul din oglindă își sprijină, la rândul lui, bicicleta de fântână. Se încruntă, jignit.

— Nu mă cheamă Esteban! Ți-am mai spus și data trecută, la piscină. Arăt eu a băiat care a murit înecat?

— Și-atunci cum te cheamă?

Băiatul din oglindă ezită, ca și cum identitatea lui ar fi cel mai mare secret, dar până la urmă se dă bătut:

— Bine, de acord, dacă așa-ți place, spune-mi Esteban!

Tom se bucură, victorios.

— Ei vezi, așa te vreau! (Se uită cu invidie la bicicleta nouă-nouță.) Ce faci?

Esteban deschide pumnul. O monedă de un euro strălucește în palma lui.

— Cobor la Murol să iau pâine.

Închide pumnul încet.

— Pot să vin cu tine? propune Tom.

— Parcă eram o fantomă?

— Fantomă sau nu, ai nevoie totuși de o bicicletă ca să cobori și va trebui să pedalezi ca să urci înapoi!

— Ești complet țicnit... Dacă m-aș fi înecat în ocean, acum zece ani, cum aș mai fi aici, stând de vorbă cu tine?

Tom oftează.

— Ți-am explicat deja! Ai murit în momentul în care m-am născut și atunci sufletul tău a venit să locuiască în capul meu... și pentru că se apropie aniversarea mea, îți faci simțită prezența, faci tărăboi în creierul meu, înțelegi, ca un vis sau mai degrabă ca un coșmar.

Esteban își dă jos rucsacul din spate și-l pune pe marginea fântânii.

— Drăguț! Am o față de coșmar?

Deschide rucsacul și scoate un pachet de prăjiturele cu ciocolată și o sticlă de Cola.

— Vrei? Îți dau și ție... E destul de grozav cel mai rău coșmar al tău, nu?

Tom primește, mușcă din prăjiturică, pare reală! Și Esteban mănâncă. Îl derutează puțin faptul că o fantomă poate avea atâta poftă de mâncare. Niciunul nu mai știe ce să zică vreun minut. Când își clătesc gurile cu înghițituri zdravene de Cola, Tom aruncă o privire în jur: la casele din Froidefond cu obloanele închise, de mai sus; la Souille, casa lui, aflată chiar dedesubt; și, de jur împrejur, la pășunile cu păpădii înflorite și părăluțe aproape adormite. Schițează fără să vrea o mișcare în spate. Câteva albine zboară din floare-n floare, în depărtare. Mâna îi tremură și o bună parte din conținutul sticlei i se varsă pe gât.

— La naiba!

Esteban n-a scăpat nimic din scenă.

— Ți-e frică de albine?

— Da, mărturisește Tom, doctorii numesc asta apifobie. Și viața mea o să devină un iad. De obicei, albinele nu ies până în mai, dar, cu încălzirea globală, uite-le deja aici, din februarie! Nici nu-ți închipui prin ce chin trec.

Încearcă să șteargă cu mâneca puloverului Cola scursă pe gât. Simte lichidul lipicios prelingându-se pe sub haine.

— De fapt, ba nu, continuă Tom, enervat. Cred că-ți închipui, având în vedere că tu mi-ai transmis trauma asta!

— Mersi! Drăguț ca întotdeauna!

Tom se gândește la șamponul cu miere și ovăz cu care Esteban s-a spălat pe cap la piscină.

— Pentru nimic! Acum ai noroc că ești fantomă și nu-ți pasă de înțepături. Probabil de-aia nu-ți amintești.

— Ce să-mi amintesc?

— De frica ta de albine.

Esteban își pune prăjiturele și sticla de Cola la loc în rucsac, apoi continuă.

— M-am mai gândit de-atunci, îți dai seama. De când am fost la piscină, vreau să zic. Cred că, săpând foarte adânc, am scos la lumină niște amintiri... Văd... Văd un joc de-a v-ați ascunselea... Munte de jur împrejur, marea în depărtare, un pârâu, vaci... Văd cinci stupi, dar nu știu că sunt stupi, cred că sunt cotețe. Și atunci mă hotărăsc să mă ascund și...

Tom bate din palme, atât ca să aplaude, cât și ca să-i întrerupă povestirea.

— Bravo, douăzeci de puncte din douăzeci, n-are rost să povestești urmarea, nu e o amintire grozavă nici pentru tine, nici pentru mine!

În timp ce-și pune rucsacul în spate, Esteban îl privește fix pe Tom.

— Și tu cum poți să-ți aduci aminte de toate lucrurile alea? Dacă eu eram încă în viață, atunci tu nu erai încă născut!

Tom își duce un deget la buze.

— Mi le-a povestit altcineva. Dar, sst, e un secret!

Esteban își pune mâinile pe ghidon. Se uită la ceas.

— Cum vrei. Trebuie să plec, altfel rămân cu buza umflată la brutărie. (Îi face cu ochiul lui Tom.) Nu sunt decât o fantomă debutantă, nici măcar nu pot să trec printr-o ușă închisă! Și tu, înainte să te duci acasă, ai face bine să te speli.

Petele de Cola formează aureole mari pe puloverul bej al lui Tom, iar lichidul negru continuă să invadeze lâna.

— Spală-te la fântână.

— În niciun caz! Nu trebuie să bei apa... nici măcar s-o atingi!

Esteban e din nou în șa.

— E clar, ești sărit de pe fix!

— Nu vorbi prostii, răspunde Tom, supărat. Despre apa din fântână, toată lumea știe că...

— Atenție! În spatele tău!

Esteban a strigat. Tom a tresărit. Se întoarce brusc. Trei albine roiesc în jurul puloverului său, atrase de zahăr. Dă din mâini cu gesturi ample și dezordonate de marionetă cu firele încurcate: asta agită și mai mult insectele. Esteban se pregătește să-i strige niște sfaturi, „stai liniștit, nu mișca", dar Tom a rupt-o deja la fugă, sperând să scape de ele.

Îl vede trecând strada, urcând taluzul, luând-o pe câmpul care coboară în pantă lină până la torent, lăsând în urma lui o brazdă de iarbă strivită...

Iar în jurul lui, vreo două albine care au curajul să urmărească floarea bej îndulcită ce încearcă să le scape.

*

Niciodată n-a mai alergat Tom cu atâta avânt. Nu se gândește la nimic, se lasă dus de pantă. Fiecare pas e mai rapid, mai lung decât cel dinainte, ca un ceas care-o ia razna, ca o minge care se rostogolește și prinde tot mai multă viteză. E imposibil să se mai oprească, picioarele lui puse pe fugă n-ar mai putea s-o facă indiferent de comenzile primite de la creier, albinele sunt tot acolo, Tom le simte.

A făcut o mare greșeală fugind de la fântână! A luat-o pe unde nu trebuie, a tăiat-o drept peste cea mai apropiată pajiște, pe panta cea mai abruptă. A crezut că așa scapă de insecte, dar oriunde se uită, pajiștea scăldată de soare e plină de piciorul-cocoșului, maci și păpădii. Tijele lor îi ajung până la genunchi și la fiecare pas are impresia că deranjează sute de albine ocupate să adune polen și că, furioase, ele o să se năpustească asupra nesăbuitului care a încercat să le strivească.

Oare câte îl urmăresc? N-are timp să verifice, doar certitudinea absolută că nu trebuie să se întoarcă, trebuie să continue.

Pârâul e în josul pajiștii, foarte aproape. Odată ieșit din capcana asta înflorită, va fi salvat. Tom aleargă mai departe, oare propria răsuflare îi zumzăie la urechi sau tot insectele?

Pârâul e acolo, imediat după gardul de sârmă ghimpată, prin care trece aproape fără să se oprească, doar depărtându-i sârmele de oțel. Mâinile îi sângerează de parcă ar fi vrut să culeagă un trandafir. Asta e, tot înainte. Își imaginează o clipă, îngrozit de acest gând, că urmăritoarele lui nu sunt albine, ci viespi atrase de sânge, de care nu mai are nicio șansă să scape...

Să nu-și piardă concentrarea, asta-i important! Cola de pe puloverul lui le atrage, nu cele trei zgârieturi, dar n-are timp să și-l dea jos. Sunt aici, zburând încolo și-ncoace, le simte.

Pleosc! Tenișii i se afundă în apă. E singura lui șansă! Mama o să fie furioasă, e singura lui pereche pentru toată iarna, dar nu-i pasă. Apa îi ajunge până la glezne, mai jos decât iarba înaltă, și nu mai deranjează nicio insectă când calcă, doar pietrele care i se rostogolesc sub picioare. De câteva ori alunecă și e cât pe-aci să cadă.

Speră că s-a îndepărtat destul, că albinele au rămas pe malul celălalt, dar pârâul nu are decât un metru lățime, un singur pas spre trifoiul-de-baltă sau stânjeneii care cresc pe mal și totul o s-o ia de la capăt. Și-atunci să continue până la marginea pădurii, drept în față? La umbra brazilor și a castanilor, n-a înflorit încă nicio plantă primăvăratică. Acolo va fi la adăpost!

Încă vreo câțiva metri. Converșii vechi ai lui Tom pleoscăie de parcă ar alerga printr-o piscină gonflabilă, o piscină gonflabilă interminabilă, o piscină gonflabilă cu apă din ce în ce mai rece, pe măsură ce înaintează în pădure. Acum e sigur salvat.

Totul e întunecat în pădurea străbătută de pârâu, nu mai există confetti de culoare care să-i atragă pe monștrii ăia... Dar încă aude zumzăit, de undeva de aproape, de parcă ar fi un cuib suspendat, iar cele câteva hăitașe i-au întins o capcană și îl așteaptă un roi.

Trebuie să continue, să mai coboare pe firul torentului, o să-l lase ele în pace până la urmă.

Zumzetul ăla, totuși, acolo, drept în față...

Apa îi ajunge acum până la genunchi...

Își amintește deodată numele torentului. L-a citit pe o hartă. Pârâul Enfer[1]. Și ce-i cu asta? Nu trebuie să renunțe, nu trebuie să se oprească, trebuie să sară din piatră-n piatră, deși cu băgare de seamă, să le ochească pe cele bune, pe cele mai mari, pe cele mai stabile, ca să nu cadă...

Tom n-are timp să-și recapete echilibrul, când vede golul în fața lui. Are doar timp să înțeleagă că zgomotul pe care-l auzea era zumzetul unei cascade. Are timp doar să-i măsoare din ochi înălțimea, vreo cincisprezece metri. Are timp doar să-și aducă aminte numele ei, Saut du Loup[2], și să se uite cu groază la stâncile ascuțite de jos, ca niște colți în care o să se înfigă...

Înainte să se prăbușească.

1. Infern (fr.).
2. Saltul Lupului (fr.).

V

ADOPȚIA

Saut du Loup

22

— Toooom!

— Toooom!

S-a făcut aproape noapte. Savine înaintează la lumina lanternei telefonului. Nu i-a trecut prin minte să-și ia o lanternă adevărată. Amandine a sunat-o acum un sfert de oră, panicată.

Tom nu s-a întors acasă!

Savine n-a stat pe gânduri, l-a lăsat pe Nectaire pe terasa de la Poterne. Amandine nu-i genul care să se îngrijoreze pentru nimic, e mai degrabă o mamă îngăduitoare, totul merge întotdeauna bine, așa că, dacă ea a chemat ajutoare...

Lanterna lui Amandine, la câțiva pași distanță, împrăștie și ea semiîntunericul. Coboară amândouă, încercând să cerceteze fiecare metru al pajiștii.

Tom nu s-a întors acasă de la piscină, a precizat Amandine între două hohote de plâns. *I-am găsit bicicleta sprijinită de fântâna din Froidefond, iar moș Chauvet l-a văzut traversându-i pășunea în fugă, înspre pârâul Enfer.*

Au ajuns, de altfel, la pârâu.

— Toooom!

— Toooom!

Nici urmă de copil.

A trecut pârâul? Și apoi s-a rătăcit în pădure? În mai puțin de treizeci de minute o să se întunece de-a binelea. Cum să-l mai găsești?

— Toooom!!!

Ultimul strigăt al lui Amandine e mai ascuțit decât celelalte. Fata asta e pe cale să cedeze, se gândește Savine. Ea, de obicei atât de relaxată, atât de încrezătoare, însă totul o să se rezolve. Savine se apropie de ea, o strânge în brațe, *o să fie bine, draga mea, o să-l găsim noi.* Asistenta socială încearcă să se ridice la înălțimea situației, ca un căpitan în furtună, dar se trezește și ea cuprinsă de neliniște. *Doamne, dacă i s-a întâmplat ceva lui Tom...*

Încearcă să gândească metodic, s-o calmeze pe Amandine.

— Tom probabil a trecut pârâul. Cu siguranță e undeva în pădure, între Froidefond și Murol. O să chemăm întăriri. Tot satul. O să cercetăm fiecare palmă de loc. O să...

Telefonul lui Savine sună exact în clipa aia. Ea răspunde fără să stingă lanterna. Haloul de lumină pare să-i traverseze urechea.

— Sunt Nectaire. L-ați găsit?

— Nu... nu încă...

— Unde sunteți?

— La pârâul Enfer, la poalele pășunii lui moș Chauvet.

Savine îl aude pe Nectaire reflectând. *Grăbește-te, Bocolon, măcar o dată...*

— V-ați dus până la Saut du Loup? întreabă deodată secretarul primăriei.

— La Saut du Loup? Tom totuși n-a...

În momentul în care rostește aceste cuvinte, Savine își dă seama că Nectaire are dreptate. Munții din împrejurimi sunt înțesați de cascade, dar Saut du Loup e cea mai periculoasă,

mai ales dacă ajungi la ea din amonte, o cădere de cincisprezece metri, într-o perdea de apă dublă, alimentând o vastă piscină naturală.

— Te sun eu, Nectaire.

În haloul lanternei, Amandine clipește cu ochi de cucuvea.

— Deci?

— Hai, vino după mine.

Savine o ia înainte cu o alură de militar, călcând cu pași apăsați pe malul pârâului.

*

Corpul mic al lui Tom plutește pe lac, la poalele cascadei.

— Tooommy! urlă Amandine. Nu, nu, nu, Tooommy!

Mai exact, picioarele lui plutesc. Capul și jumătate din trunchiul băiatului se odihnesc pe malul râpos, ca o epavă de lemn eșuată.

Amandine a trecut pe lângă Savine, mai bine zis a împins-o la o parte. Coboară rapid stâncile negre și tăioase, fără nici cea mai mică atenție. Savine, copleșită de șoc, n-are nici măcar forța să-i spună să aibă grijă. Tânăra mamă mai mult derapează decât coboară, lunecând de la o stâncă la alta, cu fundul pe pietre, julindu-și mâinile, un tobogan spre infern. Ajunge pe picioarele ei, printr-un miracol, întreagă, la baza cascadei.

— Tommy!

Se aruncă în pârâu, apa rece ca gheața îi ajunge până la talie, dar o traversează agățându-se de stâncile ude, urcă pe malul celălalt și se repede la micul corp întins pe jos.

Băiatul reacționează, se cutremură, tușește și scuipă.

— Ma... mamă.

E viu!

Savine e lângă ei. O ajută pe Amandine să-l scoată pe Tom din apă, să-i dea jos puloverul ud, pantalonii, tenișii, să verifice

dacă n-are vreo rană gravă și, fiindcă Tom e înghețat, să-l îmbrace cu haine uscate. Savine îl acoperă cu jacheta ei, după care își scoate telefonul.

— Ce faci?

Amandine stă aplecată asupra fiului ei și-i șoptește cuvinte liniștitoare.

— Chem medicul!

— N... nu, bâiguie Amandine, lipindu-și corpul ud de-al lui Tom, aproape lipsit de viață. Nu are rost. O să...

Savine nu pierde timpul negociind.

— N-avem de ales! Băiatul tău e în hipotermie. Trebuie îngrijit, cât se poate de repede!

— Nu... nu Libéri, bolborosește Amandine, lipindu-se și mai tare de Tom.

— Nu fi caraghioasă, tranșează Savine cu autoritate. Știi vreun alt doctor în ținut?

23

Tom e în patul lui. Are tras un cearșaf tras până sub bărbie, un strat de pături triplu, și pe Monstro, balena lui de pluș, pe post de pernă. Sunt aplecată peste el.

— Nu-i cine știe ce, micuțule. O nimica toată. Ai avut mare noroc, să știi, că n-ai căzut pe o stâncă. Și că mama te-a găsit atât de repede. Acum o să te odihnești, ți-am dat un medicament care o să te facă să dormi bine. Când o să te trezești, o să te doară glezna, o să ai o vânătaie mare pe sub șosetă, dar n-o să te împiedice să mergi. În schimb, mâine, fără bicicletă!

I-am cerut lui Amandine să mă lase singură cu el, dar n-a acceptat. Nu mă grăbesc, îi aranjez cearșaful pe lângă corp,

îi dau un pupic pe obraz, în același timp înregistrând fiecare detaliu al camerei lui: un Pinocchio de lemn lăcuit atârnat de tavan, lira improvizată rezemată de peretele din față, posterele cu surferi prinse în piuneze pe pereți, fotografii cu Hendaye, Bidart, Hossegor și ilustrații decupate din reviste basce. Mereu Euskadi... Și Esteban îi venera pe acești campioni ai sporturilor cu placa, dar locuia în fața celor mai mari valuri din Europa. Nu pe lacul Chambon sau Pavin i-a putut vedea Tom pe idolii săi surferi.

Încerc să mai câștig câteva secunde netezind pliurile așternutului. Mi-ar plăcea să observ și restul, cele câteva cărți îngrămădite într-o ladă pe post de bibliotecă, hainele împăturite într-un șifonier fără ușă, câteva CD-uri împrăștiate, foarte puține jucării.

— Lăsați-l în pace acum, doamnă doctor.

Amandine a vorbit cu voce joasă, dar tot un ordin e.

Ce-aș putea face? Ies.

Savine Laroche a rămas în camera principală. Încearcă să facă un pic de loc în impresionanta debandadă ca să întindă hainele ude ale lui Tom. Amandine nu s-a ocupat de asta, în schimb, din reflex s-a dezbrăcat și s-a înfășurat într-un sari lung, brodat.

Îmi iau timp să-mi trag răsuflarea. Am coborât la Souille de urgență, cum m-a sunat Savine, lăsându-l baltă pe Gabriel în față cu lasagna pe care, pentru prima dată, o pregătise el.

Când am ajuns, Tom era întins în pat și murmura, într-un semidelir, că-i pare foarte rău, că n-a fost vina lui, că-i fusese foarte frică pentru că era singur și că fugise pentru că albinele voiau să-l înțepe.

Albinele? Auzisem bine? Tom suferea și el, ca Esteban, de apifobie?

Savine Laroche se mirase și ea, însă nu din același motiv.

— Erai singur?

Lui moș Chauvet, înainte să-l zărească pe Tom fugind cât îl țineau picioarele la vale pe pășunea lui, i se păruse că-l vede vorbind cu un băiat de vârsta lui, lângă fântână. De ce nu spunea Tom adevărul?

— Nu contează, intervenise Amandine. N-o să știm niciodată ce e adevărat și ce nu. Tom are prea multă imaginație.

Incidentul părea deja aproape uitat. Eram șocată.

Băiatul ei vede moartea cu ochii, cade din vârful unei cascade și asta nu pare mai grav pentru Amandine decât dac-ar fi alunecat la duș. După ce-a trecut momentul de panică isterică, accidentul parcă i s-a șters din minte. M-am abținut să reacționez, s-o zgâlțâi, să-i spun adevărul în față. Am întâlnit atâtea mame iresponsabile ca ea de-a lungul carierei, care nu reacționează decât la emoție, care...

— Cât vă datorez, doamnă doctor?

Amandine a închis ușa camerei lui Tom. Nu-mi mai vorbește în șoaptă, de data asta, dar tot a ordin sună.

Sub efectul surprizei, nu-i răspund. M-am ocupat de urgență de fiul ei, l-am lăsat pe Gabriel singur cu cina lui la lumina lumânărilor, am sosit la nici cinci minute după ce am fost chemată și ea deja are de gând să mă dea afară?

Amandine repetă, de parcă vrea să termine cât mai repede, de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă mâine Tom poate să pedaleze din nou, să înoate din nou, să se confrunte cu alte albine.

— Cât vă datorez, doamnă doctor?

Îi răspund cu aceeași răceală.

— Nimic.

Apoi adaug, fără să mă pot abține:

— Tom a avut mare noroc. Ar fi putut... muri înecat... Trebuie... trebuie supravegheat mai bine.

Amandine deja a deschis ușa. E la fel de palidă ca întotdeauna în rochia ei brodată cu auriu și îmi întinde o mână albă.

— Adio, doamnă doctor.

Când ies, Savine Laroche își ia jacheta de lână și îmi zâmbește. O să iau asta drept un mulțumesc! O îmbrățișează îndelung pe Amandine, are privirea blândă a bonelor care știu să se descurce mai bine decât mamele cu copiii lor.

— Vă însoțesc, doamnă Libéri.

24

De îndată ce ieșim, noaptea fără stele ne înghite. Mașina mea e parcată la câțiva metri distanță, la intrarea în curtea fermei, iar autoturismul de teren al lui Savine Laroche e oprit un pic mai departe, la intrarea în cătun. Mă pregătesc să-mi scot cheile, să fac să clipească ochii mari și adormiți ai MiTo-ului, când Savine pune o mână pe umărul meu.

Mă înfior, de parcă o creangă invizibilă m-a agățat pe întuneric.

— Trebuie să stăm de vorbă, Maddi. Îmi dai voie să-ți spun Maddi?

Nu protestez. Și eu simt nevoia să mă confesez, asta-i sigur.

— Cum dorești.

Trecem de mașinile noastre, niciun felinar nu e aprins în Froidefond, ne ghidăm doar după zgomotele nopții, Couze Chambon care curge pe sub pod, un brotac care cântă, arborii care se leagănă. Întreb din nou.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Am obiceiul să fiu sinceră, Maddi, așa că n-o să-ți ascund nimic. Am făcut cercetări. Despre tine.

Savine îmi turuie apoi dintr-o suflare tot ce-a aflat: Saint-Jean-de-Luz, Etretat, fotografiile mele postate pe Facebook, Esteban, ancheta lui Lazarbal, asemănarea fizică cu Tom...

Sunt năucită!

Cum a făcut să afle atâtea? Pe pagina mea nu se găsesc decât fotografii și câteva date generale despre viața mea; o fațadă, o spoială, ca să mă protejez mai bine.

— Te-ai mutat aici ca să fii aproape de Tom, nu-i așa, Maddi? Pentru că băiatul ăsta seamănă cu fiul tău. Fiul tău care a murit înecat.

Cum a avut ea acces la informațiile astea? Prin Lazarbal? Polițiștii ăștia au auzit de secretul profesional? Încerc să gândesc cât pot de rapid. Mă așteptam, desigur, ca mai devreme sau mai târziu secretul meu să fie divulgat. Dispariția lui Esteban a fost mediatizată, acum zece ani. Numele meu a apărut în ziare. Nimeni, în zilele noastre, nu mai poate scăpa de trecutul lui. Ce altă soluție îmi mai rămâne, în afară de a fi cât mai sinceră?

Mergem printre două ziduri de piatră. Un oblon se trântește, casa din fața noastră e clar părăsită. Trei raze subțiri de lumină se strecoară din cea de alături, oare acolo două fantome se uită la televizor?

— Ascultă-mă bine, Savine. Presupun că pot să-ți spun Savine. Tom nu este doar sosia lui Esteban. E mult, mult mai complicat de-atât.

Nu-mi dau seama de câte ori am făcut turul celor trei străduțe ale cătunului, al celor zece case, al fântânii, al podului... De trei ori? De șase? De zece? Destul cât să-i povestesc totul, metodic, clinic, rezumându-mă doar la fapte și la cronologia lor, de la șortul de baie indigo la xenoglosie, enumerând fără teamă de ridicol suma asemănărilor suprarealiste dintre cei doi băieți. Noaptea mă protejează, nu pot citi pe chipul lui

Savine expresiile de compătimire ale celei care ascultă cu răbdare delirul unei confidente cu prea multă imaginație.

Nu le pot citi, dar imediat ce-mi termin lunga expunere, simt în tonul ei toate accentele milei.

— Maddi... n-ar fi mai logic... să fi inventat totul?

— Nu mă crezi, așa-i? Ai avut politețea să nu mă întrerupi, dar nu mă crezi?

— Cine-ar putea să te creadă?

— Tu! Tu ai văzut până unde-l poate duce pe Tom frica de miere și de albine. Tu ai văzut cuvintele basce prinse cu piuneze de pereții camerei lui, chitara improvizată de la capul patului, pata maronie pe abdomenul lui, când l-am dezbrăcat... Tu îl cunoști pe Tom!

— Dar nu-l cunosc pe Esteban.

— O să-ți arăt dovezi, toate dovezile, fotografii, înregistrări video, rapoartele poliției.

Tăcerea ne învăluie. Am convins-o? O clipă mă agăț de speranța asta, până ce vocea lui Savine se pierde în noaptea neagră.

— Și ce, doamnă doctor? Chiar dacă tot ce mi-ai povestit e adevărat, ce-ar schimba asta?

Se oprește din mers, din gura ei țâșnește un fulger alb.

— Esteban a murit acum zece ani.

Mă agăț de umbre, ca trăsnită. Cuvintele mi se risipesc, încerc să le adun, dar se năruie de îndată ce le strâng grămadă.

— Eu... n-am crezut-o niciodată.

Un al doilea fulger, fără avertisment, fără tunet.

— Chiar dacă, Maddi... Chiar dacă toți polițiștii de pe pământ, toți experții se înșală, chiar dacă nu fiul tău a fost cel găsit înecat la cornișa din Urrugne. Esteban ar fi avut douăzeci de ani azi! Tom nu poate fi el!

Cuvintele îmi scapă, fug de rațiunea mea.

— Doar... dacă...

— Doar dacă ce, Maddi?

— Doar dacă Tom nu e fiul meu... reîncarnat.

Continuăm să mergem, fără să vorbim, spre mașinile noastre. Unde s-or fi dus toate stelele? Oare vreun vulcan, la adăpostul nopții, ca un banal furnal de uzină, a profitat ca să-și scuipe fumul? Nu deslușesc, în depărtare, decât curbele rotunjite ale masivului Sancy. Bănuiesc că în iernile cu ninsoare farurile mașinilor de tasat zăpada se confundă cu stelele căzătoare.

Savine Laroche rupe cea dintâi tăcerea.

— Nu tu, Maddi. Ești medic. Ești o femeie rațională. Crezi în știință, nu în... superstiții.

Arborez un zâmbet nevăzut în noapte.

— Până acum vreo câteva luni, Savine, aș fi gândit ca tine. I-aș fi râs în nas celui care mi-ar fi vorbit de reîncarnare. Dar, hai, te rog, dă-mi altă explicație! Faptele sunt încăpățânate, asta spun oamenii de știință, nu? Și mai ales trebuie să țin cont de altă certitudine...

Îmi țin respirația înainte să anunț:

— Tom e în pericol!

— În pericol?

Mă frământă convingerea asta de mai multe zile. Sarcina lui Savine Laroche nu e să-i protejeze pe copii? O să mă asculte!

— Deschide ochii! Băiatul a fost cât pe-aci să moară căzând într-o cascadă, nu e de-ajuns? Se duce în fiecare zi la piscina de la Super-Besse, singur, pe bicicletă, cincisprezece kilometri pe șosea departamentală. Și condițiile de trai de la Souille? Vrei să-ți prezint în detaliu lista încălcărilor regulilor de igienă elementară? Mama lui, care refuză să-l trateze și să se trateze, în treacăt fie spus. Tom e un băiețel visător, afectuos, curajos, talentat. La el acasă, la Souille, este... Este ca Micul Prinț asasinat...

Savine n-a spus nimic. Iau tăcerea ei drept încuviințare. Lucrează în domeniu, obligatoriu e de aceeași părere cu mine! De altfel, suntem din nou în fața la Souille. Umbra casei se întinde înaintea noastră, fără nicio lumină la ferestre. Savine se oprește lângă Renault Koleosul ei și deschide portiera.

— Te înșeli, doamnă doctor, spune ea cu o voce contrariată. O cunosc pe Amandine de ani buni. Sunt gata să recunosc că nu e o mamă perfectă, nici o gospodină foarte ordonată, ba chiar că are niște teorii foarte personale despre necesitatea de a mânca numai ce cultivi cu mâna ta, de a te trata cu ce culegi cu mâna ta, în fine, pe scurt, de a respinge tot ce ține de progres. Dar pot să te asigur că-și iubește băiatul și că el nu e în pericol!

Aprinde farurile. Un mod de-a goni monștri ascunși în întuneric? Vocea ei atinge din nou registrul grav.

— Știi, Maddi, Amandine trăiește din ajutorul social. E greu să găsești de lucru pe aici, fără diplomă, fără permis de conducere. Așadar, renovarea casei, schimbarea tapetului, vechile utilaje agricole care ruginesc în curte nu sunt chiar prioritatea ei. E ușor să dai lecții de educație când nu trebuie să-ți faci griji că n-ai ce să mănânci.

Mă pregătesc să protestez! Nu suport procesul ăsta de intenție! Am tratat sute de pacienți de când am terminat studiile de medicină și am întâlnit la fel de mulți părinți neglijenți și în clasele superioare, și în clasele de rând.

Savine Laroche mi-o ia înainte, de parcă îmi citise gândurile.

— De altfel, știi foarte bine, doamnă doctor, n-ai nimic concret să-i reproșezi lui Amandine Fontaine. Părerea ta despre ea și despre felul în care-l crește pe Tom este... ca să zic așa... pe lângă.

Evident. Cum aș putea să neg? Savine e mai șireată, mai subtilă decât aș fi crezut. Încerc să-i prind privirea, dar farurile

mă orbesc ca la cel mai rău interogatoriu. Vocea mea este la fel de hotărâtă ca a ei.

— Cred că nu m-am făcut bine înțeleasă. N-am spus niciodată că Amandine Fontaine îl pune pe Tom în pericol, nici că ar fi răspunzătoare pentru ceva. Sunt doar convinsă... că e incapabilă să-l protejeze.

— Și tu ești? Asta vrei să spui? (Nu mai e nici compasiune, nici milă în vocea lui Savine.) Maddi, nu e nevoie să fiu psiholog ca să te citesc ca pe-o carte deschisă, prin urmare, dă-mi voie să-ți vorbesc fără ocolișuri: ai trecut printr-un doliu cumplit, traumatizant, acum zece ani. Ca oricare mamă, refuzi să accepți moartea copilului tău și probabil, dacă e să merg ceva mai departe, refuzi să-ți asumi responsabilitatea pentru că nu l-ai supravegheat. Și-atunci creierul tău caută toate stratagemele ca să fugă de povara vinovăției. E în stare să inventeze orice, inclusiv alt băiat de salvat. Ce speri, Maddi? Să-ți răscumperi vina?

Îmi vine să-i dau o palmă. Mă limitez să-i vorbesc răspicat.

— Nu port povara niciunei responsabilități. Esteban a fost răpit!

— Păi, hai să vedem! Fii sinceră cu tine! Cum poți crede în teoria despre un răpitor misterios? De ce să nu te fi ascultat pur și simplu? Mi-ai spus că avea fobie de albine, nu? De ce să n-o fi luat-o la fugă, speriat de vreo insectă, și să fi alergat drept la ocean?

Savine Laroche stinge farurile. Totul se cufundă din nou în întuneric. Conversația noastră se prelungește, îmi închipui că asistenta socială vrea să economisească bateria. O albină, o viespe... Doamne, ar trebui să-i mărturisesc că m-am gândit la asta, bineînțeles, de atâtea ori. Așa s-ar explica de ce nu s-a găsit niciodată moneda de un euro, Esteban nu s-a dus să facă baie, ci a căutat pur și simplu un refugiu, cu espadrilele în picioare... și un val l-a luat pe sus. Vinovată ar fi o insectă?

Ce simplu ar fi să accept asta! Dar, nu, Savine, îmi pare rău, niciodată, niciodată n-o să înăbuș vocea din capul meu, care-mi urlă că nu, n-a fost un accident! Esteban a fost răpit! Mi-a fost răpit!

Înaintez un pas. Aud respirația asistentei sociale, îi simt mirosul de tutun rece.

— Ascultă-mă! Ascultă-mă bine, Savine. Nu sunt nebună chiar dacă ar vrea cineva să mă facă să cred asta. Și să-i facă și pe ceilalți s-o creadă. Dacă vrei să-l ajuți pe Tom, în loc să faci cercetări despre mine, caută mai degrabă un răspuns la toate aceste întrebări: de ce Amandine a venit să-și petreacă vacanța la Saint-Jean-de-Luz? Nu mai sunt alte plaje în Franța? De ce Tom purta un șort de baie identic cu al lui Esteban, vrei să-ți arăt fotografiile? De ce Amandine, deși e atât de bolnavă, încât abia se ține pe picioare, nu vrea să fie tratată? Ce ascunde, refuzând să fie examinată? Pot continua... La radio, în seara asta, s-a vorbit despre moartea lui Martin Sainfoin. Judecătorul a anunțat că înclină acum în favoarea ipotezei otrăvirii! Nu sunt țicnită, totul se leagă, totul se leagă!

Savine Laroche pare amuțită de tirada mea. O aud respirând mai repede. Merg mai departe. Cu o simplă apăsare a degetelor, fac să clipească farurile MiTo-ului meu, parcat la treizeci de metri distanță.

De data asta, eu sunt cea care gonește monștrii negri.

— Trebuie să te las, spun. Sunt... sunt așteptată.

Așteptată? Ar fi chiar prima oară când Gabriel m-ar aștepta. Probabil a lăsat lasagna mea rece în capul mesei.

— Și eu. Poftă bună, Maddi. Dar, te rog, nu te mai apropia de Tom!

— Cine mă împiedică? Tu? Esteban a fost răpit în ziua în care împlinea zece ani. Tom va sărbători aceeași vârstă peste două zile. N-am să-l las pe cel care mi-a furat fiul să... să mi-l fure a doua oară!

25

Savine își studiază chipul în vitrina de la Galipote. A oprit mașina în Place de la Poterne, sub felinar. Fața obosită a asistentei sociale, părul încărunțit, lâna gri-cârtiță a jachetei sale se confundă în vitrina magazinului cu măștile de vrăjitoare, păianjenii de plastic și baghetele magice, toate vechiturile folclorice vândute de Aster Paturin în prăvălia ei.

Nu reușește să se calmeze!

Cine mă împiedică?

Ultimele cuvinte ale lui Maddi răsună cu ecou în capul ei.

Eu, se gândește Savine. *Eu.*

Apasă nervoasă pe sonerie.

— Savine sunt, îmi cer scuze pentru întârziere.

— Nicio problemă, urcă, îți deschid.

*

Aster și Nectaire stau la masă în camera mare, mansardată, amenajată deasupra prăvăliei.

— Ia loc.

Farfuria, paharul și tacâmurile ei sunt pregătite. Savine e obișnuită cu fascinanta lor ospitalitate. Aster și Nectaire sunt un adevărat cuplu! Invită oameni, gătesc, primesc musafiri, conversează cu pasiune, se contrazic cu tandrețe, caracterele lor opuse formează o solidă complementaritate și un subiect de glume inepuizabil. Nu le lipsește decât o familie. Copii și nepoți care să le umple bătrânețile. Dragoste au, fără condimentul dorinței, dar tot dragoste e.

— Ți-am păstrat *tripou*!

Tripou? Savine s-a obișnuit cu toate de când a venit în Auvergne, însă nu și cu intestinele de vită care se scaldă în suc de morcovi.

— Ce face Tom? se interesează Aster.

Savine îi mulțumește în sinea ei, pentru că așa are o scuză să nu se atingă de mâncare. Povestește în amănunt fuga băiatului pe pășunea lui moș Chauvet, căderea din vârful cascadei Saut du Loup, apoi îi liniștește, Tom e în afara pericolului!

— Uf! răsuflă Aster.

Savine știe că e foarte atașată de Tom. Înainte să-și deschidă magazinul, Aster a încercat aproape toate meseriile, asistentă școlară, animatoare la centrul de recreere, dădacă și babysitter: toate activitățile care o puneau în contact cu copiii și îi permiteau să-și facă timp pentru adevărata ei pasiune. Povestitoare! *Aster Vrăjitoarea!* Cunoscută de toți copiii, de la Orcival până la La Bourboule. Aster și teatrul ei de păpuși. Aster și aventurile ei extraordinare de la Galipote în țara vulcanilor. Acum a lăsat deoparte toate astea... Învinsă, ca toate vrăjitoarele, spiridușii și zânele, de ecrane.

— Mănâncă, o sfătuiește Nectaire, o să se răcească.

Savine își ascunde o grimasă, dar Aster știe să citească în ridurile fețelor ca în liniile palmei.

— Las-o în pace, nu vezi că nu-i e foame? Pune-i mai degrabă un pahar de vin! Ce te frământă, draga mea?

Savine ezită, apoi se hotărăște să se descarce. Dacă nu vorbește cu Aster și Nectaire, cu cine să vorbească? Începe să repete, cuvânt cu cuvânt, conversația ei nocturnă cu Maddi Libéri, iar apoi conchide.

— Maddi Libéri e un medic bun, fără nicio îndoială. E o femeie puternică, independentă, cu capul pe umeri. Cu toate astea, ceva îmi scapă. Că nu-și revine după moartea fiului ei de acum zece ani, înțeleg. Dar că-i dă târcoale altui copil? Că e într-adevăr în stare să creadă că-i al ei, poate chiar până într-atât încât să facă o prostie.

Aster se joacă cu brățările din mărgele de lemn pe care le poartă la încheietură.

— Știi, Savine, e posibil să fii absolut rezonabil, rațional, școlit, cultivat, educat... și să nu accepți moartea sufletului. Să nu accepți că totul moare, totul putrezește, totul ajunge să fie mâncat de viermi în pământ. Se poate, la modul foarte serios și chiar științific, să te gândești că există ceva, fie sufletul, fie conștiința, fie spiritul... care supraviețuiește.

Își freacă ceafa ca și cum colierul ei de aramă este prea greu și i se adresează cu o voce energică fratelui ei:

— Nicky, ia de-aici prostia asta de farfurie cu mațe! Nu vezi că-i vine să vomite? Du-te și adu-i niște *Fourme*, *Bleu* și niște mezeluri.

Savine pare fascinată de pandantivul ciudat al lui Aster: un simplu fir de cupru răsucit în spirală, având la capăt o tijă aurită mai groasă.

— Haide, Aster, îi cere ea, am nevoie să înțeleg. Explică-mi.

— Ce?

— Totul. Reîncarnarea, karma, migrația sufletelor.

În spatele lor, Nectaire acoperă cu meticulozitate farfuria cu *tripou*. Întinde folia de plastic deasupra și scrie cu marker permanent data și ora, după care o pune în frigider. Aster își pironește ochii de vrăjitoare hipnotizatoare în cei ai asistentei sociale.

— O să fac abstracție de hinduism, de religii, fără îndoială că nu-s ceașca ta de ceai[1], cum ar spune Nectaire. Dar ai putea să cauți pe Wiki numele profesorului Stevenson. El a studiat, prin toată lumea, miile de mărturii ale copiilor care pretindeau că-și amintesc de reîncarnările lor.

Aster îi detaliază apoi „modelul Stevenson", anomaliile fizice ale copiilor, semnele din naștere, fobiile sau talentele

1. În original, *pas ta tasse de thé* – expresie împrumutată din engleză (*not your cup of tea*) care are sensul de „nu-i pe gustul tău".

inexplicabile, traumatismele din viața anterioară, adesea încheiată printr-o moarte violentă și precoce.

— E om serios profesorul Stevenson ăsta? Vreau să spun, e om de știință? Are un laborator? Adică, nu umblă cu tromboane, e de încredere?

— Ce înțelegi prin „de încredere"?

— Păi, ce povestește. Mărturiile astea sunt adevărate sau nu?

— Ce anume, după părerea ta, te face să-ți dai seama dacă un lucru e adevărat sau nu?

— Păi... Nu știu... Presupun că, dacă majoritatea oamenilor cred un lucru, trebuie să fie mai degrabă adevărat decât fals.

— Atunci, dacă punem la un loc hinduiștii, budiștii, un sfert din europeni și aproape o treime din americani, majoritatea oamenilor de pe pământ cred în reîncarnare, sunt convinși că trupul nu e decât un înveliș... și că sufletul îi supraviețuiește.

— Și că-l schimbă de îndată ce se uzează prea tare, asta e? Asta înseamnă reîncarnare? Sufletul e ca un purice care sare de la un om la altul sau de la un om la un câine, de la un câine la o pisică, apoi de la o pisică la un șobolan, atât de simplu e?

— Nu, nu-i atât de simplu. Dimpotrivă, e o călătorie lungă. O călătorie din care noi nu păstrăm nicio amintire, în general. Mai puțin atunci când nu decurge cum trebuie...

— Cum adică, nu decurge cum trebuie?

Nectaire sosește cu o farfurie încărcată cu mezeluri și diverse brânzeturi din Auvergne: *Bleu*, *Fourme*, *Cantal* și, bineînțeles, *Saint-Nectaire*.

— Asta, drăguța mea, răspunde Aster, rotindu-și pandantivul de cupru, n-o mai știe nimeni. Ăsta-i misterul! De ce unele suflete se întorc și altele nu? De ce unele bat cu putere

în creier ca să-ți aduci aminte de ele și altele sunt discrete sau ne influențează subtil, fără să iasă în evidență? Înțelegi despre ce vorbesc, instinctul, intuiția, al șaselea simț...

Savine ronțăie fără prea mare poftă o felie de jambon crud.

— Stevenson al tău n-are o teorie și despre asta?

— Ba da. După el, dacă dăm la o parte mărturiile, întotdeauna susceptibile de fabulație, rămân trei dovezi incontestabile ale unei reîncarnări: semnele din naștere pe corp, fobiile și xenoglosia.

În spatele ei, Nectaire fluieră printre dinți.

— Hopa... Dacă e adevărat ce spune doctorița Libéri, Tom le-a bifat pe toate trei!

— Dovezile astea sunt mai puternice, continuă Aster, fără să ia în seamă ironia fratelui ei, cu cât decesul, în viața anterioară, a fost mai violent.

Savine n-a mâncat aproape nimic. Nectaire a împachetat totul, desfășurându-și din nou folia de plastic, milimetru cu milimetru. Savine se miră că nu-și împodobește ritualul lent cu o teorie despre cei care-și învelesc alimentele și cei care n-o fac, cei care-și păstrează resturile în cutii de plastic și cei care le lasă pe farfurii.

— Îți prepar un ceai?

— Dacă ești bun, Nicky.

El se îndreaptă spre bucătărie. Nici n-a ajuns bine, că Aster se ridică și deschide bufetul. Scoate două pahărele și o sticlă de Fourche du Diable din rădăcini de gențiană.

— Dacă nu vrem să murim de sete cât așteptăm să termine Nicky.

Savurează licoarea amăruie cu aromă de citrice cu înghițituri mici.

— Hai să presupunem că-i așa, propune Savine în cele din urmă. Să presupunem că Esteban într-adevăr s-a reîncarnat în

corpul lui Tom. De unde știm că Esteban nu este reîncarnarea altcuiva? Sau că Tom nu se va reîncarna într-un corp nou dacă i se întâmplă vreo nenorocire?

— Asta, răspunde Aster, este ceea ce se numește samsara, ciclul reîncarnărilor. Chiar vrei să-ți țin o lecție de budism?

— Dacă simplifici.

— Bine. Ca să rezum în două cuvinte, samsara e un ciclu al vieții în care suntem închiși, o închisoare care nu aduce decât suferințe și iluzii! Numai karma noastră, adică suma faptelor noastre, ne permite să ieșim din el și să atingem nirvana. Uite, asta simbolizează bijuteria mea. (Își agită pandantivul pe sub nasul lui Savine.) Este un *unalome*, spiralele reamintesc viețile noastre succesive și drumul întortocheat până la Trezire, reprezentată de linia asta dreaptă aurie. Dar crede-mă, draga mea, înainte să atingi nivelul ăsta minunat, sunt al naibii de multe etape de depășit... Și pentru început, trecerea de la sufletul nou-născut la sufletul matur.

Savine își golește paharul, fascinată de pandantiv.

— Adică?

— Sufletul nou-născut este începutul unui ciclu de vieți. Sufletul matur, pe de altă parte, a văzut deja o serie trecând. Poftim, ca să-ți explic, uită-te la Nectaire și la mine. Eu sunt evident un suflet nou-născut, iar Nicky, un exemplar foarte drăguț de suflet matur.

— Ăsta-i secretul cuplurilor durabile! adaugă Nectaire din bucătărie. Mai ții minte, Savine? Asta ți-am spus când am plecat de la înmormântare. Lumea se împarte în două categorii, sufletele nou-născute care traversează pe oriunde și sufletele mature care respectă trecerile de pietoni, sufletele nou-născute care mănâncă în cinci minute și sufletele mature care pot sta cu orele la masă, sufletele nou-născute care aleargă în jurul lumii și sufletele mature care se mulțumesc să admire

peisajul din fața ferestrei lor, sufletele nou-născute care au un milion de discuri acasă și cele mature pentru care cântecul păsărilor e de-ajuns...

— Bine, Nicky, îl întrerupe Aster, cred că s-a-nțeles.

Savine se delectează cu ping-pongul permanent dintre frate și soră. Îi place mult fantezia lui Aster, dar și mai mult filozofia neobișnuită a lui Nectaire. Cum ea e tot într-o alergătură, Savine își dă seama că și ea este probabil un frumos exemplar de suflet nou-născut... și că, prin urmare, Nectaire o completează perfect.

Numai că el are deja o femeie în viața lui! Ce i-ar face Aster Vrăjitoarea dacă i-ar fura fratele!

Aster, care umple din nou cele două pahare.

— Dar dacă te interesează misterele, continuă ea, lumea de dincolo, supranaturalul, nu-i nevoie să mergi la Buddha, Shiva sau Dalai-Lama. Avem destule credințe aici! Din cauza vulcanilor ăstora, cred eu. Nu-ți mai zic, erupțiile, focul, pucioasa, măruntaiele pământului, infernul... Coboară scara și găsești în prăvălia mea o grămadă de cărți despre isprăvile lui Galipote, vrăjitoarea morilor, satul scufundat de sub lacul Pavin, cascadele miraculoase, otrăvitoare sau chiar legenda aia străveche despre fântâna din Froidefond. Știai, Savine, că multă vreme a fost numită fântâna sufletelor?

Nectaire așază zgomotos cănile pe masă.

— Uau, Aster Vrăjitoarea o să ne dezgroape toate poveștile ei vechi. Păstrează-ți brașoavele pentru clienți. Talismanele tale din piele de șarpe și așa-zisele tale tonice cu extracte de degetariță. Mie unuia instinctul îmi șoptește că afacerea Esteban Libéri are o explicație cât se poate de rațională.

— Pe cuvânt, Bocolon? se amuză Savine. Atunci, o să vedem imediat apărând omuleți verzi din toate craterele.

— Ha, ha, ha!

Nectaire așază cu o precizie chirurgicală bilele pentru infuzie în fiecare ceașcă înainte să ridice capul ca să-i răspundă lui Savine.

— Cu toate astea, mâine dis-de-dimineață merg la pescuit! Trebuie să-l sun din nou pe Lazarbal, polițistul basc care a condus cercetările în cazul dispariției lui Esteban Libéri, apoi să sap după informații despre Leagănul Berzei, faimoasa asociație, și, în final, să trec pe la brutar.

Aster îl pupă tandru pe obraz pe fratele ei, în zeflemea.

— O să-mi aduci croasante, scumpule?

Nectaire roșește.

— Păi, nu, îmi pare rău, Astie... Trebuie doar să dau un telefon la Fournil de Lamia, din Saint-Jean-de-Luz. În dimineața în care a dispărut Esteban, trebuia să treacă pe-acolo să cumpere pâine. Mama lui îi dăduse o monedă de un euro, pe care, după spusele lui Lazarbal, n-a mai găsit-o nimeni niciodată.

Cu nepăsare, Aster toarnă un păhărel plin cu lichior de gențiană în ceaiul ei, fără să-i pese de strâmbătura lui Nectaire în fața acestui sacrilegiu.

— Normal, comentează vrăjitoarea, a folosit-o ca să-și plătească trecerea peste fluviul infernului!

Nectaire și Savine rămân cu bila pentru infuzie în aer.

— N-ați auzit niciodată despre asta? se minunează Aster. Secole de-a rândul, se punea o monedă sub limba fiecărui mort, ca să-și plătească drumul până pe partea cealaltă a Styxului, râul din infern. Numai cei care puteau plăti aveau o șansă de-a fi aleși de paznicul infernului ca să urce în luntrea lui și, prin urmare, să se întoarcă printre vii.

Nectaire își soarbe ceaiul pe îndelete, dar Savine își ține cana în echilibru în dreptul nasului.

— Și cei care urcau în luntre, întreabă ea, cum erau aleși?

Aster își mai învârte o dată *unalome*-ul în jurul gâtului. Cercurile de aramă scapără fulgere minuscule.

— Paznicul infernului este un judecător: al Judecății de Apoi. Așadar, nu sunt decât două posibilități să i se îngăduie cuiva, după moarte, să se întoarcă în lumea viilor. Fie defunctul e nevinovat și e lăsat să se întoarcă pe pământ ca să se răzbune. Fie e vinovat și se va întoarce... ca să fie condamnat!

26

Am parcat, ca de obicei, cât mai aproape de intrare, încălecând pe trotuar, sfidând suta de locuri goale din față de la Moulin. Înainte să deschid ușa, îmi privesc pentru câteva secunde reflexia în geam. Fața mea trasă se suprapune peste vechile afișe ale stațiunii Chambon-des-Neiges, încă atârnate pe peretele din antreul fostului hotel.

Nimic nu mai are sens? Sunt gata s-o iau razna? Pe mine ar trebui să mă tratez? Trebuie să ascult vocea asta care urlă în capul meu: *Urmează-ți instinctul! Nu mai face aceleași greșeli ca în trecut! Esteban a revenit. Nu ți-a trimis destule semne? Câte ți-ar mai trebui ca să pricepi? Ai ocazia să-ți răscumperi neatenția. Tom e în pericol!*

Deschid ușa. Urc scara. Am impresia c-o să-mi explodeze creierul.

*

Cum m-așteptam, Gabriel mi-a lăsat lasagna rece în capul mesei: un terci de carne mărunțită care se scaldă într-o mare închegată de suc de roșii.

Arunc totul direct la gunoi.

Zdrang!

— Ei? mă întreabă Gabriel, cu o voce surprinzător de îngrijorată.

Zgomotul capacului pubelei care s-a închis l-a trezit.

Mă apropii. Gaby stă în fața calculatorului, la bustul gol, doar într-un șort care-i dezvelește linia feselor. Spotul de aluminiu de deasupra proiectează o lumină puternică pe spatele lui arămiu.

— Nimic grav, spun eu. L-au găsit la poalele unei cascade, dar mai mare spaima decât vătămarea. L-am îndopat cu Topalgic. O să doarmă ca un prunc și mâine o să poată zburda din nou.

— Fiu!

Gaby pare ușurat. Se preface interesat, măcar o dată, de meseria mea? De ce să-l preocupe sănătatea băiatului ăstuia pe care nu l-a văzut niciodată?

— Îmi pare rău, spun eu, că te-am lăsat așa, în toiul cinei.

Interesul lui a fost de scurtă durată. Deja s-a întors spre ecranul calculatorului.

— Nu-i nimic, e jobul tău, sunt obișnuit.

Mă apropii de Gaby, am nevoie să-l ating, să-l simt. Îmi pun mâinile pe umerii lui goi și încep să-i masez. Pare să aprecieze, fără să se lase însă distras.

— Și tu? Cu ce te ocupi?

— Explorez o lume nouă. Tot MTW-1. Nu crezi c-am duce-o bine dacă am trăi fiecare într-o lume creată de noi înșine?

— Nu știu.

— Ba da, uite! În My Tidy World, poți să-ți asumi toate riscurile. Dacă te-mpotmolești, nu-i nimic, poți să ștergi totul și s-o iei de la început. Poți chiar să mori, fiindcă ai câte vieți vrei.

Zâmbesc fără să mă vadă Gaby sau poate că mă vede, reflectată în monitor. Poate că, în fond, asta este viața mea: sunt închisă într-un joc video!

Gabriel e drăguț în seara asta, afectuos, curtenitor, tandru, de ce nu mai reușesc să-l iubesc? *Game over?* Pentru că Esteban este cel cu care-mi doresc să încep din nou o rundă?

— Apropo, mă întreabă Gaby, fără să-și ia ochii de la ecran, ți-ai găsit stickul?

Clatin din cap, continuând să-l masez mecanic.

— Nu, nici urmă.

Mulțumesc că măcar ai întrebat, Gaby. Că te prefaci că-ți pasă. Știu că ar trebui să vorbesc cu tine, că ție ar trebui să-ți povestesc tot, ca să nu sar de pe fix, să mă sprijin pe umărul tău, să mă mulțumesc cu sărutările tale.

Apăs mai tare pe claviculele tale, probabil îți provoc durere, tu nu protestezi.

Îmi pare rău și pentru asta, nu reușesc să vorbesc cu tine, nu mai reușesc... Bănuiesc că n-aș suporta să-mi juri că mă crezi, fără să crezi niciun cuvânt. Nu vreau mila ta! Trebuie să rezolv problema asta singură, fără să fiu judecată. Mai ales, nu fi gelos, Gaby, nu-mi purta pică, nu există alt bărbat în afară de tine în viața mea.

Nici măcar Wayan, pe care nu l-am mai sunat. Totuși, doctorul Wayan Balik Kuning mă hărțuiește cu mesajele.

Totul e bine, Maddi?

Sunt îngrijorat.

Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Poți să-mi ceri orice. ORICE. Știi bine.

Țin la tine mai mult decât crezi...

Ar trebui să-l sun.

Ar trebui să-i spun să stea liniștit.

Ar trebui...

— Mă... mă cam doare.

Slăbesc imediat menghina degetelor. Ceafa, baza gâtului, umerii lui Gabriel sunt roşii... de parc-am vrut să-l sugrum.

— Iartă-mă, Gaby, iartă-mă.

Ar trebui să mă duc la culcare.

Trebuie să fiu în formă mâine.

Este ultima zi dinainte de aniversarea lui.

O să ascult vocea care-mi urlă în cap, ştiu ce-mi rămâne de făcut.

Tom are nevoie de mine!

27

De data asta, înainte să dea clic pe fişier, se asigură că volumul computerului e la minimum. Apoi, înainte să conecteze căştile şi să şi le bage în urechi, pândeşte orice zgomot din casă. Nu aude nimic, niciun sunet, nici măcar o respiraţie îndepărtată. E aproape două dimineaţa. Cine şi-ar putea imagina că e treaz?

Înainte să se cufunde în înregistrare, citeşte cu atenţie titlul subliniat.

Şedinţa nr. 78 – 29.09.2009.

Deci Esteban avea nouă ani.

*

— Bună ziua, Esteban.

— Bună ziua, doctore.

Aude nişte paşi, hârşâitul unui scaun mutat din loc, foşnet de haine, Esteban cu siguranţă şi-a scos jacheta, apoi niciun sunet perturbator, doar conversaţia.

— Dacă ești de acord, Esteban, o să reluăm de unde am rămas ultima oară. Îți aduci aminte? Mi-ai spus că te preocupă ceva, dar că-ți vine greu să vorbești. Că mai ales nu vrei ca mama ta să afle. Cum e, azi ești pregătit să vorbești? Îți promit c-o să rămână între noi.

— ...

— Știi, Esteban, cu cât amâni mai mult, cu atât mai greu o să fie să vorbești. Secretele sunt ca păianjenii, nu mor dacă le lăsăm închise, ci cresc.

— Secretul meu e... e deja un păianjen foarte, foarte mare.

— Pe mine nu mă sperie, să știi.

— ...

Vocea psihiatrului trădează pentru prima oară o ușoară iritare.

— Haide, Esteban... ăsta nu-i un joc. Trebuie să-mi spui totul.

— Trebuie... trebuie să mor!

Tăcerea care urmează pare să dureze o veșnicie, apoi psihiatrul reia conversația, cu o voce prea degajată ca să fie complet naturală.

— Să mori, Esteban? Nu mai spune! Și de ce vrei să mori?

Băiatul își dă drumul și spune dintr-o suflare:

— Ca să renasc în altă parte, doctore, în alt corp!

Siguranța lui este într-un puternic contrast cu precauțiile oratorice ale psihiatrului. Acesta pare să-și cântărească fiecare cuvânt.

— Cine... Cine ți-a băgat în cap ideea asta?

— Nu pot să spun.

— Bine, o să vedem mai târziu. Atunci, explică-mi. De ce nu mai vrei corpul tău? De ce ai prefera altul?

— N-o să spuneți nimănui?

— Nu, ți-am zis, îți promit, tot ce-mi spui rămâne între noi.

— Să vedeți. Mama nu poate să mă iubească în corpul ăsta. Este... e ca și cum aș purta niște haine prea murdare. Sau prea vechi. Așa că trebuie să le schimb.

O nouă tăcere, mai lungă.

— E grav, Esteban, ce-mi spui. Ești conștient de asta? La rândul meu, o să-ți cer să-mi promiți ceva. Nu trebuie să faci nimic care ar putea... care ar putea să te pună în pericol... fără să vorbești cu mine înainte. Îmi promiți?

— ...

— Îmi promiți, Esteban?

— Nu... nu pot, domnule doctor. Nu eu hotărăsc.

— Dar cine hotărăște?

— Nu pot să spun.

Încă o tăcere, și mai lungă.

— Bine, Esteban, de acord. Dacă nu poți să-mi spui cine, poate îmi spui unde și cum o să se întâmple asta?

— Cum? Nu știu, domnule doctor. Dar *unde*, cred că se va întâmpla pe fundul mării. Sub apă. Acolo jos e o lume pe dos. Se pare că jumătate din Saint-Jean-de-Luz a fost înghițit, cu mulți ani în urmă, că încă se pot vedea casele dacă cobor destul de mult.

— Cine ți-a povestit asta, băiete?

— Mama.

— Dar... Ea e cea care ți-a cerut să... să-ți schimbi corpul?

Râsul lui Esteban răsună vesel și zeflemitor, de parcă psihiatrul n-a înțeles nimic.

— Nu, evident! Ea nu știe despre asta.

O ultimă tăcere, interminabilă. Terapeutul a rămas în pană de argumente?

Esteban e cel care reia conversația.

— Nu vă faceți griji, domnule doctor, nu locul unde-ți lași corpul e important. Important este să alegi momentul

potrivit. Înțelegeți? Trebuie să ții bine. Pentru ca viața de după să fie mai bună decât cea dinainte.

Psihiatrul prinde momentul.

— Nu-ți place viața dinainte? Adică viața ta de azi, înțelegi ce vreau să zic.

— Ba da! Bineînțeles că-mi place! Dar, cum v-am spus, domnule doctor, fac toate astea pentru ca mama să mă iubească mai mult!

— Mama ta te iubește, Esteban. Crede-mă. Niciodată n-ar putea să iubească pe altcineva mai mult decât pe tine. Dar ascultă-mă bine. Cred că va trebui să-ți fac cunoștință cu cineva, unul dintre colegii mei. E tot psihiatru, dar mai specializat. Ca să... ca să te ajute.

Niciun cuvânt nu se mai aude până la sfârșitul fișierului.

Totuși, așteaptă până la capăt, pândind și cea mai mică răsuflare, și cea mai mică șoaptă. Se gândește la ultimele cuvinte ale psihiatrului, *Mama ta te iubește, Esteban. Niciodată n-ar putea să iubească pe altcineva mai mult decât pe tine.*

Îi vine să plângă.

Dacă, cel puțin, Esteban ar fi știut să țintească bine!

28

Îl zăresc pe Tom la poalele coastei Serrette, în prima curbă de mai sus de lacul Chambon. Pe jos. A coborât de pe bicicletă. N-a putut pedala mai mult de cincizeci de metri la deal.

Sinceră să fiu, eram sigură...

Mă gândisem eu că Tom, încăpățânat ca un catâr, înzestrat cu aceeași tărie de caracter ca Esteban, o să încalece pe bicicletă,

ca și cum nu se întâmplase nimic, ca să se ducă la piscină. Mă gândisem eu că inconștienta de Amandine o să-l lase, în ciuda recomandărilor mele. Mă gândisem eu că glezna lui o să reziste efortului la coborâre, până la Murol, cât timp nu apăsa pe ea, dar că la prima urcare...

Încetinesc, doar cât să-l depășesc pe Tom și să opresc MiTo-ul în lungul taluzului, la câțiva metri mai sus de el. Deschid portiera pasagerului ca să-i dau de înțeles că nu trebuie să meargă mai departe. Tom se oprește în dreptul motorului și mă privește cu expresia stânjenită a unui școlar chiulangiu care se întâlnește cu învățătoarea.

— Ce faci, Tom? N-am spus eu „Fără bicicletă"?

— Ba da, doamnă doctor, dar...

— Haide, urcă. Te duc acasă. Poți să te abții o zi să pedalezi și să înoți.

Tom ezită. Oricât de iresponsabilă e Amandine, probabil l-a învățat să nu urce în mașina vreunui necunoscut.

Mă consideră o necunoscută? Sunt medicul lui și un medic e ca un polițist, un poștaș sau un învățător, e un adult în care poate avea încredere. De altfel, nu-i dau de ales, cobor, deschid portbagajul și rabatez scaunele din spate.

— Uite, nici nu e nevoie să demontăm roata bicicletei tale. Haide, sus, e un ordin, vii cu mine. Dacă mai apeși așa pe glezna ta, o să-ți petreci toate vacanțele în pat.

Tom examinează cu atenție portbagajul MiTo-ului meu, de parcă ar căuta sfori, saci, fierăstraie, tot echipamentul unui psihopat care culege copii de la marginea drumului. În cele din urmă, se hotărăște și îmi zâmbește.

Doamne, mă agăț de portieră.

Zâmbetul ăsta e al lui Esteban!

Mă străduiesc să nu las să se observe nimic, ne unim forțele ca să ridicăm bicicleta în MiTo, fac tot ce pot să nu-mi încrucișez privirea cu a ochilor lui albaștri-ocean, ochii lui Esteban,

ca să nu mă înec în ea. Toată lumea știe că ochii sunt oglinda sufletului. Sufletul fiului meu trăiește în spatele acestei priviri. Cum m-aș putea îndoi fie și o clipă? În spatele acestor irisuri, el e cel care-mi zâmbește, râde, gândește, mă vede... și curând mă va recunoaște?

— Mă urc în față, doamnă doctor?

Tresar, smulsă brusc din gândurile mele. Oare ultimele baricade ale rațiunii sunt gata să-mi cedeze?

Ne uităm amândoi la bicicleta care ocupă tot spațiul din spate.

— Cred că n-ai de ales.

Intră, ne punem centurile și pornesc. Nicio mașină n-a trecut pe lângă noi în timpul ăsta. Dacă aș fi vrut să-l fur pe Tom, ar fi răpirea perfectă. Mama lui e iresponsabilă că-l lasă în fiecare zi să meargă pe drumurile astea pustii.

Semnalizez și întorc.

— Te duc la Froidefond?

Tom încuviințează din cap. E liniștit să vadă c-o iau spre Murol. Traversăm sătucul Saint-Victor-la-Rivière. Un *smiley* luminos îmi zâmbește după ce mi-a calculat viteza. Treizeci și opt de kilometri pe oră. Încetinesc mai mult, închid radioul și spun, cu cea mai mare naturalețe din lume:

— *Goazen! Etxera buruz.*[1]

Tom nu pare surprins. Îmi răspunde ca și cum nici nu-și dă seama că nu-mi vorbește în franceză.

— *Bai... eskerrik asko.*[2]

— *Euskaraz hitz egiten duzu?*[3]

— *Pixa bat.*[4]

---

1. Am pornit! Direcția, acasă.
2. Da... mulțumesc.
3. Vorbești basca?
4. Puțin.

— *Non ikasi duzu?*[1]

Tom înțepenește dintr-odată. Caracterul ireal al conversației noastre pare să-i fi sărit brusc în ochi.

— *Inon!*[2]

Nicăieri?

Expresia lui Tom s-a schimbat. Îmi mușc buzele, am făcut o prostie, l-am luat prea repede. Acum o să fie suspicios. Cotesc, fără să mai semnalizez, pe un drum prost asfaltat. Tom privește turla bisericii Saint-Ferréol îndepărtându-se. Îi explic, ca și cum i-aș fi citit gândurile.

— E mai scurt decât prin centrul satului.

În realitate, prefer să ocolesc Murolul, să evit centrul, ca să nu-l vadă nimeni pe băiatul ăsta la mine în mașină, pe scaunul din dreapta. Tom, neliniștit, se agață de mâner, când MiTo-ul meu șerpuiește printre pășuni pe drumul strâmt și cu hârtoape. După un kilometru, zărim în sfârșit, drept în față, șoseaua departamentală 5.

— Ți-am spus, e o scurtătură spre Froidefond.

Tom ridică ochii spre cele zece case ale cătunului agățate de pantă, prost aliniate, aproape suprapuse, parcă tăiate direct în roca vulcanică a văii.

— Doamnă doctor, de ce-ați vorbit cu mine în bască?

Îmi încleștez mâinile pe volan.

— Nu vrei să-mi spui „Maddi"?

Un „Cedează trecerea", nimeni, aștept totuși, lăsând semnalizatorul să se agite. Am tot timpul. La Bourboule, douăzeci și cinci de kilometri. Clermont-Ferrand, treizeci și șapte. Froidefond, numai trei. În cele din urmă demarez încet, drumul până la cătun nu mai e decât o panglică lungă. Repet, încercând să fiu cât se poate de naturală.

---

1. Unde ai învățat-o?
2. Nicăieri!

— Chiar nu vrei să-mi spui „Maddi"? Acum... că suntem prieteni...

Tom rămâne tăcut. La fel ca Esteban, e un copil prea inteligent ca să se lase prins în capcană cu șmecherii fumate de adult: când pune o întrebare, așteaptă un răspuns, nu altă întrebare.

Doamnă doctor, de ce-ați vorbit cu mine în bască?

N-o să mi se confeseze decât dacă mă confesez și eu lui. Trag adânc aer în piept și încep.

— *Hala izan*[1], Tom! Știi, am locuit mult timp în Țara Bascilor. La Saint-Jean-de-Luz, mai exact. Foarte aproape de plajă. Locuiam cu un băiat, un băiat de vârsta ta. Semăna mult cu tine. Ca și tie, îi plăcea foarte mult să înoate...

Încă trei cotituri, un indicator în dreapta, „Froidefond, 1,5 km". Mașina se leagănă încet, privirea lui Tom se agață de fiecare serpentină. Trebuie să continui să-l îmblânzesc pe micul meu vulpoi înfricoșat.

— Îi plăcea mult și muzica... Ție îți place muzica?

Lumina dimineții umple habitaclul. Traversăm o pădure. Soarele se joacă de-a radarul și se amuză săgetându-și raze printre trunchiuri. Sunt convinsă că i-am văzut ochii sclipind.

— Un pic... n-am instrumente acasă. Dar îmi place să ascult cântece și după-aia să reproduc notele, în fine, sunetele, la fluiere din trestie făcute de mine sau la chitara mea din sfoară și lemn.

Un nou panou indică „Froidefond, 0,5 km". În stânga, o fundătură duce la un popas montan. Încetinesc. Niciodată n-am mai respectat așa viteza pe drumurile astea pustii. Ultima mărturisire a lui Tom îmi răsună în cap. *Îmi place să ascult cântece și după-aia să reproduc notele.* Să fii în stare să recompui o melodie din memorie, după ce ai ascultat-o o dată, este

1. Atunci, fie!

însăşi definiţia auzului absolut. Şi Esteban avea darul ăsta. Unul întâlnit la mai puţin de 1% din populaţie...

Ajung la panoul pe care scrie „Froidefond" cu mai puţin de treizeci la oră. N-am de ales, am sosit. Opresc lângă fântână, destul de aproape de casa lui Tom ca să nu fie mirat, destul de departe ca să nu-mi poată fi văzută maşina de la Souille.

Se foieşte, gata să iasă.

— Mulţumesc... Maddi.

A şi pus mâna pe mânerul portierei. Încerc să nu fac nicio mişcare bruscă, zâmbesc şi îl prind uşor de mâneca hanoracului. Să am grijă să nu-l sperii.

— O secundă, Tom. Doar să-ţi mai pun o întrebare. Ieri, moş Chauvet ne-a zis că era un copil aici, lângă fântână, înainte s-o iei la fugă peste păşune ca să scapi de albine. Ne-a zis chiar că stăteai de vorbă cu el. Şi tu... ne-ai zis altceva.

Privirea înfricoşată a lui Tom îmi răscoleşte inima. Uram, în puţinele ocazii când Esteban mă mintea, să fiu obligată să ridic tonul ca să-l fac să mărturisească. Aveam senzaţia că toată complicitatea noastră se va destrăma definitiv. Sigur toate mamele gândesc aşa când uşile se trântesc şi cuvintele întrec măsura. Totuşi, niciun copil nu şi-a părăsit vreodată mama pentru că a fost certat. Fără să vreau, ridic vocea.

— Moş Chauvet n-are niciun motiv să mintă. E important, Tom. A mai fost vreun băiat cu tine?

Cred că lui Tom îi e frică. Cred că-i e frică de mine. Mai degrabă sughite decât răspunde:

— Da.

Îi zâmbesc în continuare. Îi pun mâna pe obraz, ştiu că n-ar trebui, dar degetele mele recunosc fiecare punctuleţ al feţei lui, fiecare gropiţă, fiecare perlă de lacrimă atârnând între colţul pleoapelor şi şănţuleţele nasului.

Tom a încremenit. Îi şoptesc la ureche, un secret nu se dezvăluie decât în şoaptă.

— Știi cum îl cheamă?

— Nu... nu pot să spun.

— De ce?

— Sunt... sunt lucruri care ne depășesc.

Tom a rostit ultimele cuvinte ca pe-o rugăciune învățată pe de rost. Vocea aproape stinsă îi râcâie gâtlejul, ca un fir de apă captiv într-un torent secat. Gura îi e plină de pietrele albiei, de care i se ciocnește orice cuvânt. Nu pot să-l las să sufere așa, trebuie să-l iau în brațe, mă aplec spre el...

Imediat, Tom se ferește și apucă mânerul ca să deschidă portiera.

Ea rezistă, el insistă. Încearcă s-o zgâlțâie, din ce în ce mai tare, încă o dată și încă o dată, fără să știe că am blocat ușile. Că n-o să poată să-și ia zborul decât dacă decid eu să-l eliberez.

Îi pun o mână pe umăr ca să-l calmez, ca să-l trag spre mine.

— Nu-ți fie teamă, Tom. Vreau doar să știu. Cum se numește băiatul ăsta?

Mâna mea e lipită de umărul lui. Îl simt tremurând din tot corpul. Știu că pot să-l liniștesc. Știu că va recunoaște căldura mea, blândețea mea. Trebuie să-l protejez pe Tom. Știu că e în pericol. Trebuie să aflu cine este prietenul ăsta, copilul ăsta de vârsta lui care n-a anunțat pe nimeni, care ar fi putut fi responsabil de moartea lui Tom dacă nu l-am fi găsit.

— Vreau doar să-i știu numele mic.

O grimasă îi deformează fața frumoasă. Fruntea i se încrețește. Ultimele cuvinte pe care le spune par smulse din creierul lui.

— Se numește... Esteban!!!

— Esteban?

Esteban?

Chiar ăsta e numele pe care l-a spus Tom?

Tom îl cunoaște, deci, pe Esteban?

L-a văzut? A vorbit cu el? Moș Chauvet s-a înșelat! Tom vorbea singur, discuta cu Esteban în mintea lui. Sau Esteban discuta cu Tom. E același lucru, în fond. E dovada supremă că...

Mi-am pierdut concentrarea. Tom se apucă să bată cu pumnii în geamul portierei. Sperând să-l ajute cineva, dar cine, în afară de mine, i-ar putea sări în ajutor în cătunul ăsta pustiu?

Încă o secundă, Tom, te implor, numai o clipă, Esteban, am încă atâtea întrebări să-ți pun. Nimeni n-o să te audă, portiera n-o să se deschidă, dar nu vreau să-ți fac niciun rău, vreau doar...

Portiera explodează, lumina țâșnește.

Înainte să reacționez, o mână uriașă îl înșfacă pe Tom de mijloc și-l scoate din mașină. N-am avut timp să schițez nicio mișcare, brațul ca un tentacul se întoarce, mă apucă de gât, mă sugrumă până mă sufoc și mă trage ca pe un sac banal; jacheta mi se agață și se sfâșie în schimbătorul de viteze, fața mi se râcâie de pielea naturală a scaunului. Mă trezesc catapultată pe pietrele negre ale trotuarului, cu coatele și genunchii însângerați.

Bărbatul din fața mea e solid, bărbos, tatuat pe gât și pe încheieturile mâinilor. Ezită să mă bombardeze cu lovituri de picior, se abține și până la urmă doar se răstește:

— Târfă! Ce voiai să-i faci băiatului meu?

VI

INTERPELAREA

Întoarcerea surferului

29

Savine Laroche tușește mai-mai să-și scuipe plămânii și, speră ea, tot stratul de nicotină din jur. Castelul Murol se află la mai bine de o sută de metri mai sus. Asta-i plimbarea ei preferată, de regulă dimineața, când turiștii nu s-au trezit încă și când e singură, ca să profite de urcușul printre aluni și, apoi, odată ajunsă în vârful turnului vulturului, să se bucure de vederea panoramică asupra cătunelor risipite printre vulcanii împăduriți și lacurile de basm.

Telefonul îi sună chiar când se pregătește să urce porțiunea cea mai abruptă, o cărare de pietre care duce la primele metereze. Își dă seama, când răspunde, că Nectaire a încercat s-o sune de mai multe ori, dar din cauza lipsei semnalului, n-a primit apelul.

— Savine? Sunt Nectaire! Unde ești?

— Sunt pe cale să cuceresc Kilimanjaro, urc pe fața nordică, așa c-o să te ascult făcând economie de suflu.

— Bine. Ce-o să-ți povestesc o să te motiveze! Tocmai am vorbit cu Iban Lazarbal, știi, polițistul din Saint-Jean-de-Luz. Suntem pe cale să devenim amici, chiar dacă tot mai crede

că mă numesc Lespinasse și conduc brigada jandarmeriei din Besse. Pe scurt, încep cu faimoasa asociație Leagănul Berzei. Închipuie-ți, marea luptă a asociației ăsteia sunt cutiile de bebeluși.

Savine s-a oprit brusc, în mijlocul urcușului.

— Ce?

— Cutiile de bebelușii! Rotativele de abandon, dacă preferi, așa se numeau în Evul Mediu. *Baby hatches* în engleză, ferestrele-pruncilor în germană, în fine, pe scurt, fiecare țară le numește în felul ei. În majoritatea țărilor sunt autorizate, dar nu și în Franța.

— Ce tot spui acolo, Bocolon?

— E-o chestie de când lumea! Cutiile de bebeluși sunt un fel de sertare, dacă vrei, băgate în general în zidurile unui spital, ale unei biserici sau ale oricărei alte clădiri publice. Confortabile, încălzite, la adăpost de vânt și ploaie. Adevărate cuiburi pufoase pentru a primi...

— Bebelușii abandonați! Asta încerci să-mi explici?

— Exact! Bună observație, doamnă asistentă socială! În Franța, ai dreptul să nești sub anonimat, dar nu să-ți abandonezi bebelușul. N-a fost interzis decât din 1940, deși în toate vechile spitale din Franța încă se găsesc aceste rotative de abandon, prin care au trecut mii de copii din Evul Mediu încoace. Și, recent, sistemul a fost reintrodus în mai multe țări, în Germania, în Elveția, iar unele asociații, ca Leagănul Berzei, militează pentru a-l reintroduce în Franța!

— Ce mizerie!

— Din punctul de vedere al bebelușului, e discutabil... Oare cutiile astea îi încurajează pe părinți să-l abandoneze de îndată ce descoperă că plânge cam tare sau, dimpotrivă, îi salvează viața, împiedicându-l să ajungă în fundul unei pubele? O întrebare importantă, care ar putea împărți lumea în două. Cei dintâi...

— Mulțumesc pentru lecție! i-o retează Savine, gâfâind.

A profitat de tirada lungă a lui Nectaire ca să-și reia mersul și a ajuns până la pietrele negre ale primelor metereze. Străbate o curte mare, pătrată, împinsă de vântul care se năpustește prin creneluri.

— Parcă aveai o informație-bombă? întreabă ea, sperând să treacă la esențial.

— Ajung și-acolo! Doctorița Libéri, cum ți-am spus, apărea pe lista membrilor asociației. Mi s-a părut că asta nu se prea potrivea cu deontologia unei femei care practică medicina. Și-atunci l-am sunat din nou pe Lazarbal și l-am întrebat dacă...

— Da?

Nectaire a încetat să vorbească. Savine a avut timp să se cațăre până la platforma castelului în ruine. Un soare luminează munții, dar e simțitor mai frig decât zilele trecute, mai ales pe esplanada unde s-a oprit ea, în plină bătaie a vântului!

— Nectaire?

Ce naiba face? Își dozează suspansul sau a plecat să-și pregătească un ceai?

— L-am întrebat pe Lazarbal, continuă în sfârșit secretarul primăriei, dacă Esteban era într-adevăr fiul ei! Și... bingo! Instinctul lui Bocolon! Ține-te bine, Esteban Libéri e un copil adoptat! Găsit, când avea trei luni, într-o cutie de bebeluși clandestină, instalată de un militant al asociației Berzei în fața spitalului din Bayonne.

— Ei, drăcie!

— Lazarbal e categoric. Fii convinsă că au săpat până în fundul dosarului. Maddi Libéri a adoptat bebelușul. Singură! Asta se întâmplă rar, copiii de adoptat sunt rezervați de regulă cuplurilor, dar și femeile celibatare au acest drept. A fost o luptă lungă, însă Maddi Libéri a câștigat-o. Lazarbal a puricat toată procedura de adopție condusă de serviciile de protecție

a copilului, un dosar gros cât cartea de telefoane chinezească. Zeci de vizite ale serviciilor sociale în primii doi ani, rapoarte ale psihologilor... Nimic, totul era lună, Maddi Libéri era o mamă celibatară perfectă!

Savine, dârdâind, înregistrează dezvăluirile lui Nectaire. Din postul ei de observație privilegiat, continuă să privească totul, atât mașinile care trec pe șoseaua departamentală 5, cât și oamenii care se plimbă pe poteci, chiar și copiii de pe pajiștea de mai sus de Couze Chambon, care se joacă de-a hoții și vardiștii sau de-a vameșii și contrabandiștii sau de-a vampirii și vânătorii. Îi recunoaște pe Eliot și pe Adam, înarmați cu bastoane, pe Enzo și pe Nathan, cocoțați într-un copac, și pe Yanis, puțin mai la o parte, cu capul gol și singur.

— O mamă perfectă, repetă Savine, cel puțin în primii doi ani...

— Am trecut și pe la brutărie, anunță Nectaire brusc.

— Pe la Fournil de Lamia, adică? Unde trebuia să se ducă Esteban să cumpere bagheta?

— Exact! Brutarul era ocupat cu frământatul, dar trebuie să mă sune.

Ha, ha, ha! Vasăzică, Nectaire s-a apucat să facă și glume! Savine începe să înghețe. Degetele crispate pe telefon i-au întepenit ca niște batoane de gheață.

— Ce speri, mai exact?

— N-am idee. Dar asta-i metoda Bocolon, să nu neglijezi nicio pistă, să verifici tot!

— Cum zici tu. Dar Esteban Libéri trebuia numai să ia o baghetă.

— Tocmai, sunt baghete și baghete...

Savine nu mai poate rămâne nemișcată pe promontoriul ei, fără niciun adăpost. Ezită totuși să coboare, ca nu cumva să piardă legătura și să se întrerupă convorbirea. Jos, copiii au șters-o de pe pajiște sau au găsit un loc mai bun să se ascundă.

— A, nu! N-o să-mi spui acum că ai o teorie despre lumea care se împarte în cei care preferă o baghetă pe vatră și cei care o preferă în tavă?

Îl aude pe Nectaire râzând, la căldurică în biroul lui de la primărie, cel puțin așa își închipuie ea.

— E mult mai subtil de-atât, draga mea! Abia când brutăreasa te întreabă dacă să fie pe vatră sau în tavă se împarte lumea în două. Cei care cunosc deosebirea și ceilalți. Primii aleg și ceilalți iau la nimereală, pentru că sunt întotdeauna prea timizi să întrebe care e deosebirea sau nu sunt destul de curioși sau li s-a spus odată și au uitat, pe scurt, nu le pasă. Primii sunt prudenți, le place să controleze totul, să înțeleagă înainte să acționeze și...

Telefonul primăriei sună dincolo de vocea lui Nectaire, aflat în mijlocul teoriei sale. Savine răsuflă ușurată. Nectaire are reflexul de-a activa imediat difuzorul. Asistenta socială aude ca și cum ar fi în încăpere. O încăpere deschisă tuturor curenților de aer.

— Aici Fournil de Lamia. Ne-ați sunat?

Nectaire prezintă pe scurt situația, cu o relativă rapiditate. Pfui! Savine sare de pe un picior pe celălalt ca să se încălzească. Exclus să se miște fie și-un metru! Fata de la capătul firului nu înțelege totuși nimic, adaugă că ea lucrează acolo doar de nouă luni și că se duce să-l caute pe patron.

Zgomot de pași. Cei ai fetei pe dalele de piatră sau pe parchetul laminat al brutăriei, Savine n-are habar, pe care îl acoperă cu zgomotul propriilor picioare dansând *bourrée*[1].

Patronul sosește în sfârșit, iar Nectaire e obligat să repete totul.

---

1. Dans tradițional francez, asemănător cu gavota, însă mai rapid și mai săltăreț.

Te rog, Bocolon, grăbește-te! Savine are impresia că patronul se scarpină-n cap, *hei, asta-i o poveste veche*, se gândește și se tot gândește, Savine are timp să înghețe bocnă, până când patronul zice într-un final: *eu, în orice caz, eram în spate, în atelier, nevastă-mea era la casă în dimineața aia.*

Savine e gata să țipe, în mintea ei cel puțin, dar, printr-o minune, Nectaire nu trebuie să-și interpreteze a treia oară cupletul, patroana era alături, asculta și, aparent, a înțeles totul.

— Dacă-mi amintesc de micul Esteban Libéri? Bineînțeles, locotenente! Închipuiți-vă, un băiat atât de cuminte. Și de frumos! Ce nenorocire, povestea asta. Venea cu moneda lui în fiecare dimineață. O baghetă, în tavă, nu foarte rumenită... și cu restul de treizeci de cenți cumpăra o brioșă.

— O brioșă? repetă Nectaire.

O brioșă? repetă în minte Savine. S-a adăpostit cât a putut în spatele unui zid din care n-au mai rămas decât pietrele dărâmate și era gata să cadă peste parapet de surprindere.

— Da, zice brutăreasa. În mod normal, nu le vindem la bucată, dar pentru puști făceam o excepție. Îi plăceau foarte mult... Trebuie să spun că oamenii vin și din Hendaye, ba chiar și din Spania ca să guste brioșele noastre cu miere!

30

— Intră-n casă, Tom! Nu comentezi și intri-n casă.

Băiatul se îndepărtează șchiopătând spre curtea fermei. Mă întreb de cine îi e mai frică: de violența bărbatului ăstuia sau de mine?

Sunt încă întinsă pe trotuar. Bărbosul tatuat se apropie cu cizmele lui de motociclist la câțiva centimetri de fața mea.

— Și tu vii după mine, să discutăm. Cu calm.

Nicio șansă să mă ajute să mă ridic. Nici nu se uită la genunchii mei roșii, la mâinile mele julite și pline de praf negru, ci stă lângă mine suspicios ca un paznic care a prins un client în flagrant delict, gata să mă înșface strâns, de păr dacă trebuie, în caz că aș vrea să fug.

Mă ridic încet în timp ce-l studiez. Un pachet de mușchi. Brațe de tăietor de lemne și coapse de halterofil. O țeastă aproape rasă, tuns periuță.

Mă împinge fără menajamente până la Souille. Tom a dispărut deja înăuntru, o zăresc pe Amandine la fereastră, nemișcată și neclară între perdelele de culoarea paiului.

Alte câteva lovituri în șale, ca să mă forțeze să mă îndepărtez de șosea. O pisică gri care dormea pe un petic însorit își ia tălpășița. Sunt obligată să merg repede, găinile zburătăcesc și se refugiază sub un butoi spart, în care pe vremuri se colecta probabil apa de ploaie. Trecem pe lângă o grămadă de gunoi mustind și puțind.

— Acolo, îmi ordonă tăietorul de lemne.

Ne oprim sub șopronul cu acoperișul spart, în fața marii prelate bej care acoperă un vehicul cât un tractor de tuns iarba. Tatuatul stă în fața mea cu picioarele ușor depărtate, ca un luptător profesionist nerăbdător să mă vadă intrând în ring.

OK, nu-i nevoie s-așteptăm gongul, prima rundă!

Îmi trec mâinile prăfuite și însângerate peste obraji, sperând probabil să-i vopsesc în culorile războiului, și mă răstesc prima:

— Cine ești?

Musculosul schițează un mic zâmbet satisfăcut.

— Tu cine ești!?

N-am nimic de ascuns.

— Maddi Libéri, medic generalist, stabilită la Murol. Îl tratez pe Tom...

— Pe dracu' ghem! Îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala! Îl hărțuiești cu întrebări. Îl pipăi! Îi dai târcoale de parcă vrei

să-l răpești. Vrei să știi ce caut aici? Amandine m-a chemat. Pentru că-i e frică. Pentru că a dat peste o psihopată, exact așa mi-a zis: *vino repede, Jo, e o țicnită care dă târcoale casei noastre, care se pitește ca să ne spioneze, o dementă în stare de orice.* (Mă fixează cu irisurile lui albastru-oțel, culoarea săbiilor.) Nu s-a înșelat!

Îi susțin privirea, cu pleoapele mijite.

— Și tu... cine ești?

— Jo. Tatăl lui Tom! Nu te-ai prins încă?

La dracu'! În halul ăsta sunt de neghioabă? Evident, m-a scos din mașină urlând *ce voiai să-i faci băiatului meu?* Evident, Tom are un tată... Încerc să absorb șocul înaintând și lovind.

— Mă bucur să aflu că are unul. Nu s-ar putea spune că te vedem des!

— Sunt aici când trebuie. Și n-o să-ți dau ție socoteală. Dacă-ți spun că sunt monitor de snowboard, o să-nțelegi că iarna asta sunt mai mult plecat la muncă în Pirinei.

Îl studiez din nou. Are probabil vreo treizeci de ani. Deși corpul îi e întreținut la perfecție, fața îi e deja marcată de munca în aer liber, de excese, de alcool probabil. Pare sigur pe el, autoritar, independent, inteligent într-o oarecare măsură și dobitoc în toate celelalte.

— Bine, reia Jo, acum, că am făcut prezentările, ce facem? Anunțăm polițaii? V-am văzut în mașină, el încerca să scape și tu îl țineai captiv.

Scoate telefonul din buzunarul de la spate al blugilor.

— V-am și filmat.

Încerc să rezist și la acest nou upercut. Cel puțin, lucrurile sunt clare, am dat peste genul de tip cu care trebuie să joci cu cărțile pe masă. Ridic o mână în semn de pace, *o să-ți explic*, el nu mă crede, dar mă lasă să vorbesc, evident și el vrea să înțeleagă. Nu mă întrerupe nici măcar o dată când îi spun, în

linii mari, povestea vieții mele: dispariția lui Esteban, apoi toate punctele comune dintre el și Tom. Trec rapid peste detaliile fizice, asemănarea lor, semnul din naștere, prea suprarealiste ca să fie explicate în câteva cuvinte, și insist asupra celorlalte coincidențe: șortul de baie indigo cu balenă, vacanțele la Saint-Jean-de-Luz, muzica, înotul, frica de miere și de albine, cuvintele basce...

Jo se sprijină de tractorul de tuns iarba acoperit cu prelată, strivit de acumularea de dovezi. În fermă, din spatele perdelelor, Amandine continuă să ne spioneze. Nici urmă de Tom.

Jo așteaptă puțin, ca să fie sigur că mi-am terminat expunerea.

L-am convins? L-am făcut măcar să se îndoiască?

Privirea lui de scalpel e fixată pe fruntea mea, de parcă ar vrea să-mi deschidă creierul.

— Chiar că ești țăcănită!

Reacționez. M-a ascultat? Izbucnesc.

— Tot ce ți-am spus e adevărat! Și o știi bine! Dacă vrei să nu mă mai comport irațional, atunci dă-mi tu o explicație rațională!

Jo oftează, agasat, lăsând impresia că-și pierde vremea fiind obligat să-i explice niște lucruri evidente unei fete de șase ani.

— O explicație rațională? De pe ce planetă vii? Vrei să recapitulez? Puști de zece ani cărora le place muzica și înotul găsești cu grămada. A, da, și băieți cu frică de albine? Ce dracu', asta-i demență... Lui Tom îi e frică și de păianjeni, și de șerpi, și de monștrii ascunși sub patul lui când era mic. Pariez că și lui Esteban al tău. Și, la fel ca lui Tom, îi plăceau Big Mac-urile și pizza, se uita la nesfârșit la *Avengers*, visa să aibă o machetă *Millenium Falcon*.

Ticălosul! Esteban n-a pus niciodată piciorul într-un McDonald's! A dispărut acum zece ani și nu știa că benzile lui desenate cu Avengers aveau să fie într-o zi adaptate pentru

marele ecran. Dacă tipul ăsta speră să mă convingă cu ironia lui...

— Fiul tău vorbește basca fără s-o fi învățat. Știința numește asta xenoglosie!

— A da? Ei, nu mai spune! Xenochestie? Poate că fiu-meu o să se trezească mâine vorbind mandarina? Sau compunând cantate inspirate direct de fantoma lui Mozart? Ești chiar atât de debilă mintal? Sunt monitor de surfing. N-ai observat posterele cu Kelly Slater și Jérémy Florès de pe pereți când ai venit să cotrobăi prin camera lui? (Am venit să-ți tratez fiul, tembelule!) Îmi petrec iarna aici când ninge și vara la Guéthary, Hossegor, Biarritz, în orice caz pe coasta Atlanticului. Cuvintele *maite zaitut ama*, eu i le-am dictat. Eu l-am învățat basca.

Îl fixez pe Jo fără să-l slăbesc.

— Haide, te ascult. Vorbește în bască.

— Chiar o să chem polițaii!

— Nu mi-ai răspuns. Spune-mi ceva, nu contează ce, în bască.

— Și dup-aia? O să te duci să verifici dacă port espadrile? Dacă-mi place ardeiul iute de Espelette?[1]

Râde prea tare de poanta lui jalnică. Înțeleg că n-o să mai scot nimic de la el. Totuși, insist.

— Și șortul de baie indigo pe care-l purta Tom? Indigo, cu balenă, tu i l-ai ales? Ai fost cumva și harponier în oceanul Arctic?

Jo pare la fel de sigur pe el ca întotdeauna.

— Nu... Pe ăla i l-a cumpărat Didine, mama lui Tom. Dar poate c-a făcut-o gândindu-se la mine, pentru că nu sunt destul de des cu ei. Toată lumea îmi spune Jo, dar prenumele meu complet e Jonas. Jonas, te-ai prins? Profetul înghițit de

---

1. Piment d'Espelette – ardei cu denumire de origine controlată, produs în localitatea bască Espelette.

o balenă! Dacă nu ești convinsă, lui Tom îi place și Pinocchio. Ai văzut marioneta de lemn din camera lui? Și-a numit balena de pluș Monstro. Îți fac un rezumat sau ți-aduci aminte de desenul ăla animat?

Mizerabilul ăsta are un răspuns la toate, de parcă ar fi ghicit dinainte întrebările mele, de parcă și-ar fi pregătit apărarea. Poți să anticipezi într-atât totul dacă n-ai nimic să-ți reproșezi? Îl măsor din cap până-n picioare, căutând fisura în armura lui tatuată. Trebuie să recunosc că argumentele lui m-au destabilizat. Dacă n-ar exista asemănarea asta perfectă, semnul ăla maroniu din naștere...

— Te uiți să vezi dacă mi se lungește nasul? se amuză Jonas.

Izbucnește în râs.

Nu, nasul nu i se lungește. Se stăpânește perfect, prea perfect. N-a lăsat loc de nicio îndoială. Cu toate astea, orice tată ar fi fost tulburat de ce i-am povestit. Blufează, încearcă să câștige timp sau pur și simplu nu vrea să lase garda jos înaintea mea. Dar după ce-o să plec...

Își agită telefonul mobil la înălțimea ochilor mei.

— Știi cum o să facem, doamnă doctor? O s-o lăsăm așa deocamdată. Eu uit incidentul și tu dispari din viața noastră. Îți convine compromisul ăsta?

Nu așteaptă răspunsul și trage de prelata bej din fața noastră. Nu e un tractor de tuns iarba, ci un ATV nou-nouț. Motorul pare dintr-odată să-l intereseze pe Jonas mai mult decât sănătatea fiului său. Îl privește câteva clipe lungi cu tandrețe, după care se întoarce spre mine.

— Dar, înainte să plecăm fiecare la casa lui și să uităm tot ce s-a spus, pot să-ți cer o mică despăgubire, doamnă doctor?

Ciudat, e a doua oară când îmi spune „doamnă doctor", n-a făcut-o niciodată înainte!

— Am nevoie să arunci o privire profesională la încăpățânata de Didine.

Înțeleg. Dacă s-a întors la Souille după o absență de mai multe luni, probabil a fost șocat de starea de sănătate a lui Amandine. Probabil că ea i-a spus, cum mi-a spus și mie, că refuză să fie examinată de un medic.

— Bineînțeles, Jonas. Stai liniștit, o s-o îngrijesc pe soția ta.

Jonas tatuatul pare, de data asta, sincer preocupat.

— „Îngrijire" nu e cuvântul potrivit. Cred că e... un pic mai complicat.

31

Savine se lipește de calorifer.

Fierbințeala fontei pătrunde prin țesătura pantalonilor Gore-Tex și îi frige fundul. Ce plăcere!

După ce-a fost la un pas să moară înghețată pe meterezele castelului Murol, ar putea să stea și să se prăjească așa ore în șir. Trăiască Auvergne, vulcanii și geotermia!

— Vrei, te rog, să închizi fereastra?

Nectaire mormăie în spatele biroului său, cu palmele peste colecția lui de timbre guatemaleze. Savine a încălzit toată camera, dar și-a scos o țigară din care trage și suflă fumul pe fereastra deschisă.

— Îmi termin cuiul și ne baricadăm.

Nectaire ridică din umeri și o studiază câteva secunde pe Savine, care scoate din gură când cald, când rece.

— Vrei un ceai?

— Nu mă stresa cu ceaiul tău!

Bun, Nectaire are confirmarea, asistenta socială e prost-dispusă! Din cauza brioșelor de la Fournil de Lamia? Așază prudent într-un sertar planșele cu timbre.

— Și tu ești nedumerită? Nu înțelegi?

— Nu e nimic de înțeles, izbucnește Savine. Când coboram de la castelul Murol, i-am văzut motocicleta oprită pe coastă la Froidefond, chiar înainte de fântână. S-a întors idiotul ăla! Jonas și-a făcut din nou apariția ca s-o chinuie pe Amandine! O iarnă fără zăpadă, credeam c-o să fie liniștită, dar nu, a trebuit să aibă el chef de curse cu ATV-ul sau de escalade.

Nectaire, surprins, nu pare preocupat de Jonas, nici nu pricepe de ce întoarcerea lui o enervează atât pe Savine.

— Bun, Jonas de Lassolas, cel mai chipeș surfer tatuat din Auvergne, s-a întors. Dar sunt lucruri mai importante deocamdată, nu-i așa? Ai auzit-o pe brutăreasa de la Fournil de Lamia? Esteban Libéri își lua o brioșă cu miere în fiecare dimineață!

Savine trage din țigară, fără să dea semne că l-a ascultat, uitând să sufle fumul afară.

— Ai grijă totuși, se neliniștește secretarul. Dacă Susă, Géraldine sau Oudard simt mirosul de tutun...

— Nu era momentul să se întoarcă Jonas! Clar nu! Mai ales având în vedere starea lui Amandine.

Nu era momentul... Având în vedere starea lui Amandine... Nectaire nu pricepe nimic din ce îndrugă asistenta socială. Ridică ochii spre punctul roșu care clipește al detectorului de fum. Liniștit. Vălătucii abia formează o aureolă argintie în jurul părului cărunt al lui Savine. Amandine și surferul ei o să aștepte, el rămâne fixat pe ideea lui.

— Pricepi ce înseamnă treaba asta cu brioșele? Este exact pe dos de ce pretinde Maddi Libéri, fiul ei n-avea nicio fobie de miere! Așadar, cu siguranță nicio fobie de albine! Și, prin urmare, de la început ne-a vândut gogoși. Dacă mergem cu raționamentul puțin mai departe, asta vrea să însemne că...

— Amandine ar face mai bine să-l dea afară pe Jonas, o dată pentru totdeauna! Știu refrenul pe de rost, o să-i facă figura surferului spășit, cu buchetul de flori culese de pe pajiște,

de data asta e pe bune, draga mea, rămân aici pentru totdeauna. Și Amandine o să cadă din nou în plasă. Până când el pleacă să culeagă flori pe altă pajiște, o casă pe sezon, o femeie în fiecare stațiune. Chiar ți-ai găsit momentul, Jo, să te întorci cu tot tupeul tău. Cu Tom care o ia razna... cu doctorița Libéri care-i dă târcoale.

Nectaire prinde mingea din zbor.

— Tocmai, hai să vorbim despre Maddi Libéri. Dacă a mințit despre apifobie, înseamnă că se poate să fi mințit și despre toate celelalte. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că e ceva putred aici!

Savine suflă pentru ultima oară fumul, apoi strivește țigara de pervazul ferestrei.

— Nemernicul ăsta o să-i înfigă din nou cuțitul în inimă și eu va trebui s-o pun iar pe picioare pe Amandine, încetul cu încetul.

Nectaire continuă să gândească cu voce tare, fără să știe dacă Savine îl ascultă sau nu.

— Trebuie să-l sun din nou pe Lazarbal. E ceva ce nu înțeleg. Cu siguranță și el i-a interogat pe brutari, deci știa de brioșe. Dar știa și de fobia lui de miere? Pentru Dumnezeu, în povestea asta, imediat ce crezi că indiciile se leagă perfect, apare întotdeauna un detaliu care o blochează, ca ultima piesă dintr-un puzzle care nu se potrivește sau ca ultima căsuță dintr-un sudoku, și trebuie s-o iei din nou de la capăt...

Savine închide fereastra.

— Ce ziceai, Nicky? S-o iei din nou de la capăt? De acord, îmi pare rău, n-am ascultat nimic.

Caută cu privirea în jur prin birou, vizibil dezamăgită.

— Nu mi-ai făcut ceai?

32

Îmi pun stetoscopul în trusă, în timp ce Amandine își încheie nasturii de la cămașă.

— E totul în regulă. Nu-ți face griji. Ai nevoie doar de multă odihnă.

Se ridică în capul oaselor și se așază pe canapea. Dacă n-ar fi fost Jonas, n-ar fi acceptat niciodată să se întindă și cu atât mai puțin să mă lase s-o consult, să-i ascult inima, să-i palpez pântecul și sânii. Amandine mă fulgeră cu privirea, de parcă tocmai aș fi violat-o! O privire plină de ură, de parcă tocmai i-aș fi furat secretul.

În clipa următoare întoarce ochii spre eroul ei tatuat. O privire plină de dragoste, ca să compenseze. Jonas a rămas în picioare, cu o mână prizonieră în mâna lui Amandine și în cealaltă ținând o sticlă de bere desfăcută.

Amandine e o femeie supusă, una dintre acele soții iubitoare care, toată viața lor, nu vor ști să spună dacă destinul de Penelopă îl îndură sau îl aleg. Destinul de sacrificiu al nevestelor de marinari, de camionagii de cursă lungă, de exploratori... sau de surferi. Sunt demne de dispreț cele incapabile de pasiune, cele incapabile de răbdare, cele care se mulțumesc cu primul bărbat ieșit în cale, cele care înlocuiesc, cele care nu se îmbată niciodată cu parfumul picant al lungilor îmbrățișări de regăsire. Cele care într-o zi, când Ulise se va întoarce în sfârșit acasă, vor putea striga lumii întregi *Am avut dreptate!*

Cele așa cum eu n-am să fiu niciodată... Amandine probabil mă disprețuiește din tot sufletul!

Cât timp o să rămână Jonas acasă de data asta? Am impresia că nu și-a garat motorul la Souille decât pentru o scurtă

escală, că e departe de a-și fi încheiat odiseea. Ce-mi pasă mie, la urma urmei... Măcar a avut suficientă putere asupra lui Didine a lui ca să-i impună să se îngrijească de sănătate.

Încerc un gest împăciuitor. Întind încet mâna ca s-o pun pe pântecul lui Amandine, dar ea se retrage cât mai departe pe canapea. Dacă Jonas n-ar fi ținut-o de mână, ar fi fugit deja.

Dacă nu pot cu mâna, o mângâi cu vorbele.

— Nu-ți face griji, copilul e bine.

Amandine e însărcinată în cinci luni. Imposibil să ghicesc fără s-o examinez. Poartă întotdeauna haine largi, burta încă nu i se observă. I-am dat două rețete, una ca să se înscrie la o ginecologă din Aubière, deocamdată nu e sub supravegherea niciunui specialist, cealaltă ca să-și cumpere Spasfon și metopimazină, în caz de dureri sau vărsături. Am încercat s-o conving, în cele mai simple cuvinte, că nu mai naște nimeni la domiciliu în zilele noastre, că nu ne mai tratăm doar cu plante, că există ecografii și amniocenteze sau măcar un examen microscopic pe frotiu, că e în interesul... copilului!

Nu știu dacă Amandine m-a ascultat. Rețetele sunt la vedere, pe masa din încăpere.

Nu știu unde e Tom. Se joacă probabil în camera lui, la etaj. Mi-ar fi plăcut atât de mult să coboare și el. Să-l văd măcar în capul scării.

Să-i cer iertare...

Să-i cer... Mai am atât de multe întrebări să-i pun.

O umbră mă acoperă. Silueta masivă a lui Jonas s-a apropiat. Îmi întinde mâna, cu zâmbetul lui de carnivor.

— Fără resentimente, doamnă doctor? Termini cu prostiile în legătură cu băiatul meu! M-am întors. Nicio grijă. Stau eu cu ochii pe el!

N-am de ales, trebuie să plec.

Ochii mei încearcă să se agațe de ceva, oare de poemul ăsta basc, *Txoria txori*? De hanoracul umed al lui Tom, atârnat la intrare? De tenișii lui încă uzi, Amandine nici măcar nu i-a pus la uscat, de altfel, unde era să-i pună? Cu harababura din șemineu e imposibil să aprinzi focul.

Pun un picior afară, ochii mei încă încearcă să observe totul. Bicicleta lui Tom sprijinită de zidul fermei, pe care Jonas a scos-o cu o mână din MiTo de parcă era o tricicletă pentru copii mici. ATV-ul sub șopron. Găinile speriate. Jonas mă urmărește, postat în ușa de la intrare. Îl sfidez o clipă din privire, apoi mă întorc, tulburată. Ochii lui deschiși la culoare sunt ca ochii lui Tom, imposibil să ai vreo îndoială.

Trebuie să urc în MiTo, trebuie să plec, să demarez, să-mi văd de drum.

Ca să mă duc unde?

Unde e Tom?

N-am niciun chef să mă duc la cabinet.

N-am niciun chef să mă întorc acasă, la Gaby.

N-am niciun chef să termin cu prostiile!

33

— Salut, Esteban! Credeam că n-ai să te mai întorci niciodată!

Tom stă rezemat de fântâna din Froidefond. Esteban coboară cu bicicleta pe drumul asfaltat, cu toată viteza. Frânează brusc când ajunge în dreptul băiatului.

— N-ai bicicleta?

— Nu. N-am voie să pedalez. N-am voie să mă întorc la piscină.

Tom își ridică pantalonul și își lasă în jos șoseta până la tenis.

— Vezi, buba mare la gleznă!

— Aoleu... Toate astea din cauza albinelor?

— Da. Mizerabilele! Apropo, la faza aia m-ai lăsat baltă!

Esteban își sprijină bicicleta de fântână. Pare sincer întristat.

— Ce puteam să fac? Am crezut că știi unde te duci. N-aveam de unde să-mi imaginez că te duci să te faci praf.

— Ai fi putut să anunți serviciile de urgență când ai văzut că nu mă întorc.

— Nu uita că sunt o fantomă!

Tom nu se poate abține să se strâmbe.

— Ești fantomă când îți convine! Mă rog, nu-i bai, suntem chit. Eu am fost obligat să te denunț.

De data asta, Esteban izbucnește în râs.

— Ținând cont că locuiesc în capul tău, nu văd cine m-ar putea prinde!

Stau câteva momente fără să vorbească. Tom aruncă o privire spre Souille. Nu-i poate vedea nimeni, toate perdelele de la ferestre sunt trase.

— S-a întors tatăl meu, spune în cele din urmă. O să am și mai multă nevoie de tine, Esteban. Să stau de vorbă cu tine... Pentru că o să fiu tare singur. Tata nu vine des, dar când vine, se închide în cameră cu mama. Ai priceput, nu e cazul să-ți desenez. În zilele alea, eu nu mai exist. Devin o fantomă, ca tine!

— Și atunci ce faci?

— Mă plimb cu bicicleta, mă duc la piscină când pot. Și când nu pot, mă închid în camera mea și încerc să cânt la chitară.

— Ai o chitară?

— Nu, doar o chestie făcută de mine. Nici n-am luat vreodată lecții.

— Eu da. O să-ți fac rost de una. O să te învăț eu!

Tom îl privește ciudat pe băiat, întrebându-se cum ar fi putut lua lecții de muzică o fantomă ieșită din capul lui. Asta dacă Esteban nu are și el o fantomă în cap, a unui chitarist, și așa mai departe... S-a aplecat ca să-și deschidă rucsacul. Tom îi zâmbește trist.

— Mersi. Nu-i mare lucru, știi? Tata o să plece așa cum a venit. Și dup-aia, o lună întreagă, mama o să plângă.

Tom face din nou o pauză lungă înainte să continue. Își trage nasul ca să-și înăbușe un suspin.

— Dar nu trebuie să plâng... dacă ești într-adevăr în capul meu, o să te ud fleașcă! Știi ce-mi doresc uneori, când mă gândesc la tata?

— Nu, zi.

Esteban desface cu dinții hârtia unui pachet de biscuiți.

— Să moară!

— Pe bune?

Esteban a reușit să scoată niște biscuiți. Cu fulgi de ciocolată și miere.

— Nu vrei să-ți dau?

Tom își pune degetele arătătoare în formă de cruce.

— În niciun caz. *Vade retro*, nectar al diavolului!

Izbucnesc amândoi în râs. Esteban, cu gura plină, împroașcă salivă. Tom se dă la o parte ca să nu fie atins de stropi.

— Ți-e frică și de-o firimitură de biscuit? M-ai lăsa să mă sufoc? Dă-te, vreau să beau o gură de apă din fântână.

Esteban tușește. Tom nu se clintește din loc.

— Nu face asta. Ți-am spus ultima dată, n-avem voie. Fântâna e rezervată... morților!

Esteban s-a oprit brusc, tusea i-a trecut la fel de neașteptat ca un sughiț. Se uită atent la apa roșiatică picurând din robinetul de bronz coclit, curgând peste ghizdul de granit și lăsând o dâră groasă de foc pe pietrele oxidate.

— Morților? M-aș mira! Am văzut oameni cât se poate de vii oprindu-se să-și umple sticlele și...

— Ai văzut culoarea apei? îl întrerupe Tom. Vine din centrul pământului! Drept din infern. Bătrânii de-aici o numesc „fântâna sufletelor".

Tom se uită în apa stacojie, fascinat de oglindirea lor dublă. Fețele lor par jupuite, de parcă li s-a smuls pielea și n-au mai rămas decât cu carnea însângerată.

— Ei, hai, își pierde răbdarea Esteban. Povestește!

— Bătrânii din partea locului spun că, atunci când moare cineva, trebuie să vii repede să umpli un pahar cu apă din fântâna sufletelor și să i-l dai să bea. Apoi, la fel de repede, să-i dai să bea din aceeași apă și din același pahar unei femei care așteaptă un copil. Și așa...

— Așa ce?

— Așa sufletul lui va putea călători! Și va trece din corpul celui care va muri în al bebelușului care se va naște.

— Uau, fluieră Esteban, impresionat. Dar trebuie să fie o moarte și o naștere în același timp, trebuie să fie precis coordonate!

— Asta s-a întâmplat deja, cred. Sunt povești de-acum foarte, foarte mult timp.

Tom și-a întors ochii spre Souille, urmărește cu privirea zidul crăpat al casei și se oprește asupra uneia dintre ferestrele de la etaj.

— Trebuie să plec, Esteban. Altfel, tata o să facă o criză. Oricum, de obicei, n-am voie să ies din curte. (Se uită la perdelele trase. Țesătura de culoarea paiului murdar se confundă cu chirpiciul fațadei.) Stau doar cât sunt ei în cameră. Dar tu n-ai treabă, plimbă-te cu bicicleta, du-te la piscină, dacă ești în capul meu, în felul ăsta și un pic din mine o să pedaleze sau o să înoate, fără să mă doară glezna!

Esteban se pregătește să-și pună biscuiții în rucsac și să se urce pe bicicletă.

— Clar, ești la fel de țicnit ca întotdeauna!

— Nu sunt sigur, dar... mi se pare că semeni din ce în ce mai puțin cu o fantomă!

Esteban se îndepărtează, iar Tom îi mai vede doar silueta care se avântă cu toată viteza pe pantă și dispare după prima serpentină. Tom mai apucă să-i strige:

— Încep chiar să cred că ești viu de-adevăratelea!

34

Amandine rămâne așezată în genunchi peste Jonas, chiar dacă-i simte sexul pierzându-și tăria în ea. Își pune palmele pe torsul bărbatului ei, care poate să-i suporte fără probleme greutatea de fulg, și continuă să se unduiască și să mai profite puțin, să-l simtă până la capăt.

Niciodată n-a mai iubit un bărbat cum îl iubește pe Jonas. N-are ce să facă, e fizic, chimic, tipul ăsta poate s-o înșele cu toate imbecilele lui, poate să dispară șase luni, să se întoarcă cu fața lui nevinovată, sau mai degrabă bronzată toată, și s-o pună să-i spele și să-i calce țoalele care încă miros a curvele lui, niciodată nu-i va închide ușa. Cele care n-au cunoscut plăcerea o noapte întreagă să arunce primele cu piatra.

Jonas e întins sub ea, cu corpul strâns ca într-o menghină între coapsele ei. Să încerce numai să miște... să încerce numai să plece. Amandine îi lasă cinci minute de răgaz și apoi își reia dansul.

Sau poate doar un minut.

Ticălosul ăsta începe deja să se întărească.

Jonas îi frământă sânii, cuprinzându-i în palme, fără tandrețe, cu brutalitate, Doamne cât îi place asta, apoi le coboară pe pântecul ei, se oprește la primele fire de păr ale pubisului și îi pune palma caldă peste buric.

— Ai zice că e un crater, murmură Jonas. Craterul mic al unui vulcan nou-nouț.

Cu vârful degetelor urmărește curba rotunjită a pântecului ei. Amandine îi prinde încheietura și i-o ține în aer. Interzis să-l atingă!

— Sunt un monstru! geme ea. Mi-e groază de pântecul ăsta umflat.

Jonas își ridică privirea. Ochii lui deschiși la culoare o studiază pe femeia goală ghemuită peste el. Didine a fost întotdeauna zveltă ca o adolescentă.

— Îți stă bine, cu forme pline...

El se ridică până ce ajunge cu buzele la sfârcuri.

— Niciodată n-ai mai avut sâni atât de frumoși.

I-a fost de ajuns să-i muște în joacă pentru a-și regăsi întreaga vigoare.

— Eu îi detest! Mi se pare că sunt o vacă!

— Toanto! Ești frumoasă și o știi!

Sunt amândoi așezați pe pat, cu pieptul ei lipit de torsul lui, ea peste el, el în ea. Niciodată Didine nu l-a mai simțit atât de bine. Să fie hormonii, progesteronul, estrogenii, toate tâmpeniile alea care dau peste cap corpul femeilor însărcinate?

— Mi-ar plăcea să mă consideri urâtă.

— ...

— Și totuși să mă iubești, pentru că sunt o grămadă mult mai frumoase decât mine...

— Toanto!

Jonas o îmbrățișează. Amandine i se abandonează. Nu se poate abandona decât în brațele unui bărbat puternic. Ale unui bărbat puternic pe care ea îl poate domina. Se sprijină

de umerii lui, își încolăcește brațele pe după gâtul lui, și du-te-vino-ul devine din ce în ce mai rapid. Să se abandoneze virilității unui bărbat dur, pe care ea îl poate face să-și piardă mințile. Are senzația că o să-i explodeze corpul, într-atât sexul lui Jonas izbește în ea. Să se abandoneze pasiunii unui bărbat care dorește toate femeile din lume, dar care, în timpul unui orgasm, va jura că o iubește pe ea și numai pe ea. Sunt la un pas de explozie, trebuie să reziste, să mai reziste.

Jonas ejaculează, cu un urlet prelung, cel dintâi.

— Te iubesc, Amandine. Te iubesc de mor.

*

Jonas se plimbă gol prin salon. Lui Amandine îi plac bărbații care nu se îmbracă după sex. Cei care nu adorm, cei care nu se duc să facă un duș, cei care îi păstrează mirosul, cei care au nevoie de o tărie, ca să nu lase focul să se stingă prea repede.

Jonas și-a turnat un whisky.

Se oprește în fața celor câtorva versuri ale poemului *Txoria txori*, prins cu piuneze în perete, între bucățile de tapet desprinse.

— Tu l-ai agățat?

— Bineînțeles.

Amandine s-a apropiat. Și ea goală. Îl cuprinde cu brațele pe după mijloc, îl sărută pe ceafă, desenează cu sânul o inimă pe spatele lui, apoi se ridică pe vârfuri ca să-și lipească pântecul rotunjit în adâncitura șalelor lui și sexul de fesele lui. Îl strânge puternic, foarte puternic, timpul s-a oprit, fiecare clipă cu el e o veșnicie.

Citește, peste umărul lui, chiar dacă îl știe pe de rost, și în franceză, și în bască.

— *Dacă i-aș fi tăiat aripile,*
Ar fi fost al meu
Și n-ar mai fi plecat

Da, dar atunci...
N-ar mai fi fost pasăre
Și eu
Tocmai pasărea o iubeam.

Amandine repetă încet, apropiindu-și buzele de urechea lui Jonas:

— Tocmai pasărea o iubeam.

Îl sărută din nou, contopită cu el, cât timp va trebui, cât timp va vrea el.

— Știi, îi mărturisește ea la ureche. Am înțeles. Când iubești o pasăre...

Jonas întoarce capul, numai capul. Buzele lor aproape se ating.

— Nu e nimic de înțeles, păpușa mea. De data asta, jur, o să rămân.

Amandine doar zâmbește, aproape cu indiferență.

O să rămân. De câte ori n-a auzit promisiunea asta? O crede mai puțin decât aberațiile doctoriței Libéri. Se străduiește să spună, pe tonul cel mai detașat posibil:

— Nu, Jonas, n-o să rămâi... dar nu-i nimic. Sunt obișnuită.

Jonas, fără grabă, desface menghina brațelor lui Amandine, se depărtează de ea vreo jumătate de metru, se întoarce și își lasă degetul arătător să coboare până la pântecul ei care se înfioară.

— O să rămân pentru el... și pentru Tom. Tom are nevoie de mine.

— Tom a avut întotdeauna nevoie de tine.

— Nu, nu la asta mă refer. Are nevoie de mine azi. Din cauza tuturor poveștilor ăstora.

— Te referi la ce zice doctorița Libéri? Doar n-o să crezi prostiile alea?

— N-am spus că le cred. Dar recunosc că e ciudat. N-am vrut s-o arăt de față cu ea, stai liniștită. Dar chiar și dacă zece la sută din ce spune e adevărat...

Amandine încearcă să prindă privirea ochilor limpezi ai surferului ei de argint. Știe să și-i tulbure pe ai ei într-un fel care spune „vino". Își pune mâinile deasupra șoldurilor iubitului ei.

— Femeia aia e țicnită. Și-a pierdut băiatul și, cum al nostru seamănă cu al ei, are vârsta lui, a luat-o razna.

Ochii de oțel ai lui Jonas sunt ca niște bile care se rostogolesc fără oprire prin toată camera, dar care nu o mai privesc.

— Ai dreptate. Dar am impresia că nu e atât de simplu. Poate că par eu un ticălos care se dă în vânt doar după surfing și motoare, totuși asta nu mă împiedică să vreau să înțeleg lucrurile... Și pe-astea nu le înțeleg! O să stau de vorbă cu Tom. E timpul să-și dea seama că are un tată.

Amandine face pe seducătoarea, din vârful degetelor, de parcă nu l-ar asculta.

— Eu încă te doresc.

Mâna ei îl mângâie, în căutarea unei promisiuni de dorință.

— De data asta, Didine, chiar vreau s-o las mai moale.

Se duce la cea mai apropiată fereastră și trage perdeaua.

Lui Amandine, dezamăgită, i se pare frumos. Toți mușchii corpului i se luminează și-n cea mai slabă rază de lumină. Așa va fi totdeauna cu el? Cu cât îl dorește mai mult, cu atât el fuge. Și se întoarce la ea imediat ce-l uită. Și totuși? Dacă e adevărat ce spune? Dacă, de data asta, Jonas chiar o să rămână? Nu vrea să-și închipuie, nici măcar să schițeze visul ăsta. Nu i-a cerut niciodată nimic, nici măcar când au făcut al doilea copil, niciun șantaj, nicio luare de ostatici, n-a spus niciun cuvânt, nu l-ar opri niciodată, niciodată.

Tocmai pasărea o iubește ea.

Dar dacă el și-ar dori să-și facă cuibul aici?

Trebuie să-și alunge imaginea asta din minte, e conștientă.

De altfel, Jonas a plecat deja. Are privirea ațintită asupra unui punct invizibil din spatele perdelei, dincolo de geam.

— La ce te uiți?

— După Tom, unde-o fi?

— De obicei își pierde vremea pe lângă fântână.

— Nu, nu e acolo.

Amandine se apropie. Știe curtea ca-n palmă, știe inima lui Jonas ca-n palmă, știe că el nu privește spre cătun, ci în partea opusă, spre șopron. Un șopron care pare gata să-și ia zborul, dus de pânza mare agățată de stâlpii de lemn. O prelată obișnuită, ca aceea folosită ca să acopere ATV-ul și pe care tot Jonas o lăsase acolo.

— Du-te să dai o raită. Mori de poftă.

— Nu, susține Jonas fără să scape vehiculul de teren din ochi. Am spus că rămân.

— Du-te, prostule. Și întoarce-te repede! Niciodată n-o să cred că voi avea o zi de mâine cu tine. Dar cel puțin promite-mi noaptea asta.

— Îți promit tot restul zilelor mele!

Amandine îl sărută atât de apăsat, încât aproape se sufocă.

Tot restul zilelor lui?

Se înfioară, de parcă toate ferestrele ar fi explodat și iarna ar fi pătruns înăuntru, pielea i s-a făcut toată de găină. Mai degrabă de curcă. De becață.

Tot restul zilelor lui?

E atât de fraieră încât să-l mai poată crede?

Jonas își trage în grabă chiloții și blugii.

— Nu vreau să vă mai las niciodată singuri, nici pe tine, nici pe Tom.

Își trage un pulover peste bustul gol.

— Și apoi, ce dracu', doctoreasa aia n-o fi inventat totul! Asemănarea fizică! Semnul din naștere: Doamne, băiatul ei, Esteban, ar fi avut douăzeci de ani astăzi. (Râde, trăgând de șosete.) Eu am douășnouă, nu se poate să fiu eu tatăl!

Amandine s-a înfășurat în cearșaful care acoperea canapeaua. A apucat-o brusc pudoarea. Se uită la surferul ei înversunat să-și desfacă șosetele strânse ghem. L-ar mai iubi atât dacă și-ar face cuibul aici? Pentru tot restul zilelor lui? Tocmai pasărea o iubește ea... dar un vultur, nu un canar!

Jonas își caută pe pipăite cizmele și continuă cu același ton dezinvolt:

— Fii atentă, dacă singura soluție logică pentru asemănarea dintre băieții ăștia doi e să aibă același tată, atunci probabil nu sunt nici tatăl lui Tom.

Amandine își pironește privirea în ochii lui de oțel, dintr-odată serioasă.

— Ascultă-mă bine, Jo. N-am fost niciodată cu alt bărbat în afară de tine! Tom e băiatul tău! (Își pune mâinile pe pântec.) Și cel de aici la fel, îți jur pe capetele amândurora! Haide, șterge-o!

Se apleacă încet spre masa din salon și ia cele două rețete ale doctoriței Libéri, le așază meticulos una peste alta, apoi cu un gest brusc le rupe, o dată, de două ori, de cinci ori, până nu mai rămân decât niște confetti pe care le varsă în ploaie în coșul de gunoi.

— Nu, Didine, protestează Jonas. Aici greșești.

Ea își duce degetul la buze, făcându-i semn să tacă, doar să-și culeagă cizmele și să-și îmbrace jacheta de piele, în timp ce ia o foaie albă și un pix și începe să scrie.

Jonas e gata de plecare. Amandine, înfășurată în cearșaf ca o gheișă, îl privește o ultimă oară.

Da, de o mie de ori da, l-ar iubi în fiecare zi mai mult dacă și-ar face cuibul aici.

Îi dă un ultim sărut.

— Du-te, domnule Jo, să dai o raită cu ATV-ul. Ai tot muntele la dispoziție. (Îi întinde foaia.) Cu ocazia asta îmi faci și niște cumpărături. Poftim lista.

Gura ei a mințit, sărutul dinainte nu putea fi ultimul, ăsta de-acum e cel adevărat, îl sărută febril, o interminabilă apnee, apoi stă și se uită cu regret cum se deschide ușa de la Souille și se închide la loc. Doar cât să apuce să-i șoptească:

— Vino repede.

35

Wayan Balik Kuning ascultă primul apel, apoi pe-al doilea, apoi alte zece, înainte ca ea să răspundă în sfârșit. Psihiatrul scoate un suspin lung de ușurare.

— Alo, Maddi?

— ...

— Pfui! Am crezut că nu mai răspunzi niciodată! M-am chinuit ca nebunul să-ți găsesc adresa și numărul de telefon fix. Nu răspunzi niciodată la mesaje? Am fost obligat să trec pe la primărie și...

— Dumneavoastră sunteți... doctorul Kuning?

Wayan face o pauză lungă. Nu e vocea lui Maddi.

— Gabriel?

— ...

— Pot să vorbesc cu Maddi?

— Nu-i acasă.

Vocea lui Gabriel e seacă și rece. O bâtă înghețată, gata să lovească. Wayan știe că Gabriel l-a considerat întotdeauna un rival. Instinct masculin? Cum să nu-i dai dreptate?

— Unde e?

— N-am idee!

Degeaba a făcut Wayan opt ani de studii de psihiatrie, a susținut o teză despre traumatismele postaccidentale la adolescenți, a petrecut șase luni de postdoctorat în serviciul de

reeducare a polihandicapaților la Centrul spitalului universitar din Cambridge, se simte dezarmat în fața agresivității răspunsurilor scurte ale lui Gabriel.

— E bine, cel puțin? îndrăznește să întrebe.

— Super! Lucrează de dimineața până seara! Își adoră noul loc de muncă și toată lumea de-aici o iubește!

Wayan înjură în gând. Ce-și închipuie Gabriel, c-o să scape cu gogoși din astea?

— Nu înțeleg. N-am mai primit nicio veste de la ea.

— Pentru că nu mai are nevoie de dumneavoastră, nu? Ar trebui să fiți mulțumit că se simte mai bine.

— Voiam să mă asigur!

— Păi, poftim, totul merge bine.

— Gabriel... nu glumesc. Maddi are... are nevoie de mine.

— Trebuie să credem că n-are... dacă nu vă răspunde!

Wayan e nevoit să insiste, nu poate să închidă așa, fără să fi aflat nimic, dar ce argument să mai găsească?

— Am... vreau să vorbesc cu ea.

Niciodată vocea lui Gabriel n-a fost mai rece. O lamă înmuiată în apă cu gheață.

— Ce nu înțelegeți, domnule doctor? Rolul dumneavoastră este s-o tratați! Sunteți doar un ghips pe un picior rupt. Când osul s-a făcut din nou destul de solid, ghipsul se poate arunca!

Wayan, fără să vrea, apreciază răspunsul. Comparația e inspirată, oare Gaby are un dar pentru psihologie? Se grăbește totuși să-i arate că greșește.

— Nu, Gabriel, un psihiatru nu e doar o atelă și nu întrerupi un tratament de zece ani fără sechele!

— O să-și găsească altul. N-aveți vreun confrate să i-l recomandați?

Gaby are, în plus, un adevărat talent de a da replica! Wayan a înțeles că n-o să obțină nimic. Insistă de formă.

— Chiar trebuie să vorbesc cu ea. E important.

— Regret, domnule doctor, ăsta-i adevărul, nu știu unde e.

Ba da, știe, Wayan e convins. Dar Gabriel n-o să-i spună nimic. O s-o anunțe măcar pe Maddi că a sunat-o? Ce să facă? Să sune mai târziu pe fix, sperând că Maddi o să răspundă prima? Să continue s-o asalteze cu mesaje? S-o sune de pe mobilul cu cartelă, dar o să răspundă la un număr necunoscut? Maddi e mai mult decât o pacientă, și-a dat seama de asta, a acceptat, cel mai mare secret al lui. Îi cunoaște toată viața, îndoielile, lipsurile. De câte ori n-a prins-o în ultimul moment, înainte ca ea să alunece în nebunie?

Etretat–Murol. Drum de șase ore, după Mappy. La dracu', ce mai așteaptă? Auvergne nu e Bali.

— Gabriel, e important, trebuie să-i spui că am sunat-o. Să-i spui să mă sune. Sunt... sunt îngrijorat.

Gabriel nu promite nimic. Încheie, pe un ton aproape vesel și crud:

— N-aveți niciun motiv, domnule doctor. Am eu grijă de ea!

Închide.

Apoi scoate telefonul din priză, în caz că lipitoarea asta de psihiatru ar mai avea chef să sune. Privirea lui Gabriel se abate spre fereastră, la pajiștea de pe vârful Mont-Dore, pe care soarele pare mai degrabă să arunce o lumină ruginie, nu aurie. În timpul acestei scurte conversații, Gabriel a spus măcar o dată adevărul.

Habar n-are unde s-a ascuns Maddi!

36

Mi-am parcat mașina în fața debarcaderului de pe lacul Pavin. Imposibil să n-o vezi. Nu-i decât o intrare, o parcare,

aproape pustie iarna asta. Sunt singură, cu excepția câtorva oameni ieșiți la plimbare care-și încheie turul lacului.

Locul e sublim. Lacul Pavin formează un cerc de numai un kilometru în diametru. O bijuterie turcoaz incrustată într-un sipet de brazi, când este însorit. O capcană sumbră cu reflexe de un albastru întunecat, pe timp de ploaie. Dispoziția lacului e schimbătoare, ca pupilele unei frumoase turmentate.

Mă apropii de apa înșelător de liniștită. Scăldatul e interzis, numai plimbarea cu barca e autorizată, vara. E lacul cel mai adânc din Auvergne, aproape o sută de metri, cel mai recent, dar și cel mai periculos, din cauza concentrației de gaze din adâncurile lui. A alimentat toate legendele locale, de la explozia vulcanică violentă ce a dus la nașterea acestui crater perfect.

În timp ce merg pe lângă el, lacul bate din albastru-safir în topaz, apoi din topaz în magenta, din magenta în indigo. Luminozitatea se schimbă cu fiecare metru, de parcă locuitorii din străfunduri își aprind focurile, deschid ferestrele, merg de colo-colo, se agită, se iubesc, tulburând apa cu umbre stranii și scurte străfulgerări de lumină.

Știu că se spune că lacul e fără fund, că un sat întreg a fost înghițit de apele lui; că e diabolic, înspăimântător, că într-o zi se va trezi, că e posibilă o catastrofă, o erupție mortală care-i va preface pe toți locuitorii din zonă în stâlpi de sare și pe restul în nori de cenușă.

Totuși, pare atât de liniștit. Merg agale pe malul apei fără nicio unduire, ferită și de cea mai slabă adiere de vânt de-o armată de brazi.

Merg, în pragul nebuniei.

Suprafața lacului e la fel de netedă ca o placă de fier. O capcană de metal topit, o lamă care va trece prin tine dacă înmoi fie și un picior în ea.

Ce s-ar întâmpla dacă te-ai cufunda în el?

Ce e la fund? Ce vezi acolo?

Unde ești, Esteban?
Dă-mi un semn, te implor.

Sunt singură, ultimii oameni ieșiți la plimbare au dispărut. Ca să faci turul lacului, îți ia o oră și ceva. Uneori, cărarea se pierde printre brazi, alteori șerpuiește chiar la marginea apei. De-a lungul drumului, culeg pietricele pe care nu le-a presărat niciun Tom Degețel și le arunc cât pot de departe, fără să încerc să le fac să sară, dându-le speranța nemuririi de-o clipă a unui ricoșeu.

Prefer o gaură, pur și simplu, un crater efemer, și miile de cercuri din apă.

Și miile de întrebări din capul meu.

De când a apărut Jonas, m-am agățat de o speranță scurtă. Aproape am uitat că și Esteban avea părinți despre care nu știu nimic. Și dacă el, sau Amandine, a fost cel care l-a abandonat pe Esteban, în dimineața aceea din septembrie 2000, într-un sertar scobit în zidul spitalului din Bayonne? Care l-a pus acolo, înfofolit, care a închis cutia capitonată și-a rupt-o la fugă mâncând pământul, fără să se uite înapoi. Nu, imposibil, Jonas și Amandine sunt mult prea tineri. Au doar vreo treizeci de ani. N-aveau decât zece ani când s-a născut Esteban. Și n-am crezut niciodată că genetica ar putea explica o asemănare atât de frapantă între Esteban și Tom și cu atât mai puțin semnul din naștere. Toate articolele științifice pe care le-am citit erau clare în privința asta.

Nu rămâne decât o explicație? Reîncarnarea?

Arunc altă piatră în apa de un albastru-petrol atât de intens, încât ai putea să juri că piatra va rămâne lipită de ea, ca o pasăre plină de păcură. Dar nu, se duce la fund. Totul se duce până la urmă la fund?

În rest, cu privire la celelalte asemănări, Jonas a răspuns, dar nici el nu m-a convins.

Chiar vorbește basca sau știe doar câteva cuvinte ca să agațe chelnerițele din port? *Edateko bat nahi zenuke?*[1] *Oso polita zara*[2]*, maite zaitut!*

Și șortul de baie indigo? M-a asigurat că Amandine îl cumpărase, dar de ce tocmai pe acela? Toți adolescenții iubesc muzica, de acord cu tine, Jonas, dar de ce să-și facă tocmai o liră? Da, toți băieții cresc înfruntând diverse frici, dar de ce tocmai pe aceea de albine?

Arunc din nou o piatră în apă, am făcut aproape trei sferturi din turul lacului. Plimbarea e ușoară, poteca se ține de mal, se abate ca să evite câteva rădăcini, încetinește dacă traversează un golfuleț, se îngustează când e să escaladeze o stâncă, după care își reia bucla marcată. N-am chef să mă întorc la Moulin de Chaudefour, mai bine fac turul lacului de o sută de ori. Prea multe întrebări roiesc în capul meu, o farandolă nebunească, trebuie să le separ, să le triez, e singurul mijloc să nu alunec, trebuie să pun la cale o strategie, trebuie să fiu precisă și organizată.

Ajung aproape de debarcader. Un ponton simplu de lemn pe piloni care înaintează deasupra apei.

MiTo-ul mă așteaptă, ca un animal docil rămas pe chei. N-am mai luat nicio piatră de jos, pierdută în gândurile mele.

Nu sunt decât trei puncte importante asupra cărora trebuie să mă concentrez.

Primul este să găsesc dovada clară că Esteban trăiește în Tom. Sau Tom în Esteban! Chiar dacă asta contrazice tot adevărul științific! Trebuie să adopt starea de spirit a unui savant care explorează dincolo de evidențe, dincolo de cunoștințele proprii.

---

1. Vrei să bem un pahar?
2. Ești foarte frumoasă.

Al doilea, în consecință, este să-l protejez pe Tom sau pe Esteban, nu contează, dacă-l salvez pe unul, îl salvez și pe celălalt, iar eu știu că sunt în pericol. Esteban a fost, Tom este, asta încearcă ei să-mi spună, ăsta-i înțelesul tuturor semnelor pe care numai eu le citesc.

Fac să clipească farurile MiTo-ului. Nu i-am observat pe cei doi pescari care treceau pe-alături și care tresar surprinși când îmi văd mașina trezindu-se.

Sunt adâncită în gândurile mele. Primele două puncte n-au sens decât dacă găsesc rezolvarea celui de-al treilea. Cine se ascunde în umbră? Cine l-a răpit pe Esteban, acum zece ani? Cine se pregătește să răpească din nou, poate mâine, când Tom va împlini zece ani? Cine l-a ucis pe Martin Sainfoin, fiindcă toate sunt sigur legate? Cine e în stare să măsluiască aparențele într-atât ca să nu mă creadă nimeni? Ca să ajung să-mi închipui că viața, moartea nu sunt decât o buclă care se poate repeta de tot atâtea ori de câte poți face turul acestui lac.

Cine va ucide din nou și-i va elimina pe toți cei care se apropie de adevăr?

37

Jonas oprește ATV-ul în apropiere de Cascade de la Biche. Stă să privească valea Chaudefour: Dent de la Rancune în fața lui, vârfurile ascuțite ale Sancy-ului în fundal (singurele creste demne să fie escaladate dintre munții aceștia cu vaci), vechii piloni de la Chambon-des-Neiges... și urma vreunui pădurar. De când valea a fost declarată rezervație naturală, e strict interzis să intri cu un vehicul motorizat. Dar Jonas

n-o să se lase păgubaș din cauza asta. Cunoaște fiecare pantă, fiecare cărare, chiar dacă de cele mai multe ori le-a coborât cu snowboardul, nu pe jos.

Pilonii ăștia plantați în mijlocul brazilor l-au deprimat întotdeauna, de când s-a închis stațiunea. Nu sunt decât niște negi în peisaj, niște fantome de oțel, buni de dus la fier vechi, dar nevalorând nici măcar prețul de închiriere al buldozerului care să vină să-i smulgă. Aici a învățat să schieze, pe pista verde de pe muntele Jumel. Când era de vârsta lui Tom. La vremea aceea, Auvergne era acoperit de-o zăpadă de doi metri din noiembrie până-n februarie.

S-o ia dracu' de planetă! Oprește motorul ATV-ului, pe care-l lăsase pornit.

Hai, la treabă!

Scoate din buzunarul blugilor lista de cumpărături a lui Amandine.

Caprifoi
Zmeur
Sorb
Urzică
Schinel
Gențiană-albastră...

O fi găsit rețetele astea în vreun manual de cotoroanță! O infuzie de ovăz verde ca să liniștească viitorul bebeluș, un decoct de rădăcini de păpădie împotriva tulburărilor digestive, unul de talpa-gâștei ca să aibă mai mult lapte, o doză homeopată de știrigoaie doar ca să-l enerveze! Când te gândești că orice altă fată normală s-ar duce la farmacie și basta! Totuși, o să-i aducă buruienile astea afurisite! Tocmai pentru că Didine nu e ca orice altă fată normală. Le-a luat la rând, fete excentrice, fete nestăpânite, fete care se cred unice. A înțeles până la urmă că era doar o strategie,

o capcană ca să atragă masculii sălbatici și, odată ce îi puneau lațul de gât, deveneau ca toate celelalte, așezate, obositoare și posesive.

Amandine e diferită, Amandine tocmai pasărea o iubește.

O pasăre care se dă de ceasul morții să-i aducă în cioc rămurelele ei afurisite!

Jonas se apleacă.

Rahat, care e diferența dintre caprifoi și știrigoaie? Cunoștea toate plantele din vale când era de vârsta lui Tom. Cu un pic de exercițiu, o să-și intre din nou în mână. O să-și facă timp să-l învețe și pe Tom, la fel cum tatăl lui își făcuse timp să-l învețe pe el. Și tatăl lui făcuse înconjurul lumii, în marina comercială, înainte să se întoarcă și să se stabilească aici.

Zece ani de surfing cu viața lui, făcând o grămadă de tâmpenii, ajunge.

Amandine are nevoie de el. Viitorul copil are nevoie de el.

Tom, mai ales, are nevoie de el!

Tom nu e bine și probabil asta-i un pic din vina lui.

Înainte să facă escapada cu ATV-ul, Jonas a discutat mult, mult cu el...

La dracu', să termine odată, cum arată o gențiană-albastră?

Jonas se aventurează ceva mai departe pe cărare. Dyke-urile, blocurile mari de granit care țâșnesc deasupra pădurii, cu forme la fel de ciudate ca denumirile lor, *Dent de la Rancune*, *Crête du Coq*, *Aiguille du Moine*[1], îl ajută să se orienteze. În general, după amintirile lui din mileniul trecut, gențiana-albastră creștea la poalele copacilor, îi trebuia umbră, dar și soare; încă una din nesuferitele astea care...

— Bună ziua, Jonas.

---

1. Dintele ranchiunei, Creasta cocoșului, Acul călugărului.

Culegătorul-surfer își înalță capul, nu foarte mirat. Nu deslușește decât o siluetă întunecată acoperind soarele, dar o recunoaște fără dificultate.

— Ai primit mesajul meu? zice el. Perfect. Cred că n-am fi putut găsi un colțișor mai discret ca să vorbim.

— Într-adevăr.

Continuă să scotocească printre ferigi, pe moment mai preocupat să bifeze încă ceva de pe lista lui Amandine decât să înceapă conversația.

— Tu știi cum arată asta, gențiana-albastră?

— Habar n-am.

— Păcat...

Jonas dă la o parte smocurile de iarbă de la picioare.

— Poate vezi o chestie albastră, sau poate să fie și galbenă la limită, cu o tijă lungă, dreaptă și frunze lanceolate.

E limpede că surferul se amuză să fiarbă la foc mic umbra venită în vizită. Cu mirodenii.

— Pe telefon, în mesajul tău, ziceai că e urgent. Am venit cât de repede am putut. Ce aveai atât de important să-mi...

— Tom mi-a spus tot, i-o trântește deodată Jonas.

Smulge trei tulpini de plante și le bagă în rucsacul pe care-l poartă în spate, fără să se întoarcă. Mai face trei pași în adâncul pădurii, forțând umbra să-l urmeze printre ferigi și mărăcini.

— Tom mi-a spus tot, repetă el. N-a fost ușor să-i dezleg limba, a trebuit să-l scutur puțin, dar a scuipat tot. Tot ce i-ai băgat tu în cap! I-ai împuiat capul cu tâmpeniile tale, ca guru, prădătorii ăia care încearcă să atragă puștii în secta lor.

Jonas se apleacă. I se pare că a zărit un smoc de talpa-gâștei, cel mai prețios ingredient de pe listă. Probabil e ziua lui norocoasă! Fiindc-a smuls tumoarea care-l măcina pe Tom. Fiindc-a găsit floarea asta.

— O să dai explicații la poliție. Dar înainte am vrut să-ți dau o șansă să te aperi. De ce? De ce faci toate astea?

Se apleacă, apucând planta între degetul mare și arătător, ca să nu-i strivească petalele când o să-i taie tija. O talpă strivește o bucată de scoarță de copac, în spatele lui. Umbra care se apropie fură puțina lumină de sub copaci. Jonas observă o pată întunecată care se desenează pe trunchiuri, un braț ridicat, o creangă în mână...

Se întoarce mai rapid decât o pisică.

Prevăzuse mișcarea, chiar o anticipase. Cu un dos de palmă, Jonas face să zboare creanga grea. Cu mâna cealaltă înșfacă umbra de gât și o țintuiește cu spatele de pinul cel mai apropiat.

— Bănuiam eu... dar voiam să fiu sigur. Ești bolnavă! Bolnavă până într-atât încât să ucizi. Tu l-ai eliminat pe Sainfoin? Și pe mine la fel, n-ai fi ezitat să mă lichidezi?

Jonas strânge mai tare menghina degetelor, în timp ce cu mâna stângă scotocește în buzunar după telefon. Umbra se sufocă, dă disperată din picioare, din brațe, dar Jonas n-o slăbește deloc, sigur pe forța lui.

— Și ce i-ai fi făcut lui Tom dacă nu m-aș fi întors? Dacă Didine nu m-ar fi chemat?

Umbra dă ochii peste cap, își pierde cunoștința încetul cu încetul, brațele îi cad pe lângă corp, de parcă nicio venă nu mai reușește să le irige. Jonas se apropie de fața mai palidă acum decât florile de sorb din rucsacul lui.

— Toate intrigile, toate vrăjitoriile tale, s-a terminat cu ele. M-am întors. Și i-am promis lui Didine că rămân cu ea tot restul zilelor mele!

— Și..., încearcă să articuleze umbra într-un ultim efort.

Un fir de salivă îi curge dintre buze, inundându-i gâtlejul, împiedicând-o să înghită.

— Și o să-ți ții...

Horcăie, în căutare de puțin aer.

— ...promisiunea.

Jonas slăbește deodată strânsoarea.

O durere fulgerătoare i-a sfâșiat pântecul. O durere care-l frânge în două. Rămâne totuși în picioare, cu rana deschisă și mâna însângerată. Înțelege că a fost prea încrezător, ea a avut un cuțit în buzunar, a așteptat să fie destul de aproape ca să-l înfigă în el, dar o înțepătură de briceag n-o să-l împiedice s-o sugrume... Mâinile lui Jonas caută din nou gâtul ucigașei, fără milă de data asta.

Lama se implântă a doua oară în el, fără ca Jonas să poată schița nici cel mai mic gest s-o evite. Își dă seama că toate reflexele i s-au diminuat. Vederea i se tulbură. Picioarele abia îl mai țin.

Simte o căldură ciudată pe sub jacheta de motociclist, în dreptul stomacului, de parcă un lichid fierbinte ar țâșni dinăuntru și doar a doua lui piele, cea a hainei, i-ar mai ține laolaltă măruntaiele.

Lama se înfige a treia oară. Jonas se prăbușește, învins. I-a atins inima.

Gura lui împroașcă și sânge, și cuvinte.

— De... ce? De... ce?

Jonas simte că viața îl părăsește. Niciodată nu și-ar fi imaginat că se poate muri atât de rapid. Deci asta e moartea? Un simplu val care te ia pe sus? Prea neașteptat, prea brusc ca să ai timp să aluneci cu surful pe el. O clipă de neatenție și totul s-a terminat. Îmi pare rău, Amandine, îmi pare atât de rău.

— De... ce? mai are putere să repete o ultimă oară.

Rucsacul deschis i s-a rostogolit într-o parte. În jurul lui, tulpina de talpa-gâștei, petalele de sorb, frunzele de schinel, toate s-au împrăștiat. Vocea îl învăluie într-un ultim suflu înghețat.

— Pentru că Tom are nevoie de mine.

VII

PREMONIȚIA

Cină la Potagerie

38

Savine își bea infuzia cu înghițituri mici.

— Mersi, Nicky!

Din câte a înțeles, e un amestec de cimbrișor, maghiran și creț uș că. Lui Nectaire i-a luat o veșnicie să i-l prepare. A adăugat și un strop de lemn-dulce și un pic de anason stelat, dar, sinceră să fie, nu le poate distinge... nici nu poate face deosebirea între ceaiul ăsta și unul obișnuit, la pliculeț. Nu e sigură că, dacă îi mărturisește asta, Nectaire ar aprecia, mai ales că simte în glasul lui o fărâmă de amărăciune, un strop de agasare și un pic de ofuscare. Lunga tiradă a lui Savine despre amorul complicat dintre surferul Jonas și iubita lui, Amandine, n-a părut să-l intereseze prea mult.

Nectaire tocmai a luat-o de la început, povestindu-i despre telefonul dat la Saint-Jean-de-Luz, despre patroana de la Fournil de Lamia, despre brioșele cu miere pe care Esteban Libéri le cumpăra în fiecare zi.

— Cu cât mă gândesc mai mult, conchide Nectaire, cu atât îmi zic că ceva scârțâie. Esteban nu putea să fie în același timp și apifob, și topit după prăjituri cu miere.

— Să mănânci miere nu e o modalitate de-a te răzbuna pe albine?

Nectaire ridică ochii spre tavanul primăriei și, fără a se obosi să răspundă, formează un număr pe telefon. Își oprește degetul înainte să apese pe ultima cifră.

— N-ai vrut tu să-l pui pe Bocolon să se ocupe de caz? Atunci, ascultă și apreciază.

Trei apeluri.

— Alo, Iban?

Nectaire îi face cu ochiul lui Savine, dându-i de înțeles că să-i spună locotenentului Lazarbal pe numele mic e o strategie subtilă, având drept scop să-i dea încredere, ca între colegii aceleiași case mari.

— Aici, Hervé. Ți-amintești de mine? Locotenentul Hervé Lespinasse. De la Besse.

Și Nectaire începe cu înfloriturile. E de mirare dacă n-o să ajungă să se intereseze și de copii, de temperatura apei pe Grande Plage, de viteza vântului și de mărimea valurilor.

Grăbește-te, Bocolon, oftează Savine. Treci la subiect sau o să închidă!

— Bun, ca să revenim la ce justifică parteneriatul nostru basco-auvergnez, avem un asasinat pe cap. O otrăvire cu digitalină. Maddi Libéri e pe lista suspecților, așadar, va trebui să urmăm, cum se zice, firul trecutului ei.

Bocolon, se vaită iar Savine în sinea ei, chiar trebuia să-ți iei accentul ăsta de cafegiu de carnaval ca să-l convingi pe Lazarbal?

Nectaire, pe lângă talentele sale de actor, o face și pe scenaristul și îi dă înainte cu interminabilul rezumat al tuturor informațiilor adunate despre doctorița Libéri: adopția fiului ei, gusturile și fobiile, programul din dimineața dispariției, plaja, prosopul, tricoul și espadrilele, moneda de un euro, telefonul pe care-l dăduse el la Fournil de Lamia...

— Doar pentru orice eventualitate, Iban, se grăbește să precizeze Nectaire, nu că vreau să trec în urma ta ca să mă asigur că ți-ai făcut treaba cum trebuie, dar, dacă vrei să vezi bine, ștergi geamul de două ori decât deloc – nu-i așa? – deci de-aia spuneam că am vorbit la telefon cu vânzătoarea, apoi cu patronul, of, n-am vorbit cu ajutorul de brutar, și, în fine, cu patroana de la Fournil de Lamia, care mi-a spus despre... brioșe!

Chiar dacă locotenentului Lazarbal i s-a părut cam trasă de păr tirada, a fost totuși impresionat.

— Drăguț, Lespinasse. Să descoperi toate astea după zece ani.

— Să te învăț?

Lazarbal râde batjocoritor la celălalt capăt al firului.

— Să nu exagerăm. Să spunem pur și simplu că tocmai ai intrat în clubul meu.

— Clubul tău? Care club?

— Al celor care s-au îndoit întotdeauna de ipoteza accidentului.

— Și... sunteți mulți?

— Acum suntem doi!

Următorul sfert de oră se rezumă la un monolog al lui Lazarbal, pe care Nectaire nu-l întrerupe decât prin câteva onomatopee extrase din folclorul lui auvergnez personal.

— La început de tot, Hervé, când Maddi Libéri ne-a semnalat dispariția fiului ei, am reținut trei ipoteze. Doar trei. Fuga, înecul sau răpirea.

Îhî! Îhî!

— Evident, toți aveam în minte înecul, era ipoteza cea mai probabilă, băiatul pur și simplu nu-și ascultase mama. Dar atâta vreme cât nu găsiserăm cadavrul, era imposibil să neglijăm celelalte două posibilități, care s-au redus rapid la una singură, de altfel, fiindcă un băiat de zece ani care fuge

de-acasă și nu mai e găsit, fie a căzut și-a murit, așadar, înapoi la varianta accidentului, fie a avut parte de o întâlnire nefastă.

Îhî, îhî, îhi!

— Am pus în aplicare pachetul de anunțuri timp de trei săptămâni: afișe, spoturi radio în franceză, în bască și-n spaniolă, fotografii în ziare, capitolul Răpire nu era încă la fel de mediatizat ca astăzi, dar cred că nimeni din țară n-avea cum să nu știe cine e Esteban Libéri sau cum arată. Când, după douăzeci și nouă de zile, i s-a descoperit cadavrul plutind în dreptul cornișei de la Urrugne, a fost o ușurare pentru mare parte din echipă, la fel și pentru mine, trebuie să mărturisesc, deși „ușurare" nu e chiar cuvântul potrivit.

Mda.

— Gata cu misterele, gata cu răpitorul misterios care băga groaza în familii de la Bordeaux până la Bilbao. Era un înec, un simplu înec, și corpul plutise în derivă... Evident, mama n-a vrut să accepte: un accident însemna că era responsabilitatea ei la mijloc. Deși colabora perfect cu noi de patru săptămâni, eram singura ei speranță, s-a apucat dintr-odată, ca să spunem așa... să ne facă zile fripte.

Oho!

— Mda, Hervé, asta gândeam toți. O pisăloagă! Era medic, avea bani, plătea avocați ca să ia totul de la început, care la rândul lor plăteau experți ca să spună totul pe dos, de exemplu, că n-avea cum să fi plutit cadavrul de la plaja Saint-Jean-de-Luz la cornișa de la Urrugne dacă se ținea cont de curenții marini din luna aceea.

Mdap.

— Mdap, cum zici tu. Numai că Esteban chiar fusese găsit în largul cornișei de la Urrugne. I-au analizat apa din stomac, urmele de alge și de plancton din plămâni. Degeaba. I-au căutat urme de luptă pe piele, dar, având în vedere câte zile stătuse corpul în ocean, concluziile trase au fost curată

acrobație. Oricum, legiștii particulari, pentru că, mda, există și dintr-ăștia, au crezut totuși că disting echimoze subcutanate care, după ei, obligatoriu fuseseră cauzate de o foarte mare presiune a două mâini de adult pe antebrațele lui. Maddi Libéri era categorică, urmele alea, în dimineața înecului, nu existaseră!

A?

— Cei mai mulți colegi puseseră deja dosarul în sertar. În orice caz, judecătorului îi revenea sarcina să decidă și, din punctul lui de vedere, afacerea era clasată. Știi cum se zice: avocații latră și caravana justiției trece. Numai că se mai zice și „încăpățânat ca un basc"! Aproape la fel ca un auvergnez, Hervé! Și, în afacerea asta, mai multe chestii mărunte m-au sâcâit întotdeauna. Espadrilele care n-au fost găsite niciodată, de exemplu. Am puricat toată zona, pe uscat și pe mare, le-am fi recuperat dacă Esteban le-ar fi lăsat pe plajă și chiar dacă s-ar fi dus să înoate cu ele în picioare. În schimb, dacă s-ar fi întâlnit cu cineva, cineva care le păstrase... Apoi, am ajuns și eu, ca și tine, la brioșe.

Aha!

— Îți închipui? Să pui sub semnul întrebării concluziile unui caz atât de mediatizat pentru două espadrile și o prăjiturică de treizeci de centime? Nimeni nu s-a sinchisit de detaliile astea, cu atât mai mult cu cât, în dimineața dramei, Esteban nu călcase în brutărie. Nimeni n-a vrut să vadă că eram în fața a două informații contradictorii. Pe de-o parte, micul Esteban era îngrozit de albine și de mirosul de miere, mărturiile concordau, le-am adunat pe toate: ale învățătorilor lui, a profesorului de muzică, a psihiatrului. Pe de altă parte, cel puțin dacă nu credem că patroana de la Fournil de Lamia minte, Esteban cumpăra în fiecare dimineață o prăjitură cu miere.

Aha?

— Prin urmare, singura concluzie logică pe care o puteam trage era simplă: Esteban nu cumpăra prăjiturelele alea pentru el, ci pentru altcineva.

— Mama lui?

Lazarbal lasă să treacă un scurt moment de tăcere, surprins că colegul lui polițist se exprimă în sfârșit printr-o frază adevărată, chiar dacă redusă la două cuvinte.

— Nu, precizează polițistul basc. Maddi Libéri a afirmat mereu că nu era la curent cu asta. Din câte știa ea, Esteban păstra restul, era recompensa lui pentru drumul la brutărie în fiecare dimineață și punea monedele într-o pușculiță.

— Așadar, Iban, continuă Nectaire din nou volubil, teoria ta este că între Fournil de Lamia și apartamentul mamei sale, Esteban se întâlnea cu cineva în fiecare dimineață. Cineva... căruia îi era foame?

— Exact! Iată-te ajuns la aceeași idee ca mine, Hervé. I-am interogat pe toți oamenii fără adăpost din zonă, degeaba. Pe măturătorii de dimineață, pe cei care-și plimbau câinii. N-am descoperit niciodată vreun martor. Până la urmă, mi-am zis că puștiul era prea timid ca să refuze cadoul brutăresei și că arunca specialitatea casei în primul coș de gunoi sau o dădea la pietruși.

Hmm...

— Cum spui tu, Hervé, dar ai altă idee mai bună? Enigma asta a făcut-o pe mama Libéri din ce în ce mai țicnită. O obseda gândul că cineva pusese la cale răpirea băiatului ei și o scotea din minți faptul că nu exista nicio pistă. În plus, lipiserăm sute de afișe cu fotografia lui Esteban, peste tot pe coastă, imposibil să fi fost smulse toate. Dădea peste fața copilului ei imediat ce ieșea... Probabil că sunt încă acolo, chiar și după zece ani. S-a mutat în Normandia, câteva luni mai târziu, ca să-și refacă viața. Sper că e mai bine astăzi. Am aflat că începuse să se ducă la psihiatru. Și Esteban fusese

sub observația unui psihiatru... Stând de vorbă cu el a luat naștere ultima mea îndoială, a patra ipoteză, cea mai sordidă dintre toate.

...???

Nectaire nu găsește onomatopeea potrivită.

— O sinucidere, Hervé.

— La dracu'!

Savine a strigat. Nu s-a putut abține. Lazarbal reacționează, uluit.

— E cineva cu tine?

— Nu, nu.

— Pentru că ce-ți spun e confidențial, chiar dacă s-a prescris.

— Da, da, nicio grijă. E doar, păi, gradata Laroche... Mi-a adus, ăăă, un ceai... L-am aruncat, ce-mi pasă mie, nu-i așa, de ceaiul ei?

— Ești ciudat, Hervé.

— Ciudat, de ce?

— Parcă nu m-ai suna dintr-o jandarmerie.

Exact în clipa aia, ca pentru a-l liniști pe locotenentul Lazarbal, răsună în tăcerea din Rue de Hôtel-de-Ville sirena unei mașini de jandarmerie care se oprește chiar în fața instituției. Portierele furgonetei albastre se deschid, amplificând vacarmul. Nectaire ar mai fi avut să-i pună întrebări locotenentului basc și, în primul rând, să-i ceară numele psihiatrilor lui Esteban și Maddi Libéri, dar jandarmii bat deja la ușă.

— Te mai sun eu, colega, e o urgență.

Cu toată fanfara asta, Lazarbal n-are cum să nu fie convins că e polițist!

Imediat, toți ceilalți funcționari ai primăriei, izolați în diferite birouri, coboară să afle noutăți. Susă, Géraldine, Oudard...

Trei jandarmi intră fără să aștepte să li se deschidă. Locotenentul Lespinasse e în frunte, cu barba răvășită, cu uniforma descheiată. Se postează drept în fața lui Nectaire.

Bocolon se teme de ce-i mai rău. Au venit pentru el? A fost demascat? Doar n-au mobilizat cavaleria pentru o simplă uzurpare de identitate? De altfel, Lespinasse nu pare furios, ci... copleșit.

— Gărzile forestiere, care supraveghează valea Chaudefour au depistat un ATV în apropiere de Dent de la Rancune. Când se îndreptau într-acolo, au auzit un strigăt.

Nectaire își mușcă buzele. Savine, dintr-un reflex protector, i se alătură.

— Un strigăt?

— Da. Un strigăt scos de sora ta!

— Aster?

Nectaire e atât de surprins, încât dă peste cana lui cu ceai. Băutura călduță se varsă pe pardoseală, într-o baltă de ierburi uscate, ca și cum sute de furnici s-ar îneca sub picioarele lui.

— N-a pățit nimic, liniștește-te, se grăbește să adauge Lespinasse. Nu suntem aici pentru ea, ci pentru ce a descoperit ea.

Savine, Nectaire și toți angajații primăriei, acum vreo zece la număr, rămân cu gurile căscate.

— Un cadavru. La vreo treizeci de metri de ATV. Totul arată că e vorba de Jonas Lemoine. Și că a fost asasinat.

39

Înfig cu precauție seringa în brațul lui Amandine, douăzeci de miligrame de Valium, apoi ridic ochii spre locotenentul Lespinasse.

— Cu asta o să doarmă până mâine.

Brigadiera Louchadière, singura femeie din brigadă, m-a ajutat s-o așez pe Amandine în patul din camera ei. Amandine a devenit isterică în momentul în care jandarmii au venit s-o anunțe de moartea lui Jonas. A fost nevoie de toți patru ca s-o stăpânească și m-au chemat de urgență.

Tom, aparent, n-a reacționat. E închis în camera lui. Nu știe nimeni cu adevărat ce-a înțeles el, chiar dacă a auzit că tatăl lui era mort. Jandarmii au luat decizia s-o lase pe Amandine să-i explice când se va trezi. De-aici înainte, Louchadière va rămâne cu ei la Souille. Se pare că a urmat niște cursuri de psihologie. M-a asigurat că Tom e bine, se joacă, nu-și arată sentimentele, că o să-l supravegheze.

Strâng din dinți. Louchadière n-are nici treizeci de ani. Probabil s-a înscris la facultatea de psihologie, a urmat trei cursuri într-un amfiteatru alături de alți trei sute de studenți, după care a renunțat la facultate și a dat la poliție.

— Aș vrea să-l văd pe Tom, spun eu. O să știu să găsesc cuvintele potrivite. Tom are nevoie de mine.

Locotenentul Lespinasse nu-mi dă nicio șansă.

— Mulțumesc, doamnă doctor. Vă sunăm dacă e vreo urgență, dar de restul se vor ocupa legiștii.

Un mod politicos de-a mă face să înțeleg că trebuie să eliberez locul. Cu barba lui de tăietor de lemne, cu statura de pitic ieșit din Pământul de Mijloc, Lespinasse seamănă mai mult cu un instructor de atelier de reintegrare socială decât cu un pasionat al armelor de foc. Presupun că pentru el jandarmeria înseamnă 10% autoritate și 90% compasiune. Îmi întinde mâna lui mare și păroasă.

— În orice caz, două morți în patru zile, o să fim toți scoși din joc în mai puțin de două ore de Poliția Judiciară din Clermont.

Totuși, asta nu-i face pe jandarmii din Besse să percheziționeze camera cu mai puțină convingere. Ce speră să găsească într-o asemenea dezordine? Mă îndrept cu părere de rău spre ușa de la intrare. Să mă încăpățânez să rămân ar părea dubios, chiar dacă sunt sigură că în curând o să-i văd din nou pe toți, ca să fiu interogată. Cearta mea cu Jonas de acum câteva ore probabil n-a trecut neobservată. Cineva ne-a auzit sigur în cătun, moș Chauvet sau altcineva, din spatele obloanelor... și chiar dacă n-a existat niciun martor, o să le spună Amandine când se va trezi. Am ezitat s-o iau înainte, să le povestesc totul jandarmilor. Ce să le spun?

Că Jonas a tăbărât pe mine fiindcă îl luasem pe Tom în mașina mea? Că-l luasem în mașină pentru că Tom semăna cu fiul meu, dar nu-i numai asta, locotenente, nu e vorba de o simplă asemănare, eu îți vorbesc de reîncarnare! Și cu siguranță din cauza asta tatăl lui a fost ucis, la fel ca Martin Sainfoin! Nu, n-am un alibi pentru ora când Jonas a fost înjunghiat, eram singură, la lacul Pavin.

Jandarmii chiar ar putea să înțeleagă asta?

Deocamdată, nu sunt atenți la mine, ocupați să pună în pungi de plastic tot ce putea fi o potențială armă: cuțite de bucătărie, foarfeci, șurubelnițe, vătrai...

Locotenentul Lespinasse se întoarce și se miră că sunt încă acolo.

— Mai e ceva, doamnă doctor?

Zâmbesc, clatin din cap în semn că totul e în regulă și ies. Cât timp am la dispoziție înainte să mă trezesc implicată până-n gât în treaba asta?

O oră? O noapte? O zi întreagă?

Traversez curtea fermei Souille și pornesc MiTo-ul.

Știu ce-mi rămâne de făcut.

*

Intru în primărie. Eram sigură c-o să-i găsesc acolo pe cei doi amici nedespărțiți. Perechea de anchetatori cea mai nepotrivită din tot lanțul vulcanic. Asistenta socială, suspicioasă și energică, și secretarul primăriei, tipicar și pișicher, așezați unul lângă altul. Un atelaj improbabil, și totuși al naibii de eficient.

Refuz politicos băutura caldă pe care mi-o propune Nectaire Paturin, nu-i timp, refuz și scaunul pe care Savine Laroche îl împinge spre mine, nu-i nevoie, le cer doar să mă asculte fără să mă întrerupă, pentru început.

Îi pun pe scurt la curent cu ultimele evenimente, de când Aster Paturin a descoperit cadavrul lui Jonas Lemoine în valea Chaudefour. Lespinasse și brigada lui care m-au chemat s-o calmez pe Amandine, care percheziționează Souille înainte să descindă Poliția Judiciară din Clermont și care l-au plasat pe Tom sub supravegherea brigadierei Louchadière.

— Micuța Jennifer din Saint-Victor-la-Rivière? Deh.

Evident, Savine Laroche o cunoaște! De altfel, am impresia că ea cunoaște pe toată lumea din zonă și nu pare s-o considere pe Jennifer Louchadière vreo Kay Scarpetta.

Trebuie să joc cinstit, n-am de ales. Am nevoie de Savine și de Nectaire și am înțeles că sunt cu un pas enorm înaintea polițiștilor. Le povestesc în câteva cuvinte cum a fost ziua mea: Tom și bicicleta urcată în MiTo, intervenția viguroasă a lui Jonas, discuția de la Souille, plimbarea mea lungă în jurul Pavinului...

— Pe scurt, spun eu ca să închei, am un mobil, niciun alibi, sunt vinovata ideală!

— Ce-așteptați de la noi? întreabă Savine.

Asistenta socială e clar isteață. A ghicit că venisem să cerșesc! Îl văd pe Nectaire Paturin cum mâzgălește niște cuvinte și împinge discret foaia în fața ochilor colegei lui, de parcă eu n-aș observa nimic sau că, fiind cu susul în jos, nu le-aș putea descifra.

Să n-ai încredere în ea

O privesc fix pe Savine Laroche, având grijă să nu cobor ochii spre foaia scrisă. Dintre ei doi, ea e creierul. Nectaire nu-i decât executantul.

— După tot ce-ați aflat despre mine, probabil mă considerați țicnită. Atunci o să vă liniștesc, nu vă cer să mă credeți, vă cer doar să mă ajutați.

E o capcană

Savine își coboară o clipă ochii spre mâzgăliturile secretarului.

— Să te ajutăm cu ce?

— Să-l salvăm pe Tom!

Nectaire își ridică imediat stiloul.

— Pentru că fiul dumneavoastră s-a reîncarnat în băiatul ăsta, așa credeți? Și că totul o să se repete, fuga, înecul... Regret, dar pentru râul infernului, samsara, ciclul infinit al sufletelor blestemate și toate aberațiile de genul ăsta ați greșit adresa. Duceți-vă mai degrabă s-o căutați pe sora mea. E la Galipote, Place de la Poterne numărul 7, în Besse. N-aveți cum să n-o găsiți.

Afișează un mic rictus satisfăcut.

— Continuă, mă îndeamnă Savine, ca și când secretarul n-ar fi spus nimic. De ce ar fi Tom în pericol?

Mersi!

Încerc să-i spun ce mai aveam de spus dintr-o suflare, tot ce-mi stă pe inimă, știu că n-o să am decât o singură șansă ca s-o conving.

— Avem de-a face cu un monstru! Un monstru care stă în umbră. Care a programat totul, încă de la început. Tom o să fie următoarea victimă! Și nu ne rămâne decât o zi ca să-l salvăm. Recunosc că e greu de crezut, dar știu că Esteban a fost victima acestui prădător, acum zece ani. Esteban îl cunoștea! Și încearcă să ne prevină, de-aia a intrat în capul lui Tom, e un strigăt de ajutor! Ca să... ca să se rupă cercul blestemului.

Crede-l pe Bocolon, totul e scornească

Savine Laroche nu dă nicio atenție foii de sub nasul ei. Și-a scos o țigară, ezită s-o aprindă, cum ezită și să aibă încredere în mine. Mă privește drept în ochi, sfidătoare.

— Asupra unui punct, cel puțin, sunt de acord, Maddi: dă târcoale un asasin! Dar în rest, teoriile tale budiste sau hinduiste, ca o veche laică agnostică ce sunt, îmi vine mai greu să le înghit. Mi-ar trebui o dovadă mai... științifică!

O dovadă mai științifică? Regret, Savine, va trebui să mă crezi pe cuvânt, și eu navighez între realitate și...

— Un test ADN! anunță deodată asistenta socială.

Stiloul lui Nectaire a derapat. Și eu mă bâlbâi:

— Un... un ce?

— Un test ADN! Pretinzi că Tom și băiatul tău seamănă ca frații gemeni, că au același semn din naștere? Atunci, hai să începem cu ce-i mai simplu și să vedem ce-o să ne spună genetica! Ești medic, Maddi, doar n-o să-ți explic eu!

Nectaire scrie invers și, de data asta, în mare viteză.

Asta-i o nebunie!

În mintea mea, gândurile aleargă înnebunite. Savine Laroche m-a luat din scurt.

— Probabil că ai păstrat lucruri de-ale lui Esteban? continuă Savine. Ca asistentă socială, pot cu ușurință să fac rost de lucruri personale de-ale lui Tom... iar tu, Nectaire, ca fost polițai, sunt sigură că poți obține destul de repede rezultatele. Așa o să știm!

O să știm ce? Dacă există o legătură de rudenie între Tom și Esteban? Cum să refuz?

Dacă pragmatismul lui Savine era soluția? Dacă exista o cale a rațiunii?

Savine evită cu abilitate o lovitură de picior pe care Nectaire încearcă să i-o tragă pe sub masă, mototolește foaia de hârtie pe birou și își permite chiar să-mi arunce un zâmbet complice.

— Sincer, Maddi, care-i riscul, dacă nu ai nimic de-ascuns?

40

— Am venit să-l văd pe Tom.

Brigadiera Jennifer Louchadière a rămas singură la Souille. Are ordin să stea de pază până seara și să se asigure înainte de plecare că Amandine și Tom sunt teferi și nevătămați. Ceilalți jandarmi ai brigăzii din Besse sunt duși cu toții pe valea Chaudefour ca să scotocească scena crimei. Au putut reconstitui cu precizie parcursul ATV-ului lui Jonas pe traseele de drumeție interzise tuturor vehiculelor motorizate, apoi drumul lui scurt pe jos, după ce-și parcase ATV-ul lângă Dent de la Rancune.

În schimb, nicio urmă de asasinul lui. Îl urmărise pe Jonas sau avuseseră întâlnire? Lespinasse înclina mai degrabă spre

a doua ipoteză: locul e izolat și telefonul mobil al lui Jonas a dispărut. În cazul ăsta, ucigașul probabil parcase și el în apropiere. E greu de crezut că venise pe jos... Prin urmare, jandarmii cercetează regiunea în sus și-n jos, sperând să descopere un indiciu înainte ca Poliția Judiciară din Clermont să pună sigiliu pe toată valea, lăsând-o doar pe mica brigadieră să se joace de-a dădaca în ariergardă.

Jennifer Louchadière se leagănă de pe un picior pe celălalt, în fața ușii de la intrare.

— Îmi... îmi pare rău, Savine, nu se poate.

Savine o cunoaște bine pe Jennifer. A luat-o câteva luni sub aripa ei, când era adolescentă. Părinții ei ceruseră ajutorul serviciilor sociale locale: furnizare de droguri la liceul Apollinaire, abandon școlar, rave-party-uri în cratere. Cine și-ar fi putut imagina că zece ani mai târziu avea să treacă de partea cealaltă a baricadei?

— Doar cinci minute, Jennifer, ca să fiu sigură că e totul bine. Îl cunosc pe puști.

— Nu pot să te las să intri. Locotenentul Lespinasse mi-a spus că...

Savine i-o retează, sigură pe autoritatea ei.

— N-ai decât să-l suni pe Hervé. De ce ți-e frică? Băiatul ăsta tocmai și-a pierdut tatăl! Suntem toți în aceeași barcă. Jobul vostru e să-l găsiți pe ucigaș. Al meu, să am grijă ca puștiul ăsta să n-o ia razna. L-ai lăsat singur în camera lui?

Jennifer Louchadière dă timid din cap, de sus în jos.

— Și ce face, doarme?

Jennifer Louchadière dă timid din cap de la stânga la dreapta.

— Drace, și tu stai aici fără să te duci să vorbești cu el?

Savine Laroche o împinge brusc pe brigadieră. Știe că a câștigat, că Jennifer va fi incapabilă să-i țină calea, dar mai repetă o dată. Pentru orice eventualitate...

— O să mă duc doar să mă asigur că Tom e bine și că nu are nevoie de nimic. Dar pe urmă nu mai joci Call on Duty pe telefon și nu-l mai scapi o clipă din ochi!

*

— Tom? Tom?

Savine închide încet ușa în urma ei. Tom se joacă, în genunchi pe podea, cu vreo zece figurine de Playmobil în față. Savine are impresia că l-a surprins, că a ascuns ceva imediat ce-a intrat ea, dar se uită degeaba, nu vede decât o corabie cu pânze din plastic pusă pe covorul bleu ponosit și omuleții articulați așezați de jur împrejurul ei.

— Ești bine, Tom?

Băiatul îi răspunde printr-un zâmbet trist. Savine ar fi vrut să aibă timp să vorbească cu el, dar nu mai poate să rămână, gogomana aia de Jennifer ar putea să-l sune într-adevăr pe Hervé Lespinasse. În orice caz, are întâlnire peste un sfert de oră în parcarea de la Vieille Tour, în spatele primăriei, cu Nectaire și Maddi Libéri. Și cu obiectul făgăduit.

Oare nu e pe cale să comită cea mai gravă dintre greșeli?

Maddi Libéri chiar a păstrat lucrurile personale ale lui Esteban?

Nectaire chiar poate, în mai puțin de o zi, să obțină un test ADN?

Ei, asta e! Aruncă o privire spre pat. E acolo, pe pernă.

— Tom... Tom, ascultă-mă. Am să-ți cer un mic serviciu. Vrei să mi-l împrumuți pe Monstro, balena ta de pluș, doar pentru câteva ore?

41

Umbra amurgului învăluie deja mica parcare de la Vieille Tour. O atmosferă de complotiști. Murol dispare într-o ceață fină, care aureolează cu mister pietrele vechi. Atmosferă de fantome, lilieci și zbor de vrăjitoare. La lumina lunii, Koleos-ul portocaliu al lui Savine pare aproape cafeniu. Lângă autoturismul de teren al asistentei sociale sunt parcate MiTo-ul meu și Renault-ul 5 vechi al lui Nectaire.

— Gata, anunță Savine întinzându-i secretarului primăriei balena de pluș băgată într-o pungă de plastic. Misiune îndeplinită!

Fuseserăm amândouă de acord că Monstro era probabil, obiectul cel mai personal al lui Tom, care conținea saliva lui, firele lui de păr, de când se născuse. Mă asigurase că o să-i fie foarte ușor să împacheteze plușul și să-l ascundă în jacheta ei. Jennifer Louchadière n-avea s-o percheziționeze! Deschid portbagajul MiTo-ului și-i întind, la rândul meu, o pungă lui Nectaire.

— Și de la mine!

Încerc să zâmbesc, să fiu naturală, dar mi se pune un nod în gât. Am adunat în pungă vreo zece haine de-ale lui Esteban. Toate cele pe care le purtase în săptămâna dinaintea dispariției, n-am avut niciodată curajul nici să le spăl, nici să le arunc. Multă vreme îi păstraseră mirosul. Apoi, ca toate celelalte, ca speranța, mirosul se evaporase. Esteban este totuși încă prezent și-n cea mai mică încrețitură a acestor haine. Știu că urmele de ADN se conservă mai multe zeci de ani, chiar sute, cea mai mică picătură de salivă, de transpirație, de urină...

Nectaire cântărește în mână punga cu rufe, privindu-mă fix cu o expresie severă.

— Ați păstrat toate astea?

Oftează și pune, cu infinite precauții, punga mai mare și punguța în portbagajul Renault-ului său.

— Chiar că-ți vine să crezi că lumea se împarte în două, mormăie el, ridicându-se. Cei care aruncă totul ca să meargă înainte și cei care se trambalează cu toată povara vieții lor în spinare.

Ceața continuă să se ridice, scapă din sat și se strânge la poalele meterezelor. Înecat în pâclă, castelul Murol seamănă cu o rachetă gata să decoleze.

— Bun, Nicky, spune foarte repede Savine, există limacșii și melcii cu cochilie, creveții și melcii de mare, cei care campează sub cerul liber și cei care târăsc după ei o rulotă, penele și nicovalele, dar...

Mă uit cu interes la perechea ciudată. Ai jura că sunt un cuplu vechi, dar nu vor s-o mărturisească. Aceleași coduri verbale, aceleași ciondăneli, aceleași jocuri. Totuși, sunt amândoi celibatari. Au toată viața înainte.

— Dar, continuă Savine, o să filozofăm mai târziu, la trei păhărele de Fourche du Diable. Ești sigur că fostul tău coleg o să accepte să facă testele ADN pentru noi?

— Boursoux? Sigur! Ne sunăm în fiecare săptămână de când am plecat din poliție. Locuiește la Royat, aproape de grota Laveuses. Facem parte din același club de filatelie, numai că el colecționează timbre cu peșteri din lumea întreagă.

Rămânem tăcuți câteva secunde. După asta, ce-ar mai fi de adăugat?

— Indestructibila solidaritate a țicniților[1]! nu se poate abține totuși să comenteze Savine.

---

1. În original, joc de cuvinte „timbrés" însemnând în același timp „timbrați" și „țicniți".

Nectaire Paturin trebuie să ducă încă din seara asta, la Royat, eşantioanele pentru colegul lui. Sunt treizeci de kilometri de la Murol la Royat, dar îşi verifică Renault-ul de parc-ar pleca în raliul de la Dakar. Presiunea pneurilor, reglajul farurilor...

— Eu sunt ţicnitul? bodogăneşte Nectaire, cercetând starea cauciucului de la ştergătoarele de parbriz. Îmi cereţi să compar ADN-ul unor gemeni, nişte gemeni care s-au născut la zece ani distanţă, şi eu sunt scrântitul!

42

Drumul coteşte brusc la stânga înainte de cătunul Serre Haut, aflat cu cincizeci de metri mai sus de Serre Bas. Una dintre cele mai frumoase panorame dintre Besse şi Royat, dar şi una dintre cele mai periculoase. Renault-ul 5 vechi, al lui Nectaire o ţine drept înainte.

La naiba!

Secretarul primăriei trage de volan în ultimul moment, cu o mână. Renault-ul se clatină alţi câţiva metri şi se redresează.

La naiba, la naiba, la naiba!

A fost cât pe-aci să se dea peste cap şi Lazarbal tot nu răspunde.

Lasă telefonul, lipit de ureche, să sune. Ascultă apelurile rând pe rând, lasă un nou mesaj, *Iban? Sunt Hervé, Lespinasse, de la Besse. E urgent, sună-mă.* E cel puţin a zecea oară când îl caută şi al cincilea mesaj pe care-l înregistrează. A încercat să-l contacteze pe poliţistul de la Saint-Jean-de-Luz încă de când jandarmii au plecat de la primărie, după ce anunţaseră moartea lui Jonas Lemoine. Înainte ca Nectaire să fie nevoit să-i închidă, locotenentul Lazarbal începuse a-i povesti că

Esteban și Maddi urmau niște ședințe cu un psihiatru și că apăruse o a patra ipoteză: sinuciderea micuțului.

La primărie, Nectaire stătuse câteva minute cu Savine să parcurgă site-urile. Sinuciderile la copiii de zece ani sunt rare, dar reprezintă o realitate. Peste zece cazuri pe an. Amenințările suicidare, *m-am săturat, o să mă sinucid*, care sunt, dimpotrivă, comune, se întâlnesc la un copil din șapte, dar aproape niciodată nu evoluează în tentative reale. Conceptul de moarte este, de altfel, complex la un copil: înainte de șase ani, nu deosebește moartea de somn; până la zece ani, nu consideră decesul o dispariție definitivă; abia mai târziu noțiunea necunoscutului de după moarte devine o realitate, în funcție de mediul familial, pierderile suferite, educație, religie.

În concluzie, ipoteza sinuciderii lui Esteban rămâne perfect plauzibilă. Firește, Nectaire ar fi putut vorbi direct cu doctorița Libéri, însă nu asta-i metoda Bocolon. El preferă mai întâi să adune dovezi, să sape, să scormonească, să îmbogățească dosarul. Și abia pe urmă, când dispune de suficientă muniție, să iasă în față. Maddi Libéri nu le-a spus totul, e convins, și instinctul lui îi șoptește să fie suspicios.

Ar trebui să se încreadă în el?

Drumul până la Royat continuă cu serpentine. Curbele în ac de păr se succed într-un lanț strâns. Totuși, are nevoie să telefoneze. Imposibil, cu o singură mână, să întoarcă volanul și să schimbe vitezele, așa că Nectaire merge cu a doua și face motorul să huruie imediat ce depășește patruzeci de kilometri pe oră. Detestă dispozitivele moderne, kiturile hands-free și altele asemenea. Susține că GPS-ul e responsabil de un genocid, dispariția hărților de hârtie, la fel cum e-mailurile și sms-urile au ucis scrisorile și, mai important, plicurile cu timbre!

Ca să sune din nou, încetinește sub treizeci de kilometri pe oră. Motorul tușește și se înecă.

La naiba și iar la naiba!

Nici Aster nu răspunde!

După cele povestite de jandarmii din Besse, ea a descoperit cadavrul lui Jonas Lemoine. Oare polițiștii o mai interoghează și acum? De ce? Cadavrul a fost găsit în urmă cu mai bine de patru ore.

În sfârșit, Royat.

Lui Nectaire nu i-a mai luat niciodată atâta timp ca să străbată cei treizeci de kilometri care despart Murolul de mica stațiune termală. Se oprește în apropiere de spălătorie, la doi pași de peșteră și de râul Tiretaine, cum se înțelesese cu Boursoux. De îndată ce iese din Renault 5, îl ia frigul. Temperatura a coborât de la prânz cu mai mult de zece grade. Vântul din nord s-a hotărât să sufle mai repede și mai tare, părând să murmure, între două rafale glaciale, *ei bine, am sosit, iarna poate începe!*

Boursoux, încotoșmănat într-o pufoaică în care arată ca un raton obez, se grăbește să-l întâmpine. Nectaire îl cunoaște pe Boursoux de aproape treizeci de ani. Se înțelegeau bine la Serviciul de poliție judiciară regională din Clermont-Ferrand: dacă ceilalți polițiști scoteau săbiile la înaintare, ei formau ariergarda, a doua linie, *gruppetto*. Prietenia indestructibilă a celor din urmă pe coarda de alpinism! Au rămas prieteni de-atunci, schimbând timbre între ei, în fiecare sâmbătă, la clubul de filatelie. Nectaire i-a promis prietenului său cavernolitofil niște exemplare rarisime cu peștera Son Doong, din Vietnam, în schimbul unui serviciu banal și discret.

— Hai mai repede, Nectaire, îl imploră Boursoux, suflând în pumni. E frig de-ngheață pietrele. Și e balamuc la PJ.

Nectaire se grăbește cât poate. Ia cele două pungi din portbagajul Renault-ului 5. I-a explicat deja fostului coleg în ce constă misiunea lui: un simplu test ADN între două eșantioane.

Boursoux privește uluit balena din pluș prin punga de plastic transparentă, apoi hainele lui Esteban aduse de Maddi Libéri.

— Să fiu al naibii, Nicky, care-i treaba? E pentru tine testul? Vrei să știi dacă tu ești tatăl?

Nectaire se abține să-l contrazică pe Boursoux. Dacă ar putea să-l motiveze gândul că și-a semănat copiii peste tot... O să-i mărturisească totul mai târziu, la sfârșitul cazului.

— Nu pot să-ți spun. Îmi pare rău. Poți să urgentezi rezultatele?

Boursoux îl studiază curios, de parcă l-ar căuta pe seducătorul inveterat în spatele trăsăturilor filatelistului cuminte pe care-l cunoștea de atâția ani.

— Mâine-dimineață e bine? Pot să pregătesc eșantioanele în seara asta și toate informațiile o să plece la Beijing prin mail, înainte de miezul nopții. Avem niște acorduri cu ei. Facem anchetele ziua, iar ei analizează datele noaptea. Expertizele științifice sunt ca vaccinurile sau porcăriile din plastic, primești două la același preț dacă subcontractezi cu chinezii!

Nectaire se preface impresionat de evoluția meseriei de când a părăsit-o el.

— Uau! Și... Și altfel... în privința crimei din după-amiaza asta, colegii au vreo pistă?

— Au venit criminologii din Clermont. Sunt la locul faptei, în valea Chaudefour. (Boursoux suflă iar în pumni și își freacă mâinile de parcă speră să scoată scântei.) Eu prefer să stau la cald, în laborator. După părerea mea, o să termine la lumina lanternelor de buzunar și cu o răceală zdravănă.

— Nu-mi poți spune nimic?

— Nimic, Nicky, îmi pare rău. Deja risc cu pungile astea două de cadouri ale prichindeilor tăi. În orice caz, deocamdată, cred că toată lumea s-a împotmolit. Știu doar că verifică programul celei care a găsit cadavrul.

Un val violent de căldură îl izbește pe Nectaire drept în inimă! Un șoc termic nuclear. Fostul lui coleg nu pare să știe că e vorba despre Aster.

— După câte-am auzit, continuă Boursoux, au depistat o chestie care nu se leagă, un gol de mai bine de douăzeci de minute între momentul în care a găsit cadavrul și cel în care a dat alarma.

43

Am rămas singură în parcare cu Savine Laroche, cu fularul ridicat până la bărbie și mâinile băgate în buzunare. Am privit mașina lui Nectaire Paturin cotind pe Rue de Jassaguet și îndepărtându-se. Savine a urmărit și ea din ochi Renault-ul, l-a privit luminând șirurile de brazi înlănțuiți, ca niște îndrăgostiți surprinși de lumina farurilor, apoi lăsând locul nopții negre.

Trebuie să găsesc o frază ca să-i mulțumesc.

— Dacă a acceptat genul ăsta de misiune, Nectaire probabil ține al naibii de mult la tine.

Savine se întoarce, surprinsă.

— Ce înțelegi prin „ține al naibii de mult la tine"?

Teren alunecos... De altfel, e atât de frig cât să se facă polei. Patinez înapoi.

— Se lasă gerul, nu-i așa? Nu-i o legendă? În Auvergne aveți cu adevărat iarnă?

Asistenta socială îmi zâmbește. Afișează o expresie mândră, dar îmi dau seama că sub jacheta ei gri-cărțită și fularul

portocaliu e la fel de înfrigurată ca mine. Deodată am o idee, o dorință pe care o exprim fără să mă gândesc.

— Ce-ai zice să intrăm undeva să ne încălzim? Un ceai, o supă, un *aligot*[1], nu contează, doar să ne fie mai puțin frig?

Ea ezită. Nu prea mult.

— Te duc la Potagerie! O să-ți placă! E la mai puțin de trei sute de metri de-aici.

Savine își aprinde o țigară, eu mă folosesc de prilej ca să rămân un pic în urmă și să-i trimit un mesaj lui Gaby. *Mă întorc mai târziu. Nu m-aștepta la masă. Ai niște* burritos *în frigider, le poți reîncălzi.* Gabriel nici măcar n-a discutat, nici măcar n-a protestat. Câte femei nu mi-ar invidia libertatea? Am încercat să-mi aduc aminte ultima oară când am ieșit amândoi să mâncăm la un restaurant. Să exprim rezultatul în săptămâni sau în luni?

*

Potagerie ascunde un suflet generos în spatele unei fațade austere. Auvergne, ce mai!

Un zid de bazalt negru, un meniu aproape ascuns, o ușă aproape secretă, interzisă celor de peste un metru șaptezeci înălțime, și înăuntru, o cavernă boltită călduroasă.

Cei câțiva turiști rătăciți au nimerit aici. Patroana cu obrajii roșii ne așază la masa cea mai apropiată de foc. În șemineul mare e atârnată o oală ca din povești.

— Supă în meniul fix, anunță Savine. Bretagne are localurile ei cu clătite, Cuba localurile ei cu rom, noi avem Potagerie a noastră!

Îmi întinde unul dintre meniurile de pe masă.

---

1. Specialitate culinară din Auvergne (amestec de piure de cartofi cu brânză cantal și usturoi).

— Poți alge orice cocktail!

Deschid meniul și descopăr, amuzată, lista surprinzătoare a supelor oferite. *Bloody Puy-Mary* (tomate – cantal – țelină), *Morilletôt* (ciuperci – smântână maturată – castane), *Bleu Lagoon* (sparanghel – Bleu d'Auvergne – urzici sălbatice), *Dyke-qui-rit*, *L'Aubergine Fizz*, *Margueritat*, *Bougnat Colada*...

Comand o *Bloody Puy-Mary* și Savine, o *Bleu Lagoon*. Căldura ne învăluie. Îmi scot fularul, mănușile și jacheta.

Strecor un nou mulțumesc, sincer.

— Mulțumesc pentru test.

Savine îmi răspunde printr-o ridicare discretă din umeri și dând din mână, de parcă nu făcuse decât să pună un pic în mișcare aerul.

— O să-mi mulțumești după. În funcție de ce-o să descopere.

Insist, sperând să n-o bruschez.

— De ce-ai acceptat să...

— Să te ajut?

Savine e deja la fel de roșie ca oala de alamă. Cine ar întâlni-o, ar trăi câteva ore cu ea sau ar împărți cu Savine o muncă superficială, în mod sigur n-ar vedea în ea decât pe fata energică de treabă, bunul-simț rural, brațele larg deschise, picioarele neobosite și inima-crater. Versiunea feminină a auvergnezului lui Brassens[1] cu cele patru cioturi de lemn ale sale. Bineînțeles, Savine e toate astea... dar nu numai atât! Intuiesc în ea și subtilitate, agerime, ba chiar feminitate. Ceva imposibil de definit, care o face excepțională. O eroină din

1. George Brassens (1921-1981), cantautor și poet francez, a compus *Chanson pour l'Auvergnat* (1954), un apolog pentru auvergnezii care l-au ajutat pe poet (cu mâncare și adăpost) pe când era refugiat, în zilele ocupației naziste.

umbră, căreia nicio statuie, niciun roman și probabil niciun îndrăgostit nu-i va aduce vreodată omagiul meritat.

— Amintește-ți, începe să-mi explice Savine cu un zâmbet conspirativ, că după prima noastră întâlnire tu ai fost prima care a spus că Tom este în pericol. De atunci, tatăl lui Tom a murit, după ce-a stat de vorbă cu băiatul lui. Martin Sainfoin a fost asasinat când și el voia să-mi dezvăluie ceva despre Tom și Amandine Fontaine. Nu mai e nicio îndoială, crimele astea au legătură cu un secret ascuns la Souille și, da, cu siguranță, un pericol îl pândește pe Tommy. Întrebarea potrivită, Maddi, ar fi mai degrabă de ce-am acceptat să am încredere în tine?

În pântecul rotund al oalei de alamă, reflecția zâmbetului ei se lățește.

— O să zicem, continuă ea, că mă încred în instinctul meu și că tu nu ai profilul unei ucigașe. În plus, trebuie să recunosc, cu riscul de-a părea la fel de sărită de pe fix ca tine, că asemănările dintre Tom și Esteban sunt cel puțin uluitoare.

Patroana ne aduce cocktailurile aburinde. Două linguri de lemn în loc de paie, semințe de pin în loc de mici palmieri și două coșuri împletite, pline cu felii mari de pâine tradițională în loc de alune de pădure.

— Dar asta nu ne face complice! nuanțează imediat Savine. *Leorp!* N-am uitat că te agitai în jurul băiatului ăstuia de parcă era al tău, deși Amandine e o mamă bună, care-și iubește copilul și-l crește așa cum vrea ea. *Leorp!* Și că, în treacăt fie spus, ai avut mare grijă să nu-mi zici că Esteban nu era fiul tău natural, ci adoptat. Că a dispărut, dar nu și că a fost găsit, câteva săptămâni mai târziu, mort, înecat. *Leorp!*

44

Nectaire pune pe masa din sufragerie două farfurii, două pahare, două tacâmuri. Însă Aster nu s-a întors. A încercat s-o sune de vreo zece ori. Între timp l-a sunat și pe Lazarbal, fără rezultat.

Nectaire e îngrijorat. Treaba aia cu golul din programul lui Aster nu-i dă pace. Oare ce-a putut născoci sora lui? Știe bine în ce măsură personalitatea ei îi împarte pe ceilalți în două tabere. Unii din sat îi adoră excentricitatea, dar alții, parcă abia ieșiți din Evul Mediu, nu sunt departe de-a o considera o vrăjitoare adevărată și, cu siguranță, n-ar avea niciun scrupul s-o arunce pe un rug aprins.

Ora 18.56...

Soarele a apus. Place de la Poterne e luminată de felinarele care colorează pietrele străvechi în nuanțe atemporale, de parcă în fiecare noapte, după ce turiștii se întorc în camerele lor, târgușorul s-ar teleporta în trecut. În aura de lumină arămie, Nectaire zărește câțiva fulgi de zăpadă plutind încoace și-ncolo.

Unde poate fi Aster? În ce belea s-a băgat? Una chiar mai rea decât a lui?

Poate că mirosul de varză o s-o facă să vină? Nectaire aprinde gazul sub crăticioară. Când pune ea masa, Aster bagă mâncarea la microunde, trei minute pe ceas, dar când e rândul lui Nectaire, o încălzește la cel mai mic foc posibil, treizeci de minute, domol.

Lumea se împarte..., începe să mediteze Nectaire privind cum grilajele de fier coboară, unul după altul, peste vitrinele din Place de la Poterne. Un tip cu cravată așteaptă în fața salonului de coafură, nici n-apucă să-și ridice gulerul, că e asaltat de doi copii sub zece ani și o femeie blondă care-i sare de gât.

Lumea se împarte în două, între ticăloșii solitari și celibatari ca el și cei care au reușit în viață.

Pentru Dumnezeu, se scuturǎ Nectaire ca sǎ-și alunge melancolia, ce naiba face Aster? Și de ce Lazarbal nu-i mai rǎspunde? Nectaire voia doar sǎ-l întrebe numele psihiatrilor lui Maddi și Esteban Libéri. N-au cum sǎ fie zeci de psihiatri la Saint-Jean-de-Luz. La urma urmei, probabil ar fi suficient sǎ caute?

Nectaire s-a enervat. În timp ce amestecǎ în mâncare cu lingura, tasteazǎ câteva cuvinte pe telefonul mobil.

Psihiatru Saint-Jean-de-Luz

Apar doar trei nume, perfect localizate pe harta de mǎrimea unui timbru poștal, însǎ e de-ajuns sǎ mǎreascǎ imaginea.

Sofia Côme

Gaspard Montiroir

Jean-Patrick Chaumont

Ora 19.03.

Oare cabinetele lor s-au închis? Nectaire n-are nimic de pierdut, nici altceva de fǎcut decât sǎ încerce sǎ-i contacteze, în timp ce încǎlzește mâncarea. La treabǎ, Bocolon! Un simplu clic și numǎrul afișat pe ecran se formeazǎ singur.

Așteaptǎ sǎ sune de trei ori, dupǎ care o voce de robot îl invitǎ sǎ lase un mesaj. Pânǎ și la psihiatri rǎspunde o mașinǎrie!

Doamna doctor Sofia Côme? Sunt locotenentul Hervé Lespinasse, de la brigada din Besse, în Puy-de-Dôme. Anchetǎm în prezent o dublǎ crimǎ și totul indicǎ o posibilǎ legǎturǎ cu doi dintre foștii dumneavoastrǎ pacienți, Esteban și Maddi Libéri. V-aș fi recunoscǎtor dacǎ m-ați contacta la acest numǎr. E urgent.

Nectaire lasǎ lingura jos și strânge pumnul.

Pe unul l-a bifat.

Face clic pe al doilea numǎr.

Ia sǎ vedem, tu lucrezi pânǎ mai târziu, Gaspard?

45

Leorp!

Lipăi din *Bloody Puy-Mary* cu înghițituri mici. Un deliciu. Aspectul rustic ascunde nuanțe infinite și subtile. Exact ca Savine! Reflectez la ultimele ei cuvinte.

Ai avut mare grijă să nu-mi zici că Esteban nu era fiul tău natural, ci adoptat. Că a dispărut, dar nu și că a fost găsit, câteva săptămâni mai târziu, mort, înecat.

Nu m-am înșelat. Ăștia doi, Miss Marple și Hercule Poirot al ei, sunt al naibii de eficienți! Vasăzică, sunt la curent cu tot? Cutia de bebeluși, adopția, dispariția, corpul găsit mai târziu la cornișa din Urrugne. Ca și cum Lazarbal le-ar fi povestit de-a fir a păr...

O privesc pe Savine cum înmoaie o felie întreagă de pâine rustică în *Bleu Lagoon*.

Recunosc, cu o voce blândă, împăciuitoare:

— Nu ți-am spus totul, dar nici n-am mințit cu nimic.

Savine recuperează cu lingura din bolul ei aisbergurile de miez îmbibat.

— Pentru că, în adâncul sufletului, n-ai crezut niciodată în moartea lui Esteban?

Pescuiesc bețele de țelină ca niște chibrituri care plutesc în *Bloody Puy-Mary*-ul meu, apoi îi confirm cu zâmbetul meu cel mai trist:

— Mort? Viu? Asta e... să zicem, mai complicat. Mă rog, mai încâlcit. Timp de patru săptămâni după dispariția lui Esteban, m-am agățat de speranța că sigur era viu pe undeva. Și atunci, închipuie-ți, Savine, când vin polițiștii, într-o bună dimineață, să te anunțe că a fost găsit cadavrul unui copil de zece ani, încerci să te convingi că nu e al tău. Și când toate

identificările corespund, e prea târziu, ai sperat prea mult, nu mai poți da înapoi, te agăți de tot ce e încă posibil, o eroare a expertizei criminaliștilor, un complot generalizat, toate explicațiile raționale imaginabile, iar când și astea se epuizează, nu mai rămâne decât iraționalul, paradisul, sufletul care supraviețuiește, care rătăcește în limburi... înainte... de-a se reîncarna.

Savine se șterge la gură cu un șervet gros de bumbac bej. Se uită atent la reflexiile albăstrii de la suprafața bolului ei, apoi mă privește îndelung. Oare în Auvergne se citește în supă cum se citește în zațul de cafea prin alte părți?

— Din nou, nu minți. Dar nici nu-mi spui totul.

Sunt mai convingătoare dacă-mi dau peste cap ochii uluiți?

— Nu-mi spui totul, repetă Savine, deloc impresionată de cum clipesc. Ceva mă sâcâie încă de la început. Cum poate o femeie ca tine, independentă, erudită, chiar și confruntată cu acumularea asta de coincidențe, să creadă într-o explicație supranaturală?

Renunț la jocul cu privirea de iepure speriat surprins de faruri, mă uit țintă în ochii ei albaștrii-deschis și mă hotărăsc să mărturisesc! Să fie din cauza căldurii? Să fie din cauză că Tom va împlini zece ani în mai puțin de patru ore? Sau pentru că n-am mai vorbit cu nimeni de trei săptămâni, doar cu spatele lui Gabriel? Pentru că am nevoie de-o aliată?

— Ai câștigat, Savine. O să-ți fac câteva confidențe suplimentare. Niște confidențe dureroase. Unele pe care aș fi preferat să nu fiu nevoită să le mai menționez vreodată.

Asistenta socială își lasă șervetul jos.

— Esteban a fost sub supravegherea unui psihiatru de când era mic. Din cauza adopției, evident. Și a fobiei de albine. Însă, cu șase luni înainte de dispariție, a început să-i spună psihiatrului niște lucruri ciudate. Dădea de înțeles că... voia să-și schimbe corpul... pentru că eu nu eram mama lui adevărată.

Că... eu nu puteam să-l iubesc destul așa cum era. Aflase, de asemenea, că o bună parte din Saint-Jean-de-Luz, cartierul dinspre coastă, fusese înghițită de creșterea apelor în urmă cu trei sute de ani. Asta îl fascina. Vorbea despre o lume subacvatică în care el avea să-și abandoneze învelișul corporal, mă rog, nu folosea exact cuvintele astea.

Savine tace. Continui, din ce în ce mai agitată.

— Psihiatrul lui Esteban se numea Gaspard Montiroir. L-am autorizat să renunțe la secretul profesional pentru ca polițiștii să aibă acces la înregistrările tuturor ședințelor. Era necesar ca polițiștii să știe tot ca să-l caute mai bine. Numai că toți, inclusiv Gaspard Montiroir, au tras în cele din urmă concluzia că...

Lacrimile îmi inundă ochii, nu mai sunt în stare să-mi termin fraza. Savine îmi întinde șervetul ei gros de bumbac.

— A fost o sinucidere? murmură ea. A patra ipoteză a lui Lazarbal. Esteban s-ar fi înecat din proprie voință?

Răsucesc șervetul în mâini. Deși e gros, aș avea forța să-l sfâșii.

— NU!

Am strigat. Cei câțiva clienți au întors capetele. Oala de alamă aproape c-a tremurat. Repet ceva mai încet, dar știu că flăcările mâniei ard încă în ochii mei:

— Nu! Știu eu că nu! Nimeni n-a înțeles! Esteban n-ar fi inventat niciodată povestea asta cu lumea subacvatică și cu schimbarea corpului de unul singur. Cineva i-a băgat asta în cap. Cineva cu care s-a întâlnit când avea espadrilele în picioare și moneda de un euro în mână. Cineva care l-a răpit. Cineva care o să facă din nou asta cu Tom, mâine... ziua când împlinește zece ani! Trebuie să mă crezi, Savine. Tu ești... singura mea speranță.

Cum rostesc ultimul cuvânt, mă cuprinde un vânt înghețat, de la ceafă pe tot spatele. Un suflu de moarte. Îmi ia câteva

clipe să înțeleg că ușa de la Potagerie s-a deschis. Mă întorc. Un cuplu intră cu capetele plecate sub boltă, scuturând cristalele albe împrăștiate pe paltoanele lor.

Afară încep să cadă fulgi mici de zăpadă.

46

Privește zborul ninsorii în haloul felinarelor. Pe asfalt rezistă doar câteva clipe. Gudronul negru încă se ține bine, înghite fiecare fulg, îi topește în zloată, dar lupta e inegală. Ei sunt prea numeroși. În noaptea asta, albul va învinge! Cel puțin aici. Poate că la Murol sau la Besse n-o să fie atât de frig, doar un grad mai puțin și va fi suficient ca aversa de ninsoare să nu mai fie decât o ploaie rece. Care o să se transforme în polei dimineață.

Pornește computerul, liniștit. În seara asta, n-o să-l deranjeze nimeni. Nu-i nevoie nici să-și pună căștile, poate conecta direct boxele.

Derulează lista lungă a fișierelor și se oprește la cel din urmă.

Esteban Libéri, 12.04.2010.

Două clicuri, o voce joasă și caldă umple încăperea. O voce pe care o recunoaște, evident.

— Așadar, tu ești Esteban?

— Da.

Niciodată vocea lui Esteban nu i s-a părut atât de timidă.

— Doctorul Montiroir mi-a vorbit mult despre tine.

— ...

— Mi-a dat voie să ascult și ședințele voastre, ca să fiu la curent. Ca să te cunosc aproape la fel de bine ca el.

— ...

— E normal să fii intimidat. Îl cunoști pe doctorul Montiroir de câțiva ani. Dar... Dar, vezi tu, uneori trebuie să mergi să vezi un specialist. E ca la doctori. Trebuie să te duci la un dentist dacă ai o durere de dinți, la un cardiolog dacă te îngrijorează inima. Un singur medic nu poate trata totul.

— Eu... nu sunt bolnav.

— Bineînțeles, Esteban, a fost doar o comparație ca să-ți explic. Unii psihiatri sunt mai pricepuți să explice visele, alții să explice fricile și alții... orice are legătură cu moartea.

Vocea lui Esteban se ridică deodată.

— Nu vreau să mor, doctore! Nu i-am spus niciodată asta doctorului Montiroir! Vreau doar o schimbare de...

— Bine, bine, Esteban... O să vorbim din nou despre toate astea pe îndelete. Avem mult de lucru împreună. Va trebui să învățăm să avem încredere unul în celălalt.

*

Aster deschide ușa spre primul etaj de la Galipote. Nectaire abandonează imediat mâncarea pe care o supraveghea cu ochiul drept și telefonul pe care-l supraveghea cu stângul. Nu-l sunase nimeni, nici Lazarbal, nici vreunul dintre cei trei psihiatri.

— Unde-ai fost?

Aster își învârte degetele în gesturi stranii, care probabil înseamnă, în limbajul semnelor sau al vrăjitoarelor, *o secundă, Nicky, că-ți spun, dă-mi voie numai să-mi scot jacheta și căciula*.

Picături de zăpadă topită se scurg în mici bălți din cuierul unde le-a atârnat. Nectaire se preface că n-a observat, o să dea cu mopul mai târziu.

— Ți-e foame?

Închide gazul sub tocană.

— Nenorociții ăștia de polițiști m-au ținut toată după-amiaza, explodează Aster. M-au sâcâit cu întrebări despre programul meu, de parcă trebuie să le dau lor socoteală! Lespinasse a mers până într-acolo încât să mă amenințe: *Doamnă Paturin, pentru dumneavoastră o spunem, dacă nu aveți un alibi...* Eu le-am găsit cadavrul și uite cum îmi mulțumesc ei! Ce-și închipuie? Că vrăjitoarele se distrează înjunghiindu-i pe cei care se aventurează singuri în pădure?

Nectaire ezită să insiste. Pune o porție de tocană în farfurie ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, dar se gândește fără să vrea la cuvintele lui Boursoux: *Există un gol de mai bine de douăzeci de minute între momentul în care a găsit cadavrul și cel în care a dat alarma.*

— Jo... Jonas era deja mort când l-ai descoperit?

Alte învârtituri de degete, mai triviale de data asta. Pe-astea orice polițist ar ști să le interpreteze.

— A, așa e, și tu ești polițai, Nicky!

— Vino și stai la masă în loc să spui prostii.

Aster se așază, se încălzește, se calmează. Nectaire îi toarnă un pahar de Saint-Pourçain, așteaptă ca sora lui să aibă gura plină și o întreabă:

— Care-i treaba cu alibiul?

— Nimic. Nu-ți face griji. Vrăjitoarele au secretele lor. Dacă jandarmii își închipuie că o să le dezvălui de unde-mi culeg ierburile, se înșală! Pentru polițai, chestia asta cu alibiul nu e cel mai important lucru.

Nectaire aproape că se îneacă.

— Și... care e cel mai important?

— Cuțitul cu care a fost înjunghiat Jonas, un Thiers Gentleman. Eu sunt singura care vinde așa ceva în Besse. Lespinasse nu e mai isteț decât un pui de mistreț, dar a făcut legătura.

Nectaire își golește paharul de Saint-Pourçain, ca să nu-i iasă frunzele de varză pe nas.

— Ți... ți s-a furat un Thiers Gentleman din prăvălie?

— Nu... nu un Thiers Gentleman. Două!

*

— Cum îți spuneam, Esteban, doctorul Montiroir mi-a povestit multe despre tine. Cum îi spuneai tu, apropo? Doctore Montiroir... Sau Gaspard?

— Doc... doctore.

— Da... nu mă miră. Însă unii doctori, vezi tu, preferă să le spună copiii pe numele mic. Ca învățătoarele. O să vorbim din nou despre asta, dacă vrei. Am avut o conversație lungă și cu mama ta. Nu înseamnă trădare, știi bine, tot ce i-ai spus doctorului Montiroir sau tot ce-o să-mi spui mie n-o să iasă de aici, o să fie secretul nostru în trei. Însă uneori, dacă... Dacă e prea important... Trebuie să vorbim cu mama ta. Înțelegi?

— ...

Nu aude decât zgomote îndepărtate, foșnete de haine. Un stilou cu care cineva bate într-o masă, probabil. Tic-tacul unui ceas.

— Dacă ești gata, Esteban, putem începe? Doctorul Montiroir mi-a spus că i-ai povestit despre o lume submarină, aflată departe, foarte departe, pe fundul apei, o lume în care vezi viața invers, în care poți să-ți schimbi corpul. Vrei să-mi repeți toată povestea... cu cuvintele tale?

*

— Două Thiers Gentleman? Furate? Din Galipote?

Nectaire rămâne cu tacâmurile în aer.

— Revino-ți, Nicky. Poate să fi fost mâna oricui. Nu sunt genul care să-și pună camere de supraveghere în prăvălie și cu atât mai puțin detectoare de metale la ieșire. Și concentrează-te. Uite, îți vibrează telefonul pe masă!

La dracu'! reacționează Nicky. E cu siguranță Lazarbal sau unul dintre psihiatri. A uitat de ei. Detestă când totul se precipită așa, când toate evenimentele se bulucesc ca o mulțime furioasă, în loc să se așeze cuminți la coadă, așteptând în ordine.

Răspunde, ezitând între a-și lăsa jos furculița sau șervetul.

— Doctorul Gaspard Montiroir, spune o voce energică. M-ați sunat?

— Da... sunt Nick... ăă, nu, pardon, Bocolon... În fine, nu Bocolon, Bocolon e porecla mea, Columbo pe dos, înțelegeți, ah, colegii, măgarii, nu, nu, evident, aici e locotenentul Hervé Lespinasse.

Aster, gata să izbucnească în hohote nestăpânite, abia reușește să nu-și scuipe dumicatul. Gaspard nu pare la fel de amuzat.

— Potrivit mesajului dumneavoastră, locotenente, era o urgență.

Bocolon se adună. Odată trecută surpriza, își regăsește ritmul său de croazieră, un pachebot foarte lent, și-i expune pe scurt, cu dicția unui polițai profesionist și meticulos, dubla crimă din Besse, încheind cu prezența lui Maddi Libéri în centrul afacerii și asemănarea tulburătoare dintre fiul ei Esteban și Tom Fontaine, fiul celei de-a doua victime.

Nectaire a reușit să treacă examenul. Aparent, psihiatrul nu mai are nicio îndoială despre identitatea interlocutorului său.

— Să fiu sincer, locotenente, n-am mare lucru să vă spun. Ar trebui să-l contactați pe locotenentul Lazarbal, probabil el a arhivat toate piesele dosarului. Evident, atunci am fost audiat. Maddi Libéri m-a autorizat să renunț la secretul profesional. Am spus tot ce știam, dar, curios lucru, chiar

dacă l-am avut sub supraveghere ani de-a rândul pe Esteban, ce era mai important mi-a scăpat.

— În ce sens?

— Ei bine... (Gaspard pare să cântărească o clipă cât de multe să-i spună polițistului.) Mă rog, la urma urmei, dosarul s-a prescris, bietul băiat e mort de zece ani. Ei bine, cu șase luni înainte de dispariție, Esteban s-a apucat să povestească niște lucruri bizare, gânduri suicidare, elucubrații morbide. Vă mărturisesc că m-am speriat, asta îmi depășea competențele, înțelegeți. Eu sunt mai degrabă specializat în septuagenare deprimate, care-mi vorbesc despre relația lor complicată cu soțul sau cu canișul, după ce soțul a decedat. Prin urmare, i-am propus lui Maddi Libéri să preia ștafeta un confrate mai specializat.

— Aveți numele lui?

— Bineînțeles. Dar a trecut multă vreme de când a părăsit Saint-Jean-de-Luz.

*

— ...

Acum aude clar tic-tacul unui ceas. Probabil picurul unui dozator de apă ceva mai îndepărtat. Un scaun care scârțâie. Probabil Esteban care se leagănă.

— Te ascult, voinicule, zice psihiatrul. Cele mai grele sunt primele cuvinte, după care celelalte vin de la sine. Știu că nu e ușor, dar trebuie să ai încredere în mine. Am... am ajutat mulți alți copii. Am o experiență îndelungată. Spune-mi, ai încredere în mine?

— Da... da, domnule doctor...

— Nu, fără domnule doctor. Eu nu sunt ca doctorul Montiroir, mi-ar plăcea să-mi spui pe numele mic. Numele meu complet e Wayan Balik Kuning. Dar dacă îmi spui Wayan e suficient!

47

Privesc, hipnotizată, cum ninge. Fereastra camerei mele e aburită. Un strat subțire de zăpadă afânată acoperă parcarea de la Moulin de Chaudefour, nu se mai distinge șoseaua de taluz sau de primele pante ale văii, brazii și pilonii sunt și ei camuflați. Muntele din fața mea nu mai este decât o pistă lungă și albă care se termină lângă zidul vechiului han. Iarna se instalează, pune stăpânire pe locuri ca o armată nemiloasă, căreia nu poți să nu-i admiri hotărârea rece.

M-am întors la Moulin înainte să cadă și mai mulți fulgi. Savine, cum a văzut că începe să ningă, m-a îndemnat să mă întorc. *Ai grijă, iarna are trei luni de zăpadă de recuperat.* Am plătit eu cina și am condus-o până acasă, o căsuță drăguță, de oraș, cu obloane portocalii, pe Rue de Groire, la doi pași de primărie.

Pe mâine-dimineață, Maddi! Nectaire mă sună imediat ce primește rezultatele! N-o să te mint, eu nu cred nicio secundă... Dar, dacă ADN-urile lui Tom și Esteban sunt identice sau au și cea mai mică legătură de rudenie, o să-ți plătesc cina în fiecare seară la Potagerie până când o să ieșim amândouă la pensie!

Fulgii devin mai mari, mai deși, de parcă s-ar hrăni din cele câteva lumini ale nopții – un felinar îndepărtat, faruri trecătoare – lăsând-o mai întunecată ca niciodată. Biata mea Savine, la restaurant în fiecare seară? Tu o să-ți cheltui acolo tot salariul, iar eu o să mă îngraș zece kilograme în zece ani... Știu sigur că rezultatul va fi pozitiv. Știu că Tom este Esteban și că Esteban e Tom. Am renunțat să mai înțeleg cum e posibil, mi-am ars toate cursurile de genetică medicală, am încetat să mai lupt și să fac apel la rațiune. De față cu ceilalți, încă

reușesc să păstrez aparențele, dar în adâncul inimii știu... că fiul meu s-a întors.

Parcarea, trotuarul, asfaltul, panourile indicatoare dispar ca și când n-ar fi existat niciodată. Zăpada e o invitație să ștergi totul.

Un gând, pe care până acum reușisem să-l țin departe, se întoarce să mă bântuie. Și dacă i se întâmplă ceva lui Amandine? Și dacă, după ce și-a pierdut tatăl, Tom, trebuie să mă forțez să-l numesc așa chiar dacă îi cunosc adevăratul nume, Tom, așadar, își pierde și mama?

Oare... Oare m-aș putea ocupa de el?

Cât timp o să-i ia să uite numele ăsta de împrumut, *Tom*, și să și-l amintească numai pe-al lui, *Esteban*?

Cât timp ca să redevină cel care n-a încetat niciodată să fie? Câteva luni? Mai puțin de un an? De ce-ar avea nevoie? De altă casă, confortabilă, primitoare, plăcută. Și de o chitară adevărată. De un profesor de muzică. De cursuri intensive. N-are vreme de pierdut. Talentul se poate risipi atât de repede la un copil, după zece ani. De ce altceva? De o piscină mare? De un lac? Sau, de ce nu, de mare? O mare calmă, bineînțeles, o mare fără valuri... Mediterana?

Mă las furată de gândurile mele nebunești, învăluită de noaptea de ninsoare care face totul ireal, o paranteză magică preț de o noapte de excepție, fără ghirlande și lampioane, un Crăciun fără iluzii.

Gabriel doarme alături. Îi zăresc corpul înfășurat în cearșafuri, de parcă ar refuza să le împartă cu cineva. Individualist și egoist până și-n somn! Chiar dacă exagerez de data asta... În seara asta, când m-am întors la Moulin, mă aștepta un mic cadou pe masă. Am recunoscut hârtia de ambalaj de la Galipote, am recunoscut scrisul lui Gaby pe cartea de vizită atașată, *Pentru tine. Curaj. Te iubesc.*

Ora 23.50.

Radioul-deșteptător își numără minutele în verde fluorescent.

Peste zece minute, Esteban va împlini zece ani. Nu mai trebuie să-l numesc niciodată Tom! Chiar dacă de față cu ceilalți încă sunt silită să fac acest efort, să joc teatru.

Mai privesc o ultimă oară zăpada desfășurându-și lințoliul. Ca o previziune a celei mai macabre dintre ceremonii?

Totul se va juca, așadar, mâine... Trebuie să-l salvez! Cine mă va putea judeca?

Dacă viața îți oferă o a doua șansă, cine ar putea s-o refuze?

Dacă ți se deschid porțile infernului ca să mergi să-ți cauți iubirea cea mai scumpă, cine ar renunța?

Ora 23.51.

O voce îmi repetă la nesfârșit în minte:

Esteban e în pericol, trebuie să-l salvez.

Deja știu că n-o să dorm în noaptea asta.

Cine mi-ar putea ține companie, ajutându-mă să nu mă pierd definitiv?

Să-l trezesc pe Gabriel?

Să-l sun pe Wayan?

Sau doar să mă ghemuiesc în amintirile mele. Să le despachetez una câte una, cum deschizi cutiile puse în podul casei, cum scoți iarăși bibelourile de altădată, cum atârni din nou tablouri vechi, pentru ca totul să fie pregătit când se va întoarce el.

Mâine.

VÂRSTA A PATRA

SUFLETUL MATUR

Când sufletele ajung la maturitate, se apropie de ultima lor călătorie. Și atunci economisesc timpul, nu-l mai cheltuie. Nu mai sunt în căutare, sunt împăcate. Pot părea lipsite de dorințe în ochii sufletelor tinere, înfometate și însetate. Suflete ca al tău, Maddi. Ele sunt pur și simplu sătule. Nemaiavând nimic de dovedit, nici de descoperit pe lumea asta, sunt păzitoarele propriei păci.

VIII

DESTINAȚIA

O barcă pe lac

48

Tom aude mai întâi pași de șoareci. Ascultă zgomotul lăbuțelor, dar nu reușește să-și dea seama de unde vine.

Unde s-au ascuns? În spatele pereților? Sub patul lui? Își trage din nou așternuturile, se adăpostește în spatele pernei și încearcă să se concentreze mai bine. Nu are de făcut decât asta, să asculte zgomotele, să ghicească unde sunt umbrele care se mișcă în întuneric, să simtă și cel mai mic curent de aer. Nu doarme, nici n-o să doarmă. Fără Monstro, e imposibil să închidă ochii și să aibă încredere în noapte; fără balena lui de pluș, e imposibil să alunge coșmarurile, monștrii negri și pașii de șoareci.

Gata, Tom și-a dat seama unde sunt.

Șoarecii sunt ascunși în spatele ferestrei. Râcâie obloanele ca să intre. Și nu doar cu ghearele, dacă e să te iei după țăcănituri. Sau poate sunt cu miile. Poate că le e prea frig afară? Poate că nu vor decât să se încălzească? Poate că vor doar să vorbească cu el?

Tom se dă jos din pat, având mare grijă să nu scârțâie parchetul, chiar dacă știe că mama n-o să se trezească, i-a

spus că o să ia niște chestii ca să doarmă și că o să se trezească mai târziu, mâine, că el va trebui să se descurce singur cu micul-dejun și toate celelalte.

De îndată ce deschide fereastra, îl ia frigul. Nu are decât pijamaua pe el. Vântul trece pe sub obloane și probabil împinge zăpada care s-a adunat pe pervaz. Un strat destul de gros ca să poți desena o inimă, să scrii un cuvânt sau să faci un bulgăre.

Țac-țac-țac.

Șoarecii își pierd răbdarea. De altfel, nu sunt șoareci, Tom a înțeles. Imposibil să se fi cățărat la înălțimea asta. În cel mai rău caz, lilieci. Se concentrează și ciulește urechea în noapte.

— Tooom...

A auzit un strigăt, și el purtat de vânt, dar învăluit în fulgi ca să nu fie decât o șoaptă.

Numele lui!

— Tooom...

N-are de ales, nu-i e frică, trebuie să afle. Deschide larg obloanele. Dintr-odată, perdelele zboară, fulgii se năpustesc în cameră ca niște fluturi imprudenți care se topesc imediat. Pijamaua lui Tom e împestrițată cu promoroacă. O ultimă șarjă de pietricele atinge oblonul deschis.

Țac-țac-țac.

— Tooom, șoptește încă o dată vocea din întuneric. Nu dormi?

Tom se uită prin bezna din jur. Vocea și pietricelele vin din dreapta lui, dinspre șoproniul al cărui acoperiș spart putea totuși să-i ofere adăpost vizitatorului său nocturn. Scrutează întunericul, se obișnuiește încet-încet cu albeața înfiorătoare a curții fermei. Fiecare obiect abandonat, tractorul vechi, grămada de gunoi, butoiul crăpat, ghivecele de flori sparte, s-a transformat într-o fantomă acoperită de un cearșaf proaspăt spălat și călcat. Descoperă urme de pași în zăpadă,

le urmăreşte din ochi până când zăreşte o siluetă mică, sprijinită de unul dintre stâlpi.

O recunoaşte imediat.

Esteban!

Fără să-i mai pese de frig, de fulgii care-i lipesc pijamaua de pielea îngheţată, îi face bucuros cu mâna prietenului său.

Vântul aduce până la el un nou murmur înăbuşit.

— La mulţi ani, Tom! Coboară, coboară repede, am o surpriză pentru tine.

*

Tom s-a îmbrăcat în grabă cu un pulover şi cu prima pereche de blugi pe care a găsit-o în coşul cu rufe de călcat, pe care mama nu le calcă niciodată, şi a coborât tiptil, în şosete, punându-şi tenişii abia în faţa uşii de la intrare.

De data asta a făcut mai puţin zgomot decât un şoarece. Mama doarme. Poliţista însărcinată să-i supravegheze a plecat de mult acasă. Îşi ia jacheta îmblănită cu glugă. De culoarea dovleacului, un pic cam mare pentru el. Buzunarele sunt deformate de mănuşile şi căciula înghesuite înăuntru; nu stă să verifice dacă sunt toate acolo, deschide uşa şi dă piept cu noaptea de vată, cu capul şi mâinile descoperite.

Tom n-a făcut nici trei metri în curtea fermei Souille şi deja are tenişii uzi. De obicei, nu-i pasă de gaura din talpă, ştie să evite bălţile de pe trotuar şi pietrele prea ascuţite. Dar e imposibil să pluteşti peste cinci centimetri de zăpadă.

Esteban îl aşteaptă, sprijinit mai departe de stâlpul şopronului. E mai bine echipat decât el. Moon Boots[1], mănuşi de lână şi jachetă de schi.

1. Cizme de zăpadă.

Se uită, surprins, la părul lui deja acoperit de zăpadă.

— Acoperă-ți capul, Tom, ești nebun, o să mori.

Tom se supune, scoate căciula din buzunar și o îndeasă pe cap.

— Așadar? Surpriza mea?

— Haide, vino cu mine.

Esteban se îndreaptă spre ieșirea din fermă.

— Ești gata să mergi un pic?

— Nicio problemă, răspunde mândru Tom, deși simte, la fiecare pas, că șosetele îi sunt la fel de înghețate ca și când s-ar scălda într-o cutie pentru cuburi de gheață.

Ajung la drum. Zidurile curmă vântul, ninsoarea e mai puțin deasă în cătunul Froidefond. Esteban propune un prim popas în fața fântânii.

— N-am putut să-ți aduc cadoul de ziua ta, explică el. E prea mare. E la mine. Cum ție îți place muzica, o să fii încântat!

Tom dârdâie, sare de pe un picior pe altul ca să nu-i rămână tenisul lipit în apa înghețată din jurul fântânii.

— E un instrument infernal! continuă Esteban. Dar, mai înainte, trebuie să te întreb ceva.

— Bine, dar hai să ne mișcăm. Dacă nu, o să-ngheț bocnă.

Înaintează spre mijlocul șoselei, stratul de zăpadă e mai puțin gros aici, dar se preface în patinoar de îndată ce grăbesc pasul.

— Ție nu ți-e frig? tremură Tom.

— Sunt o fantomă, nu uita!

— Mda, o fantomă superechipată, totuși! Ce voiai să mă întrebi?

— E important, Tom. Știi, mi-au venit în minte niște amintiri, cum ar fi cele cu albinele. Niște amintiri ciudate. Și sper... că nu le ai și tu.

De-a lungul șoselei departamentale, cei mai subțiri copaci se îndoaie mai-mai să-și frângă trunchiurile la fiecare nou fulg.

— Coșmaruri, adică?

— Mai rău, insistă Esteban. Mai rău de-atât. Zici că-ți place să înoți, în piscină sau în lacuri, vara, te-ai gândit vreodată că există ceva pe fundul apei? Știi, o altă lume. Invizibilă. Sub apă. Dacă ajungi acolo și apoi urci iar la suprafață, ai devenit altcineva.

Tom se oprește. Dintr-odată nu mai simte mușcătura gerului. Se gândește să-l lovească pe băiatul care merge lângă el, ca să verifice dacă pumnul o să treacă prin pieptul lui, dacă o să se afunde ca și cum ar fi din fum, din apă sau din zăpadă când temperatura coboară sub zero.

Își reține gestul, dar nu și cuvintele.

— Tu... și tu ți-amintești de asta? Eu n-am spus nimănui, niciodată! E secretul MEU. Cum ai putea să știi despre asta, dacă nu ești fantomă? Dacă n-ai ieșit din capul meu? Nu mai zic că, din cauza costumului tău de schi olimpic și a cizmelor de cosmonaut, începusem să cred că ești real.

Dedesubtul lor, trei serpentine mai jos, o lumină traversează scurt noaptea. Niciunul dintre băieți n-a observat-o.

— Ai văzut ce vreme e, glumește Esteban. Ce te-așteptai, să ies doar într-un cearșaf și cu o ghiulea de picior?

Tom zâmbește. Chiar vorbește cu el însuși? Chiar a ieșit singur în noapte? Și, dacă închide ochii, Esteban o să dispară? Ar fi mai bine să se întoarcă în camera lui acum decât să continue să meargă, cu picioarele înghețate, fără să știe până unde? Visează? Și, dacă se ciupește, o să se trezească la căldură, în patul lui?

Esteban pare atât de viu. E singurul lui prieten. Nu vrea să dispară, în niciun caz. A pornit din nou la drum, Tom îl

urmează, șchiopătând pentru ca piciorul lui drept să atingă solul rece cât mai puțin posibil.

Mașina intră în cătun în clipa în care ei ies din Froidefond, chiar înainte de pod. Înaintează în ralanti, doar cu poziţiile aprinse, ca doi ochi galbeni ai unui animal sălbatic încolţit de ninsoarea neașteptată care caută o pradă imprudentă s-o devoreze.

Podul e complet înghețat. Ei înaintează mai mult patinând decât mergând, ținându-se fiecare de câte o parte a parapetului.

— Bine, am încredere în tine, spune Tom cât poate de tare, ca să-şi dea curaj. Ești o fantomă ciudată, dar destul de simpatică. Nu cred că multe fantome își aduc aminte de aniversări și oferă cadouri!

Esteban, fără să dea drumul balustradei înghețate, se întoarce spre prietenul lui.

— Serios, Tom, când o să încetăm cu jocul?

— Joc... ce joc?

— Nu sunt o fantomă. Știi bine! Iar numele meu adevărat nu e Esteban.

Tom pare că s-a dezechilibrat. Se ține ca să nu cadă; Couze Chambon o fi înghețat?

— Și atunci care e numele tău adevărat?

În clipa în care Esteban se pregătește să răspundă, cei doi ochi galbeni ai fiarei apar în spatele lor.

Haloul de lumină străbate podul, numără prăzile izolate, după care spulberă noaptea cu farurile aprinse, ca să le orbească.

— Păzea, Esteb...

Strigătul se blochează în gâtul lui Tom. Nu mai e nimeni altcineva pe partea cealaltă a podului. Niciun alt băiat. E singur în noapte când fiara se aruncă asupra lui.

49

Ninsoarea s-a oprit la primele ore ale dimineții, chiar înainte de răsărit. De parcă totul fusese prevăzut ca decorul să fie perfect la trezire. Nuanțele subtile de roz pe pantele domoale ale vulcanilor, umbra săltăreață a brazilor pe covorul alb, câteva urme de gheare de stăncuțe, drept unice zgârieturi. O armonie delicată, tulburată numai de baletul utilajelor de deszăpezire ce râcâie asfaltul cu lamele lor de oțel. Străzile principale sunt practicabile, cu condiția să conduci foarte încet, pe mijloc, și să nu te întâlnești cu nimeni.

Niciodată nu mi-a mai luat atât ca să parcurg cei trei kilometri dintre Moulin de Chaudefour și Froidefond. Aproape treizeci de minute. În timp ce ieșeam din fosta stațiune, aveam senzația că telescaunele o să-nceapă deodată să funcționeze, mașinile să se îngrămădească la intrarea în parcare, cu valizele pe acoperiș, și costumele de schi, ca niște confetti colorate, să coboare în zigzag pe pârtiile reînsuflețite.

Dar nu, n-am întâlnit niciun schior, doar liniștea și corbii. Doar o dimineață calmă și, la radioul din mașină, un jurnalist alarmist care anunță o a doua furtună de zăpadă la mijlocul dimineții, mult mai violentă decât aversele din noaptea asta.

Rămâneți acasă!

Observ Koleos-ul portocaliu oprit la intrarea în ferma Souille. În schimb, niciun Renault 5. Nectaire e cel care trebuie să aducă rezultatele. Ultimul venit, asta nu-i stă în obicei. Îmi alung repede presentimentul rău. Avem întâlnire la opt, orologiul bisericii din Murol n-a bătut încă, secretarul primăriei nu e în întârziere.

Savine iese din mașină de îndată ce mă vede sosind, înfofolită într-o haină cu glugă largă, kaki. Probabil vânătorii de munte purtau așa ceva secolul trecut. Ținuta ei de comando contrastează cu jacheta mea de schi violet, care poate fi văzută de la kilometri distanță.

Eu am stabilit locul de întâlnire. Aici, la Souille! Odată ce vom avea rezultatul testului ADN, oricare ar fi el, trebuie să acționăm rapid, coordonat.

Încă sunt convinsă că Tom e în pericol!

Savine vine spre mine, purtând pe cap o căciulă siberiană dinainte de Revoluția din Octombrie. Fularul ei portocaliu flutură în vânt. Ne-am despărțit ca două bune prietene ieri-seară, dar acum se apropie cu fața încruntată a unei ursoaice trezite în ianuarie.

Ce s-a-ntâmplat de când ne-am luat rămas-bun?

— Îl cunoști pe Wayan Balik Kuning?

Nici „bună ziua", nici „ce mai faci", nici „Nectaire e pe drum, are rezultatele".

Doar un upercut drept în ficat.

Încasez lovitura și răspund, surprinsă:

— Da, e psihiatrul meu.

— Nu numai, după câte se pare. Era și al lui Esteban. Nu mi-ai vorbit despre el ieri.

Am impresia că am fost lovită în gât cu un bulgăre mare de zăpadă care s-a topit și-mi curge pe spate.

— Cum ai aflat numele lui?

— Asta să-l întrebi pe Bocolon! Mă rog, Nectaire, dacă preferi. Îți dai seama că ne-am sunat ieri-seară. Uneori, poate fi uimitor de perspicace. A mers pe fir, metodic, cum știe el să facă, și totul s-a luminat.... Fiul tău a schimbat psihiatrul cu câteva luni înainte de dispariție. De ce nu mi-ai zis nimic despre asta?

Să aud rostindu-se numele lui Wayan m-a surprins pe moment, dar îmi recapăt prezența de spirit. Unul sau doi psihiatri. Ce importanță are, de fapt? Bolborosesc o justificare.

— Am simplificat. Când Esteban a început să povestească lucruri ciudate, să spună că voia să fie altcineva, să se alăture unei lumi scufundate, să renască într-un alt corp, Gaspard Montiroir a intrat în panică. S-a temut să nu se trezească cu o sinucidere în cârcă, și-atunci a dat bebelușul, un bebeluș mare, de nouă ani, unui confrate din Saint-Jean-de-Luz, care avea o experiență solidă în traumatismele copilăriei. După cum vezi, Savine, nu-i nimic misterios.

— Ba mai mult, după dispariția fiului tău, acest doctor Kuning s-a mutat în Normandia și a deschis un cabinet în Le Havre. Iar câteva luni mai târziu, tu te-ai mutat și te-ai stabilit la Etretat... La mai puțin de treizeci de kilometri de el!

Bulgărele de gheață de pe spatele meu se încălzește în contact cu pielea. Înțeleg acum bănuielile ei: Savine nu poate crede într-o asemenea coincidență. Să-i mărturisesc că explicația e foarte simplă? Da, l-am urmat pe Wayan! Aveam nevoie de o companie când Esteban a dispărut, iar alegerea doctorului Kuning ca terapeut a venit de la sine. Când s-a mutat la Le Havre, o oportunitate pentru el de-a lucra în colaborare cu unul dintre cele mai mari laboratoare franceze de psihiatrie clinică, m-am simțit pierdută. Evenimentele s-au precipitat după aceea, polițiștii mi-au prezentat un cadavru și mi-au spus că era al fiului meu, toate cercetările au fost încheiate, dosarul închis. Nimic nu mă mai reținea în Țara Bascilor. Am căutat un loc în care să plec, oricare, numai să aibă mare și să fie suficient de departe. Royan, Lorient, Dunkerque, nu-mi păsa... Rămăsesem în contact cu doctorul Kuning. Alegerea Normandiei și a Etretat-ului a venit de la

sine. Aveam nevoie de el. Probabil, fără să recunosc, eram chiar îndrăgostită de el... Apoi a apărut Gabriel.

Îi susțin privirea asistentei sociale, buturuga asta mică pe care nimic nu pare s-o poată doborî, nici măcar un viscol sau o erupție vulcanică.

— Regret, Savine, dar partea asta din viața mea nu te privește. N-are nimic de-a face cu...

Mă opresc, era cât pe-aci să spun „Esteban". Îmi mușc buzele vinete. „Tom", trebuie să spun „Tom" în fața lor.

— Cu Tom.

— Cum dorești.

Savine nu insistă. Eu, da. Nu pot să rezist curiozității.

— Ce-a povestit doctorul Kuning?

— Nimic. Nectaire a încercat să-l prindă la telefon toată seara. Fără succes.

Iar eu, toată noaptea. La fel, fără ca Wayan să-mi răspundă. De unde până unde tăcerea asta, după ce m-a hărțuit cu atâtea mesaje?

Șterg cadranul ceasului de la mână, ca să-l dezaburesc.

Ora 8.07.

Unde-o fi Nectaire Paturin?

Savine pare și ea neliniștită, se sucește să-și scoată telefonul de sub haină. Nectaire nu întârzie niciodată, niciodată!

— Nectaire? strigă ea, lipindu-și telefonul de ureche.

Și răspunde întotdeauna când e sunat.

— Nectaire?

Mă uit la Savine, apoi privirile noastre se întorc spre drum. Trecerile plugurilor l-au făcut la fel de lucios ca un diamant tăiat.

Și dacă Nectaire, cu Renault-ul 5 vechi, a dat colțul?

50

Nectaire nu îndrăzneşte să frâneze. Nu îndrăzneşte nici să scoată din viteză, pentru asta i-ar trebui o a treia mână, de celelalte două are nevoie ca să le ţină încleştate pe volan. Îndrăzneşte şi mai puţin să accelereze, chiar dacă ştie că asta ar trebui să facă, să prindă un pic de viteză şi s-o menţină constantă, fără smucituri, să dea doar indicaţii imperceptibile roţilor, aşa cum îşi dirijează jocheii caii printr-o simplă lovitură de pinten.

Uşor de zis... Până aici, Nectaire o scosese la capăt binişor, străbătuse drumul de la Besse până la Murol încet, dar sigur, concentrat, îşi inventase un copilot imaginar, într-un raliu în care avea să câştige cel mai precis, nu cel mai rapid, *viraj în ac de păr peste trei kilometri, ralanti şi redresează trei milimetri.*

Se simţea mai degrabă mândru de el însuşi, până în clipa în care i-a vibrat telefonul în buzunar şi, evident, nu putea face nimic, nici cel mai mic gest ca să-l scoată, doar să-i asculte apelurile sonore succedându-se, apoi vocea lui nazală luând un accent elveţian neconvingător pentru a invita persoana care suna să-i laaase un mesaaaaj şi, la sfârşit, după o scurtă pauză, vocea lui Lazarbal tunând:

Alo? alo? Ai măcar bărbăţia să-mi răspunzi! Nu mă dau în vânt să trec de prost şi-n privinţa asta mi-ai tras-o de nu m-am văzut!

Incapabil să reacţioneze, Nectaire lasă încet maşina să alunece spre marginea drumului.

Tocmai l-am sunat pe Lespinasse. Cel adevărat! La brigada din Besse. Evident, i-am dat de veste că există un tip simpatic care face treaba în locul lui.

Renault-ul se oprește ușor în grămada de zăpadă murdară, frunze și crengi înlăturate de utilajul de deszăpezire.

Nu știu încă cine ești, dar o să te găsesc, crede-mă. Și o să stăm de vorbă!

Bip, bip, bip.

Roțile Renault-ului patinează, incapabile să iasă de pe propriile făgașe.

În buzunarul jachetei, Nectaire simte greutatea plicului cu rezultatele testului ADN, pe care Boursoux i le-a trimis la șase dimineața; le imprimase și nu mai avea decât să le ducă. Bocolon nu mai e decât un fost polițai ratat, un pilot de poștă aeriană incapabil să treacă de insula Ré, un căpitan de hidrobicicletă transatlantică... eșuat.

51

Ora 8.32.

— Nu-i normal că Nectaire n-a ajuns, se panichează Savine. Nu-i normal să nu răspundă. Nu-i normal...

Îngrijorarea ei mi se pare emoționantă. Ar fi în stare să-l îmbrățișeze dacă Nectaire ar apărea acum? Să-i declare că i-a fost foarte frică și că nu vrea să-l piardă... că-l iubește?

— Mă duc să-l caut! se hotărăște Savine. Am un 4 x 4 și cauciucuri de zăpadă. Au anunțat că în mai puțin de-o oră o să-nceapă adevăratul viscol!

Un zgomot de tractor îi acoperă sfârșitul frazei, însoțit de un miros oribil de cauciuc ars. Privim, stupefiate, Renault-ul 5 apărând în fața curții de la Souille. Din motor și din pneuri iese fum, de parcă Nectaire ar fi făcut tot drumul în viteza întâi.

Vopseaua albă e mânjită de noroi, de zăpadă topită, de frunze lipite și de zeci de urme de mâini, de parcă un regiment întreg l-ar fi împins ca să poată ajunge.

Nectaire Paturin iese din R5 cu picioarele ușor crăcănate, ca un călăreț din US Postal scăpat dintr-o ambuscadă a indienilor. În mână are un plic.

— Am ajuns. Pompierii din La Bourboule au trebuit să mă scoată din șanț, dar am ajuns.

Mă apropii, vreau să-i smulg plicul.

— Savine mi-a zis de pariul ei, zâmbește ciudat Nectaire. O cină la restaurant în fiecare seară, până la pensie, dacă cele două ADN-uri sunt identice.

Sunt la un metru, însă el ridică mâna în loc să-mi întindă plicul.

— Eram convins că mințeați, doamnă doctor Libéri. Că mintea dumneavoastră tulburată inventa toate asemănările astea. Instinctul mi-o șoptea cu fermitate... Încă o dată, Bocolon s-a înșelat.

În sfârșit, lasă plicul în mâna mea și se străduiește să fie ironic.

— Va trebui să faci ore suplimentare, Savine, sau să iei cursuri de gătit.

Rup plicul, care cade în zăpadă, verific în treacăt anteturile și ștampilele oficiale, sigla tricoloră din capul foii și ideogramele chinezești din josul paginii, și citesc direct rezultatul.

TEST ADN Nr. 17854 – Comparația loturilor 2021-973 (Esteban Libéri) și 2021-974 (Tom Fontaine)

Genotipurile celor două loturi furnizate sunt strict identice. Cotă de fiabilitate de 99,94513%.

Prin urmare, cele două eșantioane furnizate provin fie de la același individ, fie de la gemeni monozigoți.

Nu stau să analizez semnificația unei asemenea revelații. Numai gemenii pot avea un ADN identic! Tom și Esteban nu pot fi gemeni... Așadar, oricât de imposibil pare, ei au același înveliș corporal pentru că formează o singură persoană, aceeași!

Abia dacă-l aud pe Nectaire, în spatele meu, strigându-i lui Savine:

— Asta ne depășește, o să chem poliția... și le spun să aducă și un exorcist!

Deschid ușa de la Souille, știu că nu e niciodată încuiată.

— Stai puțin, spune Savine, venind în urma mea.

N-o ascult, intru. Nu rostesc decât cinci cuvinte, mereu aceleași.

— Trebuie să-l protejez pe Tom!

— Polițiștii s-au ocupat de asta, mă liniștește Savine. Era aici o polițistă de gardă, Jennifer Louchadière.

Nectaire aleargă în spatele nostru și o contrazice.

— Nu, Savine. Louchadière a plecat acasă, ieri-seară. Totul era în ordine, după părerea jandarmilor, n-avea niciun motiv să mai rămână.

Mă întreb, o fracțiune de secundă, cum se poate ca Nectaire, atât de lent în tot ce face, să fie mereu atât de bine informat.

— În orice caz, strig eu repezindu-mă spre scară, polițiștii n-o să creadă niciodată povestea asta cu reîncarnarea! O să facă doar o anchetă limitată la viziunea lor despre realitate. Va fi totuna cu a căuta un ucigaș în noapte, sperând că o să treacă pe sub singurul felinar aprins. Amandiiine!

Strig. Chiar dacă dobitoaca asta s-a îndopat cu Valium, o s-o trezesc! O aud pe Savine alergând în urma mea.

— Nu, Maddi... stai... așteaptă polițiștii.

Ajung în fața ușii camerei. Amandine e culcată pe-o parte. O ceașcă în care se vede un lichid cleios e așezată pe noptieră.

— Amandine, răspunde-mi, e important. Ți-a spus Tom că vrea să-și schimbe învelișul corporal? Să se alăture unei lumi scufundate? Să renască în sufletul altui copil?

Amandine nu reacționează. Complet drogată. Traversez palierul ca o furie.

— Tom, Toooom.

Savine îmi taie calea, în uniforma ei de agent KGB siberian.

— Ușurel, Maddi. Am făcut progrese cu testul ADN. Acum știm că există o chestiune neclară. Suntem de partea ta, o să depunem mărturie, dar trebuie să-i lăsăm pe polițiști să-și facă treaba.

O împing, vreau să trec, vreau să-l văd pe Tom. Trântesc ușa camerei lui de perete.

Și încremenesc în prag.

Tom nu e aici.

Mă uit fără să-mi cred ochilor la patul nefăcut, la așternuturile date la o parte, de parcă Tom s-a ridicat pur și simplu ca să se ducă la toaletă, apoi, pe scaunul cel mai apropiat, văd o pijama abandonată, udă, dovada că Tom s-a îmbrăcat în grabă și a ieșit în plină noapte.

Totul se repetă, totul se repetă.

Mă întorc, îmi arunc privirea spre camera lui Amandine și strig mai tare:

— Unde e Tom?

Corpul ei întins nu s-a clintit. Tot ce se-ntâmplă în jurul ei nu-i decât un coșmar pe care refuză să-l înfrunte?

Savine mă apucă de braț.

— Calmează-te, Maddi, te rog.

— Dar nu înțelegi? Esteban a dispărut în dimineața în care a împlinit zece ani! Totul se repetă, totul se repetă.

Nectaire a rămas la piciorul scării.

— Nu! ordonă el. Nu atingeți nimic din camera aia. Dacă Tom a fost răpit, e o scenă a crimei, orice detaliu o să conteze.

Nici n-a apucat să urce trei trepte, c-am și deschis sertarele comodei din fața mea. Gata să le smulg cu totul. Cărți, caiete, foi se împrăștie peste tot. Continui să scotocesc prin camera lui Tom, isterică. Trebuie să găsesc ceva, nu contează ce, un indiciu cât de mic. N-am reușit acum zece ani, nu mi-am dat seama de ce se-ntâmplă, n-am suspectat nimic. Nu trebuie să dau greș a doua oară. Trebuie să descopăr unde s-a dus. Cine l-a luat...

Smulg toate umerașele de pe suport. Cămăși, pantaloni, pulovere zboară prin aer și cad în jurul meu. Bat cu toată puterea în fundul șifonierului, cu vârful cizmei. Talpa mea trece prin placa de lemn. N-are fund dublu.

— Nu, Maddi, încearcă Savine să mă facă să-mi vin în fire.

Trebuie să găsesc ceva!

Prin ușa deschisă, îl zăresc pe Nectaire, cu telefonul lipit la ureche, chemând fără îndoială întăriri. N-a priceput nimic?

Smulg cearșafurile de pe pat. Arunc pernele. Nimic!

Cu siguranță există ceva de descoperit. Tom are nevoie de mine, Tom e în pericol. Poliția n-o să mă creadă, la fel ca acum zece ani, poliția o să piardă prea mult timp.

Savine stă în picioare în spatele meu, depășită pentru prima oară. A încetat să lupte.

Mă aplec și mă încordez ca să scot salteaua, nu reușesc, am impresia că mă stoarce de ultimele puteri, mai rapid decât dac-aș pierde litri de sânge. O implor pe Savine din priviri.

Ajută-mă, ajută-mă.

Oftează. Îmi dau seama că și ea a alunecat în irațional. E prea târziu să mai dăm înapoi, ne prăbușim în infern, o să urcăm la suprafață mai târziu, ca să explicăm ce se poate explica. Împingem amândouă salteaua până când alunecă și cade pe parchet, ridicând un nor gros de praf. Tușesc, ochii

mă ustură, la început nu văd decât vreo câteva stinghii rupte, niciodată reparate.

Norul se risipește, așa cum se retrage marea.

Savine, lângă mine, s-a oprit. Spontan, mă apucă de mână. Când iraționalul ajunge într-un asemenea punct, când nu te mai poți agăța de nimic, trebuie să te agăți de cineva.

Sub pat, Tom a construit o machetă. Probabil nimeni n-a văzut-o, cu atât mai puțin mama lui. Tom știa că niciodată vreo mătură n-avea să-i distrugă opera secretă.

Sunt fascinată de precizia detaliilor, clopotnița bisericii, orologiul gării, curtea școlii, firma cu croasantul auriu din fața brutăriei, fiecare felinar, fiecare acoperiș, fiecare coș de fum. Un sat întreg. Niciun locuitor, niciun animal. Un sat vopsit în întregime în albastru! Vopseaua care acoperă parchetul și plintele de sub pat nu lasă nicio îndoială: Tom a realizat macheta unui sat scufundat! Fără un psihiatru cu care să poată vorbi, nu l-a construit în mintea lui, ci de-adevăratelea.

Mâna lui Savine îmi strivește degetele.

Îl aud pe Nectaire strigând, în depărtare.

— Trezește-te, Amandine, ce mama dracului, trezește-te.

Aud voci, mai îndepărtate, povestind legendele astea nemuritoare. Un sat a fost scufundat sub lacul Pavin, un sat întreg. Aceeași legendă, aceeași poveste ca a cartierului de pe coastă din Saint-Jean-de-Luz.

Am ÎNȚELES.

Savine încearcă să mă oprească, dar nicio cătușă n-ar putea să mă țină.

Aud pentru ultima oară strigătele din camera din față.

— Amandine, te rog.

O aud pe Savine în spatele meu implorându-mă.

— Nu, Maddi, rămâi aici.

Nu-i mai ascult. Încă pot să câștig. Încă pot să-l salvez.

O iau la fugă din cameră, cobor scara sărind treptele câte trei, fără să mă întorc, trântesc ușa de la intrare. Afară, vântul s-a înteţit şi zăpada, în vârtejuri dezlănţuite, a început din nou să cadă.

52

— Amandine, trezeşte-te, Amandine!

Savine a îngenuncheat la marginea patului. O ciupeşte de braţ pe tânăra mamă, care nu reacţionează. Privirea ei alunecă spre medicamentele împrăştiate pe noptieră.

— Ce porcărie ai înghiţit? Trezeşte-te, drăguţa mea, trezeşte-te.

Îi pune mâna pe pântec.

— Dacă nu pentru tine, fă-o măcar pentru copilul tău.

Nectaire a rămas în picioare în cameră. Niciodată n-a părut atât de agitat. Scrutează curtea fermei pe fereastră. MiTo-ul lui Maddi a dispărut şi urmele lăsate de roţi au fost imediat acoperite de zăpadă.

— Unde a plecat?

— Habar n-am! Ajută-mă, du-te şi caută un prosop umed sau ceva.

Nectaire reacţionează cu întârziere. A sunat la jandarmeria din Besse, dar, din cauza viscolului care s-a întors, o să le ia ceva timp să ajungă. Prea multe informaţii se încâlcesc în mintea lui: suprapunerea suprarealistă a ADN-urilor, dispariţia lui Tom, fuga lui Maddi Libéri, nu reuşeşte să le trieze. Instinctul îi şopteşte că...

— Un prosop, la naiba! Îi arde fruntea, respiră greu.

Nectaire se scuză, se bâlbâie, nu îndrăzneşte să întrebe unde-i baia, intră în panică, deschide prosteşte uşa şifonierului

din cameră, înainte să-și dea seama că sunt puține șanse să găsească acolo prosoape de baie.

— Ce vrea să facă Maddi?

— Nimic... Mișcă-te. Prima la dreapta, chiuveta.

Nectaire face un pas, apoi încă unul.

Trosc!

A călcat pe un ciob de sticlă. Secretarul primăriei se apleacă și ridică precaut, cu două degete, *o seringă*.

— Ce naiba...

Savine reacționează imediat și cercetează rapid din ochi reziduurile cafenii lipicioase de pe cioburile de sticlă. Dă cearșafurile la o parte, apucă mâna inertă a lui Amandine, o întoarce și-i examinează venele de la încheietură. Descoperă imediat o înțepătură minusculă, înconjurată de o picătură de sânge coagulat. Și mai multe hematoame, pe brat și pe încheietură.

— Nu și-a făcut asta singură! zice Savine, panicată. Cineva a venit și a drogat-o. În noaptea asta. Cel care l-a răpit pe Tom, cu siguranță...

— Sau cea...

— Ce?

Savine caută și alte urme de înțepături pe pielea tinerei mame. Nu mai găsește.

— Cea care l-a răpit pe Tom! (Nectaire ține seringa spartă în palmă.) Uite, ăsta e un material medical pe care nu-l găsești într-o farmacie obișnuită. Înțepătura e sigură și curată, execuția unui profesionist. Un medic sau o infirmieră a făcut treaba asta.

— Vrei să spui că...

— Mai știi alți medici prin zonă? Pe cine am bănuit noi de la bun început că vrea să-l răpească pe Tom? Cine a șters-o când am chemat-o să ne ajute? Cine ne-a dus cu prețul încă de la început? Cine a putut să ne bage pe gât niște țoale

oarecare, pretinzând că erau ale fiului ei, pentru afurisitul tău de test ADN? Ea a venit de mai multe ori la Souille, a putut să le fure pe-ale lui Tom, doar sunt aruncate peste tot, n-avea decât să se aplece și să le culeagă. Am fost niște fraieri! Asta-i singura explicație.

Savine cuprinde încheietura lui Amandine și-și apasă degetul mare pe vena violacee. Pulsul e slab, dar regulat. Nectaire pune cu grijă resturile seringii pe noptieră, continuându-și solilocviul.

— Pentru Dumnezeu, ar fi trebuit să-mi ascult instinctul! Am avut dreptate, de la început. Vrea s-o șteargă cu băiatul. Ce ți-a zis, Savine? Unde a plecat?

Secretarul primăriei vizualizează în minte incredibila machetă albastră pe care Tom a făcut-o sub pat.

— Părea... obsedată de povestea asta cu satul scufundat.

— La fel ca fiul ei! explodează Nectaire. Exact asta mi-a povestit psihiatrul. Și pe băiat l-au găsit înecat. Numai că era la Saint-Jean-de-Luz, un oraș pe jumătate dispărut sub ocean.

Privirile lui Savine și Nectaire se întâlnesc exact în clipa aia.

Pavin! Legenda pe care Aster le-a povestit-o de atâtea ori, satul înghițit de pe fundul lacului, pedepsit de diavol pentru toate păcatele lui.

— Acolo e! strigă Savine. Cu siguranță l-a dus pe Tom acolo!

O strălucire de admirație străbate privirea secretarului primăriei, poate de dragoste.

— Mă duc eu, spune ea.

Eroii nu sunt niciodată cei la care te aștepți.

— Nu, tu rămâi, ordonă Nectaire cu autoritate. Amandine are nevoie de tine! Sună din nou la brigada din Besse și spune-le să vină direct la lacul Pavin.

53

Dinaintea mea, lacul Pavin seamănă cu o imensă oglindă înconjurată de o centură de pini acoperiți de chiciură, ale căror dubluri tremurătoare se reflectă în apa înghețată. Fulgii cad cu miile, cei mai norocoși se agață de crengi, se îngrămădesc pe maluri, în timp ce toți ceilalți mor în lac, dezintegrați imediat ce ating suprafața apei, ca tot atâția kamikaze sacrificați.

Încetinesc, dar merg cât mai aproape de malul lacului, pe debarcaderul de lemn. Simt scândurile scârțâind sub pneuri. Opresc în sfârșit, dar, chiar și după ce trag frâna de mână, MiTo-ul meu continuă să înainteze mai mult de un metru, alunecând inevitabil pe zăpada tasată. Încremenește abia la capătul pontonului, la doar câțiva metri de vid.

Răsuflu ușurată pentru o clipă. Am ajuns! Dacă prima parte a drumului de la Froidefond la Pavin a fost destul de lejeră pe șoselele în general deszăpezite, a doua, după Besse, s-a dovedit un dezastru. Viscolul anunțat a început brusc. La zăpada adunată pe marginea drumului sau pe crengile brazilor, risipită de vânt, s-a adăugat stratul gros al ninsorii dezlănțuite, întinzând în fața farurilor o perdea albă aproape de nepătruns. O zăpadă lipicioasă, care se depunea repede, aproape o puteai vedea cu ochiul liber cum crește, ca o apă care se umfla.

Cu cât conduceam mai departe, cu atât aveam impresia că mă pierd într-un tunel care se deschide cu greu și se închide aproape imediat în urma mea. Un tunel silențios. Zăpada cădea fără zgomot pe caroserie, pneurile alunecau de parcă pluteau, doar radioul dădea o aparență de viață, chiar dacă pârâia. Jurnalistul local repeta la nesfârșit sfaturile, îndemna ascultătorii să nu cumva să iasă din case, viscolul n-avea să dureze decât patru-cinci ore, dar avea să fie extrem

de violent, meteorologii prognozau peste un metru de zăpadă în timpul dimineții. Zona urma să fie izolată! Rămâneți în case, în primul rând, nu vă deplasați decât pentru un motiv vital, esențial.

Deschid portiera și ies pe debarcader.

Să-mi găsesc băiatul nu e un motiv esențial?

Alunec, mă agăț de portieră. La naiba! Sub stratul de zăpadă solul e complet înghețat. Un adevărat patinoar, care s-ar putea transforma cât ai clipi în trambulină. Lacul se întinde în fața mea. Îmi îndes căciula mov pe cap, îmi înfășor fularul de lână albă în jurul gâtului, îmi închei până la ultimul nasture jacheta de schi violet și mijesc ochii ca pe niște mortiere, ca să evit cât pot rafalele de fulgi.

Nimic! Nu văd nimic prin ploaia deasă de vată. Nicio mașină parcată, nicio urmă de cauciucuri, de pași sau de sanie. Nimic în afara lacului înghețat și a pinilor albi care-l încercuiesc ca o armată de schelete rânjite.

Cu toate astea, trebuie să-l găsesc.

Esteban e cu siguranță aici, nu se poate să mă înșel.

O fi venit de bunăvoie, în noaptea asta, profitând că vremea se făcuse mai bună?

Fusese răpit?

Dacă e deja...

Cercetez cu atenție suprafața netedă a lacului pe care mor milioane de fulgi.

Dacă s-a înecat deja?

Nu, imposibil.

Înaintez pe debarcader cu mare atenție să nu alunec și strig să mă audă tot universul.

— Estebaaan!

Nicio undă a lacului n-a tremurat. În stânga mea, poteca de pe marginea lui se observă cu greu, iar săgețile indicatoare arată toate același lucru: alb.

Alb pe alb.

— Estebaaan.

Pornesc la drum. Trebuie să mă agăț de crengi, poteca în pantă urmează malul lacului, un singur pas pe-alături, un sprijin greșit și ajung în baia înghețată. Suprafața Pavinului e acoperită de o ceață de condens fină. Apa lacului probabil nu e cu mult mai caldă decât aerul, dar pâcla creează iluzia că e fierbinte, clocotitoare, o oală uriașă, încinsă de flăcările iadului.

Cum să-ți imaginezi că Esteban ar fi putut sări în lac? Că ar fi putut crede că va ajunge la un sat, înecat, dedesubt? Cineva l-a influențat cu siguranță.

— Estebaaan!

Fulgii îmi intră în gură fiindcă o țin prea mult deschisă ca să strig. Îi scuip, continui să merg și încerc celălalt nume, cu părere de rău.

— Toooom!

Nu primesc niciun răspuns, nici măcar un ecou care să mă sfideze, să mă facă să cred că există viață aici, că a venit cineva încoace.

— Toooom, Estebaaaan, Toooom!

Înaintez hotărâtă pe drumul care dă ocol lacului. Căciula mi-e răsucită, fularul, un șarpe cu sânge-rece care-mi devorează gâtul. Alunec de o sută de ori, fiecare metru în plus îmi întinde o nouă capcană, un puț de zăpadă afânată în care mă îngrop până la coapse, urmat de o porțiune mai liberă în care zăpada spulberată n-a lăsat în urmă decât o crustă înghețată.

Înaintez totuși. MiTo-ul nu mai e decât un mic iglu așezat la marginea banchizei, sunt aproape pe malul opus, am înconjurat, așadar, jumătate din lac.

Deja?

De cât timp sunt aici? Un sfert de oră? Jumătate de oră? O oră? Îmi smulg mănușa dreaptă cu dinții și-mi strecor mâna în buzunar, căutând telefonul.

Șapte apeluri, trei mesaje. Doar atât apuc să citesc înainte ca fulgii să-mi acopere ecranul. Îi șterg cu un deget furios, apoi îndoi palma ca un paravânt ridicol.

Savine, bineînțeles, Savine a încercat să ia legătura cu mine încontinuu. Cu siguranță au avut grijă să cheme poliția. Le merge mintea, fără îndoială, o să se gândească la Pavin.

Degetele îmi alunecă, dar ecranul tactil îmi dă până la urmă ascultare.

Wayan a încercat și el să ia legătura cu mine. Niciun mesaj vocal, niciun SMS.

Am mâna înghețată, fața bătută de vânt și ninsoare, bag telefonul în buzunar și-mi pun mănușa până nu-mi cad degetele ca țurțurii.

— Estebaaan, Tooom, Estebaaan...

Îmi reiau mersul haotic. Crengile pinilor mă ating ușor, la cel mai mic contact revarsă asupra mea tone de zăpadă, iar uneori, când poteca e prea abruptă, mă biciuie.

Nu le mai dau atenție, nici durerii, nici frigului. Ochii mi se lipesc ca de un magnet de suprafața lacului, singurul element din peisaj care n-a fost devorat de zăpadă, o gaură neagră indiferentă la cataclismul din jur, o apă calmă cu oglindă perfectă, aproape transparentă.

Ochii mei încețoșați par că deslușesc niște siluete de acoperișuri, mi se pare că aud dangătul unui clopot, râsete de copii.

— Estebaaan?

Oare totul o s-o ia de la început?

Oare apa se va închide din nou peste secretul ei?

Ucigașă tăcută, pe care nimic n-o va putea face vreodată să mărturisească.

Oare n-o să-l mai văd niciodată pe Esteban?

Oare durerea o să mă trăsnească din nou?

Oare peste patru săptămâni o să pescuiască din nou cadavrul unui înecat?

Oare...

Am încheiat practic turul lacului. MiTo-ul e aici, în fața mea, la câteva sute de metri. Debarcaderul. Câteva bănci. Câțiva stâlpi pentru a amara bărcile și hidrobicicletele vara.

Aversa de zăpadă devine și mai deasă, fulgii mai agresivi. Fac ochii cât cepele totuși, n-au decât să mă usture, să mă irite, nu-mi pasă.

O barcă mică e amarată la unul dintre pontoane. O barcă pe care n-o văzusem când ajunsesem. Cum am putut să n-o observ?

Oare-i doar o iluzie?

— Esteban?

Gâtul meu sugrumat de fularul-boa n-a lăsat să iasă decât o voce firavă.

Nu-mi vine să cred ce văd.

E acolo. În barcă.

În fața mea.

Îi recunosc jacheta, căciula, părul blond nins.

— Estebaaan!

De data asta am strigat din răsputeri, gata să provoc o avalanșă.

Esteban nu se întoarce.

— Tooom!

Tom nu mă aude.

Nu contează, alerg spre el, cu riscul de-a aluneca la fiecare pas.

Nu-mi pasă de zăpadă, nu-mi pasă de polei.

Nu, n-o s-o ia totul de la capăt.

De data asta l-am găsit. De data asta îl pot salva.

54

Nectaire zăreşte MiTo-ul drept în faţa lui! Chiar şi acoperită de zăpadă, recunoaşte forma specifică a caroseriei. Nimeni nu mai are pe-aici o maşină ca asta în afară de Maddi Libéri. De cât timp e aici? Cât avans are faţă de el?

Nu frânează când se apropie de lac, merge deja destul de încet, ci îşi lasă pur şi simplu Renault-ul să eşueze în bara de protecţie a maşinii din faţa lui.

MiTo-ul se zguduie. La fel şi el.

Răsuflă uşurat, în sfârşit s-a oprit. Ar trebui să se simtă eliberat, dar mâinile lui încleştate nu reuşesc să dea drumul volanului. Ochii lui continuă să vadă clipind miile de pete albe şi negre, de parcă ar fi stat ore în şir în faţa unui ecran fără imagine.

De douăzeci de ori a fost cât pe-aci să derapeze în şanţ, să se rătăcească, să i se oprească motorul, să rămână blocat pe cele câteva drumuri în rampă, să piardă complet controlul maşinii pe interminabilele pante şi de tot atâtea ori a fost la un pas să renunţe, dar a reuşit!

Răsuflă uşurat. Pe volan, mâinile îi sunt la fel de rigide ca ale figurinelor de Playmobil.

Ce l-o fi apucat să facă pe eroul? Pentru ochii frumoşi şi obosiţi ai lui Savine? Pentru că nişte picături de sânge de poliţist îi curg încă prin vene? Sau doar pentru că nu s-a gândit, şi-a urmat instinctul, pentru că nu-i place să fie trimis la plimbare sau pur şi simplu din dorinţa de-a afla... adevărul.

Un adevăr foarte scump plătit!

Două ore de condus cu mai puţin de zece kilometri la oră! Şi-o bicicletă ar fi mers mai repede decât el! Tremurând la fiecare intersecţie, blestemându-şi îndrăzneala, *mă duc eu*,

întrebându-se dacă într-adevăr el conduce, dacă Nectaire Paturin ține volanul singurei mașini atât de inconștiente încât să meargă prin uraganul ăsta, oscilând permanent între concentrare constantă și gânduri care divagau, atât de încet înainta R5-ul, imaginându-și că e la căldură și își pregătește ceaiul, că se uită cum ninge, că-și triază timbrele de ieri, întrucât niciun poștaș nu va trece astăzi, și vorbind de unul singur în cușca lui de fier, în spatele ștergătoarelor înnebunite.

Ce-o fi fost în capul lui?

Nu s-a întâlnit cu nicio mașină de teren, cu niciun utilaj greu, cu niciunul dintre excursioniștii superechipați și călîți. Afară nu erau decât vechiul lui Renault 5 și el!

Aster o să poată povesti asta multor generații de puști: fratele ei e un erou! Ca lovit de trăsnet, a plecat singur... și a ieșit victorios din cel mai crunt viscol care s-a văzut în mai bine de un deceniu! Lumea se împarte în două, nebunii și oamenii normali. Oare toți oamenii trec linia roșie a nebuniei cel puțin o dată în viață?

Mâinile i se desprind în sfârșit de volan.

Aparent, nu e nimeni în MiTo-ul oprit în față, dar stratul de zăpadă îl împiedică să vadă ceva înăuntru. Șterge parbrizul aburit cu dosul palmei. O clipă, speră că Lespinasse și brigada lui sunt deja pe teren, dar nu, nu observă nici urmă de alt vehicul.

E singur. La malul lacului.

Și undeva, foarte aproape, se ascunde Maddi Libéri.

*

Înainte să iasă și să înfrunte viscolul, Nectaire se apleacă spre torpedou și scoate SIG Pro-ul nou-nouț, pus bine în teaca lui de piele. În cei cincisprezece ani de serviciu în Poliția Judiciară, nu s-a folosit niciodată de el. Este unul dintre

suvenirele pe care le-a păstrat din acea perioadă a vieții, pistolul ăsta, deținut fără permis, împreună cu un kit pentru amprente digitale și cu insigna de metal. O premoniție? Presimțise că va trebui să aștepte să fie secretar de primărie ca să-l scoată din teacă?

Deschide portiera. Zăpada depusă pe Renault-ul 5 cade brusc, de parcă s-ar fi desfăcut acoperișul. Lasă norul alb să se împrăștie, după care își afundă cei doi bocanci de drumeție în zăpada strânsă între roți. Crampoanele se fixează imediat. Bocanci Rossignol originali, primiți cadou de ziua lui de la Aster, cu patru ani în urmă... Până azi, nici pe ei nu i-a scos din cutie, cum n-a scos nici SIG Pro-ul pe care acum îl bagă în buzunar.

Cu gluga pe cap, înaintează pe debarcaderul înghețat cu siguranța unei răpitoare cu gheare ascuțite. Ochii săi, după odiseea condusului, s-au obișnuit să deslușească și cel mai mic detaliu printre fulgi. Un decodor fără îndoială pus la punct de creierul lui, ca pentru a capta o rețea criptată. Întoarce capul o sută optzeci de grade, de la un mal la altul, dar nu vede nimic, niciun semn de viață, nici măcar un corb sau orice altă pasăre, doar lacul pustiu, împrejmuit de mii de arbori fantomatici.

Și totuși e aici, o știe.

Simte furnicăturile vânătorului din Nordul Sălbatic care ia urma ultimului urs polar. Ce te-a apucat, Nectaire? Atinge patul cald al pistolului SIG Pro ca să se liniștească, scrutând și mai concentrat suprafața lacului.

Un sat scufundat s-ar ascunde aici? Legenda pe care îi place lui Aster s-o povestească, macheta pe care Tom a construit-o în secret... Un prim detaliu îl intrigă, o undă infimă, un val abia vizibil la suprafața lacului, dar a cărui regularitate nu lasă umbră de îndoială: nu e împinsă de vânt, e un cerc

perfect care se lărgește din ce în ce mai mult, până când se sparge pe mal și un altul, tot perfect, îi ia locul.

Cercuri în apă!

Nu unul dintre acele cercuri provocate de o pietricică aruncată de pe mal sau multiplicate de ricoșeuri, nu, cercuri lente și regulate, care apar în larg, de la un simplu impact cu oglinda apei, precise și repetate. Ci unele care apar la clătinările unei ambarcațiuni.

Imposibil! încearcă Nectaire să se convingă. Cine ar putea să iasă cu barca pe lac pe vremea asta apocaliptică?

Trage o înjurătură care se pierde în peisajul de amidon, își înfige din nou crampoanele în sol și se întoarce din trei pași la Renault. Deschide a doua oară torpedoul și scoate un binoclu. National Geographic, modelul pe care Aster îl vinde turiștilor. Se felicită în sinea lui că e atât de organizat: chiar dacă Renault-ul lui e ruginit, bușit de trecerea anilor, totul e la locul lui, aranjat, protejat.

Se întoarce la malul lacului cu ghearele lui de uliu la picioare. Cercul de alamă al binoclului îi strivește ochii buhăiți. Îi reglează focalizarea înjurând, șterge meticulos obiectivul, din zece în zece secunde, incapabil să facă deosebirea dintre vederea lui care se încețoșează și zăpada topită ce se scurge pe sticlă. Scrutează, metru cu metru, suprafața plană și întunecată. Aproape că se așteaptă să vadă apărând gâtul monstrului din Loch Ness, începe să dispere când observă un nou val, circular, regulat. Își reglează mai bine binoclul și ajunge, cerc după cerc, până la sursă.

Doamne!

Deslușește forma unei bărci ce lunecă pe suprafața lacului și căreia doar câteva lovituri de vâsle îi trădează prezența silențioasă.

Mărește zoomul, ajustează claritatea, cască ochii pentru ca nicio bătaie de pleoape să nu șteargă scena.

Pe toți dracii!

Nicio îndoială. Recunoaște jacheta Fumerol de culoarea dovleacului a lui Tom. Și, alături, geaca de schi violet, căciula mov și fularul alb ale lui Maddi Libéri.

Crampoanele de oțel din picioarele lui par înfipte definitiv în scândurile debarcaderului.

La naiba, ce pune la cale nebuna asta cu băiatul pe lac? Și Lespinasse și jandarmii lui care nu mai ajung odată! Ce să facă? Ezită să tragă un foc cu SIG Pro-ul în aer. Și după aceea? Și pe urmă?

Continuă să supravegheze barca prin binoclu. Ambarcațiunea se îndepărtează. Curând n-o să mai fie decât un punct colorat, după care o va pierde de tot din vedere.

N-are de ales, trebuie s-o urmeze.

Să o ia pe malul lacului, pe cărare.

*

Nectaire se oprește, cu răsuflarea tăiată. Niciodată în viață n-a mai mers atât de repede, chiar dacă fiecare pas îi consumă o energie demențială: să-și înfigă crampoanele cât mai adânc, să se sprijine puternic pe un picior, să încerce să ridice piciorul celălalt trăgând cu forța necesară pentru a smulge un cui și tot așa.

Înaintează totuși mai repede decât ar fi crezut. Binoclul i se lovește de piept, SIG Pro-ul îi saltă în buzunar.

Ce vrea să facă Maddi Libéri cu băiatul? De ce vâslește până în capătul celălalt? De ce n-a luat-o pe potecă?

Se sprijină câteva clipe de trunchiul unui pin, adăugând greutatea lui la a zăpezii care-i îndoaie crengile de jos. Inima îi bate foarte tare, a avut prea multă încredere în forțele sale, a vrut să străbată prea repede porțiunea asta de cărare ce se

abate vreo sută de metri de malul lacului, șerpuiește printre pini și apoi coboară iar spre mal. Asta e, n-are timp să aștepte până i se domolește ritmul cardiac, își duce binoclul la ochi și caută barca sau măcar cercurile în apă.

Nu mai zărește nicio urmă! Doar oglinda netedă și pustie a lacului. De parcă ar fi acoperit cu o pojghiță de gheață care s-a închis imediat la loc după ce i-a înghițit.

Înjură. Apa Pavinului nu e înghețată! El s-a apropiat cu siguranță de ei, iar de întors n-au avut cum să se întoarcă.

Unde-au dispărut?

Să fi avut timp să acosteze?

Da, bineînțeles, dacă nu mai sunt pe lac.

Nectaire se apropie încă puțin de mal, fără să știe unde începe apa și unde se oprește drumul. Crampoanele lui zgârie o piatră cu un scrâșnet strident. Să nu se ducă mai departe! Să nu intre în panică, să observe, să analizeze.

Cască ochii și, cu cele două cercuri ale binoclului, urmărește malul lacului la lizieră, între covorul imaculat al cărării și peticele de zăpadă ce acoperă malurile. Distinge toate detaliile, dacă barca a acostat...

O vede!

Eșuată în ceea ce seamănă cu un golfuleț, poate chiar e nisip sau pietriș sub pătura groasă de zăpadă.

Barca e goală!

Primul lui reflex e să-și imagineze ce-i mai rău, s-au scufundat, au sărit în apă, au plecat să se alăture satului fantomă de pe fundul lacului și barca abandonată a ajuns încet la mal.

Ochii lui înlăcrimați continuă să cerceteze atent barca: prin lentila care mărește vede vâslele în echilibru pe marginea bărcii, frânghia înnodată de inelul de fier de la prova. O urmărește încet, pe toată lungimea ei. Frânghia e agățată de creanga copacului celui mai apropiat de mal!

Dacă n-ar avea crampoanele atât de bine înfipte, Nectaire ar dansa!

Nu, n-au căzut. Pur și simplu au acostat. Și-au pornit pe jos!

La drum, trebuie să-i prindă! Chiar și-un urs greoi ca el poate merge mai repede decât un copil de zece ani. Chiar dacă bocancii lui cântăresc o tonă, chiar dacă i se încordează coapsele și genunchii îi scârțâie.

Bate din palme, apoi din picioare, ca să prindă curaj. Pornind din nou, Nectaire încearcă să-și ordoneze gândurile.

Care să fie strategia lui Maddi Libéri? Lacul ăsta e o fundătură, pe fundul unui crater adânc, nu poți decât să-i dai ocol pe jos sau să-l traversezi cu barca. Pentru a se întoarce la debarcader și la mașina ei, obligatoriu vor trece prin fața lui sau vor face turul complet... De ce? Ce înseamnă excursia asta delirantă?

Nectaire grăbește mai mult pasul, cel puțin așa i se pare, n-a avut niciodată sentimentul că e încet, nu-și dă seama de asta decât atunci când ceilalți înaintează mai repede. Poate că, în realitate, pierde teren față de Maddi și de Tom. Oare are putere să meargă mai rapid?

Aproape c-a ajuns la golfuleț și stă în fața bărcii legate la mal, epuizat. Acidul lactic îi arde coapsele. Oare mai poate să continue? Fără să se oprească? Fără să-și recapete forțele? Nu și-a adus nimic de mâncare, nici de băut. Zăpada îi inundă fața, câțiva fulgi i se strecoară pe gât în ciuda glugii încheiate la nasturi. Lui Nectaire îi vine să urle de furie când zărește lumina la intrarea spre lac, în spatele debarcaderului, în spatele MiTo-ului, în spatele Renault-ului 5. O mașină! O mașină care proiectează o lumină albastră, învârtejită, în ceață. Un girofar!

Nu, două girofaruri! O a doua mașină a jandarmeriei o urmează. Savine a reușit. L-a convins pe Lespinasse să iasă chiar și pe vremea asta câinoasă. Orice ieșire e blocată!

Orice ar fi uneltit Maddi Libéri, menghina se va strânge.

Își încleștează mâna pe SIG Pro.

Bună treabă, Bocolon, bine lucrat.

*

Nectaire ajunge în sfârșit la golfuleț. Înaintează pe cărarea înzăpezită cu un pas din ce în ce mai sigur. Sosirea jandarmeriei i-a permis secretarului primăriei să găsească o rezervă nebănuită de energie. Are destul suflu să scoată suspine lungi de ușurare.

Uf, barca clipocește tot în fața lui, așezată pe un pat alb, care coboară ca un cearșaf nupțial lung până la lac. Uf, frânghia care o ține la mal e în continuare legată de copacul cel mai apropiat. Uf, deslușește în zăpadă două urme de pași, de adult și de copil. Nectaire respiră din ce în ce mai bine. Creierul lui se gândise în treacăt, fără să îndrăznească să și-o imagineze, la cea mai josnică ipoteză, că Maddi Libéri îl aruncase pe Tom din barcă, după care acostase singură și încerca să fugă.

Dar nu, e clar că doi pasageri au sărit din barcă, și-au lăsat urmele proaspete pe mica plajă albă și s-au îndreptat spre cărare, înaintând câțiva metri.

Numai câțiva metri?

Nectaire observă, stupefiat, că urmele din fața lui se opresc brusc.

Imposibil!

Nu există nimic altceva decât lacul în dreapta, o faleză abruptă în stânga și drumul drept înainte, imaculat, pe care

niciun picior n-a călcat de cel puțin o oră, dacă te iei după cantitatea de zăpadă depusă.

E absurd! Că doar nu și-au luat zborul!

Și totuși, cum să negi realitatea? Nu se poate să se fi întors pe cărare, s-ar fi întâlnit; nu se poate să fi mers mai departe, urmele pașilor i-ar fi trădat. Nu mai rămâne decât o ieșire... Lacul? De ce să se fi aruncat în el? Pentru că au sosit jandarmii? Ce voință uluitoare să aibă ca să se cufunde în apa asta înghețată?

Nectaire nu mai înțelege nimic. Încă o dată, totul se derulează prea repede pentru el. Totul se clatină, se învârte ca miile de fluturi de zăpadă din jur, nici măcar crampoanele lui de oțel nu mai sunt de-ajuns să-i asigure echilibrul. Ca să nu cadă grămadă, întinde mâna spre piatra cea mai apropiată din zidul de orgi bazaltice care coboară vertical până la apă, nelăsându-i decât vreun metru de mal între faleză și lac celui venit la plimbare.

Au!

Palma lui Nectaire nu s-a sprijinit de peretele neted de rocă vulcanică, ci pe o asperitate ciudată, o excrescență neobișnuită, deopotrivă dură și granuloasă. Cu vârful degetelor, dă zăpada la o parte și își înăbușă un strigăt de surprindere.

Piatra e roșie! Un roșu intens. La mai puțin de un metru mai sus, alta, galben-soare. Descoperă și o a treia, ceva mai jos, deasupra piciorului drept, bleu-turcoaz.

Îi ia câteva secunde să-și dea seama: sunt prize de cățărare!

Ridicând ochii, mai vede vreo zece. În timp ce le numără, prostește, creierul lui lucrează. Bineînțeles, se află la baza unui zid de escaladă! Lacul Pavin e cunoscut pentru plimbările cu barca, pentru culoarea unică a apei, pentru adâncime, pentru satul scufundat... și ca loc unde se poate face escaladă! Un loc pentru cățărătorii începători, după câte-și amintește. Apreciat de școlile locale ca neprețuit.

Negru de lume vara...

Dar iarna? Într-un asemenea infern alb? Însoțită de un băiat de zece ani?

Așa are de gând Maddi Libéri să le scape? Escaladând?

*

Nectaire, instinctiv, ridică privirea. Ninsoarea îi biciuiește fața, dar rezistă țăndărilor care-l mitraliază, încercând să zărească deasupra lui o siluetă cât de mică, măcar o umbră. Imposibil, nu se poate da înapoi ca să-și lărgească perspectiva, iar ei sunt cu mult înaintea lui. Cum a reușit Maddi Libéri să-l convingă pe Tom s-o urmeze într-o asemenea nebunie? Cu siguranță Tom escaladează peretele ăsta de bunăvoie, n-ar putea să-l tragă după ea dacă s-ar opune.

Ce să facă? Să-i urmeze? Să se agațe și el cu mâinile și picioarele de prize? Imposibil! Nu-i echipat, îl ia cu amețeală și dacă se urcă pe un taburet, cu toată puterea voinței... O singură soluție, să-l anunțe pe Lespinasse, rapid, ca să-i prindă sus? Sus, dar unde, mai exact? Nu vede nimic în afară de peretele de stâncă.

Atunci ideea îi vine firesc... Ca să-i vadă, trebuie să se dea înapoi. Iar ca să se dea înapoi...

Crampoanele lui se agață de gheață. De data asta aleargă, spulberând zăpada pufoasă de pe plajă. Trage de frânghie cu un gest scurt. Creanga de care e prinsă barca se rupe imediat. Aruncă în barcă și lemn, și frânghie și se apropie de ea cât poate ca s-o împingă, cu un picior în zăpadă și celălalt în apa înghețată. Frigul îl cuprinde, îl mușcă până la genunchi. Fără să-i dea atenție, sare în barcă cu toată greutatea. Apucă vâslele și le cufundă în apă, cu picioarele înghețate, cu brațele în flăcări, cu ochii ațintiți la faleza din fața lui.

Cu cât se îndepărtează, cu atât vede mai bine. Începe să deslușească platoul de deasupra, o platformă goală unde, spre deosebire de restul locului, copacii au fost tăiați.

Au ajuns deja acolo? Ochii lui înnebuniți, îngreunați de chiciură, încearcă să le distingă corpurile lipite de peretele de stâncă. Văzut dinspre lac, pare mai puțin impresionant, mai puțin abrupt, mai puțin vertical, cu numeroase scobituri ce permit escaladarea, dar nu zărește nici urmă de cei doi fugari.

Unde s-au dus fantomele astea?

Lasă vâslele jos și barca în derivă.

Repede, să-l prevină pe Lespinasse! Luminile albastru-electric plutesc în continuare peste debarcader, dar e la prea mare distanță ca să vadă jandarmii.

Își scoate telefonul, verifică dacă are semnal, scrutează din nou peretele de stâncă și atunci îi observă.

Au ajuns sus, deasupra lacului. Distinge geaca de schi a lui Maddi, jacheta lui Tom.

Ce să facă? Trebuie să aleagă, rapid, între telefon și binoclu. Între siguranță și curiozitate...

N-are timp să ezite.

Din postul lui de observație, prin perdelele groase de zăpadă, i se pare că vede mâna lui Maddi Libéri coborând ca să-l ajute pe Tom să ajungă la ultima priză și să-l salte pe platou și i se pare c-o aude pe Maddi Libéri strigând. Apoi niciun sunet.

Nu-i vine să creadă, vede corpul lui Tom răsturnându-se, căzând, căzând ca o stâncă desprinsă din perete, apoi izbindu-se de oglinda lacului, la o sută de metri distanță de el.

Barca lui se clatină la fiecare nou cerc din apă.

Nectaire lasă tot, binoclu și telefon, și vâslește să-și dea sufletul, să-și piardă și ultimele puteri, să-și disloce umerii, lovește apa cât poate de tare, ca s-o avertizeze, ca s-o pedepsească, *să nu iei copilul ăsta*... dar când ajunge la epicentrul

undelor, la numai câteva clipe după ce corpul lui Tom s-a scufundat, suprafața lacului s-a închis deja. Albastrul este din nou neted, curat, o placă de mercur fără cea mai mică fisură. Iar sub capacul ăsta, Tom probabil continuă să coboare, până la treizeci de metri, șaizeci de metri, o sută de metri, până când se alătură altei lumi, pe dos față de cea a oamenilor încă vii.

IX

ARESTAREA

Grotele lui Jonas

55

Deschid ochii.

Primul lucru pe care-l văd sunt cuvinte, cuvinte în bască, pe care mi le traduc.

Dacă i-aș fi tăiat aripile,
Ar fi fost al meu
Și n-ar mai fi plecat...

Poezia e prinsă cu piuneze de perete, în fața mea.

Tocmai pasărea o iubeam.

Cuvintele dansează nebunește în capul meu, ca un cântecel pentru copii.

Tocmai pasărea o iubeam
Tocmai pasărea o iubeam

Mi se pare că aud râsete de copii, și strigăte, zgomotul valurilor, zumzetul unei albine.

— V-ați trezit, doamnă doctor?

Vocea parcă vine de dincolo de vis. Încerc să întorc capul, dar totul se răstoarnă, un tavan murdar se preface într-un zid strâmb, ușile se culcă la orizontală, după care totul încremenește într-o imagine de fundal cu picioarele mele. Am

senzaţia că sunt într-un film înregistrat cu un telefon care a fost uitat pornit.

— Doamnă doctor?

Vocea vine de deasupra mea. Ridic capul şi de data asta îi văd.

Trei poliţişti!

Îi recunosc pe locotenentul Lespinasse, şeful bărbos cu privire de călugăr binevoitor, pe tânăra Louchadière care, dimpotrivă, nu îndrăzneşte să se uite la mine, şi pe al treilea, Salomon, parcă, un uriaş cu alură de ghid montan, dar versiunea Himalaya, întrebându-se de ce a venit să rătăcească în mijlocul vulcanilor din Auvergne.

— Unde... unde sunt?

Camera de filmat lipită de retina mea s-a stabilizat în sfârşit. Întrebarea mea e stupidă, recunosc harababura din şemineu, zdrenţele de perdele, grămezile de lenjerie prăbuşite, muştele roind în jurul mesei... Sunt la Souille!

— Aţi dormit mult, îmi explică Lespinasse. Au trecut mai bine de două ore de când aşteptăm.

Ce aşteaptă? Încerc să fac ordine în gândurile mele împrăştiate. În creierul meu e zăpadă, multă zăpadă.

— Să ne explicaţi, doamnă doctor. Ce s-a întâmplat.

Ce s-a întâmplat? Îmi blestem încetineala minţii. Gândurile mele repetă pur şi simplu cuvintele poliţistului? Trebuie să mă reconectez! Îmi mişc mâinile, picioarele. Înţeleg că sunt întinsă pe canapea, învelită cu o pătură. Cei trei jandarmi sunt aşezaţi pe trei scaune, în semicerc, cu faţa la mine. Un divan, trei poliţai. Lespinasse inventează o combinaţie între interogatoriu şi psihanaliză.

— Nu... nu-mi amintesc nimic.

Lespinasse oftează.

— Speram c-o să vă arătaţi mai cooperantă.

Pare mai abătut decât mine. Se ridică şi se îndreaptă spre una dintre ferestre. Profit de răgaz ca să studiez mai bine

camera din jur. Observ, atârnate în cuierul de la intrare, haina cu glugă kaki a lui Savine și pufoaica cenușie a lui Nectaire. Sunt și ei aici, pe undeva, așteptând la etaj sau în bucătărie sfârșitul interogatoriului?

Lespinasse trage cu un gest scurt perdeaua din bucăți franjurate care atârnă până jos. Lumina zilei abia pătrunde în cameră. Afară e la fel de întuneric ca înăuntru și... nu mai recunosc nimic! Ferma e doar un haos de dune albe. Zăpada nu doar c-a acoperit toată curtea de la Souille, dar a și șters contururile. E imposibil să mai deosebești ATV-ul de tractorul vechi sau grămada de gunoi de stiva de lemne. Până și casele din cătunul Froidefond, în fundal, în spatele fulgilor, par îngropate sub zăpadă.

— Viscolul o să mai dureze două ore, explică Lespinasse, două ore în care nimeni nu poate să iasă. Așadar, ca să vină avocatul dumneavoastră sau ca să vă întrerupem detenția și să vă lăsăm să ieșiți o să fie complicat.

Ce caut aici?

Îmi revin în minte niște imagini, mai deslușite, clar desprinse de ganga semirealității lor. Îmi văd mașina parcată pe debarcaderul de la Pavin. Ocolul pe care l-am dat lacului, prin zăpadă. Și ultima străfulgerare, limpede. Esteban, în barcă, drept în fața mea. Mă văd alergând spre el... apoi totul se oprește, gaură neagră... și mă trezesc aici.

Lespinasse s-a întors spre mine, dar nu-l las să se așeze la loc.

— Unde e Esteban?

Era în barcă! Ce s-a întâmplat după aceea?

Pleoapele brigadierei Louchadière bat mai repede decât niște aripi de viespe, Lespinasse încearcă să-i prindă privirea lui Salomon, de parcă n-ar ști ce să-mi răspundă.

Repet, străduindu-mă să nu țip.

— Unde e Esteban? Cum am ajuns aici?

Locotenentul Lespinasse se așază calm pe scaun. Caută din nou susținere în ochii celor doi colegi ai lui, nu găsește, trage adânc aer în piept și începe:

— V-am găsit la lacul Pavin, sus, în mijlocul brazilor, pe platforma din vârful escaladei. Fără cunoștință. Presupunem că, după accident, ați leșinat și că, pierzându-vă echilibrul, ați căzut pe o piatră. Lovitura v-a lăsat inconștientă două ore și v-a desfigurat. Aveți o plagă urâtă deasupra ochiului stâng.

Îmi pipăi fruntea, tâmpla, simt țesătura elastică a unui plasture lipit de o compresă mare. Un bandaj de mântuială, grosolan. Nu-mi pasă. Un accident? Ce accident?

— Pentru pansament, continuă Lespinasse, trebuie să-i mulțumiți lui Salomon. El e salvatorul! Ținând cont de previziunile meteo, știam că trebuie să ne descurcăm singuri, fără Poliția Judiciară din Clermont, fără altcineva. Așadar, am considerat că cel mai simplu era să adunăm pe toată lumea aici. Toți martorii, toate indiciile. N-avem de ales, va trebui să improvizăm și să încercăm să punem totul cap la cap: interogatorii, audieri și confruntări.

L-am auzit bine?

Un accident? Deasupra lacului Pavin? Asta-i tot ce am reținut. În ultimele mele amintiri, alergam pe malul lacului, spre debarcader. Spre o barcă. O barcă în care mă aștepta...

Repet, încercând să-mi stăpânesc un presentiment îngrozitor:

— Unde e Esteban?

Rana de la cap, pe care n-o remarcasem, acum mă săgetează cu o durere înfiorătoare. Lespinasse se uită la mine cu empatia pe care o au infirmierii pentru pacienții care și-au pierdut mințile.

— Fiul dumneavoastră a murit în urmă cu zece ani, doamnă Libéri. La Saint-Jean-de-Luz. Înecat.

Ticălosul! Știam că polițaii n-o să-nțeleagă nimic! Știam că o să mă ciocnesc de un zid. Că o să refuze să mă asculte,

că o să refuze să ia în considerare tot ce nu corespunde viziunii lor despre realitate. La rândul meu, trag adânc aer în piept, şi încerc, ca Lespinasse, să nu ridic tonul.

— De acord, dacă ţineţi neapărat. Atunci o să reformulez întrebarea. Unde este Tom?

Lespinasse mă priveşte drept în ochi, fără să se eschiveze, fără să clipească.

— Tom s-a înecat, doamnă Libéri. Acum două ore. Corpul lui se odihneşte la o sută de metri adâncime. În pace. Cel puţin aşa sper. (Oare privirea mea îngrozită, mâinile mele înţepenite, corpul meu încordat îl forţează să adauge?) Tom e mort, doamnă doctor Libéri. Dumneavoastră l-aţi răpit. Dumneavoastră aţi fugit cu el. Şi, cu inconştienţa dumneavoastră, l-aţi ucis!

56

— Omletă pentru toţi?

Nimeni nu-i răspunde lui Nectaire. Nimeni n-are poftă de mâncare. Nimeni nu s-a gândit să mănânce, chiar dacă e unu după-amiaza şi vor rămâne blocaţi la Souille multe ore de-acum încolo.

— Încep să sparg ouăle, continuă Nectaire, să ia cine vrea.

Se plimbă între aragaz şi cuptorul aprins, sperând fără îndoială că de la căldură i se vor usca hainele ude. Şi-a lăsat la intrare crampoanele de oţel care scârţâiau pe dalele de piatră.

— Bine, zice Lespinasse, o să ne aşezăm cinci minute şi-o să facem un bilanţ. Jennifer, n-o scăpa din ochi pe Maddi Libéri, chiar dacă sunt slabe şanse să vrea să evadeze!

Locotenentul îi invită pe Savine Laroche şi pe Fabrice Salomon să ia loc la masa din bucătărie. Văzându-i cum se agită ca nişte porumbei în faţa unei brutării, îl lua cu ameţeală.

— Fab, te-ai dus s-o vezi pe Amandine Fontaine?

— Da, răspunde uriașul. E în regulă, stare staționară, se odihnește. După părerea mea, i s-a injectat oxicodonă. Greu de spus cât... Dacă ar fi fost o seringă întreagă, ar fi deja moartă. Dacă n-au fost decât câteva miligrame, o să-și revină. Pe vremea asta, nu merită să riscăm să sunăm la Urgențe, o să-i fie mai bine aici, la căldură. Și-n plus, acum (Salomon ezită o clipă, apoi schițează un zâmbet) am salvat un medic!

— Excelent, Fab, comentează Lespinasse. Ai fi putut să adaugi că ea știe cu siguranță dozajul exact de opioid din sângele lui Amandine Fontaine, având în vedere că sunt toate șansele ca ea să fie cea care i l-a injectat.

Se face liniște pentru o clipă, întreruptă doar de un zgomot de ou spart. Lespinasse întoarce spre Nectaire o privire obosită.

— Propun să nu mai investigheze fiecare pe cont propriu și să punem la comun tot ce știm. O cooperare adevărată, e timpul să vedem mai clar. Ești de acord, Nectaire?

Secretarul primăriei, cu ochii plecați și tigaia în aer, dă din cap.

— Perfect, se bucură Lespinasse. O să lămurim mai târziu povestea cu ancheta paralelă. O să-l fac pe Lazarbal să aștepte, polițistul ăsta basc care vrea să te strângă de gât, și o să-mi explici și cum ai ajuns pe o barcă în mijlocul lacului Pavin. Dar, pentru moment, am nevoie doar de o pauză ca să încercăm să ne facem împreună o idee cât de cât coerentă despre ce s-a-ntâmplat.

Savine Laroche îl apreciază. Lespinasse e un polițist eficient, cu simțul priorităților. Și-a făcut timp să-i interogheze pe scurt și urgența e clar să trieze toate informațiile strânse pentru a alcătui o relatare cât mai completă.

— Eu mă apuc să povestesc și voi mă opriți, continuă Lespinasse. Totul începe acum zece ani, când Maddi Libéri își pierde fiul. Înecat în Atlantic. Poate că e vorba de o sinucidere,

mai plauzibil o neascultare, provocată probabil de frica de o albină. Maddi Libéri se învinuiește, nu-și revine niciodată și începe să creadă că băiatul ei, Esteban, s-a reîncarnat într-un băiat care-i seamănă: Tom Fontaine. Merge până într-acolo încât se mută la Murol ca să fie mai aproape de el. Restul e pur ipotetic, dar ne putem gândi că obsesia ei devine nebunie și că a reușit să manipuleze pe toată lumea, inclusiv pe micul Tom, căruia îi împuie capul cu delirul ei despre reîncarnare.

Savine ridică mâna.

— Obiecție!

Lespinasse își întrerupe relatarea, ca un judecător care dă cuvântul avocatului apărării.

— A manipulat pe toată lumea, admite Savine. Posibil. Dar cum ar fi putut să ia contact cu Tom Fontaine? Nu l-a văzut decât de două-trei ori, aproape întotdeauna de față cu martori. De acord, îl spiona, era obsedat de el, cred că eu am fost prima care a observat, dar de ce mijloace a dispus ea ca să-i împuie capul, cum spuneți dumneavoastră?

Tigaia sfârâie în spatele lor. Fiecare își dă seama, doar după miros, că Nectaire a dat iama în ciupercile și arpagicul lui Amandine.

— Mijloacele nu lipsesc, Savine. Habar n-ai cât e de plin internetul de nebuni și ce porcării sunt în stare să le bage în cap copiilor. Iar Maddi Libéri e dependentă de internet, își postează viața pe rețelele sociale sau, mai exact, acea parte din viață pe care vrea ea s-o expună. Pe scurt, o să continui. Trebuie să mergem pe ipoteza că, în privința lui Tom Fontaine, Maddi Libéri și-a pregătit lovitura de mai multe luni, poate chiar ani, altfel cum se explică macheta satului scufundat construită de Tom sub patul lui? A inventat ea însăși coincidențele pentru ca Tom să semene cu fiul ei! Aceleași gusturi, aceleași fobii. Merge până într-acolo încât îi ucide pe cei care obțin mărturisiri

de la Tom. Martin Sainfoin, Jonas Lemoine. Pe toți cei care i-ar putea dejuca planul. De observat că n-are niciun albi pentru niciuna dintre crime. Și cine ar putea, mai ușor decât un medic, să prescrie digitalină sau să i-o introducă într-un medicament oarecare? Cu o oră înainte de moartea lui Jonas Lemoine, câțiva martori au văzut MiTo-ul lui Maddi Libéri în fața debarcaderului de pe lacul Pavin. Era deja în recunoaștere?

Nectaire, cu tigaia în mână, fluieră admirativ la informația asta.

— I-am verificat programul, precizează Lespinasse. A avut o altercație cu Jonas Lemoine, cu puțin înainte de crimă.

Lespinasse are tactul să nu adauge nimic, ca să nu-l retrimită pe Nectaire la statutul de anchetator amator.

— Totul are loc în ziua în care Tom împlinește zece ani, continuă locotenentul. Astăzi, deci, punctul nevralgic al obsesiei sale. O neutralizează pe Amandine injectându-i un opioid, medicii o să ne spună dacă a vrut sau nu s-o omoare, pe ea și pe copilul pe care-l așteaptă, apoi îl răpește pe Tom, pe care, în mintea ei zdruncinată, deja nu-l mai numește decât Esteban.

De data asta, Fabrice Salomon e cel care ridică mâna.

— Precizare!

— Da, Fab?

— Unde se gândea să-l ducă pe băiat? Care era planul ei, după ce-l răpea? Și de ce toată punerea asta în scenă de după și dinainte?

Lespinasse se lasă pe spate în scaunul lui. Trage adânc în piept mirosul de ierburi aromatice și de ciuperci. Tembelul ăsta de funcționar bătrân e, fără îndoială, mai bun ca bucătar decât ca polițist. Are trei crime pe cap, printre care moartea unui copil, și Nectaire o să reușească să-i stârnească foamea.

— Știu eu? răspunde locotenentul, arătând pentru prima oară un dram de agasare. Un psihiatru ar explica, desigur, că Maddi Libéri încearcă să-și exorcizeze trecutul, să se întoarcă

în timp, dacă vrei, înainte ca băiatul ei să se înece, ca să-l salveze înainte să împlinească zece ani. Pentru asta, are nevoie ca totul să se desfășoare din nou aproape identic...

— Obiecție! intervine Savine, fără să mai ridice mâna de data asta. După teoria dumneavoastră, planul lui Maddi Libéri era premeditat de multă vreme. Ar fi organizat cu răbdare această răpire. Numai că, dimpotrivă, n-a încetat să ne prevină, pe Nectaire și pe mine. Asta era cea mai mare teamă a ei, că Tom o să fie răpit astăzi.

Lespinasse trage din nou în piept mirosul de omletă, face cât toate țigările electronice.

— Ei bine, ori e cu adevărat diabolică și a profitat frumușel de naivitatea voastră (Savine se încruntă, *mersi pentru naivitate*!), ori e cu adevărat țicnită și nu-și aduce aminte ce-a făcut. N-o să intru în amănunte, genul de sindrom de care sunt pline romanele polițiste și serialele de televiziune: tulburare de personalitate, schizofrenie, o parte a creierului nu știe ce face cealaltă, înțelegeți, nu sunt eu, e cealaltă.

Nectaire ridică o clipă ochii din tigaie.

— Și tot delirul din dimineața asta? se întreabă secretarul primăriei. Escapada cu barca pe lac. Escalada...

Lespinasse își recapătă o aparentă siguranță de sine. Evident, a muncit din greu la treaba asta.

— Ne putem imagina multe lucruri, dar, după părerea mea, Maddi Libéri voia să lase impresia că Tom s-a înecat în Pavin. A vâslit până în mijlocul lacului ca să lase acolo un indiciu, o căciulă, un fular sau o mănușă de-a lui Tom. Știa că, ținând cont de geologia sa, ar fi foarte dificil să mai găsești un corp odată înghițit de apă și că ar lăsa oricum loc de îndoială. Tom avea să fie, prin urmare, considerat mort, înecat, iar ea îl recupera ca să-l crească sub o altă identitate.

— Asta stă în picioare, șuieră Nectaire cu admirație, în timp ce adaugă un praf de sare. Crede că i-a fost răpit copilul acum zece ani. Așa că recuperează ce i s-a furat.

— Dar, reia Lespinasse, mai sensibil la talentul culinar al lui Nectaire decât la complimentele lui, nu se petrece totul cum a prevăzut. Ajungi tu la lac și o vezi. Apoi venim noi, blocându-i orice retragere. Suntem prea departe ca s-o vedem, dar ea sigur a observat girofarurile. Nu mai are timp să-și pună în practică scenariul. Nu mai are decât o singură soluție, să fugă cu Tom, *Esteban* în mintea ei, prin singura ieșire posibilă, peretele de escaladă. O nebunie, pe o vreme ca asta! Urmarea o cunoști. Tom alunecă și se înecă și el. Ca băiatul ei, în urmă cu zece ani. Voia să-l salveze, dar l-a ucis!

Lespinasse face intenționat o pauză la final. Pare că așteaptă ca un ropot de aplauze să-i încununeze demonstrația strălucită. În sfârșit, se gândește el, a avut dreptate cu omleta tembelul ăsta de Bocolon. Detenția se anunță lungă, va trebui să joace strâns ca să obțină declarațiile, singur împotriva a două Maddi Libéri, doctorița mai presus de bănuială și psihopata iresponsabilă. Fără să uite că s-a întors ud și epuizat după plimbarea la lacul Pavin.

Pe deasupra, o oboseală cumplită îl cuprinde brusc, Savine Laroche tocmai a ridicat mâna.

— E un pic tras de păr, nu? intervine asistenta socială, fără a aștepta să i se dea cuvântul. Că l-a convins pe Tom s-o urmeze în toiul nopții, apoi să urce cu ea în barcă, în timpul celui mai crâncen viscol din ultimii trei ani și, colac peste pupăză, să escaladeze cu mâinile goale un perete de douăzeci de metri înălțime.

Nectaire dă la mic focul sub tigaie și își contemplă, pentru o clipă, opera de artă.

— Păi, Savine, replică el, ai văzut satul scufundat pe care Tom l-a construit sub patul lui? Același delir pe care băiatul ei i-l povestea psihiatrului. Macheta asta dovedește clar că ea i-a sucit complet mințile!

Savine îl fulgeră pe Nectaire cu privirea, suportând cu greu ca secretarul primăriei să-i dea lecții. *Tu și nenorocitul tău de instinct, Bocolon...*

— O să verificăm totul, precizează Lespinasse ca să calmeze lucrurile. Computerele, telefoanele mobile, corespondența. O să-i interogăm pe învățătorul lui Tom, pe supraveghetoare, pe animatorii de la centrul de recreere, pe instructorul de înot de la piscina Les Hermines. Crede-mă, Savine, o să găsim dovezi.

— Regret, insistă asistenta socială, dar tot nu cred în varianta asta. Am vorbit cu ea, am luat cina cu ea. Și îl cunoșteam bine pe Tom, era un băiat visător, un pic cam aiurit, dar inteligent, activ. În niciun caz genul care să se lase manipulat. Cum am putea, fie și-o secundă, să ne imaginăm...

Lespinasse o întrerupe, de data asta evident agasat.

— Crezi că părinții copiilor radicalizați și-ar fi putut vreodată imagina așa ceva? Pe ce lume trăiești? Niște indivizi, din Siria sau din Afghanistan, reușesc să convingă băieți de zece ani să se arunce în aer cu o centură de explozibili sau să-și ucidă frații și părinții. N-ai nevoie să te învăț eu, Savine, creierul unui copil e lut de modelaj.

— Iar cel al lui Maddi Libéri, intervine Nectaire, un ghiveci jalnic. Dacă Bocolon vă poate da vreun sfat, altul decât că un Saint-Pourçain ar merge perfect cu omleta mea, acela ar fi să-l sunați direct pe psihiatrul ei.

— Ai numărul lui? izbucnește Lespinasse.

Nectaire Paturin nu catadicsește să răspundă. Doar își scoate telefonul din buzunar și apasă pe numărul la care a încercat deja să sune de cel puțin zece ori.

— Muncă de echipă, comentează el în timp ce apelurile se succed. Doctorul Wayan Balik Kuning, centrul de psihopatologie clinică al CHU[1] din Le Havre.

Un ultim apel, apoi nimic. Nici măcar căsuță vocală sau robot! De ce psihiatrul ăsta nu răspunde niciodată, în ciuda tuturor mesajelor pe care i le-a lăsat Nectaire?

---

1. Abreviere pentru *Centre hospitalo-universitaire* (spital universitar).

Brigadiera Louchadière s-a apropiat de bucătărie, ademenită de mirosul apetisant.

— E rândul tău de gardă, Fab...

Salomon se pregătește să-și ridice cei doi metri, cu regret, iar Lespinasse să scoată niște farfurii, când telefonul lui Nectaire, pe care n-a apucat să-l bage înapoi, începe să sune. Să fie doctorul Wayan Balik Kuning? Toți își țin respirația, Nectaire pornește imediat difuzorul.

— Alo, Nicky? Nicky? Aici Aster, scumpa ta soră.

— ...

— Tot cu Sfânta Inchiziție ești? Arzătorii de vrăjitoare?

— Păi... da... te... ascultă.

— Cu atât mai bine! Deci sunteți toți acolo, cei trei muschetari, Salomon, Lespinasse și Louchadière? Mă auziți? M-am mai gândit la problema voastră cu cuțitul furat de la Galipote, ăla găsit înfipt în pieptul nefericitului Jonas surferul. Mi-am derulat în minte tot firul zilei. N-am clienți chiar cu sutele... și doar unul ar fi putut să mi-l șterpelească. Dacă mă gândesc mai bine, s-a purtat cam bizar, mi-a cerut să mă duc să-i caut o grămadă de pietre rare din depozit, ghipsuri și ametiste, ca în final să cumpere doar un flecușteț.

— Și... știi numele lui?

— Numele, nu. Dar prenumele, da. Nu l-am văzut decât o dată, la cimitir, la brațul lui Maddi Libéri... și tu mi-ai vorbit puțin despre el. Gabriel!

Lespinasse a pus farfuriile pe masă. Stiva zăngănește o dată. Apoi, a doua oară, când lovește el cu pumnul în masă.

— Cine-i Gabriel ăsta?

Savine și Nectaire sunt uluiți. E posibil ca Lespinasse și oamenii lui să fi fost convinși că Maddi locuia singură? Deși, la urma urmei, cine le-ar fi putut vorbi despre asta? Nu aveau

niciun motiv să se intereseze de viața privată a doctoriței Libéri înainte de dimineața asta.

Lespinasse, neprimind răspuns, se apropie de Nectaire.

— Și unde se află acest faimos Gabriel?

— La el acasă, desigur, spune Savine. Mă rog, acasă la Maddi și la el, la Moulin de Chaudefour.

— Pe o vreme ca asta, adaugă Nectaire crezând că-i util, sunt slabe șanse să fi ieșit la cules de ciuperci!

Parcă pentru a-i sublinia fraza, un miros de nicoreți, ierburi aromatice și ouă invadează imediat bucătăria. Un miros de omletă arsă, însoțit imediat de fum gros. Nectaire se repede la tigaia pe care un singur minuțel, dar un minut prea mult, a uitat s-o supravegheze. Louchadière tușește, Salomon se strâmbă, dar lui Lespinasse nu-i pasă. Îndepărtează ceața neagră cu dosul palmei și se uită la ninsoarea întețită de dincolo de fereastră. Viscolul a ajuns la apogeu!

— Salomon, spune el, întorcându-se spre plutonier. Zici c-ai făcut Annapurna, Dent Blanche și Aconcagua?

Colosul în uniformă nu poate decât să confirme.

— Sunt mai puțin de trei kilometri între Froidefond și Moulin de Chaudefour. Și mai puțin dacă o iei direct prin pădure, pe jos. O să te duci la Moulin de Chaudefour și o să-i faci o scurtă vizită acestui Gabriel!

57

Gabriel a auzit un zgomot. Ține bine cuțitul, cu pumnul strâns pe mâner, și înaintează până la intrarea în grotă.

Din postul lui de observație, poate supraveghea toată valea Couze Chambon, chiar dacă perdeaua nesfârșită de ninsoare îi îngreunează vederea. Gabriel își spune că împrejurările

astea pot să fie și un noroc. Aproape nimic nu mișcă în acest decor polar. Niciun om ieșit la plimbare, nicio mașină, nicio urmă de viață. Ar repera imediat și cel mai mic semn, cea mai slabă tentativă de supraviețuire. Deocamdată, aceasta se limitează la doi corbi care planează deasupra lui.

Doi spioni trimiși de cine?

În timp ce privește țintă orizontul alb, Gabriel e atent și la zgomote. A fost un trosnet care l-a făcut să-și părăsească adăpostul. Prea puternic ca să nu fie provocat de o vietate. Stă nemișcat și ciulește urechea. Să fi fost un rozător ieșit din hibernare și surprins de dereglarea anotimpurilor? O vulpe? O veveriță? Un șoarece-de-câmp? Sau un om prea curios?

Gabriel stă încă la pândă, dar nu mai aude niciun sunet, nicio mișcare. Asta e. Se retrage, răsucindu-se, spre fundul grotei, la loc uscat, la căldură, la adăpost de vânt.

Bineînțeles, ca toată lumea din jurul Murolului, Gabriel a auzit vorbindu-se despre grotele lui Jonas. *Jonas*... încă o coincidență. Doar dacă prenumele tatălui lui Tom n-a fost ales special din cauza acestor caverne vulcanice stranii, scobite în faleza de tuf roșu care domină valea. Gabriel s-a informat despre galeriile astea troglodite – au fost săpate cu mai bine de două mii de ani în urmă și alcătuiesc un veritabil imobil preistoric: cinci sute de metri lungime pe o sută de metri înălțime, cinci etaje, șaptezeci de apartamente. Un labirint în care ar fi putut locui aproape o mie de persoane.

A avut timp să se rătăcească, apoi să înceapă să se orienteze, ajutat de cele câteva panouri explicative. Situl e închis iarna și sunt slabe șanse să vezi vreun turist nimerind aici din întâmplare.

Înaintează, cocoșat, prin tunelul strâmt, până ajunge la una dintre cavitățile cele mai izolate. *Cuptorul*. Aici și-a depozitat lucrurile.

Îl întâmpină căldura plăcută a micii încăperi. Și un miros delicat. A lăsat câteva castane să se coacă în jar. Vatra cioplită în tuf funcționează la fel de bine ca acum două mii de ani. N-a trebuit decât să aprindă câteva vreascuri abandonate alături, să închidă ușa grea de lemn, să-și pună hainele la uscat, să se încălzească și... să aștepte.

Niciun risc, își zice el, să-l trădeze fumul. Cerul e prea acoperit. Își încleștează totuși degetele pe mânerul cuțitului. Trebuie să rămână în gardă. Până acum, s-a descurcat bine, nimeni nu l-a văzut, nimeni n-ar putea bănui că e aici. Trebuie să continue tot așa, calm, chibzuind. Să descojească niște castane fierbinți cu cuțitul, să bea un pic de apă și să cerceteze, una câte una, încăperile.

Deja le-a descoperit pe cele principale, capela, locuința stăpânului, hambarul, cuptorul, a inspectat vreo zece camere, și le-a străbătut fără niciun zgomot, în căutarea singurei încăperi care-i lipsește...

Din nou un trosnet!

De data asta, Gabriel l-a auzit clar. Să se ducă iar la intrarea în grotă? Cu siguranță nu e decât vreo pasăre care s-a așezat pe o creangă înghețată, vreun rozător care i-a adulmecat mirosul sau, mai probabil, a fost atras de căldură. Cel mai înțelept ar fi să stingă focul și apoi s-o ia pe galeriile încă neumblate și să exploreze alte încăperi.

Cât timp are la dispoziție? Oare jandarmii și-au dat deja seama de dispariția lui? Pe cine au interogat? Ce le-a spus Maddi? Ce le-a spus doctorul Kuning? Ce le-a spus Aster Vrăjitoarea? L-a denunțat?

Știe că ar trebui, mai mult decât oricând, să fie precaut.

Dacă se apropie cineva, indiferent că e vorba de un iepure, de un câine, de un om, trebuie să fie gata să lovească.

Renunță la castane, lasă focul să se stingă, e prea riscant.

Agitând cuțitul orbește înaintea lui, tot ghemuit, înaintează spre unul dintre culoare.

Trebuie să fie gata să lovească pentru a ucide.

Să ucidă când va găsi ultima încăpere pe care n-a vizitat-o.

O cameră cu patru pereți albi, văruiți.

Mortuarul.

58

— Amintiți-vă, doamnă Libéri, amintiți-vă.

Lespinasse îmi pune aceleași întrebări pentru a cincispea oară! Sunt tot întinsă pe canapea, iar el a venit să se așeze în fața mea. Ce speră? Să mă facă să cedez? Să-mi umplu lapsusurile cu povestea pe care vrea el s-o audă?

— Nu încerc decât să vă ajut, doamnă Libéri. Uneori există mai multe adevăruri posibile.

Își închipuie că mă duce cu șmecheriile lui grosolane.

Există mai multe adevăruri posibile....

Pentru că am mai multe personalități, asta lași să se subînțeleagă, locotenente? Sufăr de schizofrenie, dar refuz să recunosc? Doctorița Libéri și Miss Isteria.

Nu! Nu! Nu! N-am de gând să cred teoria lor. Nu sunt nebună, ei încearcă să mă scoată nebună, trebuie să rămân tare pe poziție.

Nu sunt nebună, ei încearcă să mă scoată nebună.

— Bine, o s-o luăm de la început, anunță Lespinasse cu o răbdare de profesor jucând Memory cu un peștișor roșu.

O cavalcadă la primul etaj din Souille îl împiedică pe locotenent să înceapă. În clipa următoare, cineva coboară în fugă scara.

— Hervé, Hervé!

Recunosc vocea brigadierei Louchadière.

— Hervé, e vorba de Amandine, nu-i e bine.

Nu aștept să-mi dea voie locotenentul, sar de pe canapea și mă grăbesc. Lespinasse nu mă oprește. Urcăm toți scara, Lespinasse primul, eu după el și Louchadière ultima, ca să mă flancheze. Nectaire și Savine, alertați de strigăte, au dat și ei fuga.

Amandine era într-o stare staționară de azi-dimineață. Din câte am înțeles, mă acuză pe mine că i-aș fi injectat un analgezic puternic, oxicodonă, un opioid care provoacă mai multe morți prin supradoză decât drogurile ilegale. În mod vizibil, starea lui Amandine s-a înrăutățit brusc. S-a ghemuit în pat și nu mai reacționează, nici la zgomot, nici la durere, când e ciupită. Respirația ei sacadată pare să încetinească inevitabil. Toate simptomele unei supradoze! Pielea lui Amandine e deja extrem de palidă, aproape albăstrie, dacă nu se intervine rapid...

Lespinasse și-a scos telefonul. Abia a ajuns în capul scării, că-l aud răstindu-se la cei de la Urgențe.

— Pentru Dumnezeu, puțin îmi pasă de vreme. E vorba de-o femeie însărcinată, la Froidefond, mai sus de Murol.

Bătăile inimii lui Amandine devin mai neregulate. Scurtele ei convulsii sunt urmate de secunde nesfârșite în care nu mai respiră deloc. Louchadière mă ține la distanță, Nectaire și Savine s-au repezit la căpătâiul ei.

— Îmi imaginez și eu că nu puteți scoate un elicopter! strigă Lespinasse. Vă cer doar să veniți cât mai repede posibil!

În colțul camerei, îmi zăresc geanta medicală, pe care a împrumutat-o plutonierul Salomon când m-a îngrijit.

— O să vină, pufnește locotenentul închizând telefonul. În... într-o jumătate de oră. E o estimare optimistă, habar n-au ce găsesc pe drum.

Nectaire a încremenit. Savine îi ia mâna lui Amandine, încearcă s-o împiedice să se miște, exact ce nu trebuie să facă. Amandine are nevoie de compresii toracice, imediat, dar nu va fi de-ajuns.

— Fir-ar a dracului de treabă, înjură Lespinasse. Ce porcărie! L-am trimis pe singurul nostru salvator să se joace de-a vânătorul pe-afară.

Louchadière încă stă între mine și pat. Oare nu îndrăznesc să mă roage? Oare o să-ndrăznească să mă împiedice? O împing pe brigadieră cu un gest violent și-mi iau geanta medicală.

— În mai puțin de un minut, spun eu, Amandine o să rămână fără oxigen. Peste două minute, consecințele pentru făt vor fi ireparabile. Peste trei, mama și copilul vor fi morți.

Louchadière intră în panică, Lespinasse ezită, Nectaire închide ochii și Savine începe să se roage.

Amandine se sufocă. După fiecare convulsie, apneele ei sunt din ce în ce mai lungi. Ultima palpitație a întârziat atât de mult, încât toți au crezut că inima ei n-o să mai înceapă niciodată să bată.

— Dați-i drumul, strigă locotenentul.

Mă reped.

— Nectaire, Savine, țineți-o.

Ei o apasă cu toată greutatea pe brațe, Louchadière și Lespinasse vin în ajutor și apasă pe picioare. Prea târziu pentru un masaj cardiac.

— O injecție cu Naloxone ar trebui s-o calmeze, spun eu cu autoritate. O să-și reia respirația normală. Peste o oră va trebui să-i fac altă injecție, dacă cei de la Urgențe nu ajung.

Totul se petrece foarte repede, fiecare gest contează, gesturile trebuie să fie precise și sigure.

Amandine, care probabil nu cântărește mai mult de cincizeci de kilograme, reușește să se zbată pe pat cu tot sfertul de tonă care apasă pe ea.

— Țineți-o! Acum!

Opt mâini se strâng ca niște menghine pe trupul lui Amandine, câte două pe fiecare braț, câte două pe fiecare picior, e imobilizată complet pentru câteva secunde, suficient ca să-i înfig acul în umăr.

Răsuflu ușurată.

— Puteți să-i dați drumul, o să fie în regulă.

Toți mă privesc, încă neîncrezători.

N-au înțeles că, și dacă am comis faptele despre care nu-mi amintesc nimic, în momentul de față, aici și acum, au de-a face cu doctorița Libéri, nu cu Miss Isterie? Nu le suport privirile suspicioase. Pun seringa pe noptieră, o să mai am nevoie de ea. Arunc cutia goală de Naloxone în obrazul lui Lespinasse.

— Vreți să-i citiți prospectul?

Nu-i nevoie. Amandine s-a calmat deja.

Pun mâna pe pântecul ei. Respiră din nou normal.

O să scape. Și fătul.

— Mulțumesc.

Savine e prima, singura care o spune și o repetă.

— Mulțumesc.

Louchadière s-a așezat pe pat, mare mirare dacă nu se întinde și-mi cere să-i fac și ei o injecție cu un neuroleptic sau un antidepresiv. Nectaire a luat-o pur și simplu de mână pe Savine. Lespinasse și-a întors privirea la telefonul lui.

— Și Salomon ce tot face, idiotul dracului?

Nimeni, în afară de Savine, nu îndrăznește să mă privească în ochi. Cine sunt eu pentru ei?

O asasină sau o eroină?

Ambele?

Oare viața îmi joacă cea mai mare festă?

Tocmai le-am salvat viața unei mame și copilului ei, un copil despre care nu știu nimic.

Și n-am putut să-l salvez pe-al meu!

Esteban, *Tom*, numiți-l cum vreți.

Sunt medic, am studiat, am o grămadă de diplome, am însănătoșit sute de pacienți, am diagnosticat cancere, insuficiențe cardiace, alergii rare, ceea ce a permis supraviețuirea a zeci de necunoscuți, mi-am dedicat viața prelungirii altor vieți, zece ore pe zi vreme de treizeci de ani, am ascultat plângerile fără să mă plâng, depresiile fără să cedez, epuizările fără să mă odihnesc...

Și n-am putut salva viața singurei ființe care conta!

Atunci poate c-aveți dreptate, Lespinasse, Louchadière, Nectaire și poate și tu, Savine, poate că Miss Isteria există, ascunsă undeva în străfundul meu, de vreme ce doctorița Libéri e blestemată!

Condamnată să îngrijească suferințele întregului pământ, dar nu și pe ale ființei care îi este cea mai dragă!

Niște pași răsună pe scară. Urcă cineva!

Niște pași de gazelă, de căprioară, de lăcustă. Abia se aud.

Oare e Salomon, care a făcut cale-ntoarsă, învins de viscol pe Sancy?

Imposibil, uriașul nu are un pas atât de ușor.

Atunci cine?

Cine-ar îndrăzni să vină la Souille pe o viforniță atât de puternică?

Întoarcem cinci perechi de ochi curioși spre ușa camerei. Aproape că ne așteptăm să vedem o ființă fantastică, singura care ar putea avea curajul să înfrunte forțele naturii ca să ne facă o vizită.

Nu ne înșelăm!

În fața noastră apare o siluetă întunecată, împestrițată de mii de fulgi de zăpadă. Când îi scutură, o vrăjitoare, îmbrăcată în întregime în negru, stă în fața noastră.

59

Gabriel se strecoară prin galeriile de tuf săpate odinioară de locuitorii troglodiți. Probabil erau pitici! E nevoit să-și plece capul, uneori chiar să meargă pe vine. Unele s-au prăbușit și trebuie să le elibereze cu mâinile goale; uneori, zăpada s-a năpustit cu furie, astupând trecerea, și trebuie să se întoarcă din drum.

Însă a memorat totul, studiind îndelung panourile de la intrare. Labirintul, în cele din urmă, nu e atât de complicat. Cinci etaje, încăperi mai mult sau mai puțin pătrate, mai mult sau mai puțin largi, cioplite în șir. Cele mai elaborate conțin colonade, lucarne, nișe săpate în piatră, altele, în schimb, nu sunt decât simple celule, unde tinerii din zonă au obiceiul să se întâlnească, judecând după sticlele goale de bere, ambalajele din plastic și lăzile deschise pe post de mese sau scaune improvizate.

Lui Gabriel nu-i e frig. În mod ciudat, vântul nu prea pătrunde pe coridoarele acestor grote din flancul falezei. Oare troglodiții aveau noțiuni de ecologie și deja știau cum să-și izoleze cât mai bine casele, în funcție de orientare și de cât de puțin erau expuse la vânturile dominante sau la precipitații?

Trebuie să continue, rămânând în același timp la adăpost.

Gabriel a ajuns la ultimul etaj și a vizitat toate încăperile, mai puțin una: aceea care, după hărți, e separată de satul troglodit. Numai prin câțiva metri, dar asta l-ar obliga să iasă la loc descoperit. Încearcă să se concentreze la înaintarea lui, să nu-și julească mâinile, să nu-și spargă capul de vreo bucată de tuf. Nimeni nu s-a mai târât prin galeriile astea de săptămâni întregi, probabil. Fiecare cotitură întunecată ascunde

o nouă capcană, rocile vulcanice sunt mai tăioase decât lama cuțitului de la cureaua lui, stalactitele fragile stau ca săbiile suspendate deasupra capului, gata să cadă la cel mai mic pas într-o parte.

Gabriel încearcă să nu se gândească prea mult, să nu-și lase furia să crească, furia împotriva lui Kuning, ticălosul ăla de psihiatru perfid și curtenitor, împotriva lui Aster, vrăjitoarea aia bătrână și băgăcioasă, împotriva lui Maddi, evident și a ei, dacă măcar l-ar fi iubit mai mult, împotriva zăpezii, împotriva vântului, împotriva vulcanilor, împotriva regiunii ăsteia în care nu ninge destul sau ninge prea mult, împotriva lumii întregi.

Trebuie să rămână lucid.

Zărește, în sfârșit, lumină la capătul tunelului de piatră.

Galeria se oprește acolo. În fața lui. Înaintează până la marginea vidului și descoperă o panoramă formidabilă, cu mult mai uimitoare decât din postul lui de observație dinainte. Vulcani albi, la infinit, și fulgi care dau impresia că n-o să înceteze să cadă până ce craterele nu vor fi pline. Deslușește, prin pâcla de zăpadă, drept la nord, silueta masivă a castelului Murol și vârful clopotniței bisericii Saint-Ferréol.

Stă puțin să se orienteze. Dacă se bazează pe memoria lui și pe planul pe care l-a consultat, la vreo douăzeci de metri în dreapta, în peretele de tuf roșu ar fi trebuit să se deschidă, logic... mortuarul, încăperea în care se depozitau cadavrele. Troglodiții o săpaseră în afara satului. Pe lângă înclinația lor ecologică, aveau și câteva noțiuni de igienă!

Gabriel s-a hotărât să rămână acolo, la marginea tunelului și a zăpezii. Din postul lui de observație, poate supraveghea mortuarul – n-ai cum să ratezi gaura aia cioplită în faleza abruptă. Distinge perfect pereții văruiți și gratiile care închid intrarea. Trebuie să reziste dorinței de-a vedea mai mult, de

a înainta afară... dar curiozitatea e așa de puternică. Mortuarul e atât de aproape, trebuie doar să urce câteva trepte tăiate grosolan la marginea falezei, până la platforma de pietre din fața grilajului de fier. E gata să cedeze, a pus deja un picior afară din tunel, când trosnetul unei crengi, foarte aproape, îl oprește.

Gabriel apucă instinctiv mânerul cuțitului. Nu-i e frică, s-a pregătit, știe că va veni cineva. Trebuie pur și simplu să fie pregătit, absolut pregătit, să țâșnească. Atunci când va trebui. Ascultă, în aret, ca un câine de vânătoare adulmecându-și prada. Nu se mai aude niciun zgomot, dar Gabriel simte că e acolo, undeva prin galerii, ascuns la rândul lui.

Se retrage puțin, lipindu-se mai mult de zidul din pietre vulcanice roșii. De unde se află, e imposibil să fie văzut de jos sau de-afară, dar el poate să supravegheze toată faleza găurită și, mai ales, în dreapta lui, imediat deasupra, grilajul mortuarului. Gabriel ridică încet ochii.

I s-a părut că vede o siluetă mișcându-se în spatele porții de fier. Se concentrează mai tare. Datorită surplombei stâncoase care protejează în parte faleza de căderile de zăpadă, Gabriel are o vedere clară asupra grotei cu pereți albi.

Zărește, în sfârșit, prizonierul din mortuar. Silueta lui cocârjată înaintează până la grilajul încuiat cu lacăt.

Gabriel îl observă, îi studiază toate detaliile feței, fiecare expresie, fiecare gest. Pare îngrozit, își încleștează pumnii pe barele de fier de parcă ar fi în stare să le smulgă. Are părul ud, obrajii negri de atâta frecat, ochii roșii de atâta plâns, pare să se țină cu greu pe picioare, alunecând, agățându-se de ce poate.

Dar Tom e în viață.

X

ÎNCARCERAREA

Fântâna sufletelor

60

Cizmele fine ale lui Aster lasă urme mici de zăpadă topită care băltesc în adânciturile parchetului. Probabil că-mi rotesc ochii nu mai puțin șocați decât ai lui Lespinasse, Savine și Louchadière. Doar Nectaire nu pare mirat.

Aster își dă gluga neagră pe spate, apoi scutură ultimele stele înghețate prinse în părul ei lung și alb.

— Mii de bufnițe, glumește ea, pe vremea asta nu dai nicio vrăjitoare afară din casă. Mi-au înghețat toate paiele din mătură!

Studiez cu atenție reacția fiecăruia. Savine, așezată pe pat, o ascultă pe Aster cu gândul în altă parte, concentrându-se la pulsul lui Amandine, din ce în ce mai regulat. Nectaire o privește pe sora lui cu fascinație, minunându-se că-l mai poate surprinde după mai bine de patruzeci de ani de viață comună. Privirea brigadierei Louchadière, dimpotrivă, se îndreaptă spre fereastră și fixează cerul: încearcă oare să zărească dârele albe lăsate de un Nimbus 2000? Lespinasse reacționează primul la această apariție neașteptată.

— Ai urcat din Besse pe jos până aici?

Aster își descheie pelerina lungă.

— Amandine are nevoie de mine și, nu că vreau să mă laud, locotenente, dar nu mă opresc pe mine câțiva fulgi de zăpadă. M-am născut aici și cunosc fiecare potecuță. Zăpada e ca oamenii, se adună întotdeauna în aceleași locuri. Trebuie doar să le ocolești pe cele mai aglomerate.

Lespinasse nu pare convins, evaluează impresionantul strat de zăpadă de pe acoperișurile caselor din Froidefond, peste treizeci de centimetri, și s-ar zice că se gândește cu cât ar trebui să-l înmulțească pentru a determina grosimea nămeților care acoperă drumurile: cu trei? cu cinci?

Aster profită ca să-și descheie haina de blană neagră pe care o poartă pe sub pelerină. Iepure, nevăstuică, sconcs?

— Tu nu erai născut, băiete, dar pot să-ți povestesc eu că iarna lui '85 a fost mult mai aspră decât burzuluirea asta de februarie. N-aveam decât treișpe ani, dar asta nu mă împiedica să urc în fiecare zi până la Mont-Dore ca să-i aduc mamei ceva de pus în oală. A durat trei luni, nu trei ore, și totuși în fiecare dimineață, când învățătorul făcea prezența, nu lipsea niciun copil din fața școlii.

Aster pare sinceră. Aș vrea să cred că, dacă Nectaire i-a trimis un mesaj, a fost destul de ticnită ca să urce până la Froidefond pe jos, totuși, ciudat lucru, nu pot să am încredere în ea. De parcă nu ne-a spus tot adevărul. Amandine e bine, o asigură Lespinasse. Cei de la Urgențe sunt pe drum. Acum se odihnește.

— Și Tom, spune vrăjitoarea, e și el bine?

Pe sub haina îmblănită, la adăpost de umezeală, Aster își poartă *unalome*-ul ei de cupru și o serie de sticluțe, aranjate într-o cartușieră de piele, strânsă peste piept.

— Ascultă-mă bine, locotenent Lavinasse[1], continuă ea, îi cunosc pe Amandine și pe Tom de când s-au născut. Am

1. Poșircă (fr.).

legănat-o pe fata asta pe genunchii mei, cum l-am legănat și pe băiatul ei douăzeci de ani mai târziu și cum am făcut cu aproape toți copiii din vale. Amandine era o fetiță puțin mai receptivă la poveștile mele decât ceilalți copii, ceva mai puțin pervertită de televizor, de legumele la pungă de plastic și de medicamentele fabricate din chimicale. E o fată echilibrată, în ciuda părerii multora.

Asta e pentru mine! Aster își pironește ochii negri într-ai mei, apoi se uită la patul lui Amandine.

— Așadar, cu voia voastră, o să veghez și eu asupra ei.

Își desface cartușiera. Jennifer Louchadière o privește fără să reacționeze. Lespinasse se scarpină în barbă și oftează, întrebându-se cum o s-o scoată la capăt cu o doctoriță care vorbește despre reîncarnare și o martoră care propune îngrijirea victimei cu poțiuni magice.

De îndată ce Aster se apropie, locotenentul bate din palme. A hotărât, în mod clar, să dea dovadă de autoritate.

— Bine, gata, să ne liniștim! Am chemat salvarea acum douăzeci de minute, n-ar trebui să mai întârzie. Până atunci, toată lumea iese din camera asta, inclusiv voi doi, amorezilor!

Savine și Nectaire își dau seama că locotenentul vorbește despre ei. Jandarmul se întoarce cu fermitate spre Aster.

— Și tu la fel, Galipote, afară, șterge-o! Și înainte să te cari, adună-ți eprubetele. Jennifer, tu rămâi și o supraveghezi pe Amandine Fontaine. Îi iei temperatura, pulsul, și vii să-mi dai raportul din cinci în cinci minute. Doamnă doctor Libéri, coborâți cu mine în salon. Poate că v-ați adus aminte? O să v-așezați pe un scaun sau vă întindeți din nou pe canapea, cum doriți, dar o s-o luăm de la capăt!

Tirada pare să aibă efect. Nici măcar Aster nu face vreun gest de împotrivire, pe moment. Lespinasse abia are când să schițeze un zâmbet satisfăcut, că... zbang!

Telefonul lui Nectaire începe să sune. Secretarul primăriei stăpânește acum perfect tehnica de a răspunde și de a porni difuzorul în același timp.

— Alo? spune o voce pe care o recunosc imediat. Ați încercat să mă contactați?

— ...

— Aici doctorul Wayan Balik Kuning, de la CHU din Le Havre. Cu ce vă pot ajuta?

Lespinasse smulge telefonul din mâinile lui Nectaire și se îndepărtează câțiva pași, dar nu atât cât să nu-l mai auzim.

— Locotenentul Lespinasse, de la brigada din Besse, însărcinat cu ancheta dublei omucideri a lui Martin Sainfoin și Jonas Lemoine. Ați sunat la fix, domnule doctor, am o mulțime de întrebări să vă pun, dar înainte de asta, va trebui să mă ascultați.

Fără nicio sfială, fără măcar să închidă ușa sau să se ducă în altă încăpere, locotenentul prezintă situația, cu o voce puternică, insistând chiar cu intonația lui cvasimilitară, de jandarm care pune punctul pe i.

— Și... cu ce v-aș putea ajuta? reușește să întrebe Wayan.

Jandarmul nu-i răspunde și continuă relatarea, enumerând una după alta obsesiile mele, teoriile mele despre reîncarnare, sunt sigură că ridică intenționat glasul ca să-l aud, ca să-l audă toată lumea.

La capătul firului, Wayan îl ascultă și punctează fiecare final de frază cu obișnuitele lui *hm-hm*-uri.

Le-am auzit de atâtea ori...

Unde se află Wayan? Am încercat să iau legătura cu el de mai multe ori, de ieri-seară încoace, se pare că și Nectaire la fel. Wayan, la rândul lui, în dimineața asta, a încercat să mă sune. Să fie la cabinetul lui, în Le Havre? De ce m-aș îndoi? Sau undeva la malul mării, în Sainte-Adresse, Etretat sau Antifer? Îi plăcea mult să se plimbe pe-acolo. Nu, aud în fundal, dincolo de conversația lor, un cântec, de parcă Wayan

ar asculta radioul. E în mașină? Sau la una dintre amantele lui? Știu prea bine că le alegea dintre paciente și că erau multe.

— Pe scurt, doctore, încheie în sfârșit Lespinasse, cred că înțelegeți scopul interogatoriului meu. Sunteți terapeutul lui Maddi Libéri de peste de zece ani. Așadar, îmi voi formula întrebarea astfel: este... în deplinătatea facultăților mintale?

Îi mulțumesc lui Wayan că nu răspunde imediat. La telefon, în surdină, o pauză publicitară i-a urmat cântecului. Wayan tușește ca să-și dreagă vocea. Timbrul lui grav, calm, e încărcat de o solemnitate frumoasă.

— Pentru că îmi cereți să fiu exact, o să fiu cât se poate de clar, locotenente. Maddi Libéri este în absolută deplinătate a facultăților mintale!

Sub bandajul care-mi înfășoară capul, se sparg mii de baloane de ușurare.

Mulțumesc, Wayan!

— A suferit o pierdere dureroasă, explică psihiatrul meu preferat. Ne-am văzut constant de-a lungul anilor. Și pot să afirm că pacienta mea nu suferă de nicio formă de schizofrenie, de paranoia sau de personalitate bipolară.

Mulțumesc, Wayan!

— Dacă vi s-a părut ciudat comportamentul ei, asta e numai din cauza evenimentelor care au avut loc și, cu tot respectul, locotenente, de dumneavoastră depinde să le elucidați, oricât de incredibile sau inexplicabile ar fi. Dar să încheiați ancheta punând toate zonele de umbră și incoerențele pe seama nebuniei pacientei mele ar fi din partea dumneavoastră nu doar o greșeală profesională gravă, ci, în plus, ar însemna să-l lăsați în libertate pe adevăratul criminal.

Mulțumesc, Wayan!

Lespinasse încasează diagnosticul așa cum se primește o directă de dreapta în plină figură. Wayan a fost atât de clar, încât opinia sa medicală nu e pusă la îndoială. Regret că e

așa departe, în Normandia, acum mi-e ciudă pe mine că nu l-am sunat înainte, că n-am răspuns la propunerile lui generoase, *Nimeni nu mă reține aici. Un singur cuvânt din partea ta și vin!*, că l-am tratat, în fond, întotdeauna cu dispreț, ca pe un iubit pasager, un pic prea timid.

Wayan e un bărbat bine, un profesionist foarte bun și chiar, pentru o seară, o seară de rătăcire, s-a dovedit a fi un iubit excelent.

O tăcere lungă se lasă între psihiatru și locotenent, amuțiți fiecare de partea lui. Numai radioul din preajma lui Wayan mai țârâie. Un jingle asurzitor marchează sfârșitul pauzei publicitare.

Facem călătoria împreună! anunță o voce feminină. *Fiți prudenți, condițiile de circulație sunt groaznice în toată regiunea. France Bleu Pays d'Auvergne, rămâneți pe recepție.*

61

Tom s-a retras în fundul grotei, în colțul cel mai îndepărtat de grilajul de fier. Acolo e mai întuneric; și mai puțin frig. Nu știe de cât timp e acolo. De mai multe ore, probabil, chiar dacă nu-i e clar, fiindcă și-a uitat ceasul în cameră, pe noptieră, când a plecat cu Esteban azi-noapte.

Și aici, în temnița albă, are o noptieră. Și un pat, acoperit cu trei pături groase. Când se strecoară sub ele, nu-i mai e frig deloc. Când încearcă să se ridice, chiar dacă se simte încă foarte obosit, căldura sobei îl învăluie. Soba ocupă tot colțul camerei și sunt destule lemne ca să întrețină focul până la vară. La picioarele patului sunt stivuite și niște cărți, *Douăzeci de mii de leghe sub mări, Robinson Crusoe, Insula comorii.* N-a deschis niciuna. E prea epuizat. În schimb, a devorat pachetele de biscuiți, fructele și tableta de ciocolată lăsate alături.

Tom înalță capul. De data asta e sigur, a auzit un zgomot! Ultima dată a fost o vulpe. Ca s-o zărească, a stat o veșnicie nemișcat în spatele grilajului. O vulpe frumoasă, argintie, ca din basme. Oare tot ea o fi?

Tom se apropie din nou de grilaj, fără zgomot, chiar dacă abia își târăște picioarele. Rămâne o clipă cu ochii la peisajul alb din fața lui. Are impresia că viscolul s-a mai domolit, că o strălucire timidă luminează donjonul din Murol. Și alte lumini străpung cerul deasupra cătunelor izolate. Tom face ochii mari, pândind și cea mai mică schimbare, chiar dacă îi e greu să stea în picioare, chiar dacă îl ustură ochii, chiar dacă tot îi vine să plângă...

— Hei, psss.... Tom!

Băiatul se îndreaptă imediat, agățându-se cu mâinile de grilajul înghețat. A visat? L-a strigat cineva? Imposibil să fie vulpea! O vulpe, chiar și argintie, chiar și ieșită dintr-un basm, nu vor...

— Tom, sunt aici, dă-mi mâna.

Băiatul întoarce ochii spre dreapta. Un zâmbet larg îi luminează imediat chipul.

— Esteban!

— Apucă-mă de mână, hai odată, înainte să mă trezesc acolo, jos!

Tom își strecoară brațul printre bare și apucă mâna înmănușată întinsă de Esteban. Băiatul, în echilibru pe cornișa strâmtă din vârful falezei, înaintează cu grijă până ajunge în sfârșit la mica platformă din fața închisorii lui Tom.

Băieții stau față-n față, despărțiți doar de gratii.

— Te-ai întors, deci? Nu m-ai lăsat baltă, de data asta?

— Nu! Evident. Ce credeai?

— Ești... ești viu de-adevăratelea?

— Nu mi-ai simțit mâna când m-ai ținut?

— Ba da... Dar putea fi imaginația mea!

Esteban se preface că oftează, jignit.

— Am mers trei kilometri prin zăpadă! Sunt ud până la piele, rupt de oboseală, înghețat. Dementul care te-a închis aici probabil mai dă târcoale prin zonă. Și tu așa mă întâmpini? De parc-am ieșit din capul tău?

Tom ezită. Pare răvășit. Își mai trece o dată mâna printre gratii și mângâie părul înghețat al lui Esteban, nasul lui ud, buzele crăpate. Esteban seamănă atât de mult cu el, parcă s-ar privi într-o oglindă... dar nu poți trece printr-o oglindă, nu poți să-ți atingi reflexia prin ea.

— Dacă ies drept din creierul tău, insistă Esteban, nu trebuia să te deranjezi să mă imaginezi cu mănuși și căciulă, ai fi putut să mă faci să apar direct în șort de baie.

— Prostule!

Tom și-l imaginează totuși pe Esteban în aceeași ținută ca la prima lor întâlnire, la piscină, în șortul lui de baie indigo. Se concentrează, încruntându-se, încrețindu-și fruntea. Dacă reușește să-l dezbrace pe băiatul din fața lui doar cu puterea gândului, înseamnă că el l-a inventat!

— Doar n-ai să faci asta? se amuză Esteban. Chiar vrei să mă lași în pielea goală pe vremea asta!

— Mă zăpăcești! Nu mai știu dacă ești adevărat sau nu. Dacă ești într-adevăr adevărat, de data asta, dovedește-mi-o!

Esteban devine dintr-odată serios.

— Cum?

— Simplu, nu? Scoțându-mă de-aici!

Tom își însoțește vorbele prin gesturi și, cu puținele puteri rămase, începe să zgâlțâie gratiile ruginite. Esteban, pe partea cealaltă, face la fel. Dar degeaba își unesc forțele, apucându-le zdravăn, smucindu-le, schimbând mâinile și tot așa, gratiile nu se clintesc niciun centimetru.

— Nu sunt în stare de nimic, oftează Tom. Ar fi trebuit să-mi imaginez o fantomă mai musculoasă, gen Hulk sau Ironman.

Esteban rânjește sarcastic.

— Să nu uiți că sunt copia ta! Dacă făceai mai degrabă box, decât înot sau ciclism, poate-aș fi fost mai vânjos.

Tom își strecoară din nou brațele printre gratii.

— Aș putea începe prin a face box cu tine.

Esteban se dă înapoi cu grijă, până la marginea platformei, apropiindu-se periculos de mult de gol, un gol de patru etaje. Își dă jos rucsacul din spate. Când se-apucă să-l deschidă, îi zâmbește larg lui Tom.

— Haide, facem pace. Uite, am o surpriză pentru tine.

62

Vocea de la radio continuă să se învârtă în capul meu, ca jingle-ul unei reclame repetate la nesfârșit.

Facem călătoria împreună. France Bleu Pays d'Auvergne, rămâneți pe recepție.

Wayan nu e deci în Normandia!

Wayan a venit după mine, până aici!

De-aia nu răspundea la apelurile mele? A venit după mine pentru că nu-i răspundeam la ale lui? Unde e acum? Blocat undeva la mijlocul autostrăzii A71, împreună cu mii de alți naufragiați de pe șosea? De ce nu i-a spus nimic locotenentului Lespinasse până când l-a dat de gol un spot radio?

Nu sunt singura care-și pune întrebările astea. Savine și Nectaire se privesc, în stilul Miss Marple și Poirot, fără să zică nimic, dar Lespinasse reacționează imediat. Se îndepărtează cu telefonul, înțeleg că restul conversației lui cu Wayan o să fie privat. Pune mâna pe microfonul telefonului și-i ordonă lui Jennifer Louchadière, *Supraveghează-i.* Îl văd, cu telefonul lipit din nou de ureche, mergând pe culoarul de la etaj și apoi închizând ușa camerei lui Tom în urma lui.

*

Brigadiera Jennifer Louchadière, mândră de misiunea pe care i-a încredințat-o locotenentul ei, ne supraveghează cu o privire neîncrezătoare. Stă și bate din picior în camera lui Amandine, bănuitoare, de parcă Nectaire și Savine, așezați din nou cuminți pe marginea patului, o să se ridice; de parcă, înghesuită în colțul camerei, eu o să fug; sau de parcă Aster, preocupată să-și trieze sticluțele pe măsuța din cameră, o să se întoarcă și...

Louchadière încremenește deodată, ca un câine de vânătoare în aret: Aster s-a întors!

Vrăjitoarea a ales o sticluță și se îndreaptă spre Amandine. Brigadiera se postează imediat în fața ei.

— Nu te-apropii de ea.

Aster deschide brațele, cu sticluța în mână.

— Jennifer, te cunosc de când nu erai mai mare de-o șchioapă... Dacă nu te superi, dă-te la o parte!

Jennifer tremură, dar nu cedează.

— Îmi pare rău, Aster, faci parte dintre suspecți și știi bine de ce. Ne-ai chemat la mai bine de douăzeci de minute după ce ai găsit cadavrul lui Jonas Lemoine. Știm asta, fiindcă ți-am verificat telefonul. Și ai refuzat să dai explicații! În plus, cuțitul cu care a fost înjunghiat Jonas provenea din magazinul tău.

Aster mai face un pas înainte, cu sticluța în pumnul strâns. Observ scena din colțul camerei. Savine și Nectaire, așezați unul lângă altul pe patul lui Amandine, ca doi proaspăt căsătoriți sfioși, nu s-au clintit.

— Cuțitul ăla mi-a fost furat, Jennifer, și v-am spus asta. Mi-au fost furate chiar două, dacă vrei să știi.

— Asta..., se bâlbâie brigadiera, asta nu schimbă cu nimic lipsa alibiului. De ce nu ne-ai chemat imediat ce-ai găsit cadavrul lui Jonas?

— Poate pentru că speram să-l resuscitez? Și-acum mă crezi o vrăjitoare, Jennifer, nu-i așa? Îți amintești, adorai poveștile mele când veneam la școală să vi le spun. Dintre toți, tu erai cea căreia îi scânteiau cel mai mult ochii. Poate că te-ai făcut jandarmeriță tocmai din cauza asta?

Observ scena, fără să vorbesc, fără să mă mișc. Cine o să câștige? Pariez pe sora lui Nectaire, Jennifer nu-i poate ține piept vrăjitoarei chiar dacă habar n-am ce vrea Aster.

Brigadiera șovăie, dar rezistă.

— Poate, Aster, poate, dar asta nu schimbă nimic...

— Ba da, asta schimbă totul.

Aster deschide în sfârșit pumnul. Sticluța pe care o ține în palmă conține un lichid roșu transparent. Câteva picături de sânge diluate în apă? Ochii lui Louchadière se tulbură în spatele pleoapelor.

— Adu-ți aminte, Jennifer. Unii susțin că apa asta vine direct din centrul pământului, alții o numesc „lacrimile infernului". Vă spuneam des povestea asta. Izvorul din Froidefond, „fântâna sufletelor".

Brigadiera pare depășită. Străfulgerări de panică îi străbat privirea. Se dă un pas înapoi, pune mâna pe teaca pistolului, ezită să strige ca să-și cheme superiorul în ajutor.

— Nu... Nu te-apropia.

— O să-ți mărturisesc, Jennifer, ce-am făcut în alea douăzeci de minute, dacă tot te interesează atâta. Am fost să umplu sticluța asta din fântâna sufletelor. N-ai uitat de puterea ei, nu-i așa?

— N... nu.

— Când m-am întors la Jonas, nu mai avea decât un suflu stins de viață. I-am dat să bea din sticluță câteva picături din apa asta, apa asta pe care o țin în mână și în care se află sufletul lui!

Louchadière pare hipnotizată de siguranța liniștită a lui Aster. Ochii îi sunt atrași ca de un magnet de *unalome*-ul de aramă care atârnă între sânii ei. Se mai retrage puțin, cu mâna încordată pe mânerul pistolului, privind-o pe vrăjitoare de parcă ar ține în mână o grenadă cu cuiul scos.

— Înțelegi, Jennifer? Amandine trebuie să bea câteva picături din apa asta, din aceeași sticluță. Și sufletul tatălui va migra spre copilul pe care îl poartă. Îți dai seama că n-aveam de ales, că foarte rar se întâmplă ca toate condițiile să fie astfel întrunite, ca tatăl să moară înainte să se nască pruncul? Înțelegi că trebuie s-o facem? Pentru Amandine? Pentru Jonas? Pentru viitorul lor copil? Pentru ca sufletul lui Jonas să nu rătăcească la capătul lumii și ca al copilului din pântecul lui Amandine să nu aparțină unui necunoscut. Pentru ca ele să fie reunite într-un singur corp. Asta merita un mic ocol, nu? Un drum dus-întors de douăzeci de minute, pentru ca Jonas, la câteva luni după moarte să reînvie aici, la Souille.

Aster e sigură că a câștigat! Povestea asta a fântânii sufletelor seamănă cu o legendă pentru copii, și totuși nu sunt în poziția cea mai proastă ca să pun la îndoială cele povestite de ea? Nici Savine, nici Nectaire nu schițează vreun gest să se ridice.

— Dă-te la o parte, Jennifer, ordonă Aster. Lasă-mă s-o fac.

O împinge pe brigadieră și execută o serie de gesturi precise și hotărâte. Se apleacă spre Amandine, își strecoară o mână pe sub gâtul ei ca s-o ridice puțin, fără s-o trezească, deschide sticluța și o apropie de gura ei întredeschisă.

Într-o clipă, o văd pe Jennifer Louchadière recăpătându-și echilibrul, scoțându-și SIG Pro-ul și îndreptându-l spre spatele vrăjitoarei.

— Încetează, Aster! Încetează cu prostiile tale. Sau trag!

63

Tom face ochii mari.

O surpriză pentru mine?

Esteban continuă să scotocească în rucsac, în echilibru între gol și platformă, fără să-l ia amețeala, se pare. Tom, în schimb, vede clătinându-se peisajul din fața lui. Vederea i se încețoșează imediat ce încearcă să se concentreze, să fixeze un punct în depărtare, turla unei biserici, donjonul castelului, un pisc nins. Dacă nu s-ar agăța de gratii, s-ar prăbuși. Picioarele abia-l mai țin.

Îi vine să plângă. E atât de prost! Când o să admită că băiatul aplecat în fața lui nu e decât o fantomă? Oare un băiat în carne și oase ar fi riscat atâta pentru el? Ar fi escaladat faleza ca să ajungă până aici? Ar fi înfruntat frigul, zăpada? Numai un prieten adevărat ar face-o! Tom n-are prieteni. În afară de cei pe care și-i imaginează.

Totuși... A simțit mănușa caldă a lui Esteban în mâna lui, l-a ajutat să se cațăre până la el. Dacă ar inventa totul, Tom ar ști ce caută în rucsac, ce-o să scoată. Un prieten imaginar nu poate să-ți spună: *O să-ți fac o surpriză!* Un prieten imaginar nu vine să te trezească de ziua ta, nu-ți face cadouri, nu vine să te elibereze... Un prieten imaginar te ajută doar să accepți tristețile când ești singur și plângi. Te ajută doar să accepți coșmarurile când nu scapi de ele nici după ce te-ai trezit. Un prieten imaginar te ajută doar să accepți moartea când nu mai e nimic de sperat.

Tom simte că-l doboară oboseala, dar mai găsește puterea să glumească.

— Ai o cheie, Steb? Spune-mi c-o să mă scoți de-aici.

Esteban e tot cu mâinile băgate în rucsac, de parcă obiectul pe care-l caută ar fi pe cât de fragil, pe atât de prețios.

— Nu... îmi pare rău. De fapt, știi cum se numește camera în care ești închis?

Tom se uită la pereții văruiți din jurul lui.

— Camera albă? sugerează el, fără convingere.

— Greșit! Se numește „mortuar". Aici se îngrămădeau cadavrele, pe vremea troglodiților.

Lui Tom nu-i vine să-și creadă urechilor. Cum a putut să-și inventeze un prieten imaginar atât de sadic?

— Credeam c-ai venit până aici ca să m-ajuți.

— Am s-o fac... Uite ce-am găsit!

Lui Tom nu-i vine să-și creadă ochilor. Esteban ține în mâini o sticluță cu apă rozalie.

— Ți-amintești? explică el. Mi-ai povestit despre asta, în fața fântânii. E apă din fântâna sufletelor. Nu trebuie decât să bei una sau două înghițituri și, dacă totul se termină prost, îți promit c-o pun pe mama ta să bea restul.

Tom se uită cu spaimă la lichidul roșu transparent din fiola de sticlă.

Dacă totul se termină prost? Așa a spus prietenul lui? Adică, dacă trebuie să fie ucis și el? Ca tata, ieri, ca Martin, înaintea lui.

— Haide, insistă Esteban, nu-i mare lucru. O să te reîncarnezi cât ai zice pește în ăla mic, mă rog, imediat ce naște mama ta. O să fii liniștit vreo patru-cinci luni. Bine, va trebui să porți din nou pamperși, să mergi de-a bușilea, să te chinui să urci pe o bicicletă fără roți ajutătoare, pe scurt, să înveți totul din nou, dar există și o grămadă de avantaje.

Tom nu reușește să se dumirească dacă prietenul lui vorbește serios sau râde de el.

— Ia gândește-te, Tommy, o să uiți că Moș Crăciun nu există, că ți-e frică de albine, poate chiar vei deveni... fată!

Tom zgâlțâie gratiile cu ultimul strop de energie al isteriei. Are deja impresia că e un bebeluș închis în țarcul lui.

— Nu ești amuzant, Esteban. Scoate-mă de-aici!

— Bine, îți promit, o să-ncerc.

Se oprește, de parcă ar fi auzit din nou un zgomot, foarte aproape... De parcă cineva, ascuns pe undeva, i-ar spiona.

— Dar mai-nainte, îi ordonă Esteban, apropiind sticluța printre gratii, bea repede, nu se știe niciodată!

64

— Înapoi, Aster! Nu mă forța să trag.

Brigadiera Jennifer Louchadière încă ține pistolul îndreptat spre vrăjitoare, cu mâinile strânse pe mânerul SIG Pro-ului, cu degetul încleștat pe trăgaci. Nectaire și Savine s-au ridicat ca s-o flancheze pe Aster, dar ea se încăpățânează și refuză să se îndepărteze de Amandine.

— Te rog, Astie, spune Nicky.

— Pune sticluța aia la loc, o sfătuiește Savine.

— N-o să te las să-i dai să bea porcăria aia! amenință brigadiera.

Remarc că toată lumea a uitat de mine. Aș putea ieși fără ca nimeni să-și dea seama. Aster ține în continuare sticluța cu apă roșie în mână, la câțiva centimetri de buzele palide ale lui Amandine. Întoarce capul și o privește pe polițistă, fără să-ndrăznească să aplece mai mult sticluța, dar refuzând să renunțe.

— Jennifer, imploră vrăjitoarea, există lucruri care ne depășesc.

Am brusc senzația că s-a deschis o fereastră.

Lucruri care ne depășesc, nu asta a spus Aster?

Un bloc de gheață cade pe pieptul meu.

Am mai auzit asta! Ieri-dimineață, din gura lui Tom!

Curentul de aer pare să șteargă ani întregi de praf ca să scoată la iveală adevărul: Tom și Esteban au fost vrăjiți, cineva le-a băgat în cap poveștile astea cu migrarea sufletelor, cu lumea de pe fundul mării, cu apa ieșită din infern, cu învierea, cu reîncarnarea.

E atât de evident când mă gândesc.

Creierul unui copil e ca lutul de modelaj. *Cine alta decât Aster ar fi putut inventa asemenea aiureli?*

Jennifer Louchadière încă are arma ațintită asupra surorii lui Nectaire. Brigadiera a înțeles și ea?

Nu eu, Maddi, sunt nebuna, ci Astie!

— Ce-i debandada asta?

Vocea tună în spatele nostru. Apare Lespinasse, cu telefonul la ureche. Imediat, Jennifer își coboară pistolul câțiva centimetri și Aster se dă înapoi un metru.

Locotenentul se postează drept în fața mea. Mai vorbește cu Wayan la telefon? Oare ce i-a povestit? Am încredere absolută în Wayan. Mă rog, aveam încredere absolută, până aflu că se ascundea undeva în Auvergne.

— Psihiatrul dumneavoastră mi-a închis telefonul în nas! mi se adresează jandarmul, scos din sărite de-a binelea. Sau s-a întrerupt convorbirea. L-am sunat din nou, dar refuză să răspundă!

Lasă brațul să-i cadă de parcă telefonul cântărește o tonă.

— În schimb, continuă Lespinasse, tocmai m-a sunat plutonierul Salomon. E la dumneavoastră acasă, la Moulin de Chaudefour. Îmi pare rău, a trebuit să spargă un geam ca să intre.

Tresar. De ce bruta aia de jandarm a spart o fereastră? Nu trebuia decât să sune la ușă și Gabriel i-ar fi deschis.

— A căutat prin toate camerele, continuă locotenentul. Asta i-a luat ceva timp, credeți-mă. Salomon e meticulos. Nici urmă de Gabriel!

Am impresia că tavanul se învârte deasupra mea. Că Aster vrăjitoarea își ia zborul, urmată de Jennifer, cu SIG-ul în aer, în timp ce Nectaire și Savine se agață de barele de la capul patului ca să nu se răstoarne și ei.

Gabriel e sigur la Moulin! Gabriel n-avea cum să iasă pe o vreme ca asta! Gabriel poate rămâne cu orele, cu zilele în fața calculatorului. Gabriel m-ar fi anunțat dacă s-ar fi întâmplat ceva grav, dacă ar fi fost obligat să plece de-acasă. În Gabriel am încredere... absolută.

— Doamnă doctor Libéri, insistă Lespinasse. Unde e Gabriel?

Nu se mai aude niciun sunet în cameră. Aproape că nu mai e aer. Gândurile mele se pierd în barba deasă a lui Lespinasse, în sprâncenele lui stufoase, în privirea umbrită.

Oare trebuie să vorbesc? Trebuie să-mi dezvălui secretul? Am de ales?

— E important, doamnă Libéri. Aveți idee unde s-ar fi putut duce Gabriel?

O să se termine vreodată nebunia asta? O să se tot înmulțească morții? Câte crime o să mai adun pe conștiință, până să înțeleagă că sunt bună de internat?

— Doamnă Libéri, m-ați auzit? Aveți vreo pistă, măcar vreo sugestie, ca să-l găsim?

Murmur. Poate că mai rămâne o viață de salvat?

— Mm... da!

65

— N-o bea pe toată!

Tom a golit jumătate din sticlă, pe urmă i-a dat-o înapoi lui Esteban.

— Am înțeles, nu mă lua de prost!

Îi întinde băiatului sticluța pe jumătate plină. O să rămână și pentru mama cât a fost pentru el! Apa roșie nu e rea, are gust de fier și pișcă puțin pe limbă, ca o Cola veche al cărei capac n-a fost bine strâns.

— Vezi, spune Esteban, n-ai avut un lac întreg de băut! Acum nu ți se mai poate întâmpla nimic.

Tom se șterge la gură cu mâneca jachetei. Apa roșie i-a mai alungat puțin oboseala. Privește cerul alb printre gratii, muntele și pădurile încă seamănă cu un peisaj din basmele cu zâne, căpcăuni și lupi flămânzi.

— Mersi, Steb! Dar mi-ar plăcea să nu fiu nevoit să trec din nou prin faza de bebeluș!

Esteban izbucnește în râs și, pentru prima oară de când e închis în mortuar, râde și Tom.

— Dacă se întâmplă asta, o să rămânem totuși prieteni, îți dau cuvântul meu. Numai că între noi o să fie zece ani diferență! Când tu o să fii un băiat de cinci ani, eu o să am cincisprezece. Așa că să nu te miri dacă toate fetele o să fie ale mele!

— Ha, ha, ha...

Tac amândoi deodată.

Un nou zgomot a răsunat în stânga, aproape de intrarea în galeriile troglodiților. Oare se apropie cineva încet, fără să se arate? Tom simte că-l cuprinde o adiere înghețată. Când vorbește cu Esteban, uită de toate, de frig, de frică, dar cum apare ceva care să-i deranjeze, începe din nou să tremure, îngrozit, înghețat.

Repede, întoarce capul spre grilajul de la intrarea în temnița lui albă, convins că, dacă își pierde concentrarea, prietenul lui imaginar o să se evapore la fel de brusc cum a apărut.

Dar nu, și-a făcut griji degeaba! Esteban e acolo, ocupat să pună cu grijă sticla cu apă roșie în buzunar. Probabil, se

gândește Tom, n-a fost decât vulpea aia argintie. Asta dacă n-a inventat tot el și animalul ăla fantastic.

— Steb! Steb!

Tom zgâlțâie gratiile. Fără convingere. A încercat de un milion de ori să smulgă lacătul greu.

— Steb, acum, că sunt nemuritor, grăbește-te. Mi-ai promis că mă eliberezi, nu uita.

Esteban își ridică rucsacul de jos.

— Ți-am promis c-o să încerc...

— Și ce mai aștepți? Încearcă...

Un nou trosnet îi ia prin surprindere, mai deslușit decât cel dinainte. Imposibil să-și dea seama de unde vine, ecoul cavităților din faleză îl multiplică. Un lucru e sigur, cel sau cea care a făcut zgomotul ăsta e aproape.

Esteban a sărit deja în picioare.

— Trebuie să plec, Tom. Nu trebuie să mă las prins, altfel totul e pierdut.

Esteban începe deja să coboare, cu atenție, printre pietrele alunecoase și treptele pe care le-a tasat în zăpadă la venire.

— Nu, nu mă lăsa.

Tom n-a ridicat vocea. O rugăminte nu se strigă. Esteban îi aruncă o ultimă privire.

— Stai liniștit. O să mă ascund, dar rămân pe-aproape. E singura soluție ca să te scot de-acolo. Când cel care te-a închis o să se-ntoarcă, o să sar pe el! Nu-ți face griji, sunt înarmat!

— Nu! îl imploră încă o dată Tom.

Lacrimile i se adună la colțul ochilor. Nu vrea ca Esteban să iasă din raza lui vizuală. Dacă dispare, știe bine, în secunda următoare o să fie convins că băiatul n-a fost decât o halucinație.

— Esteban, uită-te la mine, jură-mi că nu ești o fantomă!

Băiatul ridică mâna, zâmbind, sigur pe el.

— Îți jur!

Tom trebuie să-l oprească cu orice preț.

— Stai puțin, stai, în noaptea asta, înainte să dispari la podul Froidefond, adu-ți aminte, mi-ai spus că adevăratul tău nume nu este Esteban.

Băiatul se uită neliniștit la intrarea în galerie și la celelalte deschideri din faleză, din jurul lui.

— Nu e momentul, Tom.

Tom își strivește fața de grilajul de oțel. Lacrimile curg de-a lungul barelor.

— Ba da! E momentul! Dacă nu te mai întorci? Dacă trebuie să mor, dacă trebuie să fiu iar un bebeluș care a uitat totul? Te implor... N-o să-ți ia decât o clipă. Cum te cheamă?

66

Locotenentul Lespinasse a întrerupt imediat conversația cu Salomon, și-a băgat telefonul în buzunar și m-a apucat de guler.

— Repede. Fiecare secundă contează, doamnă doctor Libéri. Unde e? Unde-i Gabriel?

Toți ochii din cameră, în afară de-ai lui Amandine, care încă doarme, se întorc spre mine.

Savine pare perplexă, de parcă îi zdrobisem încrederea firavă pe care o avea în mine.

Aster a acceptat, împinsă de brațele răbdătoare, dar stăruitoare, ale lui Nectaire, să se îndepărteze de pat. SIG Pro-ul lui Jennifer Louchadière nu mai e ațintit decât spre praful de pe parchet.

Lespinasse mă strânge prea tare. Nu mai e nici pe departe călugărul simpatic de la începutul anchetei. Răspund cu glas sugrumat.

— Nu... Nu știu exact unde e... dar... Dar pot să-l localizez.

— Cum?

Aproape că mă ridică de la podea, împiedicându-mă să respir. Îmi dau seama că abia se abține să mă pocnească. *Dă-mi voie să vorbesc, la dracu'! Ce-ți închipui, Lespinasse? Mi-e la fel de groază de ce-ar putea să se întâmple ca și ție.* Încerc să respir între două cuvinte horcăite.

— Un... spion... localizator... GPS... Cusut în... în jacheta lui.

Locotenentul îmi dă drumul imediat.

— Ați cusut un localizator GPS în căptușeala jachetei lui Gabriel?

Trag îndelung aer în piept. Mă uit încă o dată la Aster, cu neîncredere. Ar trebui să vorbesc în fața ei? Telefonul mobil e pus la căldurică în buzunarul meu. De ce m-aș teme?

— Da, locotenente. Un spion. O chestie care se comandă din trei clicuri pe internet. Nu mai mare decât o cartelă SIM. Conectat în permanență la smartphone-ul meu. Se vând cu milioanele în fiecare an pentru persoanele în vârstă care-și pierd memoria, excursioniștii fără busolă sau chiar câinii fără zgardă.

Pentru prima oară după mult timp, Savine reacționează.

— Maddi, Gabriel nu e o persoană în vârstă care suferă de Alzheimer. Și cu atât mai puțin un câine.

Ce-și închipuie, că o să mă simt vinovată cu morala lor idioată? Încerc să mă justific.

— Eu... muncesc foarte mult. Toată ziua. Gabriel e aproape tot timpul singur. Am încredere în el, dar nu se știe niciodată. Ar putea să-mi spună că a stat toată ziua la Moulin și, de fapt, să se fi dus...

— Nu ne interesează, mă întrerupe Lespinasse. Arătați-mi telefonul ca să aflăm unde se ascunde!

67

— Te rog, repetă Tom. Spune-mi cum te cheamă!

Urmele gratiilor cuștii i s-au imprimat pe obraji. Plânge, bate din picioare, imploră, nu vrea ca fantoma lui să-l uite. Totul e alb ca moartea în jur. Esteban continuă să coboare cu atenție spre galeria troglodită.

— Nu mă părăsi!

Esteban se oprește o clipă, în echilibru pe scara instabilă săpată în peretele falezei. Bagă mâna sub hanorac și scoate curajos un cuțit.

— Ți-am promis, Tommy, rămân aici. Și o să mă bat cât pentru doi.

Rugina se prelinge la marginea buzelor lui Tom, gratiile de fier îi apasă pieptul, lacătul de oțel îi intră în burtă, are impresia că ar putea deveni și el o fantomă, că ar putea trece prin grilaj, dezintegrându-se și reintegrându-se de partea cealaltă. Însă asta nu se întâmplă decât în filme, asta nu se poate decât imagina.

Tom trage de grilaj mai tare ca niciodată. Fața îi trece aproape în întregime printre gratii, obrajii o să-i explodeze, urechile o să-i fie smulse, nu mai e decât un balon prea turtit care o să se spargă. Gura i se strâmbă. Tâmplele îi zvâcnesc. Metalul rece îl strânge de-o parte și de alta, ca o menghină.

— Te rog, se milogește Tom. Vreau doar să-ți știu numele adevărat.

Esteban coboară încă trei trepte. Practic a ajuns la intrarea în galerie. Îi aruncă un zâmbet larg și trei cuvinte, apoi se face nevăzut.

— Mă cheamă Gabriel.

XI

HOTĂRÂREA

KidControl

68

— Dați-mi telefonul, repetă Lespinasse.

Nu stau la discuții, nu și de data asta, îi întind telefonul locotenentului.

— Totuși, șoptește Jennifer în spatele lui, să lipești un spion de țoalele bărbatului.

Mă uit lung la ea, uimită de confuzia polițistei. Îmi dau seama că, spre deosebire de Savine, Nectaire sau Aster, ea nu l-a văzut niciodată pe Gabriel. Aproape că n-a ieșit din Moulin de Chaudefour de când ne-am mutat, doar a venit la cimitir și-a asistat, de față cu tot satul, la înmormântarea lui Martin Sainfoin... și s-a dus să înoate la piscina Les Hermines.

Clarific, pentru toți cei care n-au înțeles.

— Gabriel nu e bărbatul meu. E fiul meu! N-are decât zece ani!

Toți mă fixează compătimitor. Detest privirile lor acuzatoare. Mai țin câteva clipe telefonul.

— Nu mă judecați greșit, locotenente. Nici tu, Savine. Îl iubesc pe Gabriel. E sânge din sângele meu. Fără el m-aș fi țicnit de mult. Dar nu știți ce înseamnă să crești singură

un copil de zece ani. Un copil ieșit din pântecul meu la nici patru luni după ce l-am pierdut pe primul. Un copil atât de diferit.

Întorc capul ca să le evit privirile fixe. Mă uit la becul de pe tavan, la picturile scorojite de pe pereți, la perdeaua de paie de la fereastră, după care fac ochii mari, uluită.

În spatele geamurilor, zăpada e albastră!

Îmi încleștez degetele pe telefon. În camera lui Amandine, toți s-au oprit să privească reflexiile azurii din curtea imaculată a fermei, de parcă s-ar fi scurs cerul.

Savine reacționează prima.

— Salvarea. În sfârșit!

Are dreptate. Halourile albastre proiectate pe ecranul alb al zidurilor caselor din Froidefond se învârtejesc când mai întâi o ambulanță și apoi o mașină de pompieri se năpustesc în curtea de la Souille. Au venit în forță! Au respectat regula de bază în caz de furtună, de traversare a junglei sau a deșertului: să nu pornești niciodată singur la drum.

— Așteptați-mă! ordonă Lespinasse.

Louchadière își lipește nasul de fereastră. Savine apucă mâna moale a lui Amandine și-i șoptește cuvinte liniștitoare. *O să fie bine, o să fie bine.* Nectaire o supraveghează pe Aster.

Nimeni nu mai e atent la mine!

Cobor o clipă ochii spre telefon. Harta aplicației Localizator GPS KidControl se afișează dintr-un clic. Gabriel nu e decât un mic punct roșu pe ecran. Sunt atât de obișnuită să accesez aplicația, în pauzele mele scurte de la cabinetul medical, și să nu văd niciodată mișcându-se bulina asta, țintuită toată ziua pe Moulin de Chaudefour, încât îmi ia o secundă s-o localizez.

Punctul roșu nu e departe. Clipește la trei kilometri de Moulin, după hartă. În direcția unui sat vecin. *Saint-Pierre-Colamine.*

Ce naiba caută Gabriel acolo? Îmi blestem imprudența. Azi-dimineață, când am plecat de la Moulin, i-am pregătit micul-dejun, am stors o portocală, am scos untul din frigider, am prăjit pâinea, i-am lăsat un bilețel pe masă, *O zi bună, neastâmpăratul meu*, fără să mai deschid ușa camerei lui ca să nu-l trezesc.

Dac-aș fi știut!

Apoi totul s-a precipitat, totul s-a întâmplat prea rapid.

Îl aud pe Lespinasse, la baza scării, întâmpinându-i pe cei de la Urgențe. O văd pe Louchadière făcând semne cu brațele pe fereastră. *Aici, aici!*

Urmăresc încă punctul roșu. Fiul meu e acolo, la Saint-Pierre-Colamine, la mai puțin de trei kilometri de Froidefond. Apoi apreciez, pe ușa deschisă a camerei lui Amandine, lungimea culoarului de la etaj până la ușa, tot deschisă, a camerei lui Tom.

Într-o fracțiune de secundă, decizia mea e luată.

Polițiștii au fost preveniți, n-au știut să-l protejeze pe Tom, cum n-au știut nici să-l găsească pe Esteban.

Trebuie să acționez. Să acționez singură, de data asta.

Îmi pun telefonul în buzunar. Aștept ca Lespinasse să înceapă să urce scara cu cei de la ambulanță.

Acum!

Îmi umplu plămânii cu aer și mă avânt într-un sprint lung pe culoarul strâmt al palierului. Ultima imagine pe care o iau cu mine e a privirii dezamăgite a lui Savine când mă vede fugind.

Puțin îmi pasă, nu mă întorc!

Intru valvârtej în camera lui Tom. Lespinasse n-a ajuns încă la jumătatea scării. Nu mă pot abține să nu arunc o privire spre macheta satului scufundat, de sub pat. Polițiștii n-au atins nimic. E camera încremenită pe vecie a unui copil

mort, care n-o să se mai întoarcă niciodată să se joace aici. Am petrecut atâtea zile și nopți plângând într-un mausoleu identic...

Nu și de data asta, nu trebuie să întârzii, nu trebuie să mă gândesc decât la Gabriel.

Salteaua a rămas rezemată de perete. O poveste de adormit copiii, dacă ar avea unde, ar comenta ironic Nectaire. Cu o lovitură de umăr, deschid larg cele două obloane de lemn putred ale ferestrei. N-am timp să mă gândesc la durerea care-mi sfredelește omoplatul, iau salteaua în brațe, o pun în echilibru pe pervaz și mă prăbușesc odată cu ea...

Nu risc nimic!

Am încă o fracțiune de secundă ca să mă conving.

Șopronul nu e decât la câțiva metri sub fereastra lui Tom. Salteaua și zăpada o să-mi amortizeze căderea pe acoperiș!

O fracțiune de secundă înainte ca salteaua să se izbească de șopron și să ricoșeze, să mă arunce, să se agațe și să se sfâșie în două grinzi rupte, în vreme ce eu alunec. Mă răsucesc ca să aterizez într-un metru de zăpadă proaspătă, la baza fostului coteț de păsări. Căderea mea n-a făcut niciun zgomot. O ploaie de fulgi scapă din salteaua ruptă și se confundă cu aversa de fulgi de zăpadă. Nimeni nu m-a observat. Girofarul salvării proiectează asupra decorului polar reflexii albastre fluorescente, aproape ireale, ca o aurora boreală artificială.

Repede! Mai mult înot decât mă târăsc din troianul de zăpadă și mă ascund după unul dintre stâlpi. Mă opresc cât să verific că bandajul de pe cap nu mi s-a desfăcut și mă furișez prin curtea pustie de la Souille, având grijă să nu fiu văzută.

Traversez șoseaua, cel puțin ceea ce bănuiesc că ar fi șoseaua. Am senzația că intru într-o crisalidă uriașă, într-atât cerul se confundă cu solul pufos în care mi se afundă picioarele. Zăresc fântâna sufletelor, și ea acoperită în întregime

de fulgii de zăpadă. Numai apa roșie mai curge, săpând un puț în zăpadă, care parc-ar coborî în inima pământului.

Aud strigăte în spate, dar n-am timp să ascult dacă sunt ale lui Louchadière, Lespinasse sau Nectaire, să-mi imaginez că și-ar putea îndrepta armele asupra mea, să mă întreb până unde-o să îndrăznească să se aventureze în urmărirea mea. Mă îndepărtez cu pași grăbiți pe ulițele din Froidefond. Observ, un pic mai retrasă, o marchiză în fața ușii unei case ce pare părăsită. Mă refugiez acolo, să verific dacă sunt urmărită. Și să-mi scot telefonul. Caut punctul roșu.

Gabriel.

Aplicația mă localizează aproape imediat, calculează traseul care mă desparte de băiatul meu: *2.800 de metri.*

Nici treizeci de minute de mers pe jos. Drept înainte!

Am pornit!

Mă cufund deja în zăpada câmpului care coboară în pantă lină, cu ochii lipiți de busola 4G. Nimeni altcineva nu mai știe unde-i Gabriel. Nimeni nu știe unde mă duc. Dar eu știu?

Înaintez rapid. Înțeleg de ce Aster a reușit să ajungă pe jos la Souille sau de ce Salomon a reușit să urce până la Moulin: drumurile sunt greu practicabile, dar zăpada e destul de moale ca să se taseze sub tălpi. Formează niște trepte de scară magice, care se întăresc sub pașii mei.

2.100 de metri.

Deja am parcurs un sfert de drum. Rafalele de ninsoare au încetat aproape complet, numai fulgii rătăciți mai zburătăcesc. Nu mi-e frig, chiar dacă n-am decât un pulover pe mine. Paltonul meu a rămas agățat la intrare, în ferma Souille. Nu m-am gândit la asta înainte să sar pe fereastră.

Nu-i nimic... Bandajul de pe cap mă protejează destul de bine de ultimele răbufniri ale viscolului, chiar dacă Salomon l-a strâns cam tare. Îmi simt sângele zvâcnind în tâmple, bandajul îmi presează creierul și-mi provoacă amețeli scurte,

pe care nu le iau în seamă. Se risipesc imediat ce-mi întorc ochii de la ecran.

Trebuie să mă uit totuşi mereu la el, să urmez direcţia. *Saint-Pierre-Colamine.* Îmi alung un regret la fel cum îndepărtez creanga îngheţată care-mi barează drumul, ar fi trebuit să-i cumpăr un telefon mobil lui Gabriel, n-ar fi trebuit să aştept să împlinească unsprezece ani sau să intre la colegiu sau orice alt pretext. Ar fi trebuit să am încredere în copilul meu, să-i dau un telefon în loc să-i cos un spion în jachetă, aşa ar fi făcut o mamă normală!

Îndepărtez altă creangă, panta e acum mai abruptă.

1.900 de metri, drept înainte.

Dar eu nu sunt o mamă normală! Fiul meu a fost răpit acum zece ani, nimeni nu m-a crezut niciodată, însă eu am ştiut-o mereu. Un telefon mobil nu foloseşte la nimic împotriva unui răpitor, singura garanţie adevărată că găseşti un copil răpit e un dispozitiv de urmărire.

1.800 de metri.

Zăpada mi se pare dintr-odată mai compactă. Înaintez cu grijă, când punctul roşu de pe ecran dispare subit, înlocuit de un dreptunghi albastru.

Un mesaj!

Evident, Lespinasse, Nectaire şi ceilalţi mă caută. Mi-am complicat situaţia fugind. Citesc în timp ce merg, cu atenţie sporită, fiindcă terenul coboară şi mai abrupt, iar câteva stânci ascuţite străpung zăpada.

Îmi pare rău, Maddi. Chiar am vrut să ajung la timp. Dar toate drumurile sunt întrerupte la sud de Clermont. Vezi, n-am toate calităţile. Voiam atât de mult să-ţi dovedesc că sunt genul de bărbat care poate lăsa totul ca s-o urmeze pe femeia pe care o iubeşte. Nu mi-au lipsit decât cincizeci de kilometri.

În ciuda voinţei mele, în ciuda frigului, în ciuda tuturor lucrurilor, zâmbesc. E atât de drăguţ, Wayan, dar nu-i momentul.

Închid o cutiuță din capul meu: cel puțin misterul *France Bleu Pays d'Auvergne* s-a lămurit. Wayan a vrut pur și simplu să-mi facă o vizită, fără să anticipeze intemperiile. A traversat Franța degeaba, ce ironie.

Privesc cum mesajul lui dispare pentru a fi înlocuit de harta cu punctul roșu. Păcat. Wayan este una dintre puținele persoane în care aș fi putut avea încredere. Și Gabriel ar fi putut avea nevoie de el, chiar dacă nu s-au întâlnit niciodată. Mă concentrez câteva clipe la aplicația Localizator GPS KidControl, caut meniul, uitând puțin de panta câmpului, de zăpadă, de pietrele nevăzute...

Piciorul îmi alunecă și cad, mă rostogolesc mai mulți metri. Din reflex, dau drumul telefonului din mână și-mi protejez capul cu brațele, cu o clipă înainte să mă izbesc în plin de-o stâncă. Vânt din față. Zăpadă viscolită. Piatră goală.

Din fericire, troienele mi-au frânat căderea, mă aleg doar cu câteva hematoame la încheieturi, nimic grav, trebuie să continui! Să-mi găsesc mai întâi telefonul... Să mă ridic. Mi-au rămas mai puțin de doi kilometri.

Cad din nou în fund, cu toată greutatea, ca fulgerată.

Ce idioată!

Drumul din fața mea e blocat. Câmpul duce la o râpă, o pantă de vreo treizeci de metri, abruptă, imposibil de străbătut, cu atât mai puțin pe vremea asta și atât de prost echipată. Mă mai uit o dată, nevenindu-mi să cred, la vidul înțesat cu stânci ascuțite, la cei câțiva arbuști agățați de pereți, la torentul subteran îndepărtat, ascuns sub zăpadă, care se aude curgând în cascadă.

Ce idioată!

Am măsurat distanța în linie dreaptă pe GPS-ul meu, 2.800 de metri, fără să activez căutarea unui itinerar, fără să mă gândesc că locuiesc la munte, că între punctul albastru,

adică locul unde mă aflu, și cel roșu, unde e Gabriel, pot exista munți, râuri, canioane, cratere... N-are sens să sper că mai pot înainta, trebuie să fac cale-ntoarsă, să urc până la Froidefond, până la șosea, unde o să mă prindă polițiștii.

Pe de altă parte, nu-i asta cea mai bună soluție? Să am încredere în polițiști, de data asta. Puloverul meu e ud, la fel și tricoul și lenjeria de corp. O să fiu înghețată în mai puțin de-un sfert de oră. Sunt pe cale să pierd timp prețios. Sunt pe cale și să stric totul. Dacă i-aș fi dat telefonul locotenentului Lespinasse la Souille, Gabriel poate c-ar fi deja în siguranță. Trebuie să-i sun imediat. Trebuie...

Mă apuc să scotocesc frenetic prin zăpadă, în patru labe, nu mai sunt altceva decât o creatură ieșită din minți care-și sapă propria groapă, care se îndârjește, care zgârie și scurmă, cu degete înghețate, cu lâna acoperită de chiciură, cu fața crăpată de frig și cu lacrimi de gheață.

Am dat la o parte aproape toată zăpada din jurul picioarelor, fără să găsesc nimic. Disperată, în pragul unei crize de nervi. Îmi dau seama că fiecare pumn de zăpadă îndepărtat poate să-mi acopere și mai mult telefonul, la fel de bine cum poate și să-l descopere.

Nu mai sunt decât un animal scormonitor care plânge, care se blestemă, care se roagă.

În genunchi.

Oare m-a auzit vreun zeu, undeva?

Plec privirile. Sub zăpadă, mi se pare că zăresc o formă întunecată, geometrică.

Dau la o parte restul de zăpadă, euforică.

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Ca o inimă bătând sub gheață, un punct mic și roșu clipește în fața mea.

69

Mi-a luat mai puțin de cinci minute să urc înapoi la Froidefond. Am mers pe propriile urme, sigură că n-o să mă mai rătăcesc de data asta, sigură că n-o să alunec, impulsionată de frigul care mușcă din hainele mele ude și de certitudinea c-o să mă prefac într-o statuie de gheață dacă merg mai încet.

Mi-am promis să-i sun pe polițiști de îndată ce ajung la cătun. Să mă duc la Souille. Să mă predau pe loc...

2.800 de metri.

Punctul roșu nu s-a mișcat! Dispozitivul de urmărire e cusut în căptușeala jachetei lui Gabriel și, pe vremea asta, cu siguranță o poartă. Numai mama lui e atât de inconștientă, încât să iasă în pulover, fără să-și ia ceva pe deasupra.

Mă apropii de primele case din Froidefond când, în fața mea, fântâna sufletelor se luminează. De parcă m-ar fi identificat un senzor de mișcare!

Nu înțeleg, ridic ochii. Pietrele fântânii se luminează și se sting de mai multe ori, ca un miracol insistent. Înaintez alți câțiva metri, în câmp deschis, apoi zăresc un 4 x 4 oprit chiar în dreptul meu.

Koleosul lui Savine!

Deschide portiera cum ajung lângă ea.

— Urcă!

Ezit. Mă uit prin mașină. Intuiesc căldura, confortul dinăuntru.

— Urcă, insistă Savine. Înțeleg că n-ai încredere în polițiști. Dar, oriunde-ar fi Gabriel, n-o să ajungi acolo de una singură. Nu pe jos. Nu în starea asta.

Privirea ei mă măsoară din cap până-n picioare. Cu bandajul însângerat pe cap, cu puloverul țeapăn de chiciură, cu blugii uzi, probabil semăn cu un zombi îngropat sub banchiză și dezghețat recent. Haloul farurilor luminează fațadele albe și negre și captează ultimii fulgi răzleți. Mă uit la Savine.

— Și tu? De ce ai încredere în mine?

Asistenta socială răspunde spontan.

— Instinctul, cum ar zice Bocolon. Toată lumea are dreptul la o a doua șansă, nu? Și chiar la a treia. Haide, urcă, o să-l găsim pe Gabriel al tău.

De data asta îi dau ascultare. Imediat ce mă așez, imediat ce Koleosul demarează, ezitările mele se risipesc. Căldura mă învăluie și mă amorțește. Cât aș mai fi rezistat afară, până să mă prăbușesc, la capătul puterilor? Mizeria din mașină îmi învinge ultimele scrupule. Probabil că lui Savine nu-i pasă că m-am urcat atât de udă în vechea ei mașină de teren, având în vedere chiștoacele, resturile de sendvișuri, pungile de chipsuri desfăcute și ghemotoacele de hârtie unsuroasă care dau pe dinafară din buzunarele portierelor.

— Unde mergem? mă întreabă ea, fără să-și ia ochii de la drum.

— După KidControl, Gabriel e undeva pe la Saint-Pierre-Colamine.

Hainele mele inundă stratul de praf și firimituri de pe covorașul de la picioare. Savine stă o secundă să se gândească.

— Saint-Pierre-Colamine. Ești sigură? Nu există nimic acolo!

— Există Gabriel... E mare Colamine?

Savine face o întoarcere energică. Brăduțul portocaliu agățat de oglinda retrovizoare se învârte ca un titirez. Roțile Koleosului au aderență pe zăpada tasată. Conduce cu hotărâre, concentrată atât la drumul din fața ei, cât și la destinația noastră finală.

— E o văgăună! Pe lângă el, Murol e municipiu. Nu există niciun magazin, niciun bar. La drept vorbind, la Saint-Pierre-Colamine, în afară de...

Mâinile lui Savine s-au încleștat pe volan. Nu-și poate reține o grimasă de uluire.

— În afară de ce?

— În afară de... grotele lui Jonas.

Grotele lui... Jonas?

Nu se poate ca numele ăsta să fie o nouă coincidență! Scrutez drumul alb din fața noastră. Nicio urmă nu l-a brăzdat încă. Nicio altă mașină, de mai multe minute, n-a trecut pe-aici. Nu mă pot abține să strig.

— E acolo, Savine. Cu siguranță. Du-mă cât mai repede!

Roțile mașinii 4 x 4 împroașcă zăpada de o parte și de alta a caroseriei. Țin telefonul în echilibru pe genunchi. Punctulețul roșu clipește aproape vesel.

2.700 de metri.

— Ajungem! se străduiește să mă încurajeze Savine. O să te cred în continuare. Dar am nevoie să-mi explici...

— Ce să-ți explic?

— De ce ești atât de crudă cu Gabriel!

Savine conduce bine, e obișnuită cu drumurile înzăpezite, iar mașina ei de teren veche pare mai experimentată pe genul ăsta de patinoar decât opt câini de sanie laolaltă. Însă chiar și cu cea mai mare dexteritate din lume, vitezometrul nu depășește cincisprezece kilometri pe oră. Calculez în minte că o să ne ia cincisprezece minute să ajungem la grote. Poate mai puțin. Ridic ochii și observ cu speranță că norii se destramă pe cer și se deschid în nesperate nuanțe pastel. Fac orice pentru a-mi alunga acest ultim cuvânt din minte... *Crudă?*

— O să fiu sinceră, continuă Savine, luând cu hotărâre un viraj strâns. Ai făcut-o pe mama rezonabilă, ai acuzat-o pe

Amandine că e o mamă iresponsabilă, te-ai chinuit o grămadă să... să-l protejezi pe Tom. Și, cu toate astea, ești la fel de permisivă și de absentă ca ea cu privire la fiul tău, Gabriel. Nu înțeleg!

Tom... Esteban... Gabriel...

Îmi curg lacrimi. Punctul roșu de pe genunchii mei nu mai e decât o picătură tulbure.

— Ba da, Savine, sigur că înțelegi. Știi începutul poveștii... aveam treizeci de ani, îmi doream un copil, singură, eram o femeie liberă, l-am adoptat pe Esteban și, timp de șase ani, el a fost singurul bărbat din viața mea. Singurul bărbat din viața mea, însă nu singurul bărbat din nopțile mele. Corpul cere îngrijiri de care mintea n-are nevoie. Înțelegi și asta, Savine, sunt convinsă. Am primit, rar, foarte rar, vizitatori nocturni care plecau înainte ca Esteban să se trezească... la fel ca orice altă mamă celibatară.

Un nou viraj, derapaj controlat, am senzația că sunt un copilot de raliu depășit.

— Și ai rămas însărcinată? ghicește Savine.

— Exact. Și doar eu puteam să decid. Dacă să păstrez sau nu copilul. Esteban avea nouă ani. Începea să-și pună întrebări, aflase că era adoptat, nu știu cum, nu prevăzusem să-i vorbesc despre asta până nu împlinea zece ani. Începea și să spună lucruri ciudate. Asta a fost perioada în care a schimbat psihiatrul... În care doctorul Kuning a intrat în viața lui.

Savine profită de o porțiune lungă de drum drept ca să bage într-a treia. Mașina atinge aproape treizeci de kilometri pe oră.

— Și ai hotărât să păstrezi copilul? Pentru că ai început să simți că Esteban avea din ce în ce mai puțină nevoie de tine, creștea, devenea independent. Aveai nevoie de bebelușul ăla ca să te simți din nou... mamă.

Întorc spre Savine o privire admirativă. E la fel de expertă în psihologie pe cât e în condus într-un raliu.

— Se poate rezuma și așa, da...

— Nimic mai clasic, Maddi! Stai liniștită.

Mă uit fix la picătura de sânge de pe genunchii mei.

— Cum a aflat de copil, lui Esteban i-a intrat în cap că o să-l iubesc mai mult decât pe el. Pentru că era copilul meu adevărat, pe când el nu.

— Din nou, stai liniștită, Maddi, și asta e o reacție clasică la un copil adoptat.

Bunul-simț al lui Savine mă enervează până la urmă. Vorbește ca din manualele cu idei de-a gata pentru femei.

— Mai puțin clasică, Savine, e dorința copilului adoptat de a-și schimba corpul ca să fie mai iubit! De a muri ca să se reîncarneze. Știi ce-a urmat, dispariția, înecul, un corp neînsuflețit pe care mi l-au prezentat la morgă și pe care am refuzat să-l recunosc ca fiind al copilului meu. L-am născut pe Gabriel patru luni mai târziu, în Normandia. L-am... l-am tratat cât de bine am putut. Ți-o jur. Cât de bine puteam să-l iubesc.

1.600 de metri, indică ecranul meu. Stratul de zăpadă de pe drum mi se pare acum mai puțin gros, dar cu siguranță e mai înșelător.

— Bineînțeles că-l iubești, răspunde Savine, concentrată. Ce mamă nu și-ar iubi copilul? Dar nu poți să nu te gândești că, dacă nu era Gabriel, Esteban poate ar mai fi în viață. Și presupun că n-ai putut să nu faci comparație între cei doi băieți.

Încă o dată, mă uit atentă la Savine. Totul e atât de logic în ceea ce spune. Totul e atât de logic în ceea ce am trăit. Da, bineînțeles, în mintea mea, pe măsură ce Gabriel creștea, o voce îmi șoptea fără încetare: la vârsta lui, Esteban știa deja

să meargă, purta deja conversații, mergea pe bicicletă fără roți ajutătoare, înota, era interesat de muzică, nu stătea cu orele pe canapea.

Cu toate astea, spun, ridicând vocea:

— Ascultă-mă bine, Savine, niciodată nu i-am reproșat ceva lui Gabriel! Niciodată nu l-am subestimat, ba din contra. Niciodată n-am fost crudă cu el. Dacă ai ști toate eforturile pe care...

Nu reușesc să continui, epuizată, înlăcrimată.

1.100 de metri.

Savine zâmbește, fără să-și ia ochii de la drum.

— Maddi, un copil simte cu siguranță lucrurile astea. Prezența altui copil care a băut din aceleași pahare ca el, a dormit în aceleași cearșafuri, a fost strâns în aceleași brațe... Prezența unui copil dispărut care făcea totul mai bine decât el.

900 de metri.

Gabriel continuă să fie doar un punct roșu imobil.

— Știu toate astea... Am încercat, îți jur. Am încercat să nu-i impun lui Gabriel muzica și înotul. Chiar am încercat să mă concentrez pe gusturile lui. Pe personalitatea lui. Poate chiar prea mult, de fapt. Gabriel are un caracter atât de diferit. Esteban era hipersensibil, inteligent, afectuos... Gabriel e complet opus, indolent, indiferent, lipsit de pasiune.

— Așa și? replică Savine ridicând tonul, la rândul ei. Asta se întâmplă în fiecare familie. Frații nu sunt la fel de frumoși, la fel de talentați, și părinții îi iubesc pe toți la fel, nu?

Evident! Ce-și închipuie?

Savine virează brusc. Agățat de oglinda retrovizoare, copacul magic portocaliu se zbate să iasă din rădăcini. Probabil a răspândit un miros de piersici acum o veșnicie. Koleosul iese de pe drumul principal și o ia pe unul îngust. Imposibil să încapă două mașini una pe lângă alta pe-acolo. Imposibil

să-ți dai seama dacă, de obicei, drumul e mai lat și asfaltat. Roțile urcă panta aparent fără efort. După un prim viraj, zăresc deodată un monument ciudat, înalt de vreo sută de metri și lung de jumătate de kilometru, care închide orizontul. Un castel, asta-i prima impresie, un castel ros de timp, înainte să-mi dau seama că, dimpotrivă, e vorba de o faleză naturală și că oamenii au săpat în roca vulcanică zeci de grote.

Grotele lui Jonas? Cele unde se ascunde Gabriel?

Mă întorc spre Savine, care a accelerat mai mult.

— I-am dăruit lui Gabriel la fel de mult cât lui Esteban, pot să te-asigur. N-a fost niciodată o problemă de favoritism! Dar, cum să spun, Gabriel avea mai puțină nevoie de mine. E un băiat retras. Poate să rămână singur cu orele acasă, să se joace jocuri video și să ronțăie din frigider primul lucru care-i cade în mână.

— E doar un băiat al timpurilor lui...

Madam Eu-conduc-beton-și-am-răspuns-la-toate începe să mă enerveze. Și Tom era un băiat al timpurilor lui, îmi vine să strig, și nu stătea închis în casă.

700 de metri.

Faleza roșie apare și dispare la fiecare serpentină. Șoferița mea reușește în ultimul moment să ia un viraj mai strâns. Koleosul protestează. Și eu la fel!

— Mă întorc acasă la ora nouă seara! E prima oară când ies, de trei ani. Fac ce pot, Savine! Muncesc ca nebuna, știi ce înseamnă viața unui doctor? Îl cresc singură pe Gabriel! L-am înscris la școala privată cea mai apropiată, la Saint-Saturnin, ca să poată rămâne acolo înainte și după ore. A fost bolnav. N-are încă niciun prieten la Murol. Chiar și în vacanță trebuie să recapituleze rahaturile alea de resurse pedagogice online furnizate de ministerul Educației. Îl sun de mai multe ori pe zi, când nu e la ore. Îi las mesaje, verific dispozitivul de urmărire ca să aflu dacă e într-adevăr acasă.

Tremur de furie. Nu sunt o mamă rea! Să-și bage morala undeva și să-și vadă de condus.

— Vreau să-ți mai spun un lucru, Savine, fiindcă ai pus degetul pe o rană deschisă. Totul mergea bine între Gabriel și mine până acum opt luni, până când m-am întors cu el la Saint-Jean-de-Luz, până când m-am mutat la Murol, până când...

Furia îmi oprește cuvintele în gât.

500 de metri.

Savine profită ca să-mi bage pe gât morala ei.

— Până când nu te-ai mai gândit decât la fantoma aia? La acel frate mai mare, mort înainte să se nască Gabriel, care se întorcea din infern ca să-i fure locul! Până într-acolo încât i-ai cerut să lase totul și să vină cu tine aici. Îți dai seama prin ce l-ai făcut să treacă pe băiatul tău?

Să tacă odată! Nu mai vreau s-o las să-mi azvârle în față toate adevărurile astea! Nu vreau să discut despre asta decât cu Wayan, măcar el nu mă contrazice. Mă apăr, totuși, incapabilă să mă abțin.

— Ce vrei, Savine? Nici eu n-am avut de ales! Toate coincidențele astea au venit peste mine, nu le-am inventat eu. Asemănarea uluitoare, semnul din naștere, ADN-ul ăsta identic. Ai citit și tu rezultatele! Am fost atrasă în nebunia asta fără voia mea! Și Gabriel odată cu mine!

Savine o lasă mai moale. Cu viteza, încetinind ca să străbată un cătun de trei case îngropate în nămeți, și cu tonul, ca să calmeze situația. Și-a făcut treaba de asistentă socială, mi-a aruncat în față ce avea de aruncat, a spart buba. Acum trece la îngrijirea rănii.

— De când ați venit în Murol, Gabriel cum a reacționat?

Mersi, Savine.

— Am... am încercat să stau de vorbă cu el, la început. Să fiu cât se poate de sinceră. A fost... dificil. Nu știu dacă m-a

ascultat. S-a închis rapid în tăcere, în jocurile video, într-un fel de indiferență.

300 de metri.

Savine zâmbește iar. Fără cinism de data asta. Nu e decât empatie pentru Gabriel în vocea ei.

— Indiferență? Era doar o armură pe care o îmbrăca în fața ta. Bineînțeles că asculta totul. Îți închipui toate întrebările pe care și le punea? Un frate mai mare, cu zece ani în urmă, dispărut... reapărut. Mama lui care nu se mai uită la el.

Buba supurează. Fața mea e brăzdată de lacrimi. Savine are dreptate, întru totul. Din fericire, picătura roșie e aici, foarte aproape, punctul meu albastru aproape c-o îmbrățișează pe ecran.

— Am... am fost atât de josnică... rea... Probabil... că mă urăște!

100 de metri.

Punctul roșu și cel albastru aproape că se contopesc. Gabriel e aici, foarte aproape, într-una dintre cavernele falezei găurite, drept în fața noastră.

Savine dă înapoi, pe urmă, ridică o mână de pe volan ca s-o ia pe a mea.

— Nu fi caraghioasă, Maddi! E exact pe dos! Un copil de zece ani nu-i poate purta pică mamei lui. Nu poate decât s-o iubească! Și cu cât mai puțin îi dai tu dovezi de dragoste, cu atât mai mult le va căuta el. Gabriel a vrut cu siguranță să te ajute. Cu siguranță a vrut să-nțeleagă ce se-ntâmplă. Pentru că tu îl iubeai... la fel ca pe Esteban!

— ...

— Spune-mi, Maddi, nu-l iubești la fel de mult ca pe Esteban?

Koleosul e gata să se oprească. Savine caută un loc în care să parcheze între troienele de la marginea drumului și faleza de tuf înălțată deasupra noastră, sângerie, ciopârțită, plină de guri căscate gata să înghită turiștii rătăciți.

Îmi șterg lacrimile cu mâneca. Puloverul meu abia a avut timp să se usuce. Lâna aspră îmi înțeapă ochii. Stau și o privesc intens pe Savine, înainte să oprească mașina, înainte să ieșim, înainte să o luăm la fugă ca să-l găsim pe Gabriel. Ca să știe că, de data asta, spun adevărul și numai adevărul.

— Acum trei zile, ba chiar și acum trei ore, ți-aș fi spus că nu. Dacă un diavol mi-ar fi propus-o, fără nicio ezitare l-aș fi dat pe Gabriel pentru Esteban sau pentru Tom. Mi-aș fi sacrificat propriul copil ca acela care mi-a fost furat să-mi fie dat înapoi. N-o să te mint, nu vedeam în Gabriel decât un preadolescent enervant, un parazit, o greșeală. Da, asta gândeam, o greșeală. Dar... Dar, dă-mi mâna, Savine.

O apuc de încheietură și îi așez palma pe pieptul meu.

— Simți cum îmi bate inima? La fel de repede ca acum zece ani. La fel de repede ca la lacul Pavin, mai devreme. Și de data asta nu bate pentru o fantomă, bate pentru copilul meu în viață.

Savine, cu singurele ei cinci degete libere, oprește cu o smucitură de volan. Deschid imediat portiera, dar înainte să cobor mai adaug:

— Așadar, da, Savine. Acum sunt sigură. Îl iubesc la fel de mult!

Înainte s-o iau la fugă spre intrarea în grote, câteva trepte tăiate în piatră, mărginite de o palisadă acoperită de zăpadă, mă mai uit o dată la aplicația KidControl. Cele două puncte ale noastre, roșu și albastru, sunt în sfârșit perfect suprapuse. Nu observ că, departe, foarte departe, la marginea hărții care ocupă tot ecranul, a apărut un al treilea punct, verde, ca și cum ar fi ieșit din pământ.

70

Încercăm să ne orientăm prin galeriile strâmte și boltite. Prea grăbite, nu ne-am gândit să consultăm panourile de informare acoperite de zăpadă, ci ne-am repezit direct spre intrarea în grotele lui Jonas, escaladând primele scări, în timp ce strigătele mele urcau treptele mai repede decât noi.

— Gabrieeel!

Cele mai multe dintre tunelurile care unesc două săli nu sunt mai înalte de un metru patruzeci, așa că mergem aplecate, aproape orbește, până ieșim la lumina unei noi încăperi, cel mai adesea înaltă și spațioasă. Savine m-a pus la curent pe scurt în privința grotelor despre care n-auzisem vorbindu-se decât vag: șaptezeci de camere, cinci etaje, un adevărat șvaițer în faleza de tuf care, vreme de mai multe milenii, a servit fie drept refugiu, fie drept închisoare.

— Gabrieeel!

Intrăm în capelă fără să aruncăm nicio privire la picturile murale, traversăm locuința stăpânului fără să întârziem în cea mai înaltă sală boltită, explorăm cuptorul, hambarul, porumbarul, fără să descoperim nici urmă de viață. Gabriel este totuși aici, pe undeva, însă identificarea localizatorului KidControl nu e destul de precisă ca să indice etajul, numele încăperii și traseul pentru a ajunge la ea fără să ne pierdem în labirint.

— Gabrieeel? Gabrieeel?

Ce-o fi făcând oare în labirintul ăsta? De ce, cum a venit aici? A fugit de-acasă? De ce nu, la urma urmei... După tot ce m-a făcut Savine să-mi dau seama.

Trebuie să-mi alung din minte imaginea lui Esteban sau a lui Tom, înecat în Pavin, trebuie să resping poveștile astea

cu reîncarnarea, trebuie să mă îndepărtez de lacul ăsta negru care-mi înghite amintirile, trebuie să înaintez concentrată și să nu mă gândesc decât la băiatul meu.

Altă încăpere. Simt o căldură ciudată. Savine se apropie grăbită și descoperă, în vatra spațioasă, cenușă caldă. Cineva a ars niște vreascuri în urmă cu mai puțin de-o oră! Aruncăm o privire de jur împrejur, la pereții trandafirii ciopliți în lavă, la pietrele de deasupra vetrei, înnegrite de funingine.

— Suntem cu siguranță în cuptor, spune Savine. Cineva a stat ascuns aici.

Încăperea e luminată de o lucarnă minusculă. Mă duc până acolo și mă ridic pe vârfuri.

— Gabrieeel!

Strigătul meu se pierde în decorul glaciar din care nu zăresc decât cerul și linia de creastă. Mă pregătesc să caut un post de observație mai bun, să mă las pe călcâie, să merg de-a-ndăratelea, când aud o voce!

O voce îndepărtată, plăpândă, ca o șuviță de apă, dar a avut timp să-mi picure-n urechi și memoria mea auditivă a înregistrat-o.

Nu se poate să se înșele! Oare mă prăbușesc din nou în nebunie?

Nu e vocea lui Gabriel, ci a lui Tom!

Nu! Tom e mort! Esteban e mort! Nu trebuie să mă mai gândesc la ei, trebuie să alung fantomele, nu trebuie să mă mai gândesc decât la Gabriel!

Gabriel, care e în viață!

Savine s-a apropiat și ea de lucarnă. A auzit?

Mă prind cu mâinile de marginea lucarnei, mă ridic cât pot și strig să-mi sparg plămânii.

— Gabrieeel!

Am impresia că vocea mea se agață de fiecare fisură a falezei, înainte să abandoneze lupta și să se prăbușească.

— Aici.

Marginile ascuțite ale lucarnei îmi taie degetele, dar nu simt durerea. Inima-mi tresaltă, fața mi se luminează, de data asta nu mai am nicio îndoială, e vocea lui Tom!

În viață!

Așadar, Lespinasse, Nectaire, Louchadière și toți ceilalți polițiști m-au mințit! De ce? Ce joc cumplit fac? În ce complot monstruos sunt băgați?

Savine stă în spatele meu. A auzit și ea vocea, e la fel de uimită ca mine.

Strig din nou, fără să mă gândesc de data asta.

— Estebaaan!

Savine mă săgetează cu privirea. *Esteban?* Chiar n-am reținut nimic din ce-a încercat să mă facă să-nțeleg? Trebuie să uit fantoma asta! Să mă gândesc la Gabriel. La Tom, cel mult...

Întorc privirea. Regret, Savine, dar tu ești cea care n-a înțeles nimic. Dacă Tom e viu, și Esteban este viu!

— Estebaaan?

Niciun răspuns. Evident, sunt idioată! Tom nu știe nimic despre identitatea lui dinainte, despre numele lui anterior.

— Tooom?

Îmi răspunde imediat de data asta.

— Aici... sunt aici.

Deznădejdea totală din vocea lui mă tulbură. Niciodată n-am mai auzit un strigăt după ajutor atât de sfâșietor. *Nicio grijă, Esteban, de data asta am sosit la timp.*

Strigătul a venit din dreapta, sunt sigură. E probabil blocat într-una dintre încăperi, ceva mai departe. Fără să mai stau pe gânduri, de parcă Savine n-ar exista, mă afund în primul tunel din fața mea. E și mai scund decât cele dinainte, bandajul meu se freacă de pereți, sunt cât pe-aci să-mi sparg capul la fiecare metru. Puloverul mi se agață de pereții de granit, las smocuri de lână în urma mea.

— Ţine-te bine, sosesc...

Fundătură!

Îmi blestem ghinionul. Am ales galeria greşită! Care dă spre o deschizătură din peretele falezei, chiar deasupra golului. Asta e, nu pot decât să mă întorc pe unde-am venit şi să o iau pe alt culoar, o să strig ca să mă orientez, o să ascult, o să-l găsesc sigur. Stau doar o secundă înainte să mă afund din nou în tunel ca să încerc să-mi dau seama unde sunt după găurile care străpung faleza. Deslușesc vreo treizeci, unele la mai mult de zece metri deasupra mea, altele mai jos, aproape îngropate sub zăpadă, în apropiere de parcarea pustie unde se află Koleosul. E singurul semn de viață în acest peisaj deșertic, în afară de urmele de roți care se întind în spatele mașinii de teren, ca două șine lungi ale unui tren fantomă.

Le urmăresc o clipă din ochi, neatentă, apoi le pierd, apoi le găsesc din nou, de parcă...

De parcă m-aș fi orientat greșit!

E imposibil, știu, nu se poate să fie decât două șine. Mă concentrez, mă uit cu atenție la uriașa parcare imaculată şi văd deslușit ceea ce, în primă instanţă, nu remarcasem: urmele de cauciucuri ale Koleosului lui Savine se încrucișează cu altele.

Evidența îmi taie răsuflarea.

O mașină a venit aici, în urmă cu câteva ore, de vreme ce urmele ei nu s-au şters complet. *O mașină ale cărei urme de roți sunt atât de ușor de identificat.*

Totul se răstoarnă în capul meu. Știu acum cine este monstrul. Cine l-a răpit pe Esteban, cine l-a răpit pe Tom, cine a hotărât să mă înnebunească în toți acești ani. Trebuie să fug. Trebuie să alerg. Trebuie să strig înainte, trebuie să-l

previn, trebuie să-i previn, nu mai știu pe cine să strig, ce să strig, care nume, Tom? Esteban? Gabriel? Trebuie să aleg, repede, să decid cine, în primul rând, înainte ca...

Îl aud! Vocea se pierde pe culoar, o dâră de praf de pușcă, un foc arzător, un singur cuvânt, dar atât de fierbinte.

— Mamă!

Mă întorc să-i întind brațele.

Piatra, izbind cu o furie ucigătoare, îmi strivește tâmpla și jumătate din ochiul drept.

71

Souille s-a transformat într-un stup. Patru oameni de la ambulanță, cinci pompieri, trei polițiști, toți intră și ies, urcă și coboară scara, cară zăpadă și noroi, trântesc uși și bocanci, iscând și mai multă dezordine, și mai mult zgomot, și mai multe strigăte.

— Unde-i prietena ta? izbucnește nervos locotenentul Lespinasse, bătând din picior dinaintea șemineului.

Nectaire stă nemișcat în fața poemului prins în piuneze, *Txoria txori*, de parcă ar fi în stare să descifreze cele câteva cuvinte basce, *Dacă i-aș fi tăiat aripile. N-ar mai fi plecat.*

— Am nevoie de un răspuns, Paturin, se enervează Lespinasse, unde s-a dus Savine?

Secretarul primăriei se întoarce, în sfârșit, la fel de descumpănit ca jandarmul.

— Nu știu nimic!

Locotenentul izbește deodată cu toată forța pumnului său în lintoul șemineului. O ploaie de zăpadă și funingine se abate peste cărțile și revistele îngrămădite în vatră.

— La dracu'! Am două femei și un copil dispăruți în neant. Și nici cea mai vagă idee unde s-au putut duce. Nu știu nici măcar dacă sunt împreună.

— Locotenente?

Cei patru oameni de la ambulanță stau în fața lui. Trei bărbați și o femeie, iar femeia e cea care vorbește.

— Amandine Fontaine s-a trezit. I-am administrat a doua injecție cu Naloxone. Criza a trecut, e bine.

Stau aliniați toți patru, ca niște supereroi pozând pentru un afiș la metrou. Echipament de profesioniști, uniforme de comando, centuri, gulere și manșete fluorescente.

— Pot s-o interoghez? întreabă Lespinasse.

— Dacă e neapărat necesar și nu durează prea mult, da, răspunde șefa comandoului.

Ca pentru a câștiga timp, locotenentul se îndreaptă deja spre scară.

*

— Locotenente, mi-ar plăcea să particip și eu la interogatoriul lui Amandine.

Și Nectaire a fost uluitor de rapid în reacție. S-a postat în fața primelor trepte, blocând accesul spre etaj.

— Vă rog, insistă secretarul primăriei. Cunosc meseria, procedurile, anchetez de-o săptămână cazul ăsta, știu mai multe decât dumneavoastră despre povestea asta incredibilă.

Lespinasse n-are timp să tergiverseze.

— Bine, de acord, o să facem interogatoriul împreună.

Urcă o treaptă și, de data asta, Aster e cea care-l oprește.

— Locotenente?

Lespinasse se burzuluiește.

— Gata, îmi pare rău, nu mai sunt locuri!

Ridică ochii spre brigadiera Louchadière, care ia poziție de drepți în capul scării.

— Jennifer, supravegheaz-o pe vrăjitoare, să nu ne trezim și cu o a treia fugară dispărută-n neant.

Sora lui Nectaire își pune mâna zornăind de brățări pe încheietura jandarmului.

— Nu vă faceți griji, locotenente, n-o să încerc nimic. O să vă fac doar o recomandare. Vă rog să nu-i spuneți lui Amandine că Tom a murit.

Lespinasse nu se aștepta la o asemenea cerere.

— De ce?

— Lăsați-o puțin să-și tragă sufletul. Doar câteva ore. O pauză între două șocuri... Și aveți încredere în intuiția mea.

Sprâncenele stufoase ale polițistului se încruntă, fără să poată scăpa mișcării hipnotizante a *unalome*-ului de aramă.

Intuiția fraților Paturin...

— Dacă fratele meu n-are nici urmă de intuiție, precizează Aster, este pentru că am luat-o eu pe toată la naștere. Dați-i lui Amandine o șansă.

— O șansă?

— O șansă să-nțeleagă! Cine? Cum? De ce? Câtă vreme dumneavoastră nu aveți răspunsurile, n-are sens să o năpădiți cu îndoieli.

Locotenentul nu promite nimic, dar dă din cap în semn c-o să se mai gândească, c-o să atârne în balanță și rugămintea ei în momentul în care o să-și formuleze întrebările. Aster zâmbește, deschide gura și îngână un „mulțumesc", apoi îl strânge în brațe îndelung pe fratele ei.

*

Amandine seamănă cu o prințesă de porțelan uitată într-un pat de păpușă. O prințesă prea mult timp adormită, o prințesă

contrariată, trezită fără sărutul ei, de pompieri zgomotoși, fără nicio urmă de făt-frumos.

Nectaire și Lespinasse au adus două scaune pe care le trag la marginea patului. Lespinasse și-a recăpătat tonul calm, de negociator empatic.

— Amandine... ați fost agresată, în noaptea asta. Cineva a încercat probabil să vă ucidă. Injectându-vă un opioid. Ați văzut... pe cineva?

Amandine stă în capul oaselor pe pat. Are spatele sprijinit de trei perne brodate cu motive florale care se asortează cu petalele albe croșetate de pe cămașa ei de noapte.

— Nu... Dormeam.

Părul lung îi atârnă pe umeri, ca niște bretele subțiri susținându-i dantelele. Se mai ridică puțin pe perna cu fulgi care-i servește drept spătar.

— Unde-i Tom?

— ...

Să-i spună sau nu?

Lespinasse simte greutatea privirii lui Nectaire, care cântărește mai mult decât cuvintele lui Aster.

— Avem și alte întrebări să vă punem, doamnă Fontaine.

— Unde... Unde-i Tom?

— ...

Amandine își întoarce fața de porțelan spre Nectaire. Pare atât de fragilă. O simplă bătaie din gene ar putea s-o frângă. Găsește totuși forța să ceară:

— Vreau să vorbesc cu Aster!

Vocea de călugăr a fratelui Lespinasse devine cât mai blândă cu putință.

— Nu se poate.

— Atunci vreau să vorbesc cu Savine!

— Ea.... nu-i aici. De ce vreți să vorbiți numai cu aceste două femei?

— Am încredere în ele! Am încredere în sora ta, Nectaire, și chiar mai multă în Savine. Și n-am încredere în voi.

Lespinasse încasează lovitura cu profesionalism. Ca orice polițist, e obișnuit să protejeze oamenii fără să se aștepte la mulțumiri.

— Doamnă Fontaine, în dimineața asta am descoperit macheta unui sat sub patul lui Tom. O machetă reprezentând un sat bizar, scufundat. Știați de asta?

— Nu.

— Vă amintiți când v-ați uitat ultima dată sub patul lui Tom?

— Nu. Cu ani în urmă, clar. E camera lui, e universul lui și i-l respect.

Jandarmul se străduiește să-și păstreze calmul.

— Înțeleg. Tom a pomenit vreodată, de față cu dumneavoastră, de un sat scufundat, de migrarea sufletelor, de reîncarnare?

— NU!

Chipul lui Amandine s-a albit mai tare, e aproape transparent. O să dispară și ea, o să devină invizibilă? Vocea ei, în schimb, e mai puternică.

— Ce-i cu toate întrebările astea? Unde-i Tom?

Lespinasse ezită. Balanța e pe cale să încline în partea cealaltă. Ar fi mai simplu să-i povestească totul, dar o să suporte șocul?

Nectaire ia cuvântul înainte ca locotenentul să cedeze.

— Amandine, ascultă-mă. Ne îngrijorează Maddi Libéri. Știu că ești la curent, că te-ai certat de mai multe ori cu ea. Ți-aduci aminte, vorbea despre coincidențe, despre asemănări între fiul ei și Tom. O să le recapitulăm, dacă nu te superi... De la început.

Un acces de mânie o scutură pe Amandine. Câteva șuvițe îi atârnă pe piept, ca tot atâtea fisuri pe inima ei.

— Sunteți încă blocați pe aiurelile astea? răbufnește ea. Jonas i-a răspuns! Punct cu punct!

— Atunci, să reluăm împreună răspunsurile lui, punct cu punct, spune Nectaire cu răbdare. Jonas a fost ucis tocmai pentru că a înțeles ceva. Ceva ce trebuie să înțelegem și noi.

Argumentul nimerește la țintă. Amandine pare mai binedispusă.

— Dați-i drumul, murmură ea.

Nectaire trage adânc aer în piept înainte.

— Încep cu primul lucru. Șortul de baie indigo. S-ar putea să ți se pară ciudat, dar e coincidența care mă intrigă cel mai mult! Probabil pentru că nu are nimic supranatural. Celelalte, asemănările, petele din naștere, gusturile comune și fobiile, chiar și ADN-ul, nu se pot explica decât prin magie, prin vrăjitorie... Dar șortul ăla de baie indigo? Esteban Libéri purta unul la fel, cu o balenă, nu poți s-o negi, e în raportul lui Lazarbal, polițistul care s-a ocupat de anchetarea cazului. Așadar, îmi pare rău, Amandine, dar nu pot să cred că e pur și simplu o întâmplare că Tom purta unul identic, acum șase luni, pe aceeași plajă, fix în ziua în care Maddi Libéri se plimba pe-acolo.

Amandine pare să recite răspunsul.

— Balena e din cauza lui Jonas. E o povestire din Biblie, se pare.

Nectaire își încrucișează privirea cu a lui Lespinasse. Răspunsul lui Amandine nu explică nimic. Dimpotrivă, face și mai uluitor faptul că Esteban purtase unul identic, cu zece ani înainte, când Jonas n-avea nici douăzeci de ani, iar Tom nu era încă născut.

— Prin urmare, șortul de baie, întreabă blând Nectaire, i l-a cumpărat Jonas lui Tom?

Amandine stă puțin să se gândească.

— Nu, nu cred... Jonas n-a cumpărat niciodată haine pentru băiatul lui.

— Dar cine? Tu?

— Nu, mi-aș fi amintit.

— Atunci cine? insistă în cor Lespinasse și Nectaire.

Amandine scotocește prin memorie, în timp ce se așază mai bine pe pernele de puf. Dacă alunecă, dacă se răstoarnă, corpul ei de porțelan o să se facă fărâme.

— Păi... cred că Savine.

XII

EXECUȚIA

Mortuarul

72

Arcada mi-e spartă, îmi îneacă în sânge ochiul drept, dar nu pot să mă șterg.

Am mâinile și picioarele legate fedeleș.

Nu pot nici să strig, să dau afară durerea care-mi arde gâtul, să scuip veninul de salivă și bilă care-l otrăvește.

Am un căluș în gură.

Sunt întinsă în camera goală, înțepenită de frig, cu spatele rezemat de un perete de rocă vulcanică cioplit grosolan. O carceră de pietre vulcanice ascuțite, exact opusul unei celule capitonate, o închisoare a jupuiților, unde e de-ajuns să te arunci în pereți ca să pui capăt, cu carnea sfâșiată, ultimelor frânturi dintr-o viață făcută zdrențe.

— O să-ți spun o poveste, Maddi. O să-ți spun povestea mea. Cred că ți-ai câștigat dreptul ăsta.

Savine Laroche e sprijinită de singura parte din perete acoperită de cărămizi. În fața mea.

Nu vreau să-i aud vocea.

Vreau să deslușesc și cel mai mic zgomot. Vreau să percep și cel mai slab strigăt.

Vreau să aud vocea lui Gabriel, dacă mă mai strigă.

Mamă!

Unde-i Gabriel?

Vreau să aud vocea lui Tom, dacă mă mai ghidează.

Aici. Sunt aici!

Urlu în capul meu, urlu în craniul meu, fac un vacarm asurzitor, care să preschimbe toate celulele creierului meu în celulele unui azil de nebuni.

Unde sunteți?

— O să-ți spun povestea mea, Maddi. E povestea banală a unei fete pierdute. Stai liniștită, o să te scutesc de copilăria mea, de adolescență, te-ar ajuta să înțelegi multe lucruri, de unde am venit, unde am ajuns, dar tu ești inteligentă, Maddi, o să ghicești, o să-ți imaginezi pădurea în care am crescut, pierdută. Les Aubiers, cel mai rău cartier din Bordeaux. O să te scutesc de toate ocaziile în care mi-am riscat viața, o să te scutesc de ce le ofeream necunoscuților pentru un pic de alcool, un pic de drog, un pic de iubire, o să te scutesc de alegerile proaste și dependențe, de falsele rezolvări și de umilințe. O să te scutesc de lunga mea coborâre în infern și o să încep povestea de-aici, din cea mai adâncă disperare. Abia trecusem de douăzeci de ani.

Urmasem un băiat, diferit, prea frumos, prea sănătos ca să ți-l descriu în câteva cuvinte, surfer, muzician, student în campusul de la Bastide, nefericit la Bordeaux, vesel la Biarritz. S-a consolat o dată sau de două ori în brațele mele, între două examene parțiale. Se consola și în alte brațe mai bronzate și mai puțin înțepate decât ale mele, pe plaja de la Miramar, după ce scăpa de la cursuri. N-am îndrăznit niciodată să-i spun că eram însărcinată cu el. Cred că, azi, nu-mi mai amintesc nici măcar numele lui. Și, de altfel, copilul era într-adevăr al lui? E doar o posibilitate. În lipsa certitudinilor, Maddi, e

mai bine să rămânem la probabilitatea asta. Ceilalți tați potențiali de pe listă nu erau chiar la înălțime.

Am născut singură, la clinica Belharra din Bayonne. Eram plină de bunăvoință, ți-o jur. Am încercat, Maddi, crede-mă, să mă ocup de copil, să-l cresc. I-am cumpărat o jucărie de pluș, prea mare, suzete, prea dure, scutece, prea largi; zi după zi, am înțeles că-mi puneam copilul în pericol. Circulau câteva articole în ziarele vremii, se vorbea despre asociația asta, Leagănul Berzei, vreo douăzeci de cutii de bebeluși fuseseră instalate cam prin toată Franța, dintre care una pe Rue Lasseguette din Bayonne. N-am vrut să nasc anonim, am vrut să-mi încerc norocul. Cutia asta de bebeluși îmi oferea a doua șansă. Copilul avea trei luni, urma să fie mai fericit fără mine, iar eu, mai fericită fără el.

Așa credeam...

Nu știu dacă-ți poți imagina ce simte o mamă, Maddi, când își lasă copilul într-un sertar, când îl închide și când pleacă mai departe. Nu știu dacă-ți poți imagina ce născocește creierul ei ca să se protejeze, ca să supraviețuiască și să meargă înainte, fără să se întoarcă.

Bietul meu creier n-a căutat prea departe, s-a liniștit în cel mai simplu mod posibil, și-a repetat o promisiune, scandând la fiecare pas ce mă îndepărta de Rue Lasseguette și de centrul medical de pe coasta bască: o să mă întorc! O să mă întorc să te caut, copilașul meu. Oriunde-ai fi, o să te regăsesc!

Mi-a luat timp, ani în șir, dar am reușit.

Oricât de paradoxal ar părea, abandonarea copilului m-a salvat. Mă rog, nu, m-am exprimat greșit. Promisiunea obsedantă, vitală, de a-mi regăsi copilul, de a-l lua înapoi, de a-l crește ca o mamă normală a fost ceea ce m-a salvat. Era 29 septembrie 2000. Nu m-am mai atins de droguri din ziua aia. Niciun alt ratat n-a mai venit să se culce în așternuturile mele. Mi-am reluat studiile, am descoperit că eram destul de

înzestrată, nu mai deșteaptă decât altele, dar, o, mult mai ambițioasă. Și, o, mult mai experimentată! Toate celelalte asistente sociale ucenice erau fetițe de familie bună, care nu puseseră niciodată piciorul în cartierele și cu atât mai puțin în casele scărilor ce aveau să fie în responsabilitatea lor. Greșelile mele, rătăcirile mele din trecut deveniseră combustibilul proiectului meu. Să-mi iau copilul înapoi! După ce suferisem atât, aș fi fost o mamă mai bună. Ți-l încredințasem, nu ți-l dădusem de tot.

Da, mi-a luat timp până v-am găsit.

Trebuia să fiu pregătită! Restul, să descopăr unde fusese plasat copilul meu, n-a fost atât de complicat. Prin meseria mea, aveam acces la dosare. Am putut să verific cu ușurință datele, numele, adresele. Bebelușii abandonați într-un sertar sunt destul de rari.

Ca să-mi pun la cale proiectul, ca să-mi șlefuiesc planul, mi-a luat zece ani.

În ciuda a ceea ce crezi, ești departe de-a fi o mamă perfectă, Maddi. Muncești mult, prea mult. Esteban era singur, prea singur. N-a fost greu să-l abordez fără să observi, să schimbăm mai întâi câteva cuvinte din când în când, apoi regulat, apoi în fiecare dimineață, ca un ritual, când Esteban se ducea să ia pâine. Îmi oferea o brioșă cu miere, stăteam de vorbă, apoi se întorcea acasă înainte să ieși de la duș. Ne mai întâlneam și în drum spre cursurile lui de muzică sau în apropiere de piscină. O femeie ca mine nu bate la ochi, o femeie ca mine inspiră încredere. Esteban n-a fost atât de greu de îmblânzit.

Cu atât mai mult cu cât îi spuneam adevărul!

Tu nu erai mama lui, era adoptat! Și erai însărcinată cu un copil care avea să fie cu adevărat al tău. Lui Esteban îi plăceau mult poveștile, legendele, avea multă imaginație, ca toți copiii naivi. Eu am plantat sămânța în capul lui, zi după zi: să se alăture unei lumi scufundate, să-și schimbe viața,

sau cel puțin corpul, pentru ca tu să-l iubești mai mult. Dar trebuia să păstreze secretul!

Unii n-au fost prea departe de adevăr, ca Gaspard Montiroir, psihiatrul lui, care totuși s-a dezumflat repede, sau ca polițistul ăla, Iban Lazarbal, care totuși n-a putut dovedi nimic. Eram invizibilă.

Am stabilit cu Esteban să programăm schimbarea lui de viață în ziua când avea să împlinească zece ani. Bineînțeles, povestea asta cu schimbarea de corp pentru mine era doar o metaforă, iar pentru Esteban, un joc. Nicio picătură de sânge nu avea să fie vărsată, niciun corp nu avea să fie înecat. Eu îmi luam fiul înapoi, tu îl aveai pe-al tău și eram chit.

Trebuie să-ți mărturisesc singurul meu regret, Maddi. M-am grăbit, n-am fost destul de răbdătoare, credeam că l-am îmblânzit pe Esteban, dar nu era pregătit.

În dimineața aceea, m-a căutat din proprie inițiativă, la malul mării, cu moneda lui de un euro în mână. Nimeni, firește, n-a observat nimic: nu era nicio albină prin apropiere și Esteban nu s-a dus să înoate. Avea încredere în mine, dar când, în loc să cumpere o brioșă și pâine, ca în celelalte dimineți, l-am pus să urce în mașină și ne-am îndepărtat, a intrat în panică. A trebuit să opresc câțiva kilometri mai departe, ieșind de pe șosea, într-un loc ferit, în dreptul cornișei Urrugne, ca să mă străduiesc să-l calmez.

Am încercat să-i spun din nou poveștile lui preferate, cu lumea pe dos, cu satul de sub mare, dar a refuzat să mă asculte; la cei zece ani ai lui, făcea foarte bine diferența între o poveste și realitate. Lumea subacvatică, reîncarnarea, toate astea erau de amuzament; nu voise niciodată să moară. Acum voia să se întoarcă acasă.

L-am prins de brațele care se agitau, ca să-l liniștesc. N-aveam altă cale decât să-i mărturisesc totul.

Eu eram mama lui adevărată. Ne regăsiserăm în sfârșit. Aveam să fim fericiți împreună. În cele din urmă, a acceptat să se cuibărească în brațele mele. Am crezut că jocul fusese câștigat.

Am continuat să-l consolez: *N-o să-ți fac rău, mă cunoști, acum mă cunoști. O să-ți poți păstra numele dacă vrei. O să poți să-i scrii lui Maddi din când în când.*

Se liniștise, îi simțeam inima bătând pe pieptul meu, îl legănam în brațe.

O să plecăm amândoi, am pregătit totul, într-o țară unde o să poți înota într-o mare caldă tot anul.

Au fost cele mai frumoase douăzeci de secunde din viața mea. Singurele, de fapt, care au contat cu adevărat. Douăzeci de secunde pentru o viață întreagă, ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătesc?

Era în sfârșit al meu, credeam eu. M-am aplecat ca să-l sărut, un sărut, un singur sărut. A prins momentul ca să-mi scape din brațe. Ca să mă lovească tare cu picioarele, să deschidă portiera și să fugă drept înainte, fără să se întoarcă, desculț, spre faleză.

Esteban era un bun înotător, dar nu-și dădea seama de distanțe, nu-și dădea seama de curenții potrivnici. A sărit în ocean.

M-am gândit la asta atât de mult de-atunci. Și am înțeles. Tu ai avut la dispoziție zece ani, Maddi, zece ani ca să-i corupi spiritul, ca să-l faci să creadă că erai mama lui adevărată. Iar eu, doar câteva clipe. Mi-ar fi trebuit doar un pic mai mult timp ca să-l conving, ca să-l salvez.

Douăzeci și nouă de zile mai târziu au pescuit corpul lui Esteban.

Acum, că nu mai era, tu aveai să uiți și să-ți vezi de treabă, nu-i așa? Nu era copilul tău. Aveai altul.

Dar mie ce-mi rămânea?

Două espadrile și o monedă de un euro căzută sub scaunul din dreapta.

Îți dai seama, Maddi? Ți-am încredințat copilul meu, și tu l-ai mințit toți anii ăștia. L-ai zăpăcit într-atât, încât a fugit de mine. Tu l-ai ucis. Îți dai seama, tu l-ai ucis!

73

Nectaire privește pe fereastra murdară cum ninge. Cătunul Froidefond, fântâna sufletelor, curtea fermei Souille, mașinile care brăzdaseră zăpada în zeci de făgașe: camionul pompierilor, ambulanța, camioneta polițiștilor, Renault-ul lui vechi... și locul gol al Koleosului 4 x 4.

Cred că Savine.

De îndată ce Amandine a rostit cele trei cuvinte, Nectaire a sărit în picioare. Fulgerat. Locotenentul Lespinasse a priceput imediat că trebuia să preia ștafeta și a repetat cu blândețe:

— Amandine, e foarte, foarte important. Savine Laroche a cumpărat șortul ăla de baie indigo?

— Da... cred.

— Credeți?

— Nu... sunt... sunt sigură.

Lespinasse digeră informația pentru câteva secunde sau își pregătește următoarea întrebare sau poate că nu e decât o pauză de respirație intenționată ca să obțină noi mărturisiri.

— Savine Laroche vă oferă des cadouri?

— Da... Mă ajută, se ocupă de Tom și de mine. Are grijă de lucrurile prea complicate. Cheltuielile, facturile, în fine, toate documentele. Când sfârșitul de lună e prea dificil, ea găsește soluții. E asistentă socială, asta-i meseria ei, nu?

— Da, admite Lespinasse. Și... Și de când vă ajută Savine Laroche?

— Păi... dintotdeauna.

Locotenentul ezită să se scarpine în barbă, doar încruntă puțin din sprâncene. Orice gest prea brusc ar putea întrerupe avântul mărturisirilor.

— Adică? Ați putea fi mai precisă?

— Păi, de când a venit la Murol. Tom trebuie să fi avut vreo patru-cinci ani.

Ce? explodează în sinea lui Lespinasse. *Savine Laroche nu e din Auvergne?* Se abține să strige, să se ridice, să-l zgâlțâie pe Paturin, și doar șoptește, întorcând încet capul spre secretarul primăriei:

— Nectaire, de cât timp o cunoști pe Savine?

Secretarul continuă să privească țintă, în curtea fermei, la dreptunghiul de zăpadă mai puțin groasă unde fusese oprit Koleosul. Răspunde mecanic, de parcă i s-ar fi injectat serul adevărului.

— De când a venit la Murol, acum cinci-șase ani. Dar s-a adaptat atât de bine, s-a făcut atât de utilă, încât ai putea să juri că a locuit aici dintotdeauna. În câțiva ani, cunoștea deja mai multă lume aici decât mine!

Pentru Dumnezeu! Lespinasse stă ca pe ace. Îl înțeapă barba. Îl mănâncă nasul. Cu toate astea, se forțează să facă minimum de gesturi de prisos și se uită, cât poate de calm, la Amandine. Oboseala începe să se citească pe fața ei de porțelan. Oamenii de la salvare nu vor întârzia să se întoarcă. N-are ce face, trebuie să continue, fără s-o bruscheze.

— Mai spuneți-mi ceva, Amandine. Cum ați califica relația dintre Savine Laroche și Tom?

— Cum adică? Ce să calific? Nu înțeleg.

Spatele lui Amandine alunecă încet-încet pe perne, nu mai are putere să se ridice. Ochii i se închid, i se deschid o clipă, apoi i se închid pentru mai mult timp, ca ai unei păpuși când e culcată.

— Ei bine, Savine Laroche este pentru Tom... (locotenentul își caută cuvintele) cam ca o a doua mamă?

Lespinasse se teme de reacția lui Amandine, dar, dimpotrivă, întrebarea lui pare să-i dea un surplus de energie. Zâmbetul ei obosit se lărgește.

— A, înțeleg. Acum înțeleg... Savine spune adesea că, dintre toate familiile de care se ocupă, eu sunt preferata ei, pentru că am fost prima ei protejată când a venit aici. Când mă gândesc, eram atât de tânără. Jonas nu era niciodată aici. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără ea. N-ar trebui să spun asta, mai ales acum, că m-am maturizat și că pot să mă ocup singură de Tom, dar cred că ea l-a educat mai bine decât mine.... Mai mult decât aș fi făcut-o eu, în orice caz.

Zâmbetul lui Amandine a încremenit, doar ochii îi mai rămân deschiși, pironiți la imaginile acelei fericiri trecute. În momentul în care Lespinasse dă să se ridice, tânăra mamă mai are puterea să murmure:

— Era tot timpul la Souille pe-atunci. Băiatul meu, dacă stau să mă gândesc, e aproape al ei!

74

Cu căluș.

Cu mâinile imobilizate.

Legată fedeleș, nimic mai mult decât o râmă târându-se prin praf.

Totuși, ochii mei rămân ațintiți la lucarna grotei, se hrănesc din strălucirea slabă.

Câteva frânturi de lumină și totul se lămurește.

Am știut-o, am știut-o mereu.

Un monstru stătea la pândă în umbră!

Esteban n-a fost neascultător, Esteban n-a vrut să moară, Esteban n-a fost copleșit de vreo fobie. Esteban voia să trăiască, dar monstrul îi dădea târcoale.

Un monstru care l-a răpit.

Un monstru care l-a ucis.

Ridic ochii și mă uit la Savine. La fața ei ridată, corpul ei îndesat, părul ei cărunt neîngrijit. Cine-ar fi crezut că o ființă atât de diabolică se ascundea sub o înfățișare atât de banală?

O ființă pornită pe panta propriei nebunii, așa cum devine bulgărele de zăpadă avalanșă, măcinată de boala asta mintală care de-a lungul anilor s-a înrăutățit.

— Vezi tu, Maddi, contrar aparențelor, nu există nicio coincidență în povestea asta. Niciuna! Eu mi-am pierdut un fiu, mi s-a dat voie doar să-l strâng în brațe câteva secunde. Câteva secunde! Crezi că asta e de-ajuns într-o viață? Crezi că o mamă se poate mulțumi cu-atât? Îți închipui hăul pe care lipsa asta îl poate săpa? Îți imaginezi prăpastia care se cască sub picioarele mele, fără să am nimic, nimic, de care să mă agăț?

Mai întâi, am căutat o imagine, o fotografie, nu conta, una care să semene cu băiatul meu. Existau sute, mii, sute de mii pe rețelele sociale. Toate mamele tinere, radioase, expunându-și copilul, la o lună, la două luni, la trei luni, la un an, la doi ani, la trei ani... N-aveam nimic altceva de făcut. Mi-am petrecut seri, nopți întregi căutând. Asta mi-a luat ani de zile! Știam măcar ce caut? Cu siguranță am recunoscut-o doar atunci când am găsit-o.

O sosie! Copilul care, dintre toți ceilalți, semăna cu el.

Se numea Tom Fontaine, avea patru ani și trei luni, în poză stătea într-o sanie de lemn, în fața tatălui său, și locuia într-un sat de care nu auzisem până atunci, Murol, într-o regiune, Auvergne, unde nu pusesem niciodată piciorul. Nu mă ținea nimic în loc și n-am stat pe gânduri – mă

înțelegi, Maddi, știu că, în privința asta cel puțin, mă înțelegi – m-am mutat.

Era simplu, de fapt. Mi se furase copilul, deci voiam altul, dar nu pe oricare altul: pe cel care-i semăna! Atât de mult, încât ai fi crezut că era el. Atât de mult, încât l-ar fi putut înlocui! Probabil că mă crezi nebună. Poate că sunt, într-adevăr, dar nu asta face oricine când pierde ceea ce iubește? Caută pur și simplu să regăsească ce-a pierdut. Dacă se poate, identic.

Mult mai târziu, am dat un nume acestei căutări, pe care mintea mea mi l-a sugerat: un casting! Un casting printre miile de copii. Niciun realizator de filme n-ar fi chemat vreodată atâția candidați să dea probă pentru interpretarea unui rol. Rolul unei vieți! Vezi tu, Maddi, asemănarea asta uimitoare n-are nimic straniu, nimic magic, pentru toți există undeva cineva care ne seamănă, dacă ne dăm silința să căutăm. Mai ales dacă e vorba despre un copil pe care-l putem modela.

Restul a fost mult mai ușor. Mama lui Tom era tânără, aproape mereu singură, influențabilă. Eu inspiram încredere. Cel mai delicat, cel mai dureros a fost semnul din naștere. Am profitat de singurul weekend în care Amandine era plecată, o vacanță scurtă la Cap d'Agde cu Jonas, pe care m-am chinuit din cale-afară s-o organizez. Tom a rămas în grija mea. Nu împlinise încă cinci ani. N-am făcut decât să-i vărs o picătură de ulei încins pe piele în timp ce dormea. Probabil ți se pare că sunt crudă, Maddi? Stai liniștită, l-am consolat cât a plâns și n-a plâns mult. N-avea să rămână decât cu o amintire vagă sau cu niciuna, doar acest semn, o pată ceva mai întunecată, exact ca a lui Esteban. Angioamele sunt frecvente la copii, dar evoluează, nu trebuie să-ți spun eu. După câțiva ani, e greu să le deosebești de o arsură. De altfel, când l-ai examinat, poate c-ai avut o îndoială?

Să fie foarte clar, picătura asta, semnul ăsta era botezul lui! Oare chiar e mai dureros decât scufundarea nou-născutului în baptisteriu? Destinele noastre, din momentul ăla, erau legate. El era al meu și eu eram a lui. Amandine nu mai conta.

Copiii sunt așa cum îi modelăm noi. E de-ajuns un pic de răbdare și multă perseverență. Băiatului meu îi plăcea muzica, îi plăcea să înoate, și lui Tom avea să-i placă muzica și să înoate.

Amandine mă asculta, mă însoțea, fără să-mi pună la îndoială metodele didactice. L-am învățat pe Tom și câteva cuvinte elementare în bască, să-i fac pe plac, chipurile, ușuraticului ăluia de tată surfer al lui, care nu știa nici el mai mult de trei cuvinte.

Dacă e să-ți mărturisesc totul, Maddi, din perioada aceea am doar un regret. O dată, o singură dată, mi-a fost rușine de mine. În dimineața aia, o albină a intrat în camera lui. El era prea mic să ajungă la fereastră, prea mic să tragă zăvorul ușii, a strigat după ajutor, strigătele lui îmi rupeau inima. Am hotărât să aștept o oră înainte să intervin, dar n-am putut rezista, m-am dus să-l scap după treizeci de minute. Era util să-i inoculez frica asta? Nu știu, credeam că apifobia avea cu siguranță un rost, ca toate celelalte lucruri. Trebuia ca Tom să poată crede în povestea asta cu reîncarnarea. I-am vorbit de multe ori despre băiatul mort înecat înainte să se nască el și cu care semăna atât de mult. Secretul nostru! Ca nu doar să semene cu Esteban. Să devină Esteban! Totuși, acum două zile, când a dispărut la cascada Saut du Loup, am crezut cu adevărat că l-am pierdut.

Că l-am pierdut când eram atât de aproape de atingerea scopului...

Te întrebi probabil ce rol joci tu în toată povestea, Maddi? Nicio grijă, ajung și acolo. Ai înțeles, Tom era acum fiul meu, îl îmblânzisem complet, fără vărsare de sânge, doar o picătură de ulei, planul meu, recunoaște, era nevinovat.

Dar nu voiam să mă gândesc că Tom o să crească și mai ales că Amandine o să se maturizeze, o să devină mai independentă, mai maternă, o să se intereseze în fiecare zi tot mai mult de un băiat care devenea un mic adolescent. Tom, mai devreme sau mai târziu, urma să-mi scape. Încă o dată, avea să-mi fie furat.

Și-atunci mi-a încolțit în minte un plan, planul perfect.

Să prind doi iepuri dintr-o lovitură.

Să-mi iau copilul înapoi, numai pentru mine, și să mă răzbun pe tine!

75

Ochii lui Amandine se închid ușor. Lespinasse ezită să-i mai pună vreo întrebare. Știe suficient ca să adauge numele lui Savine Laroche pe mandatul de căutare pe care l-a emis pentru Maddi Libéri și fiul ei, Gabriel... chiar dacă înțelege din ce în ce mai puțin ce s-a petrecut la Souille, la Moulin de Chaudefour și la lacul Pavin. Oare Maddi Libéri și Savine Laroche erau complice? Cât despre mandatul de căutare, pe o vreme ca asta, toate vehiculele care n-au tracțiune pe patru roți sunt blocate, adică majoritatea celor din parcul auto al poliției. Nu poate spera mare lucru până ce n-o să fie deszăpezite drumurile.

Amandine, ațipită, alunecă încet pe o parte.

— Doar o ultimă întrebare, doamnă Fontaine, insistă locotenentul, și după aceea vă las să vă odihniți.

Lespinasse aude pași pe scară. Zgomot de bocanci în cadență. Oamenii de la salvare, fără îndoială. I-au lăsat cincisprezece minute, au trecut mai mult de douăzeci.

— Amandine, vacanța dumneavoastră de la Saint-Jean-de-Luz, de-acum opt luni – cine a fost cu ideea să mergeți acolo?

Bocancii se opresc dinaintea ușii. Nectaire, cu un pas uluitor de ferm, și-a părăsit postul de observație din fața ferestrei și s-a apropiat de jandarm.

— A fost..., continuă să șoptească locotenentul. A fost Jonas, nu-i așa?

Amandine reacționează la numele lui Jonas. Sau poate că la medicii care bat la ușă. Le aruncă polițistului și lui Nectaire cel mai melancolic zâmbet.

— Jonas? Nu... Vacanțele în familie nu erau stilul lui. Nu se afla aici, plecase într-o excursie cu motocicleta prin Pirinei. Savine a fost cea care a sugerat destinația, Savine a organizat totul, data, hotelul și chiar programul de activități. Așa e Savine, știți, îi place... (o ultimă șoaptă îi scapă dintre buzele întredeschise)... să planifice totul.

76

— Planul meu era simplu, Maddi. Simplu și clar. Nu puteam trăi în pace cu Tom decât cu două condiții: ca poliția să fie convinsă că era mort și ca altă femeie să fie acuzată că l-a ucis. Pe scurt, îmi trebuia vinovata ideală și nu mi-a luat mult s-o găsesc: tu, evident! Tu, din cauza căreia am dat greș acum zece ani. La vremea aceea, Esteban nu mă cunoștea decât de câteva luni, fuga noastră a fost în mare parte improvizată.

De data asta, nu voiam să las nimic la voia întâmplării. Tom mă cunoștea de când se știa, nu era nevoie să-l conving, avea să mă urmeze, putea să trăiască foarte bine și fără Amandine și s-o uite în câteva săptămâni. Ar fi fost ca o vacanță mare, ne-am fi ascuns întâi în Spania, apoi în Maroc, apoi oriunde altundeva, sub o nouă identitate. Când lucrezi într-o primărie, nu-i așa de complicat să faci acte false.

Am fost foarte prudentă, Maddi, cu atât mai mult cu cât tu n-ai fost deloc.

E suficient să vizitezi pagina ta de Facebook ca să afli aproape totul despre viața ta. Când am descoperit că urma să te întorci la Saint-Jean-de-Luz, totul s-a derulat cu o ușurință uluitoare.

I-am trimis pe Amandine și pe Tom pe aceeași plajă, în aceeași zi, cu același șort de baie. Nici măcar n-a fost nevoie să fiu la fața locului. Rezultatul mi-a depășit așteptările: ai mușcat imediat momeala. Niciodată n-aș fi crezut c-o să lași totul atât de repede ca să-l găsești pe băiatul ăsta. N-avea nicio importanță dacă te mutai sau nu, știam că n-o să poți să-ți iei gândul de la băiatul ăsta de zece ani care semăna atât de mult cu Esteban, că o să cauți informații despre el, că o să-l spionezi, poate, și că, pentru a te justifica, n-aveai altceva de care să te agăți decât o poveste de adormit copiii, cu migrarea sufletelor, cu reîncarnare și cu un sat scufundat.

N-a fost prea greu nici să-l conving pe Nectaire Paturin să facă investigații despre tine. Una câte una, el a adunat dovezile despre nevroza, despre vinovăția ta. N-aș fi putut visa la ceva mai bun decât un fost polițist pe care instinctul îl împinge întotdeauna pe drumul greșit.

Eu rămâneam în umbră, nimeni nu m-ar fi putut bănui. N-aveam nimic să-mi reproșez. Să fie foarte clar, Maddi, planul meu n-avea nimic rău, nu trebuia să fie niciun mort, nicio picătură de sânge. Era vorba doar să-mi iau copilul înapoi, după toți acești ani, să fug cu el și fim lăsați în pace!

Ceream prea mult? Din nou, tu ai stricat totul!

Te-ai dus să bagi spaima în Tom și-n Amandine. Martin Sainfoin, polițistul municipal, a fost primul care s-a îngrijorat. Îl cunoștea bine pe Tom, împărtășeau amândoi pasiunea pentru ciclism și pedalau adesea împreună între Besse și Murol. Martin a fost intrigat, în primul rând, de comportamentul

tău ciudat, apoi, după ce-a adunat informații, de coincidențele și mai ciudate între povestea ta cu băiatul dispărut și Tom. N-am prevăzut c-o să acționeze atât de repede, că o să-l interogheze pe Tom, că el o să-i spună tot și că o să ajungă la mine. Martin mi-a dat întâlnire la Besse, la Poterne, în aceeași seară, ca să stăm de vorbă. Toată lumea l-a auzit în primărie, dar, ciudat, nimeni nu m-a bănuit.

Eram încolțită. Dacă Martin Sainfoin dezvăluia rolul meu în toată povestea, planul eșua! N-aveam de ales, trebuia să acționez rapid, cât încă nu vedea în mine decât o asistentă socială care-i spunea unui băiat lucruri ciudate despre reîncarnare și despre un sat scufundat. Când am adus ceștile, i-am strecurat digitalină în ceai.

După ce-l eliminasem pe Martin Sainfoin, mă gândeam că pot să stau liniștită, el era singurul adult căruia Tom i-ar fi spus tot. Dar atunci a apărut enervantul ăla de Jonas! El te-a bănuit imediat, cum era prevăzut. A folosit forța ca să-l facă pe Tom să vorbească, nu-ți mai dau amănunte. Cum aș fi putut să-l las pe copilul ăsta într-o asemenea familie? Ești de acord cu mine, Maddi, măcar în privința asta? Din fericire, Jonas făcea parte dintre bărbații atât de siguri pe forța lor, încât vor să-și rezolve singuri problemele. M-a sunat când eram la primărie cu Nectaire. Am aranjat să ne întâlnim discret în valea Chaudefour, l-am lăsat pe Nectaire cu ochii-n soare, ocupat să-și prepare ceaiul, m-am dus până acolo și m-am întors la nici o oră după. Aveam în buzunar cuțitul Thiers Gentleman subtilizat din magazinul lui Aster, n-a fost chiar atât de greu, eram tot timpul pe la ea și pe la Nectaire. N-am prevăzut că fiul tău, Gabriel, se va servi și el. Două cuțite furate, asta n-a făcut decât să încurce pistele.

Totul era pregătit.

Acum era rândul tău, Maddi. Era rândul tău să ieși la rampă. Să repeți că totul avea să se întâmple în ziua când Tom împlinea

zece ani, să susții asta sus și tare, în fața mea, în fața lui Nectaire, în fața întregii lumi. Adu-ți aminte de cina noastră de la Potagerie, cred că toți clienții te-au auzit vorbind despre povestea cu lumea subacvatică și reîncarnarea. Strigai atât de tare: *Cineva l-a răpit pe Esteban. Cineva o să înceapă din nou cu Tom... mâine... ziua când împlinește zece ani.*

Mi-am țesut pânza, Maddi, un paravan în spatele căruia eu stăteam ascunsă, iar tu trebuia să pari în ochii tuturor o obsedată, convinsă că drama urma să se repete și că numai tu puteai s-o împiedici. Toată lumea trebuia să fie convinsă că ți-ai pierdut mințile. Chiar și tu! Recunoaște, sunt sigură că ai gândit asta.

Da, totul era pregătit, cortina putea fi ridicată, actorii puteau să-și pună masca... și să joace.

77

— Trebuie să se odihnească, locotenente.

Lespinasse nu stă la discuții. Nu-i place să i se pună la îndoială autoritatea, așa că n-o va contesta pe a doctoriței care stă în pragul ușii. Iese pe culoar. Ar mai fi avut multe întrebări să-i pună lui Amandine Fontaine, dar are alte urgențe de gestionat: două femei și un băiat de zece ani dispăruți în neant, fără nici cel mai mic indiciu ca să-i găsească; un lac de sondat, ca să încerce să pescuiască un băiat, altul, care s-a înecat; să-i contacteze din nou pe polițaii din Clermont, din Saint-Jean-de-Luz și să-l sune din nou pe psihiatrul ăla, Wayan Balik Kuning, și, de ce nu, ar trebui s-o interogheze iar pe Aster Paturin, Galipote din Besse. Misterele se înmulțesc într-atât în ancheta asta, încât îi vine să aibă încredere în vrăjitoare.

— Domnule, trebuie să ieșiți.

Nectaire stă aplecat la căpătâiul lui Amandine, însă doctorița insistă.

— Domnule, trebuie lăsată să se odihnească.

În loc să se ridice, Nectaire se ghemuiește și mai mult, de parcă ar vrea s-o îmbrățișeze îndelung pe Amandine înainte să plece. Un gest care ar trebui să pară firesc, tandru, doctorița poate să aștepte.

Cu un braț, o leagănă pe femeia întinsă în pat, prea puțin ca s-o trezească, doar cât s-o țină într-o stare de semitrezie. Mâna cealaltă se strecoară pe-ascuns în buzunar și ia sticluța pe care i-a încredințat-o Aster când l-a îmbrățișat în fața scării. *Rândul tău, Nicky*, i-a șoptit, *chiar dacă tu nu crezi în asta, fă-o pentru mine.*

— Domnule, vă rog.

Doctorița așteaptă încă la intrarea în cameră, Nectaire are grijă să se așeze cu spatele la ea, să se apropie mai mult de Amandine pentru o lungă mângâiere, fără ca ea să-i vadă mâinile. Cu unghia de la degetul mare scoate dopul și apropie sticluța de gura întredeschisă. Apa roșie alunecă pe buzele palide și se scurge într-un firicel de salivă, udând bărbia lui Amandine. *Te implor*, o roagă Nectaire în minte, *fă un efort.*

— Domnule, va trebui să mă duc să chem întăriri!

Nectaire apasă mai tare sticluța de buze. De data asta, cu lipăituri mici, ca un pisoi abandonat, Amandine începe să sugă. Câteva picături. Câteva picături o să fie de-ajuns.

Nectaire apucă să pună sticluța în buzunar când doctorița se apropie de pat.

— Bine, bine, ies.

78

— Cele trei bătăi de gong au răsunat la miezul nopții, Maddi. Fiecare actor trebuia să-și joace rolul. Al tău era scurt, trunchiat, recunosc. Nu te superi pe mine? N-a avut loc nicio repetiție și n-avea să fie decât o singură reprezentație, dar scenariul era scris cuvânt cu cuvânt. Iar eu aveam grijă, din culise, să asigur punerea în scenă.

Nectaire era, fără îndoială, actorul cel mai dificil de îndrumat. Instinctul îi șoptea că minți, dar se obișnuise atât de mult să nu aibă încredere în intuițiile lui, încât era tentat să te creadă. Pe scurt, înțelegi, la fel de greu de urnit ca o clopotniță, dar cu mintea giruetă. Imposibil de prevăzut ce direcție avea să indice!

Atunci am avut ideea de care sunt cea mai mândră: testul ADN! Era, evident, imposibil ca testul ăsta dintre Tom și Esteban să fie pozitiv, fiindcă numai frații gemeni au exact aceleași gene. Dacă ieșea pozitiv însemna, în spiritul cartezian al lui Nectaire, că fără îndoială tu l-ai falsificat! Așadar, încă de la început, Maddi, tu ai urmărit să ne manipulezi!

Niciodată n-ar fi bănuit că nu tu, ci eu eram cea care mințea. Totuși, și scamatoria aia a fost atât de simplă... Ți-am dat balena de pluș a copilașului meu, singura amintire pe care n-o lăsasem în cutia pentru bebeluși, împreună cu niște suzete și un pachet de scutece prea mari. N-o aruncasem, prima jucărie a copilului nu se aruncă, nu? Îi oferisem, firește, un animal de pluș asemănător lui Tom, a fost primul cadou de la mine, Monstro, când am ajuns la Murol. Monstro, care dormea în patul lui Tom, o balenă, ca aceea cusută pe șortul de baie al lui Esteban.

Nici asta n-a fost vreo magie, evident că eu i-am sugerat lui Esteban să aleagă șortul indigo, într-un magazin din

Saint-Jean-de-Luz. El ți l-a cerut, tu i l-ai cumpărat, fără să suspectezi nimic.

Totuși, Maddi, dacă ai fi fost atentă, ai fi observat că există o coincidență în povestea asta. Una singură! Alesesem din întâmplare balena de pluș când eram însărcinată; o luasem pe prima care-mi picase în mână, cea mai mare pe care o puteam cumpăra cu cei câțiva franci pe care-i aveam în buzunar. N-aveam de unde să știu atunci că tatăl lui Tom o să se numească Jonas, ca grotele astea... ca în povestea cu balena din Biblie. Dar cred că, dac-aș fi cumpărat un urs sau un iepure de pluș, s-ar fi găsit alt punct comun, nu? Nu ești de acord, Maddi? N-ai nicio părere? Ai vrea mai degrabă să afli continuarea piesei? Ce-i drept, ai ratat o bună parte... care se poate rezuma în câteva cuvinte: *să plec cu Tom și să-i fac pe toți să creadă că tu l-ai răpit.*

Știam că Tom o să vină cu mine, chiar și în toiul nopții. N-aveam să fac de două ori aceeași greșeală, de data asta îmi luasem timpul necesar, mai bine de cinci ani, ca el să aibă încredere în mine. Numai partea a doua a piesei necesita o punere în scenă mai complexă.

Întâi trebuia să te atrag la lacul Pavin, singură. Descoperirea machetei satului scufundat sub patul lui Tom ar fi fost de-ajuns, eram convinsă. Plantasem destule indicii înainte. A trebuit apoi să-l trimit pe Nectaire să te urmărească, cu Renault-ul lui 5 vechi, timp în care eu am pretins că rămân la Souille s-o veghez pe Amandine și să-i anunț pe polițiști. Imediat ce-a plecat Nectaire din Froidefond, am venit și eu în goană la Pavin, pe drumul din Fraux, un ocol de numai trei kilometri, dar știam că, din cauza viscolului și a prudenței lui Nectaire, o să ajung la lac, dacă iau mașina mea de teren, cu un avans semnificativ. N-a mai rămas decât să te pândesc, Maddi, să te pun la pământ cu prima piatră găsită, să te duc

cu Koleosul până în vârful locului de escaladă, să te las în portbagaj, leșinată, și să chem polițiștii.

Când Nectaire a ajuns în sfârșit la lac, totul era pregătit pentru actul al doilea. Îi luase mai mult decât calculasem eu, aproape două ore ca să străbată cei zece kilometri. Îmi pusesem geaca ta de schi, fularul tău, căciula ta mov și vâsleam pe lac, însoțită de un manechin banal de vitrină, faci rost de așa ceva din trei clicuri de pe orice site, îmbrăcat cu jacheta lui Tom. Portocalie, evident! Culoarea mea preferată! Din fericire, nimeni n-a făcut legătura. În general, eu îi cumpăram hainele, așa că n-a fost prea greu să-i comand mai multe rânduri.

Am mers cu barca destul de departe și era destul de multă zăpadă ca iluzia să fie perfectă. Nectaire a fost un actor ideal, incapabil să alerge în jurul lacului ca să mă prindă din urmă. Aveam tot timpul să acostez ceva mai departe, să arunc peste bord primul manechin, de care am legat ca lest un bolovan greu de obsidian, să-mi pun în mâini două ghete mici și să merg în patru labe câțiva metri ca să las patru urme, de adult și de copil, și-apoi să mă apuc să fac escalada pentru începători.

Am așteptat să zăresc girofarurile jandarmeriei, apoi silueta epuizată a lui Nectaire ca să pun în scenă al treilea și ultimul act. Credeam că Nectaire va rămâne pe mal, m-a surprins când s-a urcat în barcă, vâslind ca să aibă o vedere mai bună spre creastă. Dar asta n-a schimbat nimic... M-a văzut în vârful peretelui de escaladă, scăpând din mână al doilea manechin, l-a văzut când a căzut ca o piatră în lac și n-a mai urcat la suprafață. Nu am ales la întâmplare Pavinul, e lacul cel mai adânc din Auvergne, aproape insondabil, așa că, de data asta, poliția nu va mai fi uimită dacă nu recuperează corpul copilului înecat. Când s-au năpustit pe platforma

escaladei, polițaii n-au găsit decât corpul tău inert. Eu îmi luasem tălpășița, iar ninsoarea deja îmi ștersese urmele.

După cum vezi, Maddi, piesa mea nu era chiar atât de greu de interpretat. Am avut la dispoziție ani întregi s-o pregătesc și a trebuit doar să mizez pe trei atuuri ca să fie un succes: să aștept condițiile meteo favorabile, să aleg un anchetator suficient de încet și să găsesc o vinovată de a cărei nebunie să nu se îndoiască nimeni.

Nu-mi mai rămăsese decât să las cortina să cadă.

Planul perfect, așa am crezut.

Cu toate astea, a existat un fir de nisip, un fir de nisip pe care nu l-am prevăzut.

Un fir de nisip care, din păcate, o să te coste viața, Maddi.

Fiul tău, Gabriel.

79

— Mă ia somnul, Gabriel.

Oare oboseala îi îngreunează pleoapele lui Tom? Emoțiile adunate? Sau doar căldura?

Focul din vatră, întreținut lemn cu lemn, a reușit să alunge aerul înghețat pe care cei doi copii îl simțeau prin gratiile mortuarului. Frigul te pișca rău dacă scoteai nasul afară, dar în fundul cavernei era bine. Tom și Gabriel, ghemuiți lângă vatră, aproape că puteau să-și scoată puloverele și hanoracele. Dac-ar fi putut...

— Îmi pare rău, repetă Tom. Nu reușesc să țin ochii deschiși.

— Odihnește-te, spune încet Gabriel, apropiindu-se și mai mult. Sprijină-te de mine. Sunt mai confortabil decât o fantomă, vezi?

Tom găsește forța să glumească.

— Mai confortabil, poate, dar ești aproape la fel de slab ca un schelet!

Își lasă totuși capul să cadă, prea greu, pe umărul băiatului.

— Mi-e teamă să adorm, Gaby. Mi-e teamă că nu mă mai trezesc niciodată.

Gabriel se retrage puțin.

— Scoate-ți ideile astea din cap! Stau eu primul de pază! O să te apăr.

— La cât de zdravăn ești legat, n-o să-ți iasă.

Gabriel se zvârcolește cât poate, dar abia reușește să-și dezlipească picioarele legate la glezne și chiar mai puțin să-și depărteze brațele legate de trunchi. Tom a încercat și el să desfacă nodurile, fără succes.

— Lasă-mă doar puțin, îl asigură Gabriel. Am o armă... un cuțit.

Tom cască. Flăcările din vatră aproape că-i ard obrajii.

— Și dup-aia? Chiar dacă te dezlegi, nu putem deschide grilajul, am încercat eu!

Gabriel continuă totuși să tragă de glezne, de încheieturi, dar legăturile sunt prea strânse. E imposibil, și pentru el, și pentru Tom, să scoată cuțitul din buzunar. Eforturile nu-l fac decât să alunece și mai mult cu spatele lipit de zid. Mortuarul, cu pereții lui albi, seamănă cu o cameră de spital săpată în piatră, o clinică pentru oamenii preistorici, uitată de cinci mii de ani...

Cineva știe însă că ei sunt aici.

— Și dup-aia? răspunde Gabriel. O să vină mama să ne salveze! Ai auzit-o când te-a strigat mai devreme. Și tu i-ai răspuns. Iar eu... am văzut-o.

— Dac-ar fi reușit, ar fi ajuns deja!

Tom se mai prăbușește puțin peste el. Gabriel știe că are dreptate. Mama sigur a fost prinsă și ea.

— Bine, dacă zici tu... atunci am altă idee.

Tom cască încă o dată. Nu mai are putere să lupte.

— Drăguț din partea ta, murmură el, dar nu te deranja. O să-mi fac siesta. Îmi iei și mie niște Mikado de la supermarketul din colț și mă trezești când e ora de gustare?

Toți mușchii lui Tom se destind dintr-odată.

— Nu dormi! strigă Gabriel scuturându-l. Nu dormi aici. Suntem în mortuar. Să adormi înseamnă să mori.

Tom cade în partea cealaltă, la baza vetrei.

— Nicio problemă, Gabriel, mi-ai dat să beau apă roșie din fântâna sufletelor, când mă trezesc o să fiu bebeluș.

Gabriel se uită la prietenul lui, surprins și mâhnit totodată.

— N-o să funcționeze decât dacă o fac pe mama ta să bea cealaltă jumătate! Și asta o să fie imposibil cât timp sunt prizonier.

Văzând expresia necăjită a lui Gabriel, Tom își adună ultimele fărâme de puteri. Se sprijină de marginea fierbinte a vetrei.

— Glumeam, Gaby. Cred că tu ești mai țicnit decât mine. Chiar ai crezut în legenda aia cu apa roșie care vine din infern?

— Păi... nu știu. Abia m-am mutat în zonă. Ascult ce mi se spune. La fel cum am ascultat de pe stickul mamei chestiile țicnite pe care i le povestea Esteban psihiatrului.

Tom pune o mână pe picioarele legate ale lui Gabriel.

— Știi, Gaby, eu n-am crezut niciodată în chestiile astea. În satul scufundat, în reîncarnare, în fantome, în apa din infern. Astea sunt povești, ca *Harry Potter* sau *Star Wars*. Dar, ca toți copiii, mă prefac că le cred. Nu există elfi, goblini și vrăjitoare în viața reală.

Gabriel zâmbește trist.

— Ba vrăjitoare există.

— Nici vorbă, Gaby, nici vorbă.

Tom își lasă capul pe coapsele lui Gabriel, de parcă ar fi fost legate special ca un căpătâi. Gabriel nu îndrăznește să-și mai miște picioarele.

— Înainte să adorm, Gaby, voiam să-ți spun.

— Ce să-mi spui?

Tom face un ultim efort să țină ochii deschiși. Întins astfel, nu mai vede decât tavanul alb, flăcările... și fața băiatului aplecat peste el.

— Să-ți spun mulțumesc!

— N-ai pentru...

— Mulțumesc că mi-ai sărbătorit aniversarea în noaptea asta. Mulțumesc că ai venit după mine până aici. Mulțumesc că ai încercat să mă eliberezi. Mulțumesc... că ești singurul meu prieten adevărat!

80

Sângele s-a coagulat în jurul ochiului, cel puțin nu mai curge, dar bandajul din jurul capului e tot îmbibat. De fiecare dată când ridic mâinile legate la încheieturi și-mi ating capul cu vârful degetelor, mi se afundă într-un burete năclăit și coboară stacojii în fața ochilor. Nu mă doare, totuși. Creierul meu funcționează perfect, văd, simt, aud, înțeleg.

Nu mai încerc să mă târăsc prin praful din grotă, să mă ridic julindu-mă de pereți, nu mai încerc să scuip călușul din care picură saliva, nu mai încerc nici măcar să-mi ațintesc singurul ochi spre Savine, n-ar fi mai util decât un pistol descărcat îndreptat spre ea.

Îmi păstrez forțele.

O să apară o ocazie. Sigur o să mai fie o ultimă ocazie.

— Ar fi trebuit să te ocupi mai mult de băiatul tău, Maddi. Ar fi trebuit să-l protejezi pe Gabriel. Problemele astea nu-l privesc pe el. Aveai un fiu care să-l înlocuiască pe Esteban, ce voiai mai mult? Era chiar atât de greu să-l ții departe de toate astea?

Nu știu cum a descoperit povestea ta, dar îmi închipui că ai lăsat dosare la îndemâna lui, fișiere pe care nu le-ai șters din calculator, poate chiar înregistrări video, rapoarte ale poliției, ședințe de la psihiatru.

Și așa, Gabriel a înțeles tot. Și, firește, a vrut să-l întâlnească pe acest Tom, sosia fratelui său mai mare care a dispărut, cel care o scotea din minți pe mama lui.

Au aceeași vârstă, sunt amândoi copii singuri la părinți, sensibili, retrași, s-au împrietenit ușor. Tom era obsedat de Esteban, copilul reîncarnat în mintea lui despre care îi tot vorbisem. Gabriel îl cunoștea și el, putea să intre în gândurile lui și chiar în hainele pe care le-ai păstrat tu! Poate că, hrăniți cu toate poveștile astea despre strigoi, Tom și Gabriel s-au amuzat să intre-n joc. E de vârsta lor, nu? Să cocheteze cu fantasticul. Să creadă încă în magie. Sau, cel puțin, să se prefacă.

Totul trebuia să fie atât de simplu noaptea trecută. Eu trebuia doar să intru la Souille, ușa casei nu e niciodată încuiată. Nu exista riscul să mă audă Amandine, întotdeauna bea trei ceaiuri de valeriană înainte să se culce. Pentru mai multă siguranță, plănuisem să-i injectez o doză de oxicodonă, apoi să-l trezesc pe Tom și să-l iau cu mine.

Am drogat-o pe Amandine, poate cam mult, eu tremuram, ea se mișca în somn. Am lăsat seringa la vedere – cine ar fi găsit-o evident că prima dată s-ar fi gândit la un medic –, apoi am intrat în camera lui Tom.

Era goală!

I-am zărit urmele pașilor în curtea fermei. Se îndreptau spre drum, prin viscol. Am crezut că istoria se repetă, că

Tom a fugit de mine cum fugise și Esteban în urmă cu zece ani, că nici de data asta nu fusesem destul de răbdătoare, că nu-i dădusem destule dovezi de dragoste, că-i era frică, frică de mine.

Așa am crezut, Maddi, chiar am crezut așa timp de câteva minute de panică absolută, cât mi-a luat să plec de la Souille, să mă urc în mașină și cât farurile mele au căutat prin noapte, luminând fântâna, cătunul Froidefond, podul...

Era acolo, ud, înghețat, un iepure speriat, fără blană, fără nici măcar un palton în spate.

Când m-a recunoscut, mi-a zâmbit și a venit în fugă. Când i-am deschis portiera, n-a ezitat nicio clipă și a urcat. Eu venisem să-l salvez, încă o dată, ca la cascada Saut du Loup, ca de atâtea ori în toți anii ăștia.

În clipa aia, Maddi, pot să-ți mărturisesc, m-am simțit atât de mândră. I-am citit în privire că eram adevărata lui mamă.

În timp ce-l frecam pe spate și-i ștergeam părul ca să-l încălzesc, mi-a spus că Esteban venise să-i ureze la mulți ani. *Esteban?* Da, Esteban, prietenul lui imaginar care părea atât de real. Firește, am înțeles imediat că era vorba despre Gabriel. Ce alt băiat ar fi putut să știe asta? Dar n-am avut îndoieli, Tom mă asigura că Esteban venise la el acasă, sau în capul lui.

Am condus foarte încet, mai bine de un kilometru. Aveam timp, eram singură în noapte, în niciun caz nu voiam să mă trezesc cu două roți înțepenite în șanț. Tom continua să tușească, mirându-se că nu ne oprim la Souille. Am profitat de un nou acces de tuse ca să-l pun să înghită o pastilă. Jumătate de Stilnox. A adormit dintr-odată, după mai puțin de un kilometru, cu corpul sucit, ținut doar de centura de siguranță, cu gâtul subțire într-o parte, cu spatele

îndoit. M-am oprit din nou ca să-l așez mai bine. Mi-am luat timp să mă bucur de fiecare gest de mamă în sfârșit liberă să-l protejeze. Să-l iubească.

Planul meu funcționa perfect. Eram prea fericită să bănuiesc ceva. Nici măcar o dată, cred, nici când am oprit în fața grotelor lui Jonas n-am întors capul. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că Gabriel se ascunsese imediat ce zărise farurile Koleosului meu luminând podul din Froidefond. Și cu-atât mai puțin m-am gândit că ar fi putut să mă urmărească aproape trei kilometri, pândindu-mi farurile, singurele în noapte, mergând pe urmele mele încă neacoperite de ninsoare, apropiindu-se când am oprit. Trei kilometri la vale, mai puțin de treizeci de minute de mers. Chiar dacă am condus încet, Gabriel m-a pierdut până la urmă. Ninsoarea era prea deasă, vizibilitatea, prea redusă. A căutat mult timp până mi-a găsit mașina.

M-ai ascultat, Maddi? Ai înțeles ce înseamnă asta?

Gabriel ar fi trebuit să-l urască pe Tom, rivalul lui, băiatul apărut de nicăieri pentru care l-ai obligat tu să se mute. Pentru care îl neglijezi! Și totuși, dimpotrivă, el a vrut să-l întâlnească. I-a oferit prietenia lui. Și, când a avut nevoie, l-a ajutat! Îți dai seama, Maddi, cât de generos, cât de curajos a fost fiul tău? Cum, având grijă de Tom, a vrut să-ți dovedească ție că te iubește?

Nu-l meriți, Maddi! Nu te-am mințit când am stat de vorbă în mașină, pe drum încoace. Nu ești demnă de el!

Am avut o primă îndoială când plutonierul Salomon a urcat la Moulin de Chaudefour și l-a sunat pe Lespinasse – băiatul tău nu era acasă! Am avut confirmarea acum o oră, în mașină, când mi-ai arătat punctul roșu pe ecranul telefonului.

Am avut noroc, Maddi. Am avut într-adevăr noroc că ești o mamă atât de rea.

Îți dai seama? Ar fi fost de-ajuns ca Gabriel să aibă telefon, eu aș fi fost pierdută, iar tu l-ai fi salvat. Dar ai preferat să-i coși un dispozitiv de urmărire fără să-i spui nimic... și l-ai condamnat!

81

Lespinasse își propteşte picioarele în zăpadă. Se ține atât de țeapăn, cu picioarele depărtate și spatele drept, încât pare o statuie care tronează în mijlocul curții de la Souille, cu gleznele prinse într-un bloc de beton. O statuie dedicată telefonului mobil, lipit de urechea lui! O statuie care tună, mai-mai să-i plesnească soclul:

— M-ai auzit, Moreno? Vreau elicoptere! Și drone. Și tancuri, dacă trebuie. Tot ce poate să zboare pe deasupra ninsorii sau să treacă peste zăpadă!

Răspunsul e-ntrerupt de pârâituri. Jennifer Louchadière, care țopăie lângă locotenent ca să se încălzească, nu pricepe niciun cuvânt.

— Ce meteo? continuă Lespinasse. Viscolul s-a terminat! Și ca să-ți spun pe scurt, Moreno, am un băiat dispărut în neant și două femei care fug după el. Una sigur e țicnită, dar n-aș băga mâna-n foc că nu e și cealaltă.

Locotenentul parlamentează încă puțin înainte să închidă, apoi se întoarce spre Jennifer. Degetul lui arată spre urmele de la cauciucurile Koleosului, perfect vizibile în zăpadă.

— Ce dracu'... Nu trebuie decât să te ții după ele! Urmele astea nu s-ar fi văzut mai bine nici dacă le-ar fi lăsat Tom Degețel. De ce n-a fost încă găsită?

Salomon se apropie. Antena unui walkie-talkie se leagănă deasupra urechii lui. Cocoțat pe zece centimetri de zăpadă, plutonierul pare să măsoare mai mult de doi metri.

— Tocmai am primit confirmarea veștii proaste, șefule, au trecut cei cu deszăpezirea între Murol și La Bourboule, degajează drumurile departamentale, toate urmele au fost șterse.

Locotenentul, jandarmerița și plutonierul se uită unul la altul, abătuți. După o scurtă tăcere, Lespinasse ridică privirea spre vârfurile albe ale masivului Sancy și pădurile nesfârșite de brazi.

— Pentru Dumnezeu, ar putea fi oriunde! O să ne ia ore, zile în șir până-i găsim.

Întoarce privirea spre fereastra de la primul etaj, a lui Amandine, unde o perdea e dată la o parte. Apare fața lui Nectaire. O strânge de mână pe Aster care, la rândul ei, strânge în palmă pandantivul de aramă.

Ce îngeri ai vulcanilor invocă ea? Ce monstru al infernurilor? În spatele lor veghează trei oameni de la salvare cu înfățișare de cerberi, o singură uniformă pentru trei chipuri severe.

82

Savine mi-a dezlegat gleznele ca să pot merge. A scos din geantă un revolver pe care-l îndreaptă spre mine.

— N-am de gând să te mint, Maddi, nu l-am folosit niciodată. Poate că n-o să fiu în stare să ochesc sau să trag. Dar n-ai decât să apreciezi singură riscul... Poate ai vrea să-ți revezi fiul?

Nu comentez. Cum aș putea, de altfel, când am un căluș în gură și mâinile legate? O iau înainte, urmându-i indicațiile, mai întâi pe culoarul din dreapta, apoi pe cel din stânga, încă o dată la stânga, o cameră, altă cameră, reci, întunecoase, cu pereți de lavă roz de culoarea cărnii, tăioși, tărcați cu vine sângerii. Pleoapa mea dreaptă rămâne lipită, prizonieră a unui clei de sânge uscat. Capul mă chinuie. Cum m-am

ridicat, m-a luat amețeala și nu pot să spun dacă decorul din jurul meu se învârte sau doar gândurile mele. Trebuie să mă concentrez, să-mi golesc mintea, să-mi scot din cap cuvintele otrăvite pe care mi le-a injectat monstrul ăsta. *Am avut noroc că ești o mamă atât de rea.*

— La dreapta, până în capăt.

Savine mă silește să intru într-o galerie care pare o fundătură. Înaintez spre capătul tunelului, din ce în ce mai luminos. Coridorul strâmt se deschide spre faleză. Teoretic, dacă nu mi-am pierdut de tot simțul orientării, suntem aproape de locul unde am auzit vocea lui Tom, înainte să mă lovească Savine în cap.

Imediat ce ies la lumină, zăresc stânca ieșită în afară care protejează faleza, stratul de zăpadă mai puțin gros, platformele și scara pe care poți să urci până la ultima celulă, mai departe de celelalte, închisă cu un grilaj.

— Urcă! îmi ordonă Savine.

Urc de-a lungul falezei, lipindu-mă cât pot de mult de peretele de tuf. Umedă, roca se fărâmițează la fiecare pas. Cel mai important e să nu mă uit în jos, să nu las aerul proaspăt să mă îmbete, să nu-mi las capul să explodeze în menghina vântului înghețat, să nu mă gândesc că monstrul ăsta ar putea să tragă în orice clipă.

Nu sunt o mamă rea.

O să am ocazia s-o dovedesc, cu siguranță o să-mi rămână o ultimă ocazie.

Ajung pe platformă și mă prăbușesc în genunchi în fața grilajului, la capătul puterilor.

Ochiul meu drept se deschide pentru prima oară, câțiva milimetri între pupilă și pleoapă; prin deschizătură pătrunde o rază de lumină care mă arde ca un fulger.

Savine, ținând în continuare țeava pistolului îndreptată spre mine, scoate un mănunchi de chei. Descuie lacătul care

închide cele două canaturi ale grilajului și le deschide cu un zgomot sinistru de poartă de cimitir.

— Intră. O să-ți fie mai cald înăuntru.

Intru. Savine n-a mințit. Temperatura e aproape sufocantă în camera asta ciudată, pătrată, cu pereți complet albi. Un șoc termic de peste douăzeci de grade, care crește pe măsură ce înaintez în grotă.

Mă clatin.

Sunt aici, Doamne, sunt aici.

Amândoi, lângă vatra mare, sprijiniți de o grămadă de lemne.

Înghit în sec, călușul e ud de la fluxul și refluxul cuvintelor mele împiedicate.

Tom doarme, Gabriel tremură de frică.

La care dintre ei să mă uit mai întâi?

Doamne...

Tom e atât de vulnerabil, Gabriel își pleacă ochii.

Tom respiră domol, Gabriel își ține răsuflarea, nu îndrăznește să vorbească, așteaptă poate s-o fac eu, probabil n-a observat că am căluș.

— N-o saluți pe mama ta, Gaby?

Gabriel e imobilizat, cu gleznele legate, cu brațele și încheieturile legate. Savine ține în continuare arma îndreptată spre mine.

— Nu face pe timidul! I te-am lăudat încontinuu. Și, o veste bună, o să poți în sfârșit s-o ai pe mama ta numai pentru tine. Tom o să dispară din viața voastră, plec cu el. Prietenul tău n-o să-și poată lua rămas-bun, îmi pare rău. A trebuit să-i dau un medicament ca să doarmă, să nu-și amintească nimic, sau aproape nimic. Vezi tu, o să rămâi fantoma lui preferată.

Aș vrea să destram călușul cu dinții, să pot urla, scuipa, mușca, să spun *te iubesc*, să spun *sunt aici*, să spun *fugi*, să spun *nu-ți fie frică*.

Nu-ți fie frică...

Chiar dacă Savine nu poate să plece și să ne lase în viață. Asta i-ar da peste cap tot planul.

Vine mai aproape, încă strânge mânerul pistolului în mână și se apleacă duios peste corpul adormit al lui Tom. Chiar o să ne tragă un glonț în cap? Chiar poate să treacă atât de rapid de la dragostea pentru Tom la ura pentru cei care o stânjenesc? E într-atât de...

Gabriel sare exact în momentul ăla!

Când Savine e foarte aproape de el, când se așteaptă cel mai puțin. Picioarele lui Gabriel sunt legate, dar mâinile i s-au eliberat miraculos. Ține un cuțit în mână și, fără să ezite, o lovește pe Savine în umăr.

Ea se rostogolește într-o parte, rănită. Gabriel îngenunchează imediat și își ridică din nou arma, lovește încă o dată. Alerg spre ei cât pot de repede, târâș-grăpiș, fără să fiu în stare să-mi folosesc brațele. Sunt mândră de fiul meu, atât de mândră, dar ajunge, Gaby, o s-o oprim amândoi, n-o omorî, o să regreți.

Lama lovește încă o dată pieptul lui Savine.

Nu, Gabriel!

Sunt aproape lângă ea, monstrul agonizează, dar n-am încredere într-o ultimă convulsie.

Nu destulă!

Corpul întins al lui Savine se destinde brusc și, dintr-o mișcare, ridică picioarele, lovindu-mă cu toată puterea drept în tibii. Mă prăbușesc ca un popic, în timp ce Savine se ridică.

Nu e nicio picătură de sânge pe hainele ei.

Nicio tăietură.

Am impresia că am asistat la o punere în scenă, un duel de carnaval, o luptă cu arme false. Savine smulge cu brutalitate cuțitul din mâinile lui Gabriel și-l împinge violent în grămada de lemne. El se lovește cu capul de peretele alb, pe care lasă

o dâră de sânge, apoi corpul răsucit i se rostogolește pe lemnele de foc. Închide ochii.

Gaby!

Dar îi deschide imediat și își duce mâna la piept. Descopăr îngrozită că o baltă purpurie îi inundă jacheta în dreptul plămânului.

Nu, Gaby, nu.

N-am văzut niciodată o asemenea mască de durere schimonosind fața băiatului meu, o asemenea suferință, o asemenea groază. Își desface jacheta și trage dinăuntru, cu tot atâta disperare de parcă și-ar smulge inima, o sticluță spartă din care curge încă un lichid roșu.

Mulțumesc, Doamne, mulțumesc...

Savine vede sticluța spartă și zâmbește. Și-a luat din nou pistolul. Stă o secundă să examineze cuțitul cu care a atacat-o Gabriel, apoi se întoarce spre el.

— Ești într-adevăr foarte curajos, Gabriel. Cu siguranță ți-a trebuit multă energie ca să reușești să-ți tai legăturile cu un cuțit atât de inofensiv... Aster face bine că nu lasă armele periculoase la îndemâna copiilor în magazin și că nu pot fura decât jucării.

Ochii lui Gabriel sunt plini de lacrimi. Tom încă doarme, doborât de drogul pe care Savine l-a pus să-l înghită. Eu rămân întinsă, cu genunchii juliți, cu capul spart.

— De data asta, spune Savine, chiar trebuie să plec. N-aș vrea ca Tom să se trezească și să asiste la scena asta. Vă las focul?

Bagă briceagul în buzunar și mai aruncă trei lemne în vatră.

— Gabriel, ești un băiat inteligent. Știi cum se numește camera asta?

Cu dosul palmei, Gabriel își șterge lacrimile. Căderea l-a năucit, e la capătul puterilor, dar sunt impresionată de privirea de animal sălbatic pe care are curajul să i-o arunce.

— Mortuarul, spune el, fără să-și coboare ochii.

— Exact. Aici se depozitau cadavrele. De-asta s-au spoit pereții cu var, ca să se evite epidemiile. În fine, așa se pare... De-asta există și o vatră mare, ca să ardă corpurile când erau prea multe. Din fericire, nu le trebuia mereu.

Gabriel, de data asta, s-a prăbușit pe grămada de lemne, doborât de efectul șocului. A luptat cât a putut. Vreau să mă conving că nu are nimic grav, trebuie să-l examinez, trebuie să-l îngrijesc, trebuie să-mi dau șansa asta, ultima șansă, trebuie să-l salvez...

Savine se duce în dreapta vetrei și ridică mâna spre un lanț ascuns în lungul coșului de fum. Dacă nu știai că e acolo, ar fi fost aproape imposibil să-l observi.

— De-asta, spune ea, în cea mai mare parte a timpului, vatra mortuarului rămâne închisă. Se închide trapa și, hop, așa nu e astupată de zăpadă, de păsări și de toate celelalte murdării.

Mâna ei strânge de lanț.

— Evident, trebuie să ai grijă să nu închizi trapa când e aprins focul. Altfel, fumul n-are pe unde să iasă și te trezești foarte repede asfixiat!

Coboară brațul cu o mișcare bruscă.

Clac.

A rupt lanțul și trapa se închide. Aproape imediat, un curent de aer atâță focul, iar fumul încearcă în zadar să găsească o ieșire și atunci, pierdut, începe să se împrăștie în mortuar.

Ea își îndreaptă arma spre corpul nemișcat al lui Gabriel, dar mi se adresează mie.

— Nu încercați nimic cât îl car eu pe Tom afară. N-aș vrea să fiu obligată să trag într-un băiat atât de curajos.

Am reușit să mă ridic. Chipul încremenit al lui Gabriel se vede încețoșat în spatele norului negru care se ridică în vârtejuri spre tavan. Mă postez în fața ei, cu picioarele depărtate, cu mâinile legate. Îndreaptă țeava pistolului spre fruntea mea.

— Dă-te la o parte, Maddi. Nu vreau să risc să-mi asfixiez băiatul.

Nu mă clintesc. O privesc, hotărâtă s-o fac să înțeleagă că vreau să vorbesc.

— Îmi pare rău, Maddi, n-am timp.

Ridic mâinile împreunate în semn de rugăminte, fără să cedez. Ea îndoaie degetul pe trăgaci, fără ca eu să reacționez. Exasperată, îmi smulge călușul.

Nu mai pierd timp dezmorțindu-mi gâtul, înghit îngrețoșată saliva și strig.

— Doar o întrebare, te rog.

— Dă-te la o parte. O să trag.

Fumul urcă până în tavanul mortuarului și se strânge acolo. Se poate încă respira dedesubt, pentru câteva secunde. Vorbesc cât pot de repede.

— Ceva ar fi trebuit să te uimească, Savine. Amintește-ți, Aster a descoperit cadavrul lui Jonas, ea e cea care a făcut legătura între arma crimei și cuțitul furat din magazinul ei.

Mâinile mele legate se ridică și coboară pentru a-mi marca tirada.

— Evident, răcnește Savine, eu l-am furat, ți-am spus asta.

Se apropie mai mult, îmi dau seama că ezită să tragă. Ar prefera să ne lase să murim aici fără să rămână cu vreo imagine din agonia noastră, dar fumul ne acoperă deja cu un văl negru. N-o să riște să mai aștepte. O să mă doboare imediat ce norul de cenușă o să-i irite ochii, nasul. Vorbesc mai repede.

— Totuși, când a sunat la Souille mai devreme, adu-ți aminte, Aster l-a acuzat pe Gabriel.

Savine mă privește pentru prima oară drept în ochi. Intrigată, de parcă înțelesese în sfârșit că ceva nu se potrivea. Noaptea de funingine continuă să se lase.

— Gândește-te, Savine, Aster n-ar fi sunat la poliție pentru furtul unui briceag.

Mâinile mele își continuă dansul înainte să se blocheze din nou, împreunate în dreptul pieptului. Fumul coboară peste ochii noștri. Privirile ni se tulbură. Văd țeava pistolului tremurând, un deget încordându-se. O imagine îmi trece fulgerător prin minte, *cu un cadou împachetat pe masa din bucătăria mea, ieri-seară.* Vorbesc cât pot de repede, înainte să se hotărască să tragă.

— Gabriel a furat un cuțit adevărat din magazinul lui Aster, dar mi l-a dat mie!

O scânteiere de surpriză străbate ochii lui Savine, o secundă de uimire, de-ajuns ca să-i încetinească reacția. Chiar în clipa în care ceața întunecată ne învăluie, întind orbește mâinile legate și înfig cuțitul pliabil Thiers Gentleman, ascuns între palmele mele. Drept în inimă.

Savine se prăbușește imediat, fără să priceapă, ca trăsnită. De azi-dimineață nu s-a gândit nimeni să mă percheziționeze; cuțitul auvergnez, cu lama pliată în mâner, nu e mai gros decât un stilou. Am avut nevoie de minute nesfârșite și de precauții infinite în grotă ca să-l scot din buzunar fără să observe Savine contorsiunile mele disperate.

Mă las pe vine, sperând că fumul o să-mi dea un scurt răgaz. Sub ceața neagră, observ cele două corpuri nemișcate ale lui Tom și Gabriel. Trebuie să-mi tai legăturile, trebuie să-i scot de-aici cât mai repede. Grilajul e deschis, la douăzeci de metri, poarta noastră de salvare, fumul e captiv în fundul grotei.

Smulg cu ambele mâini cuțitul înfipt în pieptul lui Savine. Corpul ei e scuturat de un ultim spasm, căruia nu-i dau nicio atenție.

În câteva secunde o să fim toți asfixiați.

Întorc lama spre încheieturile mele ca să tai sfoara, fără să-mi fac griji că-mi crestez pielea sau că-mi străpung venele.

Vălul negru e deja deasupra noastră. Înfășoară cadavrul lui Savine ca pentru a-l purta în infern.

Sforile cedează deodată, împreună cu o fâșie din carnea mea. Nu-mi pasă, mă târăsc, e imposibil să înaintez altfel. Au rămas mai puțin de treizeci de centimetri respirabili la nivelul solului. În fața mea stau întinse cele două corpuri micuțe.

Cel al lui Tom, în dreapta, care nu s-a trezit nici acum. Doarme profund. N-o să-și dea seama că sângele lui devine toxic, că mușchii i se încordează și că-i paralizează creierul.

Gabriel, în stânga, și-a pierdut și el cunoștința, în schimb corpul lui e zguduit de frisoane, de greață; toată ființa lui se luptă și se opune răului care-l distruge încet-încet.

Pâcla e din ce în ce mai deasă, aripile ei negre s-au așezat pe sol, nu-i mai poate scăpa nimeni și nimic.

Îmi țin respirația cât pot de mult.

Încremenită.

Tom, Gabriel.

Poate că mai am timp să plec, dar n-o să mai am timp să mă întorc.

Un drum dus, fără întoarcere; n-am dreptul să ezit.

Trebuie să aleg.

Să aleg copilul pe care să-l salvez.

83

Timpul s-a oprit. Fumul a înghițit totul.

Mi-a intrat peste tot, pe gât, în burtă, în cap, inima nu-mi mai bate decât pentru a răspândi otrava, asfixiindu-mi plămânii, înnegrind totul.

Nu sunt în stare să aleg.

Cum aș putea să-l abandonez pe Gabriel, e carnea mea, e sângele meu, am atâtea pentru care să mă ierte, am atâta dragoste târzie să-i dăruiesc. Trebuia să fii în pericol de moarte, Gaby, ca să înțeleg în sfârșit?

Mă uit înmărmurită, în mijlocul vălului negru ireal, la corpul tău mic, cuprins de convulsii, fără să reușesc să schițez nici cel mai mic gest.

Iartă-mă. Înțelege-mă. Cum aș putea să-l abandonez pe Tom? Seamănă atât de mult cu Esteban. Pe el îl văd dormind într-un somn tihnit. El s-a întors la mine, am așteptat atât de mult, atât de mult. Cum aș putea să nu-i întind mâna? Uite, e ca un nou-născut, încrezător, liniștit. Sigur mă înțelegi, Gaby, și tu l-ai iubit imediat, și tu ai dorit să-l protejezi, să-l salvezi...

Întind brațele spre Esteban, încă nebună, blestemată pe vecie, când o voce din spatele meu șoptește, într-un acces de tuse, totodată limpede și înfundată, ca ieșită dintr-un puț, o voce care imploră, *mamă*.

Timpul s-a oprit din nou. Brațele mele ca un compas trasează un nou cerc, în jurul lui Gabriel de data asta.

O, Esteban, trebuie să te abandonez a doua oară. Tu ești mort, Esteban, înțelegi? Mort înecat. Tom... Tom nu înseamnă nimic pentru mine... Oare trebuie să-l ucid pentru ca blestemul să fie în sfârșit împlinit? Trebuie să-l sacrific? Trebuie...

Imposibil! Știu că n-o să pot alege, știu că e deja prea târziu, știu c-o să murim toți trei, că niciunul nu va supraviețui.

Iartă-mă, Gabriel.

Iartă-mă, Tom,

n-aveam de ales.

Nu mai rezist, las vălul negru să se abată asupra mea.

84

— Ia băiatul!

Un curent de aer agită fumul care se învârtejește ca o umbră trezită din somn.

O siluetă înoată prin ceață, rapidă, hotărâtă.

— Ia copilul ăsta, pentru Dumnezeu, Maddi. Repede! Mă ocup eu de Gaby!

Nu stau pe gânduri, trag corpul adormit al lui Tom spre ieșire. Tușesc, scuip, dar cu fiecare metru în plus spre ieșirea mortuarului, aerul e mai puțin încărcat, mai întâi aproape respirabil, apoi, dintr-odată, cum trec de grilajul infernului, tenebrele se deschid spre un paradis limpede. Fumul din vatra mortuarului nu mai e decât un firișor slab, învins de un ocean de zăpadă.

Ne oprim amândoi pe platformă, în fața orizontului alb, fiecare având în brațe un copil.

Tom respiră încet la pieptul meu. Regulat. Îmi umezesc degetul în salivă ca să-i șterg un pic de praf negru din colțul gurii. E salvat.

Gabriel deschide ochii, parcă întors dintr-o călătorie lungă. Își șterge obrazul mânjit de funingine, fața i se luminează cu doi ochi de coșar.

— Mamă?

— S-a terminat. Totul e bine, Gaby.

Liniștit, se agață de umerii bărbatului care l-a salvat.

Mă gândesc la punctulețul verde apărut pe ecranul telefonului când am hotărât să partajez cu Wayan aplicația Localizator GPS KidControl, exact înainte să intru în grotele lui Jonas.

El era singurul om pe care trebuia să-l anunț dacă te aflai în pericol, Gabriel.

Un bărbat tot atât de frumos, puternic şi inteligent pe cât e de enervant.

Singurul bărbat căruia m-am dăruit, o dată, cu câteva luni înainte să te naşti tu.

Un bărbat prea deştept ca să nu-şi fi dat seama, prea respectuos ca să-mi fi vorbit despre asta.

Singurul bărbat care a acceptat să lase totul ca să mă urmeze.

Vântul ne acoperă cu pulbere albă. Suntem, fără îndoială, nişte îngeri. Norii se deschid ca prin magie, descoperind un romb albastru din ce în ce mai mare.

Wayan Balik Kuning, cu barba căruntă, cu părul albit, se uită la mine şi-mi zâmbeşte.

Strânge-l la piept, Gabriel, strânge-l din toate puterile.

Poţi să te odihneşti în braţele bărbatului care tocmai te-a salvat.

Poţi să te odihneşti în braţele tatălui tău.

XIII

REÎNCARNAREA

Praf de îngeri

85

Nectaire oprește mașina de îndată ce zărește panoul pe care scrie „Trecătoarea Croix-Saint-Robert". Zăpada s-a topit de mult, n-au mai rămas decât câteva petice ascunse în colțurile umbrite, minuscule cioburi de gheață care tremură încă în soarele de iunie, câteva dâre albe tasate la baza povârnișului, rezervoare sărăcăcioase de bulgări de zăpadă pentru puținii vizitatori opriți de-a lungul drumului.

Iarna, în anul acela, a dispărut la fel de rapid cum a venit.

Trei buchete de flori sunt puse pe scaunul pasagerului. Nectaire îl ia pe primul, brânduşe, flori de cicoare sălbatică, nalbe de pădure şi grozame, culese un pic mai jos, în zona cu arbuşti. Borna ce indică vârful trecătorii e la nici zece metri: un bloc mic de granit instalat la marginea drumului arată 1.451 de metri. Nectaire trece de ea. Crucea de lemn e înfiptă la un metru distanță. O cruce de lemn foarte simplă, două scânduri de castan unite printr-un singur cui, cu câteva cuvinte gravate.

Martin. Nici Poupou, nici nimic.

Nectaire se apleacă și așază buchetul. Lui Martin i-ar fi plăcut. Câteva serpentine mai jos, vede costumele pestrițe ale unui grup de ciclişti care atacă ultimul tronson al ascensiunii. Câți vor străbate azi trecătoarea? Câți se vor opri? Câți vor avea un gând pentru înaintașul lor?

Nectaire a aflat că, weekendul trecut, Julien, nepotul lui Martin, a devenit campionul regiunii Auvergne la juniori. A zburat prin trecătoarea Croix-Morand. Ca gândul! Stofă de campion, după antrenorii lui! Probabil, își imaginează Nectaire, fantoma bunicului a apăsat cu el pe pedale. Ca vântul! Poate că micul Julien Sainfoin o să ajungă mare și, peste zece ani, când Turul Franței o să treacă din nou pe-aici, vor străbate împreună trecătoarea Croix-Saint-Robert, solitari, lăsând plutonul în urmă!

*

Nectaire coboară din trecătoare. Și-a pus o casetă veche cu *Boleroul* lui Ravel în casetofonul auto. Oboaiele, clarinetele și alte instrumente de suflat îi acompaniază cu încăpățânare răbdătoare condusul prudent. Își ia timp să privească gradenele împădurite ale văii Chaudefour, dyke-urile vulcanice de pe Dent de la Rancune și Crête du Coq, înălțate peste vârfurile copacilor ca niște pădurari împietriți, să încetinească trecând pe lângă parcarea pustie de la Moulin, să se uite la pilonii vechi de beton ai stațiunii, de parcă alte fantome ar putea să apară și să traverseze drumul, familii întregi cu schiurile pe umeri sau cu snowboardul sub braț.

Șoseaua continuă să șerpuiască, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu râul Couze Chambon, zărește deja podul din Froidefond, casele cenușii, fântâna sufletelor.

De îndată ce parchează în curtea de la Souille și deschide portiera, oboe d'amore și flautul traverso ale lui Ravel sunt cât pe-aci să facă stop cardiac în plin Do major. Tom și Gabriel au montat o scenă în fața casei, câțiva paleți de lemn puși unul peste altul. Nectaire îi surprinde în plin concert, în fața unui public de trei pisici adormite și zece găini agitate.

Cântă o combinație de rap și rock, cel puțin așa ar spune Nectaire. Din câte știe el...

— Nu sunteți sănătoși, strigă secretarul primăriei. O să treziți Sancy-ul!

— Asta ne dorim! țipă Gabriel în microfonul lui.

Au instalat o stație. Tom își acompaniază prietenul cu un riff electric care imită la perfecție o erupție vulcanică.

— Îmi testez cadoul de ziua mea! Ai auzit, Nicky? Lira-chitară, sunetul ăsta infernal?

Nectaire zâmbește. Tom n-a fost niciodată atât de fericit. Când Maddi i-a dăruit lira, aproape c-a sufocat-o cu mulțumirile. Instrumentul ăsta, la cei zece ani ai lui, e cel mai frumos cadou din viața sa. Chiar dacă-l folosește ca să facă o asemenea hărmălaie.

— Ce-i asta, întreabă Nectaire îngrijorat, muzica asta de țicniți?

— *Hegoak*, anunță mândru Gabriel. Imnul basc, dar l-am aranjat după placul nostru, mulțumită partiturilor lăsate de Esteban.

— Era un adevărat inovator! confirmă Tom. Prevăzuse totul, lira-chitară e viitorul.

Și amândoi la unison, Tom la liră și Gaby la voce, se apucă să scandeze, în fața celor zece găini scandalizate:

— *Hegoak ebaki banizkio*[1].

---

1. Dacă i-aș fi tăiat aripile (n.ed.orig.).

86

Îl văd pe Nectaire închizând ușa de la intrare în urma lui. Stau în dreptul scării, observ că are două buchete în mâini și-mi iau vocea de medic a cărui autoritate nu se discută.

— Drăguț din partea ta, Nicky, dar chiar nu e momentul. Amandine e sus, în camera ei, are primele contracții. Și o cunoști, pentru ea nu se pune problema să nască în altă parte decât aici!

— Confirm, gâfâie Wayan, cu trei trepte mai sus de mine. (Și-a tras o tunică de bucătar peste cămașa lui albă impecabilă.) Chiar nu e momentul!

Mă întorc spre psihiatrul meu preferat.

— Wayan o să facă primul de gardă, eu sunt invitată la concert!

El mormăie din principiu, luându-l martor pe Nectaire.

— N-am citit până la capăt fișa postului. „Moașă" era probabil scris foarte mărunt.

— Nu mai fi așa modest, ai făcut totuși zece ani de medicină!

Schimbăm o privire complice, ca doi stagiari puși pe glume și fără griji. Urc până la el să-l sărut. Doar o treaptă, doar un sărut, trebuie să mă duc să-l ascult pe Gabriel cântând.

Nectaire a pus unul dintre buchete în vaza de pe bufet și a rămas cu celălalt în brațe, uitându-se la noi.

— N-ai nimic altceva de făcut, Nicky?

— Ba da... ba da...

Dar nu se urnește, cobor scara și mă apropii de el.

— Buchetul ăsta pentru cine e?

— Păi... pentru... Aster...

Deschid ușa de la bucătărie.

— Și ce-așteptți? Du-te să i-l dai.

Chiar înainte să-i închid ușa în nas, Nectaire apucă să ne întrebe:

— Ăă... vreți un ceai?

Zbang!

Traversez salonul, în direcția curții de la Souille, Gabriel mă așteaptă, i-am promis că mă duc să-l ascult.

— Maddi?

Wayan încă n-a urcat la Amandine.

— Maddi, repetă ucenicul meu ginecolog, nu ți-a rămas vreun test ADN?

Un test ADN? Inima îmi bate nebunește. Încep să intru în panică. O s-o ia totul de la capăt?

Wayan se uită în spatele meu, la ușa închisă, și șoptește:

— Am putea preleva câte o șuviță de păr de la Aster și de la Nectaire. Mă întreb dacă ăștia doi chiar sunt frate și soră!

Am ieșit în curte. Gabriel e cu spatele la mine, nu m-a observat. Stau și-l privesc, o veșnicie, cocoțat cu Tom pe scena improvizată.

Gaby...

Sunt atât de mândră!

Mândră că e aici, mândră că este el, mândră de ceea ce a îndrăznit, niciun alt copil nu și-ar fi riscat viața așa, mândră că e la fel de încăpățânat ca mine, mândră să-l ascult cântând, râzând, jucându-se, mândră că și-a găsit un prieten, Tom, mândră că i-am găsit un tată, mândră ca toate mamele, mândră că...

Gaby s-a oprit din cântat, de parcă ar fi simțit privirea mea în ceafă. Se întoarce și-mi zâmbește. Tu nu semeni cu Esteban, Gaby, îi semeni cu mult mai puțin decât Tom, sosia lui, sosia lui tulburătoare, și totuși...

Vă iubesc, pe Esteban și pe tine, acum sunt sigură de asta, vă iubesc pe amândoi la fel de mult.

Esteban va rămâne viu în amintirea mea, dar tu, Gaby, ești prezentul și viitorul meu.

Îmi întinzi micul tău microfon argintiu, înflăcărat, țopăind, nerăbdător.

— Vino, vino să cânți cu noi, mamă!

87

— Poftim, Astie. Pentru tine! Singura femeie din viața mea!

— Mulțumesc, Nicky.

Aster se uită cu tandrețe la fratele ei, ia buchetul și își îngroapă îndelung fața în florile de angelică de pădure și panseluțe, apoi se duce să caute un urcior în bucătărie ca să prelungească pe cât posibil viața florilor rupte. Pare să-i vorbească fiecărei tije, fiecărei petale, în timp ce Nectaire deschide sertare și borcane, căutând orice ingredient din care ar putea face un ceai.

Arta subtilă de a eterniza timpul. Un obicei de altădată.

De la etaj, amândoi aud strigăte din ce în ce mai dese. Pereții nu sunt prea groși, iar Amandine e prea epuizată ca să nu lase orice mândrie și să urle de durere.

Nectaire a găsit pe fundul unui borcan niște batoane de scorțișoară uscată și frunze de dud ofilite.

— Crezi c-o să meargă?

Aster întrerupe conversația cu o iarba-șarpelui rozalie.

— Ce să meargă? Bebelușul?

— Nu, toanto! Apa roșie din infern. Migrarea sufletelor. Crezi că picăturile pe care le-a băut Amandine o să fie de-ajuns?

— Dar tu crezi?

Nectaire fărâmițează încet scorțișoara în palmă, apoi o miroase.

— Cred... În primul rând, cred că lumea se împarte în două. Cei ca mine, care se mulțumesc cu ce văd, ce simt, ce gustă, ce aud, ce ating și cei pentru care doar atât nu e de-ajuns. Cei ca tine, care au nevoie să creadă că există și altceva, invizibil, incolor, înainte de viață sau după moarte. În al doilea rând, toate religiile sunt la fel, toate superstițiile, infernul, paradisul, reîncarnarea...

Un strigăt izbucnește, depășindu-le în intensitate pe toate celelalte, iar scândurile de pe pereții din bucătărie se cutremură.

— Vine copilul, spune încet Aster.

Nectaire se apropie de ea. Urmărește cu ochii firul de aramă care atârnă la gâtul surorii lui. Spiralele *unalome*-ului se răsucesc la infinit, antrenate parcă într-o mișcare perpetuă.

— Nu mi-ai răspuns, Astie. Crezi că migrarea ta de suflete a funcționat? Crezi că nou-născutul o să aibă ochii albaștri-oțel ai lui Jonas?

— Evident, confirmă Aster, sărutând petalele unei căldărușe violet. Și cum se naște, se și apucă să vorbească în bască!

Nectaire suflă peste praful de scorțișoară, amuzat, și continuă, în mijlocul strigătelor acum aproape neîntrerupte.

— O să-i placă surfingul? O să fie frumos și un pic imbecil?

— O să facă femeile să sufere, strecoară Aster cu melancolie. O să-și ia zborul ca o pasăre.

Nectaire clatină din cap, apoi se strâmbă.

— Chiar crezi c-a fost o idee bună să-i dăm să bea șmecheria aia a ta?

Stau câteva clipe fără să vorbească, în tăcerea mirodeniilor și a florilor, apoi Amandine scoate un ultim urlet, de fericire.

Iar copilul ei scoate primul lui țipăt!

— A fost în bască! jură Nectaire.

Aster se apleacă să-i spună un secret unei flori de valeriană.

— Nu-ți bate joc, Nicky. O să-ți răspund. Da, cred că migrarea sufletelor a funcționat. Și, chiar dacă tu nu poți să accepți că am închis în sticluța mea o fantomă mică, invizibilă, scăpată de pe buzele lui Jonas, ca s-o eliberez pe buzele lui Amandine, poți cel puțin să te mulțumești cu un adevăr la îndemâna ta: dacă Amandine îl vede pe bărbatul pe care l-a iubit în copilul care s-a născut, dacă am câștigat pariul ăsta, atunci, da, înseamnă că migrarea sufletelor a funcționat.

— Autosugestie? Asta ziceam și eu, că lumea se împar...

Aster pune un deget pe gura fratelui ei. Semnul îngerului.

Pe fereastra bucătăriei văd soarele strălucitor colorând în galben primăvăratic craterele, incendiind fațadele negre ale caselor din Froidefond, făcând să scânteieze apa roșie care curge veșnic, luminându-i pe Tom și pe Gabriel care cântă cât îi ține gura pe scena lor improvizată. Maddi a dat fuga la etaj, în camera lui Amandine, de îndată ce-a chemat-o Wayan.

Aster se apropie cât poate de mult de urechea fratelui ei.

— Ascultă-mă bine, Nicky. Nu cădem din cer când venim pe lume, nu ne aduce o barză. Suntem așteptați, suntem întâmpinați și, cum deschidem ochii, avem nevoie de mii de repere care să ne călăuzească. O voce, un miros, o pătură caldă, un biberon călduț adus de-o infirmieră, o primă cămășuță pe care ne-a dat-o mama, cămășuța asta pe care i-a vândut-o cineva, pe care a cusut-o cineva, pe care a croit-o cineva, și tot așa cu fiecare dintre obiectele noastre obișnuite, plușurile și jucărioarele cu care o să ne jucăm, muzica pe care o s-o auzim, fiecare detaliu al camerei în care o să dormim, poveștile pe care o să le ascultăm, necunoscutul de pe stradă care o să ne zâmbească. N-o să fim niciodată altceva decât rezultatul miilor de urme cu care ne vom intersecta, miilor de pietricele albe pe care alții le-au lăsat pe drumul nostru. O să

le adunăm sau nu. Toți lăsăm pietricele albe în trecerea noastră prin lume. Toți. Poți să numești asta reîncarnare sau nu.

Vezi tu, Nectaire, ne naștem din țărână și ne întoarcem în țărână, dar o țărână din care se hrănește fiecare grăunte nou de pe pământul ăsta.

Cuprins

VÂRSTA ÎNTÂI. Sufletul nou-născut 11

VÂRSTA A DOUA. Sufletul-copil 45

VÂRSTA A TREIA. Sufletul tânăr 113

VÂRSTA A PATRA. Sufletul matur 271